

ТРЕТА КНИГА ОТ ТРИЛОГИЯТА
„Добре дошли в Карсън Спрингс“

АЙЛИЙН
ГОУДЖ

Мечтата
да се сбъдне

АЙЛИН ГОУДЖ МЕЧТАЯ ДА СЕ СБЪДНЕ

Превод: Михаела Михайлова

chitanka.info

Център на вниманието е Анна Винченци, обвинена в предумишлено убийство. Тя е дъщеря на алкохолик и майка с тежка склероза. Сестра ѝ — носителка на Оскар, е парализирана, а Анна е нейното момиче за всичко — унижавана и тъпкана години наред. Единственият светъл лъч са мечтите ѝ — да срещне мъжа на живота си, заради когото си заслужава да ги реализира.

„Внимавай какво си пожелаваши.“

Китайска поговорка

„Когато се качвала в каретата, добрата фея казала: «Каквото и да правиш, не закъснявай след дванайсет», и я предупредила, че ако не си тръгне навреме, каретата ѝ ще се превърне отново в тиква, конете — в мишки, кочияшът — в плъх, лакеите — в гущери, а роклята ѝ — в дрипи...

«Пепеляшка» (Братя
Маклафлин, Ню Йорк,
1897 г.)“

ПЪРВА ГЛАВА

Анна Винченци никога не бе виждала толкова много журналисти; даже и в дните, когато всяка крачка на сестра ѝ лакомо бе поглъщана от милиони, изгладнели да се докопат и до най-нищожната трошица; дори не и след катастрофата, оставила Моника парализирана. Рояха се като насекоми в края на алеята за коли, която се вливаше в Олд Соренто Роуд. Един друг се изпреварваха да заемат поизгодна позиция. Мини камери и удължители за микрофони чакаха, готови за атака. Пътят бе осеян от бели, взаимозаменяеми подвижни телевизионни станции, издигнали сателитни чинии и антени почти на височината на околните чинари. Мърляв на вид оператор я снимаше изправена, а руса досадница със смирено изражение, поднесла микрофон пред искрящите си от гланц устни, стоеше с гръб към живия плет в светлината на преносим прожектор. За миг, лишил я от ориентация, докато патрулната кола се друсаше надолу по осеяната с дупки алея в издигащия се облак прах, на Анна ѝ се стори, че гледа всичко по телевизията. Тогава някой изкрещя: „Това е тя!“, и целият ад се отрици.

Паниката я заля като ледена вълна, докато телата, устремили се към автомобила, сведоха движението му до пълзене. Ръце пляскаха по прозореца, лицата, които изникваха през напластеното с прах стъкло, бяха разкривени от слънчевия отблясък. Мъжки глас избуча: „Анна, бихте ли коментирали вашия арест?“. Друг глас проскърца: „Ти ли го направи? Ти ли я уби, Анна?“. Ченгето зад волана, набит мъж на средна възраст с бледи гънки по задната част на загорелия си врат, изруга: „Божичко! Тия животни не ги ли хранят?“. На Анна ѝ се искаше да изкрещи: „Аз съм невинна! Всичко е грешка!“. Но когато посегна към копчето, за да свали прозореца, отново усети белезниците, оковали ръцете ѝ в китките, и рязко спря.

Тогава проумя: беше арестувана. Затова, в този слънчев априлски ден, когато кремове цъфтяха и акацията поръсваше като снежец жълти цветчета върху пиянски килнатата пощенската кутия,

наследство от времето, когато Финч се учеше да кара, тя бе на път към центъра на града, за да бъде регистрирана в полицията.

Вълна на замаяност се завъртя в спирала и светът стана блед и зърнест, като заснежения образ от стария черно-бял „Зенит“ в спалнята на майка ѝ. Тя си помисли: „Това не се случва“. Всъщност последните няколко дни не бяха нищо друго, освен сюрреализъм — започнали рано сутринта в петък с истеричното обаждане на Арсела. Дори и с всичко, което се бе случило оттогава, все още не можеше да го проумее. Нима би могло сестра ѝ да е мъртва? Все едно да се опитваш да проумееш, че планетата се е отклонила от оста си.

Навън беше 25°C, но Анна възнеше. С известно затруднение — белезниците правеха и най-простото движение изпълнимо — тя се загърна с пуловера, който на излизане бе грабнала от гардероба. Беше ѝ с няколко размера по-голям. Сигурно е забравила да го изнесе с останалите дрехи от времето, когато бе дебела. Устата ѝ се изви в иронична усмивчица. Досега смяташе, че повечкото килограми са най-сериозният ѝ проблем.

Патрулната кола забави ход и почти спря. Вик Парди седеше на мястото до шофьора. Бе старо ченге, с повече от трийсет години служба, скрити под полицейския колан — колан, на който от време на време трябваше да пробива по няколко дупки, за да приюти все поразрастващия си корем. Той свали прозореца си и изляя:

— Разкарайте се, момчета! Ще намерите каквото искате в съда!

Няколко месести пръста се вкопчиха в донякъде сваленото стъкло откъм Вик и изникна лице, от което се виждаше само горната половина: кръгли като мъниста блеснали очички, втречени изпод чело като на австралопитек. „Анна, за парите ли го направи? Сестра ти сигурно ти е оставила цял куп?“ Пръстите бързо бяха издърпани, точно преди затварящият се прозорец да ги притисне. Ченгето зад волана избълва поредната ругатня и даде газ. Те рязко залитнаха напред и назад, тълпата се разтвори на две като ветрило и с последно разлюляване над дупките, които всяка пролет бяха причина поне един злощастен шофьор да изпадне в затруднение, се озоваха на пътя.

Това че чуваше името ѝ да се произнася — не, изкрещява — беше като ледена вода, лисната върху нея. Откакто се помнеше, винаги Моника бе в центъра на вниманието. Моника бе тази, за която се шумеше. Малцина изобщо бяха забелязали плахата като мишка,

безлична сестра на Моника с фамилно име Винченци, а не Винсънт — която безлично се спотайваше отстрани. На Анна можеше да ѝ се стори вълнуващо, че сега тя е в центъра на вниманието, ако обстоятелствата, поставили я там, не бяха толкова ужасяващи.

Патрулната кола набра скорост, докато се носеше към града и оставяше бледа ивица прах да се върти подире ѝ. Анна неподвижно седеше на седалката си и се взираше в полята и пасищата, ширнали се пред погледа ѝ. Минаха покрай мрежите, които пазеха животните да не излязат на пътя, и се друсаха по дупките. Кротко пасящите крави и коне бяха като излезли от картинките на книгите с приказки от отдавна отминал период от живота ѝ. Жената полицаи, която седеше до нея, млада жена с латиноамерикански произход, я попита дали иска да намалят климатика. Анна не бе осъзнала, че трепери. Обърна се към нея, забелязвайки я за пръв път. На значката ѝ прочете: „Ирма Родригес“. Имаше лъскава черна коса, прибрана на плитка, и сигурно щеше да е красива, ако не беше акнето, обезобразило лицето ѝ. Анна се хвана как я съветва наум: „Яж много листни пресни зеленчуци, избягвай наситените мазнини и почиствай с качествен ексфолиант“. Ирма Родригес обаче не бе една от почитателките на Моника, която търси съвет.

Анна си спомни последното писмо по електронната поща, на което бе отговорила само часове преди да разбере за смъртта на Моника.

До: МАМАВЕАР@EARTHLINK.COM

От: MONICA@MONICAVINCENT.COM

ТЕМА: СЕГА КАКВО?

„Скъпа Джолийн,

Какво ще бъде различното този път? От това, което ми каза, той и преди те е молил за прошка. Ако беше наистина искрен, щеше да получи помощ. Но ако не е така, нищо не може да те спре да го направиш. Ако не за себе си, поне за децата си. Би ли искала да растат така? Смяташ ли факта, че той още не ги бие — все още — за някаква причина да не го напуснеш? Има и други начини да нараниш едно дете, повярвай ми.“

Сега никога нямаше да разбере какво се е случило. Не само с Джолийн, но и с безбройните други, на които щедро раздаваше съветите на по-голямата си сестра, всичко: от как да си красива до безопасен секс. Какво щеше да стане, ако разберат, че се е представяла за Моника? Ще се почувстват ли предадени, защото го приемат за жестока шега, а не като нещо, което я е сполетяло почти случайно, резултат от безразличието на Моника към почитателите ѝ? Мисълта я преряза под лъжичката. Дали щеше да ѝ бъде предоставена възможността да им каже, че е вземала единствено интересите им присърце?

Ирма ѝ предложи дъвка. Анна чувства, че е изнервена като на първа любовна среща. Престъпления от такъв род бяха почти непознати в Карсън Спрингс. Преди известно време имаше убийства — монахинята, но сестра Беатрис вече не беше заплаха, защото бе затворена в заведение за опасно луди. Другото, освен това, бе задържането за една нощ на Уолдо Скуайърс за пиянство и нарушение на обществения ред. Сега, със смъртта на Моника, ченгетата, чието появяване пред обществеността бе ограничено до доклади пред градския съвет за нуждата от повече монетни автомати за паркиране в центъра на града, се озоваха под ярката светлина на прожекторите.

Внезапно на Анна се стори крайно необходимо да спечели поне един съюзник.

— Бях си вкъщи онази нощ — говореше почти шепнешком. — Гледах телевизия.

Ирма оставаше напълно безизразна. Паниката погълна Анна. Не трябваше ли вместо всичко това да каже, че бе обичала Моника, че не би вдигнала и пръст срещу нея? А беше ли истина? Някога би могло и да е така, но с течение на времето си бе представяла колко много по-лек щеше да е животът ѝ без сестра ѝ.

— Имате ли адвокат? — Ирма спокойно си дъвчеше дъвката, челюстите ѝ се движеха като на преживна крава.

Анна поклати глава.

— Не съм знаела, че ще се нуждая.

— Вече знаете.

Ирма я изглежда любопитно. Анна усети, че не изглежда като обичайния заподозрян в убийство. В морскосинята си пола и светлосиньо бюстие, малките златни топчета на обещите в ушите ѝ и

миниатюрното златно кръстче на шията — единствените ѝ накити, изглеждаше, сякаш отива на интервю за работа.

Свърнаха към магистралата, където черните силуети на хълмовете преляха в пасища и отстъпиха на редица след редица от дървета, отрупани с портокали, така съвършено кръгли и ярки, че от разстояние изглеждаха неестествени, като детска пастелна рисунка на портокалова горичка. Тук-там на шарена сянка охранени бели гъски, по-свирепи от кучета, нащрек за браконieri, се перчеха като важни дребни пълководци. Сред наситения с цветове пейзаж, излязъл сякаш изпод лентата на „Техниколор“, те изглеждаха като герои от анимационен филм на „Дисни“.

В далечината разпрострелите се зелени хълмове се надигаха да се слоят със заснежените върхове на планините зад тях, които проблясваха като скъпоценни камъни в преобърнатия купол на небето, обляло долината им в слънчева светлина почти през цялата година. Очите ѝ се насълзиха от ослепителния им блясък и ѝ се прииска на излизане да се бе сетила за слънчевите си очила. „Винаги си приготвяй шапка, слънчеви очила и лосион срещу слънце, когато ще пътуваш. Никога няма да ти е излишно.“ Колко пъти бе споделяла тази лична перла на мъдростта?

Дойде ѝ наум, че там, накъдето се бе отправила сега, нямаше да има нужда от нито едно от тези неща. Но преди паниката да я завладее още веднъж, тя си каза: „Докато пристигнем, всичко ще се е оправило.“ Ще разберат, че е било грешка, че не е виновна за нищо по-съществено от просрочена глоба за неправилно паркиране, която е забравила да плати. Но минути по-късно пулсът ѝ отново се ускори и дланите ѝ се изпотиха, след като свърнаха от Марипоза към алеята с палмите срещу сградата на общината, където се помещаваха полицейският участък и съдът.

Викторианска, скъпа, никому ненужна, но подарена постройка, първоначално принадлежала на семейство Мендоса — потомци на първите испански заселници в долината, тя се извисяваше с четирите си етажа, фронтони и помпозни позлатени гипсови орнаменти, които вероятно биха предоставили хляб на всеки художник в града. Бе украсена с внушителен брой впечатляващи витражи, за които се говореше, че били истински Тифани, но докато изминаваха завоите по алеята, очите на Анна бяха приковани в репортерите, струпали се на

групи по външните стъпала. Същите, които бяха пред къщата, или това си беше чисто нова сбирщина? Господи, колко ли много се бяха насъбрали там?

Колата намали ход и Ирма здраво я хвана за лакътя, когато се появи на открито. Анна инстинктивно сведе глава и вдигна ръце да закрие лицето си от погледи. Гласове крещяха името ѝ. Светкавици на фотоапарати проблясваха измежду обгърналите ги свити пръсти. Долови смесица от миризма на пот, цигарен дим и парфюм. Топлинната вълна от всичките тела, които напиреха наоколо, я прониза с мълниеносен ужас. Коленете ѝ се подгънаха, но здрави ръце я подхванаха от двете страни. Преди да разбере какво става, вече бе вътре и я насочваха под неоновата светлина на някакъв коридор.

Полицейското управление се състоеше от няколко редици бюра от времето на Айзенхауер, наблъскани в нещо, което някога е било приемна на партера. На високия таван все още можеха да се различат гипсови розетки по местата, които не бяха покрити с гипсокартон и звукоизолиращи плочки. Бежови метални кантонерки плътно запълваха едната стена, а отсреща се бе разположил дежурният сержант. Анна долови лек дъх на препечено кафе и още нещо, мирис, който свързваше с официални институции — училища, болници и помещения, в които трябва да се редиш на опашка за получаване на помощи. Всички преустановиха работата си, за да я огледат, стори ѝ се, че времето е спряло, като на стопкадър. Бореше се с порива да се усмихне в отговор. Някои от физиономиите ѝ бяха познати. Разпозна едрият Тони Очоа и кльоцавия, червенос Гордън Ледбитър — навремето трябваше да намерят майка ѝ, запиляла се сред Лос Рейес Плаза. И Бени Дикърсън, който накуцваше след изстрел на пистолета му, докато бил още в кобура. Той се бе отзовал на обезумялото ѝ обаждане през нощта, когато се беше събудила и бе намерила леглото на Бети празно. Бени я бе открил на ливадата между тяхната къща и къщата на Лора, треперееща, по нощница, без да има представа как се е озовала там.

Сега той се приближи до Анна, щадейки болния си крак, мъж с приведени рамене, който се боеше да не го пенсионират, с дълги къдриви бакенбарди, сигурно на мода през седемдесетте, но сега, побелели с възрастта, сякаш обрамчваха лицето му, набръчкано като на куче от породата басет, като чифт увиснали уши.

— Здравсти, Анна. — Говореше шепнешком, очите му сякаш отбягваха погледа ѝ.

— Здравсти, Бени.

— Добре ли си?

„Как бих могла да съм добре?“, идеше ѝ да изкрещи, но вместо това сви рамене.

— Била съм и по-добре.

— Няма да те задържим дълго. — За кратък, изпълнен с еуфория миг тя погрешно изтълкува думите му, но той имаше предвид само процедурата на регистрация.

— Може ли да ти предложи нещо за пиене?

Не е най-доброто, с което разполагаме, както би казала Моника, но точно сега на Анна ѝ се искаше да го прегърне.

— Вода би било добре — отвърна тя. Гърлото ѝ бе така пресъхнало, че можеше да усети как ушите ѝ пукат, когато преглъщаше.

Той докосна ръката ѝ.

— Цялата тази работа... всичко може да е забравено до утре.

Би могла да се овладее пред безразличие или дори жестокост, но не и пред съчувствие. С мъка сподави надигащото се ридание. Съчувствието в унилите кафяви очи на Бени бе повече, отколкото можеше да понесе.

Следващите минути изтекоха като в мъгла. Снеха ѝ пръстови отпечатъци, отведоха я в стаичка — килер, пригоден за две цели: хартиени кърпи и тоалетна хартия бяха натрупани в единия край — където позира за снимка до стена, зацапана от многото глави, допирали се до нея през годините. През цялото време никой не се осмели да я погледне в очите. Не защото бяха коравосърдечни, по-скоро ги беше страх да не разкрият своята неопитност. Не знаеше как го разбра, просто го знаеше. Изминалите години, през които живееше в сянката на Моника, невероятно бяха изострили уменията ѝ да наблюдава, защото именно в моментите, когато хората не знаеха, че ги наблюдават, напълно се разкриваха. Можеше да види какво ги кара да треперят. Често знаеше какво искат, още преди сами да го бяха проумели. Единственото, което още не беше разбрала, бе какво кара нея да трепери. И вероятно никога нямаше да разбере, ако не беше Марк.

Мисълта за него ѝ подежда като удар с юмрук.

Преви се на пейката, където временно я бяха настанили. Отчаяно ѝ се искаше да му се обади, но той бе на мили далеч и дори и да се съгласеше да дойде, нямаше да е честно. Можеше да бъде забъркан в кашата, може би дори подведен под отговорност. Изтръпна при подобна перспектива.

Вдигна поглед и видя мъж на средна възраст в панталон цвят каки и блейзър. Неусетно отбеляза червенината по бузите му и жилчиците спукани капиляри по целия му нос, сякаш виждаше картата на баровете, които бе обиколил — същото лице на непокаял се грешник имаше и баща ѝ малко преди края си. Той се усмихна, ако това можеше да се нарече усмивка, и разкри редица дребни зъбки по протежение на венците. Бледосините му очи бяха студени.

— Госпожица Винченци? Аз съм детектив Бърч. Ако обичате, отгук. — Посочи към коридора; явно възнамеряваше да я разпита.

Анна се изненада, когато се чу да казва:

— Не и без адвоката ми. — Поведение при арест, което бе виждала във всяко шоу с вихреци се ченгета. Никога не бе имала адвокат.

— Както ви е удобно. — Той сви рамене, но тя усети, че е обезпокоен. Бърч бръкна в джоба си и ѝ подхвърли две монети от по двайсет и пет цента с презрително движение на китката. Посочи към телефонния автомат на стената, преди с широки крачки да се отдалечи надолу по коридора.

Анна стисна монетите и се поколеба. Единственият, когото познаваше, бе адвокатът на Моника, но въображението ѝ някак не можеше да ѝ представи образа на Гарднър Стивънс, с блестящата му като сребро побеляла коса и копчетата за ръкавели с монограм, да изпита нещо друго, освен раздражение от факта, че е обезпокоен в неделя. Припомни си тържеството на Моника миналата Коледа, начина, по който той гледаше право през нея, защото тя бе поела палтото му на входната врата, както обикновено.

Лиз може би познаваше някого, но това означаваше да пропилее единственото си обаяние за човек, на когото най-малко можеше да разчита. Къде беше по-малката ѝ сестра през изминалите няколко дни, докато тя храбро се сражаваше с бурята, разразила се след смъртта на Моника? Криеше се, така си беше. Не укоряваше Лиз. Нима нямаше да направи същото, ако бе на нейно място?

Анна се надигна от пейката с крака като от каучук; сега всички погледи бяха приковани в нея, докато се отправяше към телефона и набираше единствения номер, който, освен собствения си и този на Моника, знаеше наизуст. Лора. Не беше ли винаги на разположение, когато имаше нужда от нея? Отбиваше се поне веднъж седмично да провери дали не се нуждае от нещо; много рядко се случваше да е с празни ръце. Обикновено донасяше нещо дребно — хляб, току-що изваден от фурната; инструмент, с който да замени счупения в гаража на Анна; а веднъж дори — котка за мишките, навъдили се в килера ѝ. „Провери значението на думата съсед в речника — помисли си Анна — и ще видиш образа на Лора.“

Телефонът бе вдигнат на четвъртото позвъняване. „Фуражи и семена Кайли“, приветливо отвърна Лора, прозвуча задъхано, като че ли се е втурнала отвън. Анна си я представи в това, което Лора наричаше своя „униформа“ — ватирана памучна фланела и джинси, чифт каубойски ботуши с кабари.

— Аз съм. Анна. — Говореше тихо, ръката ѝ закриваше телефонната слушалка.

— Анна! Слава на бога. Опитвах се да те открия. Един от проклетите журналисти беше пред вратата ми преди малко, искаше да знае дали мога да кажа нещо по повод ареста ти. — Гласът на Лора звучеше с отвращение, сякаш се отнасяше за жестока груба шега. Очевидно не можеше да си представи, че е истина. — Не се тревожи, Хектор го прогони. Ти къде си?

— В полицейското управление.

— Искаш да кажеш?...

— Боя се, че е точно така.

— О, Господи. Как?...

— Те смятат, че аз съм я убила.

— Какво, по дяволите?...

— Не знам нищо повече.

— Това е своеволие! Ти си толкова убиец, колкото... колкото...

— Гласът ѝ секна, защото вероятно се сети за сестра Беатрис.

— Очевидно те си мислят нещо друго.

— Добре. Най-важното най-напред... Ще ти е нужен адвокат — изведнъж Лора стана делова. — Я да видим... къде се е дянал номерът?

Анна долови шумоленето на прелиствани страници от другия край.

— Добре... ето го. Веднага ще оправим работата, не се безпокой. Ще се държиш, нали? Ще дойда възможно по-скоро. — И затвори телефона.

Анна безкрайно предпазливо постави слушалката на апарата. Да се безпокои? Нямаше тревоги — те бяха на светлинни години от това, което досега ѝ се бе случвало в живота. В момента изпитваше вцепенение, каквото бе усетила веднага след като въздействието на упойката при зъболекаря бе преминало и болката я бе връхлетяла като стадо побеснели слонове.

Анна се върна на пейката и притисна главата си с ръце. Не защото, според онези, които без съмнение я наблюдаваха, бе обзета от отчаяние, а поради истеричния смях, който се опитваше да потуши. Каква ирония: вече си беше повярвала, че като смъкне предишната си самоличност на дебелана, ще е получила отговор на молитвите си, докато в действителност това бе причинило гибелта ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

Шест месеца по-рано

Анна се чумереше към екрана на компютъра, хапейки устната си, да не би да отговори язвително, навик, който бе придобила от Арсела, в нейната стая, в дъното на коридора, да си вре носа да провери какво ли става. Обикновено Моника беше тази, която говореше високопарно и екзалтирано, а Анна приемаше всичко с мълчание. Сега написа разгневено:

От: MONICA@MONICAVINCENTI.COM

До: KSSNKRYS@AOL.COM

Относно: Това е гадно!

„Скъпа Кристъл,

Какъв мръсник! Началникът ти има късмет, че не си го дала под съд за сексуален тормоз. Според мен ти е направил услуга, като те е уволнил. Последното нещо, от което се нуждаеш, е да работиш за някой като него.

Сигурна съм, че ще си намериш нещо друго. Не се предавай! Виж какво постигна! Всеки друг щеше да се поддаде. Най-лошото е зад гърба ти — искрено вярвам в това. Ти можеш да си оправиш нещата и да си вземеш децата. Търсенето на нова работа е последното, за което трябва да се безпокоиш.

Дръж ме в течение как вървят нещата. Помни, винаги съм насреща, ако имаш нужда от мен.

С обич, Моника“

Чукна клавиша за изпращане и се облегна назад. Да отговаря на писмата по електронната поща, отправяни към Моника, беше единствената част от работата ѝ, която я правеше поносима: за по няколко часа всеки ден ставаше някой друг, различен от Анна

Винченци. Не беше просто осъзнаването на факта, че някъде имаше жени, много по-отчаяни от самата нея; бе една възможност да се измъкне от кожата си и да се превъплъти в друго действащо лице, сътворено от нея — една Моника, облагородена от трагедията, приковала я към инвалидната количка, която беше мила и състрадателна, чието златно сърце блестеше по-ярко от звездата ѝ на Алеята на славата в Холивуд. Нямаше значение, че бе толкова далеч от истината, колкото Венера бе далеч от Земята. Докато отговаряше на писмата, Анна искрено вярваше в това. Както вярваше на жените, чийто живот бе излязъл от релси поради стечение на обстоятелствата или мъже, или заради двете, вкопчили се в надеждата, че някой ден всичко ще се оправи. Ти самата не знаеш колко си силна, често пишеше тя. Ще го преодолееш; само не се предавай. Съвет, който съвсем основателно можеше да даде и на себе си.

Често се чудеше какво щяха да си помислят, ако узнаеха. Щяха ли да се почувстват предадени? Или пък още по-зле, щяха ли да се присмеят при мисълта, че невзрачната, закръглена Анна Винченци се представя за известната си сестра, сякаш тя не би могла да има и най-беглата представа какво е да те изхвърлят като парцал (за което преди всичко трябва да има някакъв мъж), сексуално тормозена или бременна за четвърти пореден път през последните години? Ако можеха да я видят, щяха ли да се присмеят още повече на нелепостта именно тя да споделя съвети за модата и красотата — за всичко това, как косата да изглежда по-блестяща (не я боядисвай, никога), до козметични операции на лицето (ще изглеждаш добре за възрастта си, но нито ден по-млада) и как да се обличаш без излишни разходи (инвестирай в качествени аксесоари; евтините обувки и колани са смъртоносни издайници)? Пазенето на диета беше единственото, което знаеше от собствен опит. Можеше да напише няколко тома на тема какво да не се яде и кога и как да не се яде.

Анна зърна отражението си в голямото огледало на вратата на дрешника, останало от времето, когато мъничкият ѝ кабинет бе стая на домашна прислужница, и се намръщи. Ако не хранеше илюзии за Моника, за себе си не таеше изобщо никакви. През живота си, много преди цели етажи в универсалните магазини да бъдат отделени за големите размери, бе си купувала дрехи, скроени така, че да прикриват множеството ѝ грехове. Внимателно отбягваше всичко, изразено с

категоричното предупреждение „Не! Не!“ — хоризонтални райета и ярки щампи, поли над колената, всекидневни ризи и широки панталони, които отпред образуваха гънки. Преобладаващият цвят в гардероба ѝ бе черен. Проблемът бе, че нищо не можеше да прикрие простия факт, че беше дебела.

Докато растеше, приятелките на майка ѝ тактично я определяха като приятно закръглена, но с годините разбра, че няма нищо приятно в това да бъдеш закръглена. През онези дни същите дами клатеха глави и кудкудякаха ужасено, докато се питаха защо хубаво момиче като нея не е омъжено. „Няма да ставаш по-млада!“ Госпожа Хигинс, която живееше малко по-надолу по улицата, го бе споменала отново онзи ден. Като че ли Анна имаше нужда да ѝ напомнят. Беше на трийсет и шест и никаква перспектива не се задаваше на хоризонта. И ако това не е напомняне само по себе си? Все пак се бе научила да се усмихва загадъчно, намеквайки, че може би има тайнствен мъж подръка. Нямахте защо да знаят, че котаракът ѝ Буутс е единственото същество от мъжки пол, с което е споделяла леглото си.

Анна прибра обратно разпилян кичур. Косата ѝ имаше неугледния тютюнево кафяв цвят, с който се бе появила на този свят, и я носеше с дължина до раменете, на страничен път, пригладена назад с шнола. Ако трябваше да избере една хубава черта в себе си, това бяха очите ѝ — не изумителният кобалтов оттенък на по-голямата ѝ сестра, а бледото, изпълнено с надежда синьо на пликите за писма „Въздушна поща“ и незабравките.

Отново се съсредоточи в екрана на компютъра и превъртя надолу до последното от днешните съобщения — Мери Лу от Тенеси мислела да уголеми бюста си и искаше да знае мнението на Моника. По тона и изобилието от удивителни знаци Анна предположи, че е тийнейджърка. В отговор ѝ написа:

До: SONBIRD988@AOL.COM

От: MONICA@MONICAVINCENT.COM

Относно: Плоскогърдата от Файътвил

„Скъпа Мери Лу,

Това е сериозна стъпка. Преди да я направиш, трябва да си наясно с причините. Мислиш ли, че по-големият

бюст ще оправи всичко, което не е наред в живота ти? Защото никакви външни промени няма да изменят това, което чувстваш отвътре. Настойчиво те умолявам първо да се посъветваш със специалист или терапевт. Може би ще бъдеш изненадана да узнаеш, че много от нас, възрастните, не са забравили колко е хубаво да си на твоята възраст.

Желая ти много късмет.

Моника“

Разпечатваше поредното електронно писмо, което Моника можеше да поиска или да не поиска да види в зависимост от настроението си, когато интеркомът избръмча.

— Анна? Какво правиш толкова време? — Гласът на Моника съдържаше нотка на раздразнение, като че ли тук горе Анна си редеше пасианс.

— Слизам веднага — отвърна с принудена бодрост. — Тъкмо приключвах.

— Добре, но побързай.

Анна сподави въздишка. За Моника винаги всичко беше спешно. Обикновено, когато се втурнеше надолу и преминеше трите стълбищни площадки, да види какво толкова спешно има, Анна установяваше, че не е от особена важност. Веднъж Моника съвсем бе забравила за какво я е извикала.

— Идвам, идвам. — Анна вмъкна нотка на притеснение, сякаш Моника бе възхитително, макар и малко разглезено дете, на което угаждаше.

Пое дълбоко дъх и се застави да преброи до десет. В паметта ѝ още бе свеж случаят, когато в бързината да слезе надолу по стълбите си навехна глезена — само защото Моника се нуждаеше от още лед в питието си — и вече бе твърдо решена да поддържа както здравето, така и себеуважението си. Ако трябва да падне и да си строши врата, поне да е за нещо, за което си заслужава да умре. Не искаше в некролога ѝ да пише: „Загинала, бързайки да смени батериите на дистанционното на телевизора“.

Зае се бавно и методично да разчисти бюрото си. Беше четири и половина. Колкото по-скоро обслужи кралица Моника, толкова по-рано

ще може да си тръгне за вкъщи, където я очакваха вечеря, гореща вана и най-новият роман на Ан Тайлър. Преди това само трябваше да нахрани и изкъпе майка си и да я сложи в леглото. Молеше се тази вечер да мине гладко. Сутринта Бети изглеждаше почти като преди, но Анна знаеше, че не може да разчита това да продължи, докато се прибере. Бети пропадеше и изплуваше от своята мъгла, като кораб, изгубен в морето.

Набързо огледа офиса, докато излизаше. Слугинският комфорт явно бе последната грижа на работодателя ѝ, особено през 1930 г., когато „Лорей-Линда“ бе построена от магната на недвижими имоти Хенри „Хъф“ Хъфингтън. Стаята беше със северно изложение и в нея почти не проникваше слънчева светлина. Освен това беше тясна: приблизително два и половина на три и половина метра, със скосен таван, в който Анна, висока метър и шейсет, бе забола с кабарче ароматизатор на въздуха във формата на дърво с двойното предназначение да ѝ напомня да се наведе и да замаскира мириса на плесен от ъгъла на покрива, където течеше.

Тя се насочи надолу по задните стълби, които бяха тесни и слабо осветени в сравнение с величественото широко мраморно главно стълбище, и влезе в пералнята, където намери Арсела да глади изключително фините, от специално усукан египетски памук чаршафи на Моника.

Арсела не чака да я попитат къде е Моника.

— Тя навън. — Кимна към кухнята, където плъзгащата се стъклена врата към вътрешния двор беше отворена.

— Всичко наред ли е? — Кодиран въпрос за това колко е пияна Моника.

Икономката, дребна, корава като юмрук тъмнокожа жена в непрекъснато движение — Анна никога не я беше виждала да се застои на едно място, камо ли да седи, сви рамене и тежко стовари уютията, сякаш недвусмислено да подчертае, че не иска да има нищо общо с онова, което Моника е намислила. Не че Арсела бе недружелюбна, но заради ограничения ѝ английски и прекомерната ѝ заетост с работата — достатъчна за петима — общуването им се свеждаше до размяна на кратки реплики.

— Е, мисля да отида да видя какво иска. — Все пак Анна се поколеба. На Моника нямаше да ѝ навреди да почака малко. — Има ли

новини от Чери напоследък?

Тъмните очи на Арсела светнаха при споменаването на дъщеря ѝ във Филипините.

— Ще ви покажа.

От джоб на престилката си измъкна снимка на хубавко, усмихнато момиче с колосана касинка и униформа на медицинска сестра и гордо я показа на Анна. Чери, съкратено на Консепсион (двойният смисъл бе непонятен за Арсела), току-що беше завършила училище за медицински сестри.

— Сигурно много се гордееш — каза ѝ Анна.

— Тя добро момиче. — Арсела пъкна снимката обратно в джоба си със замислено изражение. Не бе виждала децата си — нито Чери, нито шестнайсетгодишния си син Еди, от почти три години.

— Ако си търси работа, познавам някои хора.

Чери възнамеряваше да се премести в Карсън Спрингс, за да е близо до майка си, и Анна имаше предвид д-р Стайнбърг, близък приятел на Мод. Очите на Арсела грейнаха.

— Ти добра жена, мис Анна.

Анна неведнъж я бе молила да изпускат мис, но Арсела упорито отказваше да се подчини.

— Аз говорих с мис Моника, но... — Светлината в очите ѝ помръкна.

Анна без усилие можеше да отгатне отговора на Моника. Съгласила се е да помогне, може би дори за зелената карта на Чери, и после напълно е забравила.

— Това е първото, с което ще се заема утре — обеща Анна и потупа Арсела по рамото, докато я подминаваше странично.

Пристъпи в слънчевата кухня, облицована с черни и бели плочки. С редиците блестящи медни тенджери и тигани бе по-скоро за показ: Моника не ядеше достатъчно, за да оправдае наемането на майстор готвач. Преди четири години, когато къщата се реконструираше, декораторът мъдро бе оставил непокътнати оригиналните кухненски принадлежности — старата порцеланова кухненска мивка, шкафовете със стъклени витрини и вградените долапи, като вместо това предпочете да осъвремени уредите, и постави комплект маса и столове в духа на трийсетте години — мебели от антикварен търговец, специализирал се в стила арт деко. Струваше

малко състояние и беше почти точно копие на тази, около която се бяха хранили като деца, същата, каквато още имаше в кухнята на родната им къща.

Анна прекоси помещението и бутна плъзгащата се врата. В този край вътрешният двор бе преграден от нещо като плажна кабина, където сега Моника се бе излегла на шезлонг, вторачена в басейна, инвалидната ѝ количка бе паркирана на няколко крачки. „Ако беше портрет — си помисли Анна, — би трябвало да се нарече «Етюд в синьо»“. Тъмносинята роба, надиплена над раменете ѝ, открояваше светлата ѝ кадифена кожа и бледите, крехки крайници. Шалче със същия тъмносин индигов цвят като на очите ѝ бе вързано около главата ѝ, от което червеникавокафявите кичури се спускаха върху перфектните полумесеци на гърдите, надничачи от лилавото горнище на банския.

— Е, явно скъпиш драгоценното си време. Можеше да лежа тук мъртва, докато се наканиш. — В ръката си държеше тумбеста кристална чаша, в която кехлибарена течност се плискаше сред топящ се лед.

Сърцето на Анна се сви. Днес нямаше начин да се измъкне рано. Когато Моника станеше такава, единствената надежда бе да я чака да припадне.

— Явно слуховете за смъртта ти са силно преувеличени — опита се тя да прозвучи с лекота. — Какво толкова спешно има?

— Можеш да започнеш, като ми направиш ново питие. — И подаде чашата си на Анна. — Наистина, къде е тази жена, когато човек има нужда от нея?

Имаше предвид Арсела, разбира се. И въпреки че очите на Моника бяха скрити зад слънчеви очила като на Джакки Онасис, Анна можеше да усети по-скоро досада, отколкото раздразнение.

— Мисля, че чисти само когато е сигурна, че я наблюдавам. Един Бог знае какво прави през останалата част на деня.

Анна си премълча. Досегашният ѝ опит я бе научил, че да се застъпи за Арсела не води до нищо добро. Напротив, често влошаваше положението.

— Както обикновено ли? — попита и само леко повдигна вежда.

Моника не отвърна, което значеше, че отговорът трябва да е съвсем очевиден. Анна се върна в кухнята и се появи след минути с

отново напълнена чаша — скоч със сода, съвсем малко сода. Да налее по-малко скоч, никога не минаваше; досегашният ѝ опит я бе научил и на това.

— Благодаря, миличко. — Внезапно Моника цялата засия. — Виж, току-що говорих по телефона с Глен. Той идва насам. Ще го посрещнеш, нали?

Агентът ѝ, Глен Лифивър, бе единственият постоянен посетител, допускан тези дни. Анна хвърли многозначителен поглед към часовника си.

— Тръгвам си след минута, но ще уведомя Арсела.

— Нямам ѝ доверие. — Моника издаде напред долната си устна. — Спомни си какво стана миналия път.

Имаше предвид случая, когато Глен вися пред вратата. Анна излязла да изпълнява поръчки, а Арсела чистела с прахосмукачка, та само Моника чула звъненето му. Докато успее да се добере до интеркома, вече било твърде късно. Той си тръгнал, мислейки, че няма никой вкъщи.

— Ще ѝ кажа да внимава за звънеца. — Анна побърза да добави: — Бих останала, но трябва да се прибирам заради мама.

Моника раздразнено изпъшка.

— Не плащам ли на Една за това? Впрочем мама дори не знае кой ден от седмицата е, още по-малко кога се прибиращ.

— Разбира повече, отколкото предполагаш. — Моника не бе я посещавала с месеци, а не би си и помислила да покани майка си тук, и нямаше как да знае, че Бети се изнервя, когато Анна закъснееше.

— Е, нищо няма да ѝ стане, ако почака. Ще ми се да поплувам. — По стиснатите устни на Моника Анна разбра, че не е молба.

Сърцето ѝ слезе в петите. Моника се нуждаеше от помощ да влезе и излезе от басейна и дори да не бе инвалид, не можеше да ѝ се има доверие във водата — особено след няколко скоча. Тя отново стрелна с поглед часовника си.

— Сега? — Джойс, физиотерапевтката, щеше да дойде утре. Повечето от времето прекарваше в басейна и правеха упражнения с Моника. Защо сестра ѝ не може да почака дотогава?

— Обещах на Една... — Тя се запъна, изражението на Моника ѝ подсказа, че няма да може да тръгне много скоро.

— Сигурна съм, че Една ще разбере. — Моника говореше бавно и провлачваше всяка сричка.

— Аз не...

— Как би ти харесало, ако за всяка дреболия трябваше да зависиш от други хора? — Гласът на Моника потрепери. — Мислиш ли, че не ми се иска да мога да влизам и излизам от басейна сама?

— Не че не ти съчувствам. — „Просто съм чувала всичко това и преди.“

— Съчувствие? Нямаш и най-малка представа. Всяка сутрин се събуждам с мисълта... тогава си спомням. — И изхлипа, притискайки ръка до челото си с толкова театрален жест, че Анна замалко да изпъшка.

Анна също го преживяваше всеки ден: фотосесията за „Венити Феър“ във вилата на Моника на езерото Тахо. Не беше ли нейна идеята да направят няколко снимки на Моника на яхтата ѝ „Морски бриз“? Не бе и сънувала, че лодката ще се удари в дънер, ще се преобърне и сестра ѝ ще остане парализирана от кръста надолу. Моника не я смяташе отговорна, поне така казваше достатъчно често, та Анна да подозира точно обратното. Месеци наред, дори години, Анна също се самообвиняваше, но вече ѝ стигаше.

— Виж, знам, че ти е тежко, но...

— Нищичко не знаеш. — Устните на Моника трепереха.

„Добре, печелиш.“ — Анна въздъхна, признала поражението.

— Отивам да се преоблека.

Докато се тътреше тежко към съблекалнята при басейна, разбра, че вече е затънала до гуша и бавно я всмукваха към дъното. Изведнъж се озова обратно в шести клас, дочу пронизителната свирка на учителката по физическо и видя как всички изскачат от басейна. Тя беше прекалено дебела да се прехвърли през ръба. Сред подигравките и кикотенето на съучениците си риташе и се напъваше, докато накрая госпожа Бабкок, с израз на отвращение, грубо я хвана и измъкна от водата. Оттогава ѝ излезе прякорът Моби, от Моби Дик.

Въпреки изминалите години бузите на Анна пламтяха от спомена. Самата мисъл да я видят по бански бе достатъчна да ѝ припомни всичко отново, макар да знаеш, че освен Моника няма друг свидетел на унижението ѝ. Тя огледа басейна, който проблясваше като счупено огледало на късното следобедно слънце. Ако не беше

изпълнена с тревога, щеше да оцени очарованието му. Плочките, подредени като мозайка и декоративни ивици, датираха от построяването на къщата и създаваха усещане за пищен разкош и старинност. Дървета, посадени по времето на Хъф Хъфингтън — джакаранда, магнолия и парагвайска беладона — хвърляха деликатна като дантела сянка във вътрешния двор и засенчваха съблекалнята до басейна. Докато се приближаваше, погледът ѝ бе привлечен вдясно от вграденото барбекю — напомняне за разточителните партита, с които Моника бе известна преди — събирания, на които тя и Лиз бяха канени от време на време — и за това, колко различен бе станал животът след нещастния случай, който го раздели на Преди и След.

След малко Анна се появи откъм съблекалнята в цял бански, който трябва да е бил на мода по времето на баба ѝ, и кърпа, вързана около кръста. Докато прекосяваше вътрешния двор, усещаше погледа на Моника върху себе си, който отбелязваше всяко подрусване. Не трябваше ли да е обратното — Моника да се срамува да я виждат полусъблечена? Никой, който не беше добре запознат със случая, не би се досетил, че нещо в нея не достига. Ако това бе възможно, Моника изглеждаше още по-красива, отколкото преди злополуката.

Като пъхтеше и се задъхваше, Анна примъкна шезлонга, на който лежеше Моника, до ръба на басейна. Тя се беше навела, ръцете ѝ бяха около кръста на сестра ѝ, а тези на Моника се бяха сплели около шията ѝ, когато усети нещо в долната част на гърба ѝ да прищраква. Стискайки зъби от болка, спусна Моника във водата. След секунда Анна я последва, притиснала с ръка пулсиращото място ниско на гърба ѝ.

— Оооо! Студена е! — Моника здраво бе стиснала парапета.

Анна отвори уста да изрази несъгласие — водата, затоплена през деня от температурата, която дори през ноември рядко падаше под двайсет и пет градуса, беше много приятна, но промени решението си. С всичките ѝ тлъстини и Ледовитият океан щеше да ѝ се струва топъл. Докато се отблъскваше от ръба, я обхвана предишната паника. За момент не можа да си поеме дъх, водата като че ли повличаше ръцете и краката ѝ, но успя да се задържи на повърхността... едва.

— Искаш ли дъската? Ще се стоплиш по-бързо.

Моника поклати глава, зъбите ѝ тракаха.

— Н-н-не. Добре съм.

Тя се прилепи до ръба, краката ѝ, бледи като водна лилия, безжизнено се полюшваха под проблясващата повърхност. Анна загреба към дълбокия край да потърси дъската, а сестра ѝ подвижна:

— Трябва да го правим по-често. Няма да навреди на нито една от нас.

Вкопчена в стиропоровата дъска, Анна с ритане се върна при Моника.

— Права си, ще трябва. — Успя да докара равномерна, уклончива интонация. Моника много добре знаеше, че тя ненавижда да е близо до вода. Анна очакваше какво ще последва.

— Можеш дори да свалиш някое и друго килце.

Анна почувства как стомахът ѝ се сви.

— Ще трябва да плувам до Хаваите и обратно, за да се получи — отвърна със смях. Отдавна се бе научила, че най-добрата отбрана е да се шегува за своя сметка. — Ето — тя побутна дъската към Моника, — твой ред е.

Моника не обърна внимание.

— Единствената причина да го спомена е, защото съм загрижена. Не ми се ще да ти припомням статистиките.

— Благодаря, високо оценявам загрижеността ти. — Анна вложи подходяща нотка на цинизъм в гласа си. Да, можеше да ѝ се отрази добре да свали няколко кила — даже повече от няколко, — но не може да се определи като „статистика.“

— Ако само...

— Хвани се здраво, аз ще те бутна.

— Ти не...

— Хайде. Обещавам, няма да ходим на дълбокото.

— Ако просто се вслушаш в това, което се опитвам да...

Анна пусна дъската с рязко движение и с плясък се гмурна към дълбокия край. Издигна се, като се задъхваше да си поеме въздух, косата ѝ бе полепнала около главата, а водата се стичаше по лицето ѝ, когато чу Моника да извива за поздрав:

— Глен, миличък!

Анна побутна увисналите кичури мокра коса над очите си и примижа към агента на Моника, разположил се встрани от басейна. „О, Господи!“ Нямаше начин да излезе, без той да я види в целия блясък на голотата ѝ.

Моника протегна ръце към него — умиращият лебед във финалното „па де дьо“.

— Тъкмо навреме. Замръзвам. — Унилата нотка в гласа ѝ оставяше впечатлението, че е била пренебрегната, докато Анна егоистично се е отдалечила, за да се отдаде на собствените си забавления.

— Удоволствието е мое. — Той махна към Анна. — Здравей, съкровище.

Анна стискаше зъби, докато махаше в отговор. Знаеше, че не иска да я обиди; по своя си маниер той просто се държеше любезно. Може би все още имаше начин, докато Глен е зает с Моника, да се промъкне навън и после — към съблекалнята, без той да я види.

Крежката надежда увехна, когато Моника извика:

— Анна, миличко, сигурна съм, че на Глен му е необходима помощ.

Ако в плитката страна на басейна имаше нашествие от акули, Анна нямаше да заплува натам с такава неохота. Поспря се, когато стигна до стъпалата, като примигваше нагоре към него през водата, която се стичаше в очите ѝ. Той бе застанал с гръб към слънцето, но дори сега, когато сянката поглъщаше лицето му, никой не би пропуснал да забележи колко е красив — ако си падате по такъв тип мъже. Глен можеше да бъде филмова звезда, макар и определено в екшъните. В него нямаше нищо загадъчно, от смуглия тен и фигурата му, която говореше за готовност да се включи във всякакъв ръкопашен бой, до чупливата коса, майсторски оформена с гел така, че да изглежда сякаш току-що се е изтърколил от сърфа... или от леглото.

Глен явно си бе поставил за цел да не я зяпа, докато тя се изкатерваше от басейна, като водата се стичаше по тялото ѝ (въобразяваше си, че водата се лее от нея на струи, като от изплуваща на повърхността подводница). Тя се повлече да потърси кърпата си, а разстоянието от около метър и половина до стола, върху който я бе сгънала, ѝ се стори повече от километър. С всяка стъпка усещаше как бедрата ѝ се тресат и чуваше детинските гласчета в главата ѝ да се подиграват и скандират: „Мо-би, Мо-би, като слон ще влезе в банята с взлом.“ Сега цялата гореше, сякаш с часове се бе пекла на слънце.

Тя светкавично грабна кърпата и бързо я уви около кръста си. Сега останаха да се виждат гърдите ѝ, които се подрусваха като —

сети се за един стар израз, с който я дразнеха — две прасенца в чувал, докато се връщаше обратно към Глен. „Моля те, Господи, нека с това се свърши най-сетне.“ Не беше ли страдала достатъчно за един ден?

С Глен успяха да изтеглят Моника от басейна и да я положат на шезлонга. Анна подсушаваше краката на сестра си, когато кърпата около кръста ѝ се разхлаби. Глен веднага извърна поглед, като че ли прекалено бързо. Заля я вълна от срам, сълзи засмъдяха в очите ѝ и тя забърза към съблекалнята да се преоблече.

Когато отново се появи, облечена в дънковата си пола тип „прегърни ме“ и блуза, Глен и Моника се бяха разположили на сянка и се смееха на някакъв подвиг на Моника от далечното минало.

— Никога няма да забравя изражението на лицето на човечеца! Някой би си помислил, че съм му предложила да преспя с него, а не да му кажа да се разкара. — Тя придоби закачливо изражение. — Може би трябваше да го направя... просто за да го раздрусам.

А кой ли би могъл да познава по-добре множеството разнообразни начини да бъде изтормозен един мъж, достатъчно глупав да падне в капана ѝ?

— Сигурна ли си, че не го направи? — подразни я той. Забележката, без съмнение, се отнасяше до пиенето ѝ.

Моника го изгледа, присвила очи, преди отново гърлено да се разсмее. Той бе единственият, на когото бе разрешено да я дразни така, вероятно защото означаваше, че тя не е някой, около когото всички трябва да ходят на пръсти, а фактът, че се е отбил, спокойно би могъл да означава предлагане на най-новия хитов сценарий, който щеше да възкреси миналото. По едно време Анна се бе чудила дали Глен и сестра ѝ са любовници. Ако някога се бе случило, което, познавайки Моника, бе напълно възможно, взаимоотношенията им сега се дължаха по-скоро на доброто приятелство, а не на старата тръпка.

— Е... аз ще си тръгвам. — Анна се насили да се усмихне.

Те бързо вдигнаха погледи, сякаш изненадани, че я виждат.

— Толкова скоро? — Глен направи изражение на покрусен.

Ако просто ѝ се подиграваше или дори бе типичният мазен холивудски агент, щеше да му го прости с по-голяма лекота — макар и чепат, Глен не бе лош човек. Единственият му недостатък, ако можеше да се нарече такъв, бе, че прави каквото му е по силите да прикрие издигането си по трудния начин, като се започне от тийнейджърските

му панталони в цвят как и полото, които носеше. Резултатът? Изглеждаше като изникнал от нищото; дори говорът му притежаваше модулираната, без акцент интонация на радиоговорител. За Анна нямаше значение — в Холивуд кариеристите бяха кралете и кралиците на бандата — имаше нещо общо, което и той, и Моника притежаваха: двамата бяха измислили себе си наново.

— Трябва да се прибирам — отвърна му тя. — Майка ми ме чака.

Прекалено късно се хвана, че е казала „ми“, а не „ни“, но в известен смисъл се чувстваше единственото ѝ дете. Глен вдигна ръка към гърдите си.

— Сестрице, всеки път ми разбиваш сърцето.

Анна се извърна бързо, за да не видят сълзите ѝ. Макар и добронамерени, закачките му бяха като на любещ чичо, който се майтапи с дебелото дете, за което му е жал. Не би се шегувал така, ако съзираше и най-малката възможност тя да го приеме насериозно.

Беше се отдалечила достатъчно, когато долови смеха им. Кръвта се втурна в бузите ѝ. „Това е да си дебел — помисли си. — Няма спасение. Когато чуеш хора да се смеят, винаги допускаш, че е на теб.“

Беше почти шест часът, слънцето бе яхнало билата на планините в далечината, когато излезе пред предната веранда с колони. Бе се обадила у дома да предупреди, че ще закъснее, а Една бе помърморила малко, което не предвещаваше нищо добро. Бети отново бе правила изпълнения. Долови го в уморения глас на Една. Тази вечер нямаше да има гореща вана или книга, с която да се свие в леглото. Щеше да има късмет, ако ѝ се удадеше да хапне нещо.

Въпреки това Анна караше бавно, насочила допотопната си синя корола през високите порти от ковано желязо, които охраняваха достъпа към имението — най-внушителното в Карсън Спрингс с двайсетте си акра девствена земя, декоративно езеро с лилии, оранжерия за орхидеи и розова градина, която можеше да съперничи с тази на Белия дом. „Няма смисъл да поемам ненужни рискове“, си мислеше, докато пътят пред нея лъкатушеше надолу по стръмнината, успоредно на каньона към долината. Какво щеше да стане с Бети, ако по някакъв начин се окажеше в състояние на неспособност?

Знаеше какво си мислят хората: и за двете би било по-добре майка ѝ да отиде в старчески дом. Да, но едва ли са виждали някое от тези места. Знаеха ли какво се върши там? И нещата не се свеждаха

просто до намирането на най-подходящия. „Медикеър“ не покриваха извънредни медицински грижи и тя щеше да е принудена да продаде къщата на Бети — единствения дом, който някога бе имала. Би било безполезно да моли Моника да се заеме с това. Тя ясно бе дала да се разбере, че отговорността ѝ, както я разбираше, е да осигурява заплатата на Една и частта от сметките за лекарите на Бети, която не се покрива от осигуровката. Не че не можеше да си позволи повече, но какво щеше да ѝ е удоволствието, ако те не танцуваха като марионетки, дърпани от портмонето ѝ? С всяка монета, изстискана от нея, Анна трябваше да скочи малко по-високо... и да стиска зъби още по-силно. Що се отнася до майка им, Моника сякаш я наказваше по някакъв начин. Може би защото в съзнанието ѝ Бети не бе направила достатъчно да ги закриля, докато растяха. Като че ли някой би могъл да се опълчи на баща им.

Изплува спомен: трябва да е била на шест или седем, достатъчно малка, за да се пъхне под леглото. Всичкото, което можеше да види от мястото, където се бе притиснала към пода, бяха два чифта крака — единият в черни официални обувчици с нисък ток, износени така, че токовете се бяха скосили, и другият, на баща ѝ, протъркани кафяви работни обуца. Те сякаш не бяха свързани с високите гласове, които се разнасяха отгоре. Тя със страх наблюдаваше как обувките се приближават... а обувчиците отстъпват. Чу се сбиване, гласът на майка ѝ умоляваше:

— Не, Джоуи... моля те... децата...

После долетяха ужасяващите задавени звуци, Бети се задушаваше, виковете ѝ се увиваха около гърлото на Анна, докато лежеше неподвижна, напъхала юмруче в устата си, за да не издаде звук.

Измина цял месец, преди отново да може да спи през нощта.

Всички бяха страдали. Лиз също. Какво бе толкова уникалното в Моника?

Докато минаваше покрай лъскавата сграда на Карпентър на три нива, с огромните плоскости стомана и стъкло, пламтящи под залязващото слънце, тя се сети за Алис и Уес, които пък ѝ напомниха за Лора и Хектор. Ако бе имала тежки времена в някои отношения, поне бе благословена със загрижени съседи. Включително и Финч. Осиновяването ѝ беше най-хубавото нещо, което Лора някога бе

правила, освен че се бе омъжила за Хектор. На шестнайсет Финч бе зряла като на четирийсет и изпитанията на живота не ѝ бяха чужди, бе приютила Анна под крилото си, вместо да стане обратното. Отбиваше се няколко пъти седмично да ѝ помага за Бети.

Пътят се изравни, дъбовете и платаните изместиха гъстите храсталаци и нискораслите борове. Цял живот Анна бе усещала магията на пейзажа, който се променяше от едната до другата крайност като пощенски картички на поставката им, когато я завъртиш. На изток сред горите бе разположено езеро, на запад се простираха хълмовете, набраздени от вечнозелените дъбове джуджета, а между тях се гушеха овощни градини и портокалови горички. Всичко бе разположено като в гнездо сред пръстена от планини със заснежени върхове. Дори да доживееше до сто години, Анна никога нямаше да свикне с това. Ако пейзаж може да е прекалено идиличен, Карсън Спрингс е точно такъв. Къде бе зрънцето пясък, което чегърта сред монотонното ѝ, понякога отчаяно съществуване? Каква перла щеше да изскочи от коловоза, отгъпкала за себе си?

Вечерните сенки се простираха през Олд Соренто Роуд, когато тя наближи дома си. Колата задрънча по решетките за добитъка и се задруса по ямите на пътя. Някога този участък от черния път бе просто пасище. Нищо не се беше променило особено, само дето къщите бяха станали повече, а животните — по-малко. През нощта фаровете ѝ все още открояваха блясъка на диви очи — опосуми и еноти, а понякога мечка или американски рис, залутали се надолу по хълмовете.

Скоро вече караше по алеята към скромната къща от гредоред, където бе преминала по-голямата част от трийсет и шест годишния ѝ живот. Домът приканващо ѝ помахаша от здрача, който прикриваше лющещата се боя и липсващата дървения на покрива; мекият блясък от прозорците изведнъж я изпълни с надежда, че нещата може да се окажат наред.

Оптимизмът ѝ се стопи веднага щом слезе от колата. Дори от това разстояние можеше да чуе крясъците на майка си — като на попарено коте. Стомахът ѝ се сви. Докато бавно се влачеше по пътеката, къщата се намести на фокус: отдавна загиналите настурции с кафяви огънати клони се бяха вкопчили в решетката на верандата около поддалите стъпала; издутините по дъските на външната обшивка, която Хектор постоянно предлагаше да пребоядиса (сякаш не

бе сторил предостатъчно), наподобяваха напреднал стадий на проказа. Имаше дни, и този бе един от тях, когато си представяше, че е като къщата — раздува се, пореста като гъба, от сухото гниене, докато не се слегне върху основите си. Ще бъде ли някога свободна, или, пази боже, ще свърши като Бети?

Анна влезе и завари Една вкопчила се в смъртоносна схватка с майка ѝ. Би могло да е и комично зрелище — старица, която тежи не повече от четирийсет и пет кила с мокри дрехи, да рита и да се бъхти, докато платената ѝ гледачка, двайсет години по-млада от нея и с широки рамене, укрепнали от цял живот работа с коне, се бори да я усмири.

— Нее! Пусниии! Кучи син такъв! — Бети виеше и налагаше Една с юмруците си. — Ще извикам ченгетата! Този път наистина ще го направя!

Анна пусна чантата си на пода и се втурна да помогне на Една.

— Всичко е наред, мамо. Никой няма да ти причини зло. — Тя здраво стисна замахващата ръка и след миг Бети се успокои и позволи на Една да я освободи. — Татко го няма. Не помниш ли?

Бледосините очи на Бети престават да се въртят панически и фиксират Анна. Напрежението бавно се оттича от крайниците ѝ.

— Анна, милата ми? Ти ли си? — Винаги ѝ трябваха една-две минути да се адаптира към факта, че Анна вече е пораснала; в болното съзнание на Бети децата ѝ завинаги щяха да си останат малки. — Мислех, че си на училище.

— Не, мамо. Вече работя, не помниш ли?

— Да. Да, разбира се. — Гласът на Бети бе пресипнал от крещенето. Косата ѝ се развяваше около главата като дим от угасен огън; виждаха се части от розовия ѝ череп.

Анна изпусна изнурена въздишка.

— Нахрани ли се вече? — Една поклати глава също толкова изтощена, сякаш искаше да каже: „Какво очакваш?“ Да пазиш Бети да не направи някоя беля, само по себе си заемаше пълен работен ден.

Погледът на Бети отново бе наситен с ужас.

— Колко е часът? Къде ми е палтото? Автобусът ще бъде тук всеки момент.

Анна я стисна за раменете и застави очите на Бети да срещнат нейните. Можеше да усети твърдите издутини на костите ѝ под кожата,

която ги обгръщаше като хартиена салфетка. Майка ѝ винаги си е била миньонче, но сега почти се бе стопила.

— Успокой се, мамо. Днес нямаме училище. Днес е... днес е празник.

— О! — Раменете на Бети увиснаха.

— Защо не погледаш малко телевизия, докато ти приготвя нещо за ядене? — Тя поведе майка си към старата разтегателна кушетка и се пресегна за дистанционното на телевизора, докато преравяше в ума си какво даваха по това време на деня. „Народен съд“? „Сали Джеси Рафаел“? Повторението на „Аз обичам Люси“? По някакви необясними причини майка ѝ харесваше „Джери Спрингър“, макар че когато беше с акъла си, определено ненавиждаше такива предавания. Вероятно защото самата достатъчно бе крещяла в живота си.

— Имам нужда от една цигара — каза Една с въздишка, когато останаха сами в кухнята. В къщата не бе разрешено да се пуши, но Анна не каза нищо, когато Една изрови пакет цигари от джоба на якето от рипсено кадифе с няколко номера по-голямо.

— През целия ден ли беше такава? — Анна понижи глас, въпреки че майка ѝ, щастливо погълната от повторението на „Бар «Наздраве»“, не можеше да я чуе. Откъм дневната долетя приглушен изблик на смях, ехтящ като от кофа — според Анна най-самотният звук в света — и слабото кудкудякане на майка ѝ в отговор.

— Веднага след като човекът от „ПГ&Е“ дойде да отчете показанията. — Една запали цигарата си и яко дръпна. Имаше мощно телосложение, побеляваща коса, сплетена на дебела като опашката на кон плитка, обветрената ѝ кожа бе толкова набръчкана, че приличаше на старата дъска за рязане на зеленчуци.

— Пийт?

— Тя настояваше да го нарича Джо.

Размениха си разбиращи погледи.

— Съжалявам, Една. — Сякаш цял живот се извиняваше за неща, върху които нямаше никаква власт. — Знам колко е тежко. Заслужаваш да ти се плаща двойно повече.

— В такъв случай не бих отказала увеличение. — Една примижа срещу дима, който се издигаше в ленив венец около главата ѝ; очите ѝ гледаха меко въпреки рязкото очертание на челюстта ѝ. Знаеше кой е истинският шеф. Мрънкаше пред Анна като пред колега.

— Ще поговоря с Моника.

Една изпръхтя:

— Като става дума за това, накарай я да вземе нови гуми за камиона ми. — И двете бяха наясно, че Моника по-скоро ще изпрати Бети на улицата, отколкото да се раздели с още някое петаче за издръжката ѝ.

Анна въздъхна.

— Сигурна съм, че ако ѝ обясня...

— Виж сега, не ми влиза в работата — прекъсна я Една, — но трябва да вземеш да си помислиш за онова, дето го говорихме. Или следващото, което ще се случи, е, че мъжагите в бели престилки теб ще откарат отгук.

Анна не можа да сдържи крива усмивка.

— Това ще е най-близкото до почивка, което може да ми се случи. — Не бе в настроение да обсъжда изтърканата тема. Една имаше добри намерения, знаеше го, но Анна не бе готова да прехвърли майка си на грижите на болнично заведение. Бети не бе чак толкова безнадеждна. Имаше и добри, и лоши дни.

— И аз не бих се отказала от ваканция. — Една хвърли поглед наоколо за пепелник, преди да изтръска дългата пепел в задебелялата си шепка. Отнесе я до умивалника, където загаси фаса си с влажно съскане и го метна в боклука. — Е, добре, аз ще поемам. — Пресегна се към ватираното яке за работа в конюшната, което бе окачено на кука на задната врата. — Във фурната има макарони със сирене. Нямахме кога да ги претопля. — И хвърли многозначителен поглед към хола. — Късмет.

— Ще имам нужда от него.

Докато си обличаше якето, Анна зърна виолетово петно на китката ѝ. С мрачна усмивка Една издърпа нагоре ръкава си, да покаже синините с цветове от охра до виолетово.

— Виж. Белязани сме. Никога няма да го допуснеш, като я погледнеш, ама е яка като кон. — Тя изпръхтя като от възхищение. — А също и инат. Щом нещо ѝ влезе в главата... — Изражението ѝ се помрачи. — Баща ти добре я е подредил.

На езика на Анна бе да го защити, но какъв смисъл би имало? Беше мъртъв от години. Освен това всички знаеха що за птица беше. Джо Винченци, най-жестокият пияница наоколо. Това, че като бе

трезвен, беше мил, не се броеше, защото малцина изобщо бяха го виждали не натряскан до козирката.

— Е, ще си ходя — обяви Една за втори път. Спря се, докато прекрачваше прага, и се втренчи в Анна, сякаш искаше да ѝ каже още нещо, но каквото и да бе, очевидно реши да си го спести. — До утре сутрин.

Сутрин? Анна не знаеше дали щеше да изкара нощта.

Няколко минути по-късно масата беше сложена и макароните със сирене цвърчаха във фурната, а тя се бе отправила да доведе Бети, когато смях, не метален, прозвъня в съседната стая. Замръзна. Не можеше да е майка ѝ; така не се бе смяла от години. Той липсваше най-много на Анна — смехът на майка ѝ, единственото, което побоищата на Джо не успяха да прекършат у нея. Смехът и усетът ѝ към забавленията. Анна си спомни как един ден се върна от училище и попадна на неочаквано угощение с торта, свещи и купчина подаръци, опаковани в салфетки. Бети бе решила да им направи тържество за Нерожден ден. Подаръците не бяха скъпи — розов пластмасов комплект от четка за коса и гребен за нея, лак за нокти и последният брой на „Мадмоазел“ за Моника, нощничка за Лиз — но поводът се открояваше в паметта ѝ значително по-ярко, от който и да е рожден ден.

Споменът ѝ помогна, но и натъжи, също както я натъжаваха снимките на Джо, широко усмихнат към фотоапарата с по едно момиченце на всяко коляно, които я караха да се чувства така, сякаш има двама различни бащи. Напоследък майка ѝ бе човек, напълно различен от този, когото бе познавала, като Анна бе възрастната, а Бети — детето.

В хола завари осиновената дъщеря на Лора, Финч, разположила се на дивана, да бърбори, докато Бети доволно се усмихваше, все едно екзотична птичка бе влетяла през прозореца. Финч срещна погледа на Анна и се усмихна.

— Вратата бе отворена. Предполагам, не си ме чула да чукам.

— Уцелила си момента — усмихна се и Анна. — Тъкмо слагах вечерята.

— Не мога да остана. Отбих се само да дам това на майка ти. — Бръкна в джоба на дънковото си яке и извади верижка за ключове с

тъничко като писалка електрическо фенерче. — Помислих си, че ще ѝ хареса.

Натисна копчето и сякаш вътре в самата Бети грейна светлина. Очите ѝ блестяха като на дете в коледна утрин.

Неочаквано Анна се просълзи. Финч често наминаваше и винаги носеше дрънкулка за Бети или пък връщаше някоя книга, но никога не оставяше у Анна усещането, че извършва благотворителност. Годишите, прекарани в приемни семейства, я бяха направили много почувствителна от повечето към жилото на подаръците.

Финч се изправи с леко грациозно плавно движение, докато премяташе дългата си тъмна коса през рамо. Спускаше се като вълнист водопад надолу по гърба ѝ и Анна отново бе поразена как бе разцъфтяла през изминалата година. В дънките си и ватираната фланелка на Калифорнийския университет в Лос Анджелис приличаше на всеки нормален тийнейджър; бегълката с празен поглед от миналото лято бе далечен спомен.

— Сигурна ли си, че не можеш да останеш? Имаме повече от достатъчно — настоя тя.

Финч се поколеба:

— Трябва да попитам Лора.

Отиде в спалнята да се обади по телефона и след минути се върна да съобщи, че може. Анна разбираше, че вероятно е било предварително запланувано, но вече бе прекалено уморена да откаже, когато, след вечеря, Финч предложи да сложи Бети да си легне.

Момичето успя да предума Бети да се изправи, като тихичко повтаряше:

— Хайде, госпожо Винченци. Само почакайте да видите колко страхотно изглежда фенерчето в тъмното.

Тя се пресегна да го измъкне от хватката ѝ — Бети се бе вкопчила в него и не го изпусна, докато вечеряха, и инатливо отказа.

— Мое си е! Моника ми го даде! — извика тя.

Финч се усмихна на Анна.

— Ще го приема като комплимент.

Бети я бе взела за Моника поради известна прилика. На снимката на камината, направена, когато бе на възрастта на Финч, Моника беше красавица със свежо лице, все още неопорочено.

Когато остана сама, се залови с мръсните чинии в умивалника, включително и онези от закуска — Една не си падаше много по домакинската работа, а Анна не бе в положение да се оплаква. След петнайсет минути и последната чиния бе подредена на сушилката. Анна мина на пръсти по коридора да провери какво става с майка ѝ. Завари Бети в леглото с подпъхнати завивки, а Финч ѝ четеше от книжка с приказки. „Един ден двете сестри получиха покана за бала в двореца на краля в чест на неговия син, принца...“

Сълзите, които цяла вечер бе съдържала, рукнаха по бузите ѝ, докато се спотайваше в коридора. Финч бе толкова търпелива към майка ѝ, разбираше я по начин, по който Анна бе неспособна. Вероятно защото знаеше какво е да не си „вътре“. Някой ден може би щеше да разкаже какво е да живееш в редуващи се приемни домове, последният, от които се оказал толкова зле, че бе избягала, но засега Анна просто ѝ бе благодарна за любезността.

Тя се отдалечи по коридора и се канеше да се изтегне в хола, когато чу вратата на спалнята на майка ѝ да изщраква при затварянето. След миг се появи Финч и приглушено каза:

— Заспа.

— Толкова си добра към нея.

Анна бе спряла звука на телевизора и сега той само трептеше и проблясваше, а мебелите изглеждаха покрити със сенчест релеф. Не се осмели да каже нищо повече; сълзите отново можеше да я стиснат за гърлото.

Финч безгрижно сви рамене, все едно не бе вечер преди поредния учебен ден и нямаше какво по-добро да прави.

— Харесвам я. Тя е по-скоро като малко дете, отколкото на възрастта на Мод.

Осемдесет и две годишната домашна помощница на Лора бе като член на семейството. Можеше и да забравя нещо от време на време, но чарковете ѝ си бяха на място.

Анна разбираше какво иска да каже: както при децата, при Бети всичко бе директно.

— Ще ми се да можеше да се запознаеш с баба Нини — рече тя. — Беше като в онова детско стихче за Джек Спрат и жена му: тя бе огромна като къща, а дядо Еди кльоцав като пръчка. — Усмихна се, припомняйки си ястията, които огъваха масата на баба ѝ. „Нищо

чудно, че съм толкова дебела.“ — Мисля, че е съвсем очевидно на кого съм се метнала.

— Защо го правиш? — сбърчи чело Финч.

— Кое?

— Така обиждаш себе си.

Анна се изкикоти, за да прикрие смущението си.

— Просто отбелязвам факт.

— Да, но факт е, че си хубава и умна.

Усмивката на Анна угасна.

— Чувам го през целия си живот — каза тя с въздишка. — „Такова хубаво лице.“ Просто друг начин да се каже: „Срамота е, че си толкова дебела“.

— Нямах това предвид.

— Знам...

Настрои се да изслуша неизбежното: полезни съвети за диети и упражнения. Беше ги чувала всичките. Дори Лора, която по-скоро щеше да си отхапе езика, преди да наскърби някого, я бе канила повече от веднъж да отиде да поядат. Но Финч само каза:

— Ще трябва да се прибирам. Имам домашни. — Завъртя очи, но Анна знаеше, че училището ѝ харесва. През изминалия семестър дори бе успяла да се нареди сред отличниците.

Анна я последва на верандата. Температурите бързо падаха; беше поне пет градуса по-студено, отколкото като се прибра. Единствените звуци бяха песните на щурците и крясъците на козодоите. Прегърна момичето, може би малко по-силно от необходимото, и се замисли какво ли е да си имаш собствена дъщеря. После Финч заподскача надолу по пътеката и изчезна в мрака. Миг по-късно се разнесе ревът на стария пикап на Хектор.

Анна се прибра; потръпваше. Ако външната част на къщата издаваше възрастта ѝ, вътрешността практически не се бе променила от времето, когато Анна растеше. Старият шкаф със стерео „Моторола“ беше там, където винаги си бе седял, независимо от CD технологията, която го бе направила излишен. Обграждаше го овехтелият бюфет на баба ѝ, излинените плюшени столове и тапицираното с брокат канапе с пъстрия квадратен шал, който майка ѝ бе извезала, за да прикрие дупките, прогорени от цигарите на баща ѝ. Сякаш бе вчера, когато извикаха Анна да си дойде у дома от колежа за

погребението му. Шестнайсет години — наистина ли бе толкова отдавна? Седмицата или дори две, които бе възнамерявала да остане, преди да се върне в Калифорнийския държавен университет, бяха прелели в месеци, после в години.

Отначало поводът бе да помогне на майка си да се приспособи. Учудващо, след около трийсет години побой и тормоз, на Бети старецът ѝ липсваше; тя се носеше наоколо, както кораб в мъгла, лишен от котвата си. Когато се изясни, че мъглата е нещо повече от обичайната печал, Анна се бе почувствала задължена да остане просто за да е сигурна, че няма да подпали къщата или да се нарани физически.

Оттогава беше тук.

Сега се чудеше дали причините, които я задържаха, бяха повече свързани със собствените ѝ страхове, отколкото с Бети. Един ден осъзна, че приятелите ѝ са направили кариера или бяха се задомили и имаха деца, дори и двете. В нея се загнезди някаква паника. Къде би могла да отиде? Какво би могла да направи? Жена, която наближава трийсетте, не притежава бакалавърска степен и няма квалификация за никаква работа, освен за минималното заплащане. Беше ѝ се сторило, че е получила отговор на молитвите си, когато, скоро след злополуката, парализираната Моника я бе умолявала със сълзи на очи да дойде да работи за нея в „Лорей-Линда“, където се бе установила за постоянно. Моника твърдеше, че има отчаяна нужда от нея, предложи да наеме придружителка за майка им и тогава това бе дошло като отклик и на двете им молитви — парите от застраховката „Живот“ на баща им се бяха изчерпали тъкмо когато състоянието на Бети се влошаваше и за Анна бе невъзможно да се задържи дори и на половин работен ден без външна помощ. Твърде късно разбра, че е затънала още по-дълбоко.

Котаракът ѝ се измъкна изпод дивана, приближи се и се заусуква между глезените ѝ, като мъркаше силно. Анна се наведе и го вдигна.

— Само ние двамата, нали, приятелче. — Погали копринената му черна глава. — Какво да си хапнем — „Роки Роуд“ или фъстъчено масло?

Буутс, наречен така заради трите бели чорапчета на лапите, бе котето, което Лора взе назаем от „Изгубените лапи“ по-миналата година, за да се справи с мишките, наплодили се в килера на Анна. Оттогава си бе останал с нея, този неин котешки двойник. И двамата

нямаха намерение да се задържат, но все още си стояха у дома. Тя го пусна долу, той я последва в кухнята с жалостиво мяукане, сякаш бяха изминали дни, а не часове, откакто го бяха хранили. Анна изсипа супена лъжица „Роки Роуд“ в купичката му, преди самата щедро да загребе три пъти за себе си.

Настаняваше се на диванчето да погледа телевизия, когато зърна отражението си в стъклените витринки на бюфета, изкривено като отражение в кривите огледала на лунапарк: огромна глава, увенчала размазаното петно, което трябваше да представлява тялото ѝ. Изпълни се с ненавист към себе си и си се представи след десет години, разляла се на същото диванче, да загребва от същата пълна с връх купичка сладолед. С всеки изминал ден ще става все по-безпомощна да се противопоставя на волята на Моника. Глен и останалите ще я оглеждат още по-съжалително, докато съжалението не прелее в отвращение.

Точно както сега собственото ѝ отвращение пропълзваше към границата на ужаса. Ако бе съзряла какво се задава, когато баща ѝ умря, щеше да хукне към дън гори тилилейски.

Само веднъж Анна бе изживявала такова силно откровение. Като дете изстрадваше побоищата на баща си в задушаващо мълчание, докато един ден нещо в нея се бе пречупило. Беше погледнала нагоре към него, докато той се извисяваше с вдигната ръка и кървясали очи — едва ли е била на повече от десет или единайсет години — и го бе изгледала с такъв поглед на концентрирана ненавист, че той незабавно бе отпуснал ръка. Незнайно как беше усетила, че както една бомба трябва да бъде детонирана, за да експлодира, той трябва да вижда страх, за да може да освободи яростта си. В онзи миг тя бе престанала да се страхува. Баща ѝ никога повече не ѝ посегна.

Със същата прозорливост разбра: сега или никога. Ако не предприеме бързи действия, моментът ще отmine, а заедно с него — всички шансове за бъдещето ѝ. Трепереше цялата; изправи се, чувстваше сгушената в ръката ѝ купичка като нещо остро, което може да я прободне. Бързо отиде в кухнята и изхвърли сладоледа в мивката. Докато го гледаше как се точи надолу по канала във водовъртеж с цвят на кал, а белите парченца ревен се задържаха по отвора му, усети искрица надежда, първата от месеци, а може би и от години.

Помисли си: „Мога да го направя. Мога да се променя“.

ТРЕТА ГЛАВА

— Нова рокля? — попита Лора, докато Анна се настаняваше на задната седалка и се наместваше до Мод и Финч. Тази сутрин, когато колата на Анна бе отказала да запали, Лора ѝ бе предложила да я закара до църквата.

— Известно време не съм я обличала. — Тя не добави, че роклята на цветя бе от периода, когато спазваше диетата на Аткинс и бе седем килограма по-слаба. Едва сега пак можеше да се побере в нея — а това бяха три години.

— Е, добре ти стои. — Лора продължи да я оглежда, докато Хектор караше експлоръра назад по алеята. — Не, не е само от роклята — добави тя. — Отслабнала си.

— Някой и друг грам. — Анна не искаше да вдига много шум около това. През годините бе изпробвала толкова диети, че заприлича на лъжливото овчарче, когато викало „вълк“, само дето в нейния случай тя бе вълкът, който се тъпчеше. — Ти също изглеждаш чудесно — рече тя, нетърпелива да смени темата.

Лора обикновено ходеше с дънки, освен когато работеше, а тогава носеше гащеризон, но сега бе облякла елегантна рокля в екрю и носеше обувки на висок ток.

— Това е кръщенето на брат ми. Предположих, че по-добре ще е да се облека официално.

— Джек няма да ни познае — каза Финч.

— Самият аз не мога да се позная — промърмори Хектор, който явно се чувстваше неудобно в костюм. Освен това бе ходил на бръснар; лъскавата му черна коса стърчеше като бодли, с изключение на мястото, където бе пригладена около яката му. Единственият щрих на независимост, който си беше позволил, бе каубойската вратовръзка от шнурчета и метална емблема, същата от брачната церемония с Лора на върха на хълма.

— Е, аз например празнувам факта, че изобщо ще има нещо като кръщение. — Мод хвърли поглед изпод шапката с широка плоска

периферия, която допълваше официалната ѝ рокля на точици. — Като си помисля как можеше да свърши всичко...

Гласът ѝ затихна, сините ѝ очи, ярки като копчета, пришити към меката възглавничка на лицето, за миг се замъглиха.

Настъпи мълчание; всички си припомниха автомобилната катастрофа миналата пролет, която едва не бе отнела живота на Сам и нероденото ѝ бебе — кулминацията на сапунена опера, започнала, когато овдовялата майка на Лора се бе влюбила в Иън, петнайсет години по-млад от нея. Това, че на всичкото отгоре той е доведеният син на по-малката ѝ дъщеря, само бе изострило драмата.

Вече беше ноември и нито един от членовете на огромния клан Кайли — Делароса дори не можеше да си припомни какъв е бил животът преди Джек. Сам бе като всички останали майки, оглупели от радост покрай бебето си, независимо че беше достатъчно възрастна да му е баба. Лора и Алис, ужасили се от бременността на майка си, бяха изгубили ума си по него. Финч бе готова да го пази, без да ѝ плащат, ако Сам не бе настояла да уредят това. А Мод, обявена за почетна баба поради липсата на истински, плетеше елеченца и терлички по-бързо, отколкото умаляваха на Джек.

Завариха църквата препълнена. За щастие Сам и Иън бяха запазили места отпред. Докато се плъзгаше към мястото си на пейката, Анна произнесе благодарствена молитва, че Една не ѝ бе вгорчила живота, когато я помоли да работи извънредно. За нищо на света не би пропуснала кръщенето и колкото и да не ѝ се искаше да си го признае, майка ѝ само щеше да направи нещата още по-зле.

Радостният звън на камбаните отстъпи на гърления баритон на органа. Анна се изправи за встъпителния химн. Онези, които бяха свикнали да я виждат на литургия всяка неделя, щяха да се изненадат да узнаят, че тя не се смята за особено набожна. О, вярваше в Бога и намираще утеха в Библията, но главната причина, поради която продължаваше да идва година след година, бе, защото именно тук, в църквата „Св. Ксавие“, за няколко часа всяка седмица се извисяваше в съпричастие с нещо по-значимо от ограничената ѝ сфера.

Самата църква сякаш го предизвикваше. Тя огледа тухлените стени, дебели като крепост, и високите витражи, през които слънчевата светлина се пречупваше и образуваше ювелирна мозайка на изтъркания от нозе дъбов под. Издялани от дърво статуи на светци

гледаха смирено от нишите, които заобикаляха нефа, а иконостасът над олтара с позлатената си резба, достойна за катедрала, просветваше с цвета на пчелен мед в приглушената светлина. Докато Анна растеше, мисията в Кайс де Навидад бе единственото пространство, където се чувстваше абсолютно защитена, и дори сега ѝ се струваше, че мястото нежно я обгръща, като ръцете на статуята на Дева Мария, притиснали детето Иисус.

Стрелна Финч с поглед. Тя бе облечена в прилепващ по тялото костюм в зелен нюанс, който ѝ подхождаше и я караше да изглежда позряла от годините си, ефект, компенсиращ се от половин дузината обеци на всяко ухо и малка пеперудка, татуирана над десния ѝ глезен. Финч срещна погледа ѝ и се усмихна.

По-малката сестра на Лора, Алис, седеше със съпруга си отляво на Анна; всяка частица на Уес издаваше гордия дядо. Както винаги, Анна бе поразена от контраста между двете сестри. Лора, набита и с маслинен тен, с ръце, мускулести и загорели от работата навън, и коса, която не търпеше прическа; и стройната, великолепа блондинка Алис, сякаш излязла от страниците на „Вог“. Въпреки това малко сестри бяха така привързани една към друга. На Анна ѝ се искаше да бъде толкова близка със своите.

Имаше още химни и молитви, после бе четено от Тимотей, следваше службата, която беше милостиво кратка. Скоро отец Риърдън направи знак на Сам и Иън. Те станаха едновременно, бебето Джек се бе сгушило и спеше в ръцете на баща си; всички погледи ги следяха, докато се отправяха към каменния купел в баптистерия встрани от нефа. Сам и Иън размениха кратка, потайна усмивка над главата на сина си, докато кехлибарената светлина, която струеше отгоре, сякаш помаза с миро и тримата. Анна усети, че я залива вълна от копнеж: щеше ли някога да застане там със свое бебе?

Тя следеше как отец Риърдън извършва ритуала и се сети колко си падаше по него в гимназията. Не бе единствена — всяко второ момиче от часовете по вероучение беше влюбено в него. Дори сега, когато се бе поналял и къдравата му черна коса беше прошарена, той си оставаше най-красивият мъж в околността с ирландската си усмивка, която би могла да превърне дъждовния понеделник в слънчев ден.

Джек се пробуди с възмутен рев, когато отец Риърдън изля малко вода на главата му. Сам изглеждаше така, сякаш изпитва болка, сякаш не може да понесе детето да усеща каквото и да е неудобство. Но Джек, в миниатюрно моряшко костюмче, бързо го преодоля и към края вече бе възвърнал типичния си слънчев нрав. Анна не можа да не забележи колко стройна е Сам; човек никога не би се досетил, че е родила съвсем наскоро, още по-малко, че е майка на две големи дъщери. Усети, че я пробожда завист, докато гледеше как Иън плъзва ръка около талията ѝ, докато вървяха обратно към пейката.

С крайчеца на окото си видя, че Алис и съпругът ѝ си разменят поглед. Сигурно не бяха пропуснали да констатират иронията на факта, че тъщата на Уес е родила единствения му внук. Анна си спомни, че Алис се двоумеше дали да има собствени деца, и се почуди някога ще се решат ли да направят стъпката. Като гледеше Уес, здравеняк като сина си, не бе трудно да си го представи.

Под усиловащите се акорди на „Господи, с благословията Ти да вървим“ присъстващите станаха и се отправиха навън. След миг Анна стоеше на окъпаните в слънце стъпала и гледеше Сам и Иън, съсредоточени над бебето. Едва ли някой би пропуснал да се спре и погука на Джек, дори и старата драка Маргъорит Мур, която толкова ненавиждаше Сам миналото лято. Анна едва успя отново да се присъедини към Лора и Хектор. Бе станало време за обяд и стомахът ѝ куркаше. Бяха се запътили към „Чай и съчувствие“ за тържество в чест на Джек, но то не улесняваше нещата. Знаеше, че ще трябва да е извънредно бдителна.

Само шест месеца я деляха от последната ѝ диета — гладуване на сок от грозде, продължило цели четири дни, преди да припадне от глад. В онзи момент бе взела решение: никога вече. Не беше ли опитала всяка диета, позната на човечеството? Имаше Аткинс, Скарсдейл, Бевърли Хилс и Притикин; с ниско съдържание на въглехидрати, без въглехидрати, всички мазнини, които можеш да изядеш, макробиотични храни; сравнително неотдавна — „Зоната“ и „Храни се правилно в зависимост от типа си“. Не включваше „Наблюдавай теглото“, Джени Крейг, Нутри Систем и Ричард Симънс или пък литрите церове за бързо отслабване, които бе погълнала през годините.

Какво бе различното този път? Нищо... и всичко. На първо място, се отказа да го нарича диета, което щеше да бъде смъртоносна целувка. Вместо да се лишава, ядеше каквото ѝ харесва, като единствената уловка бе, че се ограничаваше до съвсем мънички порции от храните, от които се пълнееше. Французите ядяха сирене, защо и тя да не може? Бисквита? Добре, но само една. Торта? Стига да може през нея да вижда чинията. За своя изненада откри, че когато ѝ се предостави избор, често предпочита плодове пред лепкавите, прекалено сладки десерти и пиле пред сандвичите със сирене. В резултат килограмите се топяха.

Даже започна да тича. Първата седмица едва успяваше да стигне до края на алеята за коли, без да рухне, но сега с лекота можеше да пробяга осемстотинте метра до Лора и обратно. Осъзна, че ѝ е от полза, когато на половината разстояние до „Чай и съчувствие“ дори не бе се задъхала.

Беше такъв прекрасен ден от сиромашкото лято, небето бе толкова пръхкаво и синьо, че сякаш щеше да се разпукне, и когато Хектор предложи да оставят колата на паркинга и да повървят пеша, Анна охотно се съгласи. Финч бе избързала напред с Анди, а Мод щеше да я закара приятелката ѝ Мейвис, така че бяха само тримата. Не бързаха и полека се разходиха по „Олд Мишън“. Магазините бяха затворени, с изключение на „Свръхскорост“ и цареше обичайното задръстване от пешеходци, което се изливаше към павилионите с покрив от теракота. На Анна ѝ потекоха лигите при мисълта за топка фъч „Бренди Александър“.

Една пряка след магазините минаха покрай натежалата от бугенвиллии арка към площад „Делароса“ със стъпаловидния фонтан и витрини в испански стил, най-голямата, от които бе на „Деларосас“. Обикновен магазин по време на Златната треска, той принадлежеше на семейството на Лора от поколения и сега беше преминал в нейни ръце, защото бременността на Сам я бе заставила да се оттегли.

Отсреща през улицата беше пощата от времето на Депресията, с часовникова кула в мавритански стил, изобразявана на пощенските картички за града и влязла в пътеводителите. Докато ѝ хвърляше поглед на минаване, Анна се замисли дали дълбокото усещане за привързаност, което я обземаше, когато обхождаше тези улици, не бе частичка от обяснението за коловоза, в който се беше озовала. Какъв

стимул би могла да има, за да го напусне? На кое място би могла да отиде, където щеше да е по-добре от Карсън Спрингс? Нищо, че в известен смисъл си беше позлатена клетка.

При светофара завиха към Ориндж Авеню и след няколко пресечки „Чай и съчувствие“ изникна пред погледите им: старомодна къща с дървен покрив и вълшебни розови храсти, които се катереха по предната фасада. Заведението беше отворено едва преди шест месеца, но вече се бе превърнало в местна институция. Стомахът на Анна отново изкъркори при мисълта за изкусителната почерпка, която ги очакваше.

Мнозина от гостите се бяха събрали на верандата. През отворената врата можеше да види още от тези, които кръжаха вътре.

— Мама трябваше да направи резервация месеци предварително — каза Лора, когато тръгнаха по пътеката, обсадена с парички. — Това е една от причините да отлага кръщенето досега.

Анна не се усъмни. От онова, което беше чувала, да направиш резервация за честване в „Чай и съчувствие“, бе най-трудното нещо в града, макар и да беше убедена, че Клеър щеше да намери начин да приюти най-старата приятелка на майка си дори и при предизвестие от няколко седмици.

— Мислех, че може би е, защото първо иска да се оженят — каза тя.

Лора се спря да откъсне увехнала настурция от решетката на верандата.

— И аз така си мислех. Един Господ знае кога ще стигнат до това. Мама казва, че нещата са страхотни такива, каквито са, и защо да клати лодката? Но аз си мисля, че е, защото изобщо не бе щастлива с баща ми.

— Бракът — промърмори Хектор добросърдечно — е недвоен следобед в чайна с купчина дами, върнали се от църква.

Ако оставеха на него, би предпочел да си човърка из пикапа или да се шляе из ранчото.

— Не виждам на теб да ти е навредил — ухили се Лора и го сръга с лакът.

Анна ги наблюдаваше със завист. Не ѝ се зловидеше щастието на Лора, особено след всичко, което бе преживяла през последните години — първо, докато опитваше да забременее, после, когато

съпругът ѝ я изостави. Само ѝ се искаше някой да погледне и нея по начина, по който сега Хектор гледаше Лора — сякаш тя е слънцето, луната и звездите накуп.

Влязоха и завариха слънчевата стая претъпкана с приятели и роднини; въздухът бе пропит от божествени аромати. Поводът за тържеството беше заспал и Сам и Иън бързаха да поздравят гостите си — спираха се ту да целунат някого по бузата, ту да стиснат нечия ръка. Сам притисна Анна в топла прегръдка.

— Съжалявам, че майка ти не може да е с нас — каза тя така, сякаш Бети имаше по-належащ ангажимент.

Проявяваше същата отзивчивост, която Анна бе свикнала да очаква от Лора. „Крушата не пада по-далече от дървото“, помисли си тя. Хвърли поглед към Джек, заспал дълбоко в преносимото си кошче.

— Не мога да повярвам колко е пораснал.

— Докато проходи, ще съм готова да ми сменят тазобедрената става. — Сам изохка престорено, въпреки че от начина, по който се движеше, Анна предположи, че ще изминат доста години, преди да има такива проблеми. — Надявам се да сте изгладнели. Как ви се струва тази храна? — И посочи към масата, където бе подреден бюфетът, отрупана с чинии с хапки и сладки.

— Всичко изглежда чудесно — каза Анна, която усети, че ѝ потичат лигите.

— Вземайте си, има още много.

Клеър обикаляше хората с поднос топли, сочни кифлички, току-що извадени от фурната. Гъвкава като върба, с облак червена, като в картините на прерафаелитите, коса и скули, които те караха да прималееш, тя нямаше вид на домакиня, закрепостена в кухнята. Как успяваше да се запази толкова слаба при купищата изкушения?

Струваше ѝ върховно усилие — колкото и непреклонно да бе решението ѝ, вкусовите рецептори на Анна си имаха собствено мнение — но успя да устои.

— Благодаря, смятам да почакам малко — промърмори тя и се отправи към масата, където си взе една хапка и една-единствена бисквитка.

Оглеждаше се къде да поседне, когато Джери Фицджералд ѝ махна да отиде на масата, където със съпруга ѝ се бяха разположили.

— Тъкмо навреме — каза тя и бързо се отмести да й направи място. — Не можем да решим кое е по-хубаво: ябълковата торта или тарталетата с малини и бадеми. — Побутна чинията си към Анна, която си взе само по трошица и от двете, за да не се покаже неучтива.

— Това — каза тя и посочи тарталетата, въпреки че разликата бе на косъм.

— Точно моят избор — заяви Обри.

Джери изглеждаше толкова горда, като че ли сама ги е опекла.

— Казва го само защото са по моя рецепта. Е, не точно моята — винаги бързаше да уточни, че е най-лошият готвач на света. — Изрязах я от „Gourmet“. — И въздъхна престорено. — Върхът на кулинарните ми способности.

Сякаш някой с външността на италианска кинозвезда и секси гардероб, който да й подхожда, се нуждаеше от готвене, за да го прибави към достойнствата си.

Клеър се спря до масата им и сложи ръка на рамото на Джери.

— Не я слушай — забъбри, като се смееше, — тук върши работа за повече от двама.

Анна отново се зачуди колко си приличаха двете — майката и дъщерята. Не толкова външно, колкото по живеца и смеха, който с лекота можеше да изпълни цяла стая. Струваше й се невероятно, че преди по-малко от година бяха напълно непознати. Ако Джери не бе решила да я потърси, никога нямаше да се срещнат. Клеър още щеше да си е адвокат някъде на север, сгодена за мъжа, с когото беше преди Мат. Мисълта възроди надеждата й. Ако Клеър можеше да започне отново, защо и тя да не го направи?

— Говори така само от любезност — рече Джери, макар Анна да виждаше, че й е приятно. — Така или иначе, помагам само в почивните дни.

Постоянната й работа като светски управител на „Благословена пчела“ — пчеларското дружество при местния манастир, я ангажираше през останалото време.

— И с всичките тези чинии и чаши, дето изпочупих. Не съм сигурна, че ще излезеш на печалба.

— Ще ти ги удържа от коледната премия — подразни я Клеър, преди да отиде при другите.

Джери я следеше с очи, изпълнени с гордост... а може би и с още нещо — с неверие. Усъмнеше ли се някога, че съществуват чудеса, Анна не трябваше да ги търси по-далеч от Джери.

Погледът на Анна се спря върху дребна, невзрачна женица, седнала сама на маса до стената. Марта Елистън. Знаеше я от църквата. Не беше ли в някакъв комитет със Сам? Макар да не беше много по-възрастна от Анна, Марта изглеждаше състарена, а безформената рокля, която бе облякла, не допринасяше впечатлението да се промени. Доколкото бе известно, никога не се беше омъжвала и дори не бе имала приятел. Живееше с възрастната си майка, която бе или разведена, или вдовица — Анна никога не беше чувала да се споменава съпруг. Леко шокирана, тя осъзна, че това описание би подходило и за самата нея. Потръпна при тази представа. Извърна се и видя, че Обри я оглежда.

— Изглеждаш изключително добре, скъпа — каза ѝ той; европейският акцент съответстваше на космополитния му вид. Сякаш бе прочел мислите ѝ и знаеше какво ѝ се ще да чуе точно сега. — Добра реклама за живота в провинцията.

Като че ли Олд Соренто Роуд бе някакъв пущинак, макар тя да предполагаше, че за мъж като Обри си беше точно това.

Анна усети, че бузите ѝ се затоплят.

— Благодаря — измърмори тя. Щом идваше от съпруга на Джери, който преди бе най-желаната партия в Карсън Спрингс, а едновременно с това и световноизвестна знаменитост, си беше истински комплимент. Той затвърди решимостта ѝ да устои на блюдата с изкусителни примамки, които разнасяха из стаята.

— Как е майка ти? — понижи Джери глас.

Хората винаги питаха за майка ѝ така, сякаш Бети е на смъртен одър. Анна допускаше, че за мнозина тежко заболяване бе за предпочитане пред това да ти хлопа дъската.

— Има си своите добри и лоши моменти — сви рамене тя. Нямахме смисъл да се впуска в излишни подробности.

— А сестра ти? — От пресилената любезност в тона на Джери бе очевидно, че има предвид Моника, явно неуспяла особено да си спечели благоразположението на местните, защото се отнасяше с тях като с „туземци“, без значение, че също бе родена и израснала в Карсън Спрингс.

— Добре е. — Анна не искаше да звучи грубо, но ако кажеше още една дума или дори помислеше по-дълго за Моника, настроението ѝ щеше да се развали. Все още бе ядосана от вчера, когато Моника отказа да ѝ даде свободен следобед — сякаш нейните нужди бяха много по-належащи от всичко, което Анна вероятно би трябвало да прави.

Разговорът премина на други теми. Обри заговори за предстоящото си турне, на което Джери щеше да го придружава.

— Нещо като закъснял меден месец — обясни тя, обръщайки се към него с лека тайнствена усмивка.

Анна не бе присъствала на сватбата им миналия юни — бяха поканени само неколцина членове на семейството и близки приятели — но можеше да усети, че бракът им е бил извършен в небесата. Джери дори бе заменила ранчото си в покрайнините на града с „Исла Верде“, прекрасното старо имение, което Обри бе взел под наем от Сам.

Зеленоокото чудовище отново надигна противната си глава.

— Първа спирка, „Албърт Хол“ — говореше Обри. — Казаха ми, че министър-председателят ще бъде там. Също и кралицата.

Не звучеше ни най-малко притеснен от перспективата, което навярно се дължеше на това, че напълно основателно е прочут. С гордата си осанка и внушителната грива сребриста коса, той с лекота би могъл да мине за кралска особа.

— Боя се, че ще трябва да уредя нещата с компактдиска.

Що се отнасяше до Анна, Лондон сигурно беше Изумруденият град. Бе видяла Обри да дирижира единствено на миналогодишния летен фестивал, който, като се замисли човек, бе мястото, където с Джери се бяха срещнали.

Джери хвърли поглед към чинията на Анна.

— Само това ли ще вземеш?

Разликата между Джери и Сам, определена в две думи. Сам нямаше да я постави в затруднено положение, докато Джери бе добре известна с това, което сама шеговито наричаше „моята краста“. Анна се сети за църковния комитет, в който двете работиха миналата година, и как Джери бе допуснала грешка в съобщението: „Всички, които биха желали да станат Малки майки, моля да се отнесат към отец Риърдън в енорийския дом“. Това беше предизвикало известна насмешка,

особено в светлината на факта, че от отдавнашна връзка на Джери със свещеник се бе родила Клеър.

— Не съм гладна — излъга Анна.

— В такъв случай ще трябва да си вземеш малко за вкъщи.

— Остави на мира клетото момиче. — Обри потупа Джери по ръката, на която искреше диамант с големината на бучка захар. — Всички майки сте еднакви, винаги се опитвате да охраните хората.

Не че Анна и така не си беше охранена. Тя се извини веднага щом стана удобно и се сбогува. Никой не я попита защо си тръгва толкова рано; бяха свикнали Анна да се втурва у дома при майка си. Вече бе излязла, когато Финч я настигна и попита:

— Още ли важи за четвъртък?

Анна се озадачи, после си спомни за кинофестивала. Всяка година кино „Парк Рио“ показваше поредица класически филми през втората седмица на ноември. „Чужденец в рая“ бе в програмата за четвъртък вечер. Сниман през петдесетте години на терен в Карсън Спрингс, местните хора го знаеха като „филма“. Анна сигурно го бе гледала дузина пъти, макар и никога на голям екран. Стори ѝ се добра идея, когато Финч го спомена първия път, но сега поклати глава и със съжаление каза:

— Не знам дали ще мога.

— За всеки случай ще ти запазим място.

— Ще бъдеш с приятелите си. За какво ти е старица като мен? — пошегува се Анна.

Гънката между тъмните вежди на Финч се задълбочи — Анна я определяше като „погледа не се опитвай да ме будалкаш“.

— Първо на първо, не си стара. Освен това никой не знае повече от теб за филмите.

Това беше вярно. Ако съществуваше някакво предимство всяка вечер да си седиш вкъщи, то беше, че Анна бе изгледала почти всички филми, правени някога.

— Наистина ще опитам — обеща тя. Зависеше от Една.

Анна уреди Хектор да я закара вкъщи, защото и той си тръгваше по-рано, за да се срещне с доктор Хенри в ранчото — нещо с един от конете. И двамата бяха дружелюбно мълчаливи през по-голямата част от пътуването — истинско облекчение след толкова хора на тържеството, мнозина, от които сякаш се бяха примъкнали. Хектор бе

единственият от познатите ѝ, който не се чувстваше задължен да говори просто за да поддържа разговор. Когато я остави пред тях, тя бе по-малко тъжна пред перспективата да се затвори вътре с майка си през останалата част на деня.

Влезе и видя, че телефонният ѝ секретар проблясва. Шест съобщения, повече, отколкото обикновено получаваше за цяла седмица. Някакво присвиващо усещане ѝ подсказа да изчака, докато Една си отиде, преди да ги превърти — инстинкт, който се оказа точен. Анна натисна бутона „старт“ и веднага жалостивият глас на Моника изпълни стаята:

— Здравей... аз съм. Там ли си? Вдигни телефона... — Въздишка. — Добре, ще те потърся по-късно.

Щрак.

— Пак съм аз. Къде си? Два часът е, не може още да си в църквата. Добре... добре... обади ми се, като чуеш това. Ще си бъда вкъщи *цял ден*.

Щрак.

— Не мога даже да *повярвам*. Нарочно ли не вдигааш? *Ще се обадиш*, нали?

Щрак.

— Става банално. — Дълбока въздишка. — Какво? Да не би внезапно да си се заела с подводно гмуркане? Там ли си била през цялото време? Слушай, важно е. Обади се.

Щрак.

— О, за Бога! Още ли си ми бясна за вчера? Добре де, съжалявам. Не че искам толкова много от теб. Знаеш ли колко хора са готови на всичко, за да получат твоята работа?

Щрак.

— Добре де, наистина съжалявам. Извинявай. Това ли искаше да чуеш? Трябваше да ти оставя следобеда свободен. Знаеш, че щях да го направя, ако можех да се справя сама... — Гласът ѝ жалостиво затихна. — Виж какво, чувствам се като идиот, като говоря на тази машина. Ще чакам, докато се обадиш.

Щрак.

Анна вдигна слушалката с въздишка и набра номера на частната линия на Моника. Сестра ѝ отвърна задъхано: „Ало?“, сякаш бе чакала до телефона.

— Точно влизам.

— Къде беше? Тревожих се! — Моника използва загрижен тон. Сякаш не знаеше прекрасно, че Анна щеше да се обади, ако имаше нещо спешно, или щеше да ѝ пука, ако майка им беше получила инфаркт или бе паднала и счупила таза си.

— Днес бе кръщенето на Джек — отговори Анна с възможно най-равен тон, докато кръвното ѝ се качваше. — После имаше тържество.

— Джек кой?

— Бебето на Сам и Иън.

— Познавам ли ги?

— Сам Кайли, от семейство Делароса. — Моника трябва да я познава; доста често пазаруваше оттам. Точно преди Сам да напусне, бе купила красива ръчно изработена стъклена ваза за сватбен подарък за приятелката си Кендис.

— А, да, спомням си — като че ли нещо ѝ подсказа. — Чуй сега, за вчера. Извинявай, наистина. Бях в отвратително настроение, но не трябваше да си го изкарвам на теб. Искам да се реванширам.

Моника да се извинява? Анна онемя.

— Знам — продължи сестра ѝ, която погрешно бе приела мълчанието за съгласие. — Защо не си подариш един маникюр? Можеш да го пишеш на моята сметка.

— Много щедро от твоя страна. — Анна не можа да прикрие сарказма в гласа си. Сметката, която Моника имаше предвид, бе във фризьорския салон на Мей с пластмасовите столове в тюркоазен цвят и сешоари от петдесетте години, където Анна водеше майка им два пъти месечно да ѝ измият и направят косата. Единствената причина, поради която Моника бе приела да плати беше, че после щеше да ѝ натяква още повече за всичко, което тя правеше.

Колкото до Моника, нещата бяха уредени.

— Слушай, сега, като те намерих, утре рано сутринта имам нужда от теб. Искам да съм сигурна, че сме напълно готови за Тиери.

Анна почувства гневът ѝ да пробива огнеупорната си стена. Моника не се бе обадила да се извини. „Просто иска да се увери, че ще бъда там за фотосесията.“

— Той няма да дойде преди единайсет — напомни хладно на сестра си. Усещаше, все едно е погълнала жив въглен.

— Знам. Искам къщата да има съвършен вид.

Анна въздъхна. Тиери Ларош, стар приятел продуцент, бе успял да придума Моника да му позволи да заснеме няколко метра лента с „Лорей-Линда“ — част от материала, посветен на домовете на знаменитости за „Вечерно развлечение“. Следователно, освен обичайните си задължения Анна трябваше да бъде на разположение и да свежда истерията до минимум.

— Аз... — „Кажы го. Кажы й да се разкара със скапаното си извинение и като става дума за това, да вземе и работата със себе си...“, но думите заседнаха в гърлото й като аспирип, глътнат без вода.

Дори да успееше да си намери друга работа, при това толкова добре платена, как щеше да си позволи Една? А ако трябваше непрекъснато да си седи вкъщи и да се грижи за майка си, сама щеше да откачи. Единственият й избор — да остави Бети в старчески дом, означаваше да продаде къщата и освен без работа да остане и без дом.

— Ще се видим утре сутринта — процеди тя през устни, вцепенили се от съдържания гняв.

— Добре тогава. В ранна утрин — изчурулика Моника. — О, търсят ме на другата линия. Чао!

Ръката на Анна трепереше, докато поставяше слушалката. Бяха й нужни няколко опита, докато успее да намести слушалката. Огледа майка си, разположила се до масичката за карти до прозореца, погълната от мозайката, която редеше — нищо че повечето от частите оставаха по джобовете й или на пода. Бети хвърли поглед нагоре и забеляза нещастното изражение на Анна.

— Случило ли се е нещо, мило? — попита тя с такава неподправена загриженост, че Анна се почувства още по-зле. Как можеше дори да си помисли да остави Бети в някой дом?

— Всичко е наред — излъга тя. — Обядвала ли си?

Бети поклати глава.

— Не се тревожи, мило. Сложила съм си едно яйце. Всеки момент ще е готово.

В главата на Анна звънна сигнал за тревога. Втурна се към кухнята и видя застрашително димящия тиган на печката. Водата бе извряла, а на дъното яйцето бе на лепкава каша. Анна грабна дръжката, без да се замисли, и остра болка прониза ръката й. „Дявол да го

вземе!“ Тя го изгърва с трясък и стисна китката си; парчета от експлодиралото яйце и черупката се разлетяха като шрапнел.

След няколко минути тежко се стовари до масата, пулсиращата ѝ ръка бе потопена в ледена вода, докато с другата ровеше в пликче с „Ореос“, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Наляво... още малко... да, така е добре. — Моника се придвижи с инвалидната количка да огледа наново подредената полица на камината.

Анна беше преместила кучетата от стафордширски порцелан в края и бе поставила „Оскара“ на сестра си за най-добра поддържаща роля в „Диви лилии“ точно под портрета ѝ. Ефектът бе Моника по две. Тя каза:

— Не е ли малко прекалено?

Моника я удостои с изпепеляващ поглед.

— Защо не оставим Тиери да прецени? — Сякаш той би се осмелил да предложи преместването на нещо по-сериозно от някоя джунджурийка. Ако Моника не одобрише завършената работа, щеше да си е пропилял и времето, и парите.

— Добра идея. — Какво значение има в края на краищата?

— Е, мисля, че е време за шоу. — Моника огледа дневната и въздъхна с облекчение. Декорът бе съвършено нареден на сцената. Освен че Анна я бе сресала с гребен със ситни зъби, Арсела изглеждаше така, сякаш не си беше лягала цяла нощ и бе чистила. Роялът и лакираните китайски шкафове бяха излъскани до ослепителен блясък, а килимът бе изгладен като сняг от белтъци от прахосмукачката, само тук-там го пресичаха следите от колелата на инвалидната количка. Дори прозорците от пода до тавана искряха и изгледът на долината отдолу, досущ изглед на пощенска картичка, не се нарушаваше от нищо, освен някоя точица от муха.

— Единственото, което липсва, е оркестър — отбеляза Анна сухо.

Моника бе доловила остротата в гласа ѝ, защото ѝ хвърли студен поглед.

— Сигурно си мислиш, че е поредното задоволяване на егото ми. Е, не е. Правя го само заради Тиери.

Анна запази мислите за себе си. Пестеше енергията си за малката реч, която бе планирала да произнесе по-късно. Снощи, след запоя, който я остави да тъне в самоненавист, бе решила, че е крайно време да престане да се съсредоточава върху загубата на тегло и за начало да се концентрира върху това, с което трябваше да се сдобие, като се започне с гръбнак.

„Тук ще трябва да настъпят някои промени, ако ще продължавам да работя за теб — щеше да й каже. — На първо място — работното време. Искam си целия уикенд, не само неделята. И вече никакво ранно идване и стоене до късно, без да ми се плаща извънреден труд. Ако очакваш да...“

— Анна? Слушаш ли ме?

Анна се извърна и видя, че сестра ѝ нетърпеливо я оглежда.

— Извинявай. Та казваше?...

— Увери се, че Арсела разбира, че не трябва да казва и думица на Тиери или хората от екипа му, освен „моля“, „благодаря“ и „може ли да взема дрехата ви“. Това си е между нас.

— Ще ѝ кажа. — „Пази Боже почитателите ти да разберат колко малко ѝ плащаш.“

Моника погледна часовника си и се задъха:

— Божичко! Ще дойдат всеки момент.

Беше десет и петнайсет, оставаха ѝ четирийсет и пет минути да се облече и гримира, но когато ставаше дума за Моника, това време едва ли бе достатъчно. Качиха се до втория етаж с асансьора. Преди шест години, когато сестра ѝ закупи имота, той ѝ бе като допълнителна премия наред с частната кинозала, сауната и винарската изба с регулирана температура, но сега Анна виждаше в асансьора, инсталиран от Хъф Хъфингтън, след като бе получил удар, свръхестествено предзнаменование за злополуката на сестра ѝ. Вслушваше се в поскърцването на кабелите му и усети, както винаги, лека тръпка.

След малко буташе количката на Моника в кралската ѝ спалня, обзаведена с вкус в стил ар деко с изобилие от матово дърво и огледални повърхности. Анна се съпротивляваше на порива да се вмъкне на пръсти, когато влезе във вътрешната светая светих — гардеробна като щанд за дамско облекло в „Ръскс“ — която изглеждаше повече като гробница.

Цяла стена бе отделена за рокли и вечерни тоалети, грижливо завити с полиетиленови калъфи, подобно на тела в морга. Върху всеки калъф с тиксо бе залепено картонче като каталог, върху което четливо бяха напечатани датите и поводите, когато е била носена дрехата. На срещуположната стена висяха панталони и блузи според цветовете им, по-светлите нюанси преминаваха постепенно, като ивици боя, към по-тъмните оттенъци. Достъпни за инвалидна количка чекмеджета съдържаха всичко: от бельо и чорапи до обувки и шалове. Анна се чудеше дали Моника някога бе осъзнавала иронията на факта, че притежава толкова много обувки, след като способността да ходи бе единственото нещо, което не можеше да си купи.

— Да видим сега. — Моника стисна устни. — Мошино? Не, райетата няма да изглеждат добре пред камера. — Опипа един ръкав. — Може би това? Малко е дръзко, но цветът ми стои добре.

След още дузина съчетания се избута до трикрилото огледало, облечена в кашмирено горнище без ръкави, леко като въздишка и в тон с панталона в прасковен цвят.

— Съвършено — обяви тя. — А сега последните щрихи. Посочи към кутията с бижута, но Анна вече я беше изпреварила и бе изтеглила облицованото с кадифе чекмедже. Моника избра филигранен златен медальон.

— Какво мислиш? — попита, когато Анна го поднесе към шията ѝ.

— Хубаво е — отвърна тя, — но мисля, че перлите ще свършат по-добра работа.

Моника я пренебрегна. Често искаше съвети от Анна, но рядко ги следваше. Изпробва всичките си идеи и избра обикновена златна верижка плътно по шията и сапфирени обеци, които подхождаха на очите ѝ. Цялостният ефект бе зашеметяващ. Ако в поведението си Моника оставяше какво още да се желае, по отношение на външността си никога не правеше погрешен ход.

Когато отново се озоваха на долния етаж, Анна помогна на сестра си да се настани на канапето в дневната, като разместваше възглавниците зад гърба ѝ, докато Моника остана доволна, че ще бъде показана откъм най-добрата ѝ светлина. Отстъпи назад да прецени ефекта.

— Не съм сигурна за шала... — Набран около краката на Моника, той също бе щрих, е, като Дебра Кер в „Любов, която да запомниш“. Предположи, че това е идеята. — Може да изглежда, като че ли криеш нещо — подхвърли тя.

— Права си. Не бях помислила за това. — Моника го отхвърли все едно гъмжеше от въшки. Преди злополуката се славеше с краката си и мисълта, че почитателите ѝ могат да си представят колко са изсъхнали и грозни, бе непоносима. Сега насочи вниманието си към Анна и я огледа критично.

— Така ли смяташ да си облечена?

Внезапно на Анна ѝ се стори, че видът ѝ е крещящ в тази морскосиня пола и блуза на тънки райета, които бе избрала точно защото щяха да ѝ помогнат да се слее с фона.

— Какво ми е? — още като заговори, прочете отговора в неодобрителния поглед на сестра си.

— Нищо. Само дето... — Моника се намръщи. — Прилича на нещо, което мама би облякла. Освен това е прекалено широко. — Огледа я по-внимателно. — Отслабнала ли си?

„Толкова дълго ли ти трябваше да го забележиш?“

— Малко. — Анна сведе поглед.

Когато отново погледна нагоре, видя Моника да се усмихва с покровителствената си усмивчица, която караше Анна да се чувства, сякаш е захапала парче фолио.

— Какво е този път? Яж ориз, колкото можеш... или онази с яйцата и маслото без хляб? Моля те, кажи ми, че не е пак гладуването на плодов сок. Ще тичаш в тоалетната цял ден.

— Не съм на диета. Просто реших да понамаля храната — отвърна Анна кротко.

— Е, върши работа. Изглеждаш страхотно. — Анна се вслуша за снизхождението в тона ѝ, но звучеше достатъчно искрено. — Когато постигнеш целта си, ще го отпразнуваме с невъздържано пазаруване. Родео Драйв, бутиците. Изцяло обновен гардероб. Аз черпя.

— Много мило от твоя страна, но... — Анна не искаше напразни надежди. Моника бе прословута с обещанията си, които не спазваше, но независимо от това от потърпевшия се очакваше да се разлее в благодарности. — Мисля да сваля от тавана шевната машина на мама.

— Тази вехтория? Не знаех, че още е там. — Моника придоби замислен вид. — Божичко, всички онези еднакви дрехи, които ни правеше. Един Великден ни бе докарала в онези сини престилчици с маргаритки в горната част. Сигурно си била прекалено малка да помниш... — Тя се втренчи в далечината, нещо мрачно прекоси лицето ѝ. После усмивката ѝ отново се върна. — Какви дни бяха само — каза с горчив смях.

— Сигурно са запазени някъде в кутия. — Бети бе съхранила всеки малък спомен, включително дрехите, които им бяха умалели. Щеше да ги потърси на тавана, докато бе тук.

— Заедно с нещата на татко. — Устните на Моника се извиха от отвращение. — Не мога да повярвам, че не изхвърли всичкия този боклук, когато той умря.

Тя хвърли презрителен поглед към поставената в рамка снимка на родителите си с размер петнайсет на трийсет сантиметра, направена точно преди да поставят диагнозата за рак на Джо. Бе единствената им фотография на показ в къщата и, естествено, причината да бъде там беше, че липсата на семейни снимки би изглеждала странно.

Анна сви рамене.

— Предполагам, за нея имат сантиментална стойност.

— Да, кой не би желал да тачи спомена как е бил смилан от бой?

— Той не беше непрекъснато такъв. — Анна се почувства принудена да ѝ напомни.

— Давай, защитавай го. Нали това ти е работата? — Моника извърна тежкия си поглед към Анна. Изглеждаше, сякаш ще избухне всеки момент, после като че ли размисли и вместо това въздъхна изнурено: — Няма значение. Защо не ми приготвиш едно питие? Ще успокои нервите ми.

Анна нарочно погледна часовника. Обикновено Моника се съдържаше до обяд. Ако започнеше толкова рано, е, тогава един Господ знае каква ще е в края на деня.

Както се оказа, тревогите ѝ бяха напразни. Моника бе в най-добрата си форма и угощаваше Тиери — нисък, оплешивяващ мъж с досадния навик да барабани по коленете си — с разкази за дните, когато бе властващата кралица на Холивуд. Той и екипът му обядваха със сандвичите, пригответият Арсела, и им бяха отпуснати юздите да бродят наоколо и да снимат. Моника не направи нищо, освен да хвърли

поглед, когато един от хората се блъсна в стената с камерата си и остави драскотина по тапета.

Беше почти четири часът, когато прибраха всичко. Анна беше изтощена — бе прекарала цял ден на крак, но очите на Моника блестяха като сапфирите на ушите ѝ, ала не само защото бе център на внимание. Сигурно е имало нещо повече от сода в диетичните напитки, от които отпиваше цял следобед. Докато Анна ѝ помагаше да се премести от канапето, бърз поглед към сака, закачен на едната облегалка на инвалидната количка, потвърди подозрението ѝ, когато сребърна плоска бутилка, полуприкрита от кутия с хартиени кърпички, ѝ намигна.

— Само се надявам, че няма да се стигне да съжалявам за това.
— Моника явно заваляше думите. — Не бях прекалено... прекаленооо... нали? — С други думи, бяха ли забелязали, че е пияна?

— Беше много добре — отвърна Анна по-рязко от обикновено.

Моника я изгледа с укор.

— Май някой е взел от сърдитото хапче — израз на майка им, който звучеше странно в устата на сестра ѝ.

— Просто съм уморена, това е всичко. — Анна прекара ръка през косата си. Вероятно бе най-неподходящият момент, но трябваше да си каже каквото ѝ тежи. Или да рискува още един запой като снощния. Прочисти гърлото си: — Слушай, има нещо, за което исках да поговорим.

Очите на Моника се присвиха.

— Цялата съм в слух.

— Прекалено много ми идва да се грижа за теб и мама. Имам нужда от повече свободно време.

— Продължавай.

Безизразността в тона на сестра ѝ трябваше да ѝ послужи като сигнал да спре дотук, но тя заора нататък.

— На първо място, бих искала съботите ми да са свободни. И... и половин ден в четвъртък.

Много важно. Защо направо не се прицели към слънцето?

— Също така, според мен не е редно аз да ти пера бельото и да ти режа ноктите на краката.

Моника мълчеше от толкова време, че за миг Анна успя да си внуши, че е успяла да се наложи. Тогава бурята се разрази.

— Редно? Всемогъщи боже! Кой си мислиш, че съм аз, шибаният Стив Форбс? Хваната съм в този капан двацет и четири часа, седем дни в седмицата — тя блъскаше с юмруци по облегалките на инвалидната количка, — а ти ми скимтиш какво било редно!

Анна беше отворила кутията на Пандора и вече бе твърде късно да я затвори. Въпреки това реши да не се предава.

— Не е хубаво да вадиш картата на съчувствието — отвърна на нападката с изненадващо спокоен тон. — Чувала съм всичко и преди.

— О, така ли? — Моника ѝ хвърли поглед, който можеше да среже стъкло.

— Честно, мисля, че си егоистка.

— Егоистка? — просъска Моника. — Такава ли ме виждаш? Е, ако е така, то е благодарение на това. — Погледна яростно инвалидната количка, сякаш там имаше железни пранги, които я държаха в плен.

Анна затвори очи, но не можеше да изключи паметта си. Отново чу как всички на брега затаиха дъх. И видя яхтата на парчета да се клатушка в далечината, като играчка, строшена от капризен великан. Беше се случило, докато преброиш до едно; в даден момент се носеше по повърхността, в следващия се преобръщаше във въздуха. Ако лодката с фотографа и екипа му не се бе притекла на помощ за броени минути, сестра ѝ със сигурност щеше да се удави. Понякога Анна се питаше какъв щеше да е животът ѝ сега, ако Моника се беше удавила. Ако вместо последвалите зловещите дни и седмици, през които сновеше до болницата и после до рехабилитационния център, бе имало погребение, вярно, тя щеше да поскърби, но после да продължи напред. Подобни мисли винаги предизвикваха прилив на срам. Разликата беше в това, че вече не се обвиняваше за своята идея — Моника тогава се вслушваше в думите ѝ — идеята фотографът да направи няколко снимки на Моника в яхтата ѝ.

Ако въобще някой трябваше да бъде обвиняван, това бе самата Моника, която непременно трябваше да се носи с най-висока скорост. Още като дете обичаше да ходи бързо, колкото по-бързо, толкова по-добре. Фучеше на велосипеда си надолу по хълма, по-късно летеше в спортни коли с момчета, изгарящи от нетърпение да се изфукат пред най-красивото момиче в училище. Анна си припомни поредици от лейкопласт, торбички с лед, бинтове, гипс. Инвалидната количка бе последна в дългия низ.

— Стига, Моника — опита се да я умилостави. — Да не би да искам звездите?

— И ако не ти дам това, което искаш?

Кръвта нахлу в бузите на Анна. Беше се надявала, че няма да се стигне до...

— От теб зависи.

— Искаш да те уволня? Би ти харесало, нали? Гадната стара Моника отново в ролята на злодея, докато клетата Анна прибира цялото съчувствие.

— Не е... не е така. — Анна вече чувстваше как цялата ѝ решимост се стопява. В отчаянието си избухна: — Аз съм ти сестра, за бога! А дори и да не бях, заслужавам да се отнасят към мен с внимание. Не като към някой... някой средновековен крепостен.

— Разбирам. Значи всичко, което правя за теб, не се брои?

— Ако имаш предвид Една...

— Кой плаща лекарствата на мама? А данъците за къщата? Предполагам, че приемаш всичко за даденост — когато имаш нужда от нещо, просто го поискай от Моника. Тя е богата. Може да си го позволи.

— Не е вярно и ти го знаеш. Благодарни сме за... — Анна прехапа устни. По дяволите, нямаше да се впусне в извинения. — Тя е и твоя майка.

— Не е необходимо да ми го напомняш. — Тонът на Моника бе леден.

— Явно се налага. — Анна се застави да срещне пламтящия поглед на сестра си. — Непрекъснато пита за теб. Кога ще те види, кога ще я навестиш? Честно казано, вече изчерпах торбата с оправдания.

— Може би не си забелязала, но не се придвижвам особено добре.

„Правиш го, когато ти изнася“, искаше ѝ се да ѝ го върне, но запази самообладание.

— Няма да умреш, ако я посещаваш от време на време. Дори би могла да я поканиш тук.

— Не ставай смешна. В мига, в който се обърнем, ще е зачезнала един Бог знае къде. — Моника грабна чашата си и я пресуши. — Наистина, хайде всички да изпаднем в съжаление за горката мама. Не

ми обръщай внимание, аз съм само един инвалид. — Дишаше тежко, по бузите ѝ изби нездрава руменина.

Това бе знак за Анна да се почувства виновна заради двата си крака, с които можеше да ходи, докато Моника трябваше да зависи от други и за най-малкото. Нещо обаче в нея се разбунтува. Този път нямаше да отстъпи, дори да ѝ струваше работата.

— Би ли предпочела да си подам оставката? — попита тихо. — Ще бъде ли по-лесно?

Издигна в себе си стоманена преграда срещу пълната сила на яростната атака на Моника. В известен смисъл щеше да я облекчи, защото само би затвърдила решението ѝ да я галванизира като поялник, за да се появи нова и сияйна. Защо не го е направила преди години? В съзнанието ѝ бъдещето потрепваше като мираж — денят, когато нямаше да трябва да се влачи на работа, натежала отвътре и отвън, когато щеше да върви с високо вдигната глава и да знае, че собствените ѝ желания и нужди са от такава важност като на всички останали.

Очакваният взрив не последва. Вместо това брадичката на Моника затрепери и по бузите ѝ потекоха сълзи. Този път не бяха крокодилски, а истински.

— Нали няма да сториш това с мен? Наистина няма? О, Анна, обещавай ми, че няма да си отидеш. — Гласецът ѝ бе тънък и жалостив. — Съжалявам, че бях такава кучка! — Сега плачеше искрено, превила се напред в количката. — Не мислех всичките тези неща, които изрекох. Не знам какво ми става понякога. Сигурно е това... шибано... нещо! — Тя заблъска с юмруци по облегалките на инвалидната количка. — Знам, знам. Вече трябваше да съм го преодоляла, но не мога. Не мога! Ох, Господи... — Свлече се тежко напред, покрила лицето си с ръце.

Ако я бяха цапардосали в сгъвките на коленете с бейзболна бухалка, Анна нямаше да падне на колене по-бързо. По-късно, когато имаше възможност да премисли, щеше да се зачуди доколко това бе заради Моника и доколко — от собствената ѝ потребност да се чувства нужна. Единственото, което виждаше в онзи момент, бе, че сестра ѝ изпитва болка. А не беше ли нейна работа да се грижи за нея?

— Шшшт... всичко е наред. Няма да ходя никъде. — Тя погали тресящия се гръб на Моника.

— Обещавах ли? — Сестра ѝ вдигна глава; очите ѝ бяха зачервени и подути зад разбърканата влажна коса.

— Обещавам. — Анна изрови хартиена кърпичка от сака. — Издухай си носа.

Моника покорно се изсекна. Анна се сети за това, което мнозина считаха за най-добрата роля на сестра ѝ — тази на съпругата на работник, депресирана от неверния си мъж, в „Розите са червени“. За първи път Моника не играеше.

— Мразиш ли ме?

— Не, разбира се, не — въздъхна Анна.

— Самата аз понякога се мразя.

— Не трябва.

— Знам каква ставам. А не го искам. — Успя да докара треперлива усмивка. — Помниш ли онази приказка, която мама ни четеше, онази за двете сестри? Аз съм тази с жабите, които изскачат от устата ѝ.

„Но за теб не представляваше никакво усилие да си любезна с Тиери и екипа му“, проговори глас в главата на Анна.

— Знам, че е трудно — каза тя мило. — За всеки в твоето положение щеше да бъде.

— Но не и за теб. — Сега в гласа ѝ нямаше сарказъм. — Ти щеше да станеш символ за парализираните. Как го правиш, Анна? Как оставаш такъв оптимист през цялото време?

„Ям. И ям. И отново ям.“

— Не знам — сви рамене, — предполагам, че така съм устроена.

„По-истинни думи никога не бяха изричани“, помисли си тя и си представи големия стар понтиак комби, с който бяха израснали, изпускащ отровни газове, докато се движеше, и като че ли никога не се повреждаше.

Моника изсумтя в смачканата на топка кърпичка.

— Честна дума, не бих могла да се справя без теб.

Анна пое дълбоко дъх:

— Няма да ти се наложи.

— Дадена дума?

— Хвърлен камък. — Анна се ухили; за миг отново бяха сестри. Две момиченца, притиснали се силно едно в друго, докато се крият в килера и слушат как баща им троши кокалите на майка им от бой.

Преди да се роди Лиз. Преди баща им да се разболе. Преди Моника да избяга в Холивуд и да стане известна.

— Защо не си починеш през останалата част от деня — предложи Моника великодушно. — заслужи си го.

Докато Анна се изправяше, изпита странното чувство, че потъва в пода, като асансьор, който слиза надолу. Бе победила, нали? Защо тогава се чувстваше разгромена?

— Благодаря, мисля, че ще го направя.

— Ще се видим ли утре сутрин?

— Непременно.

Едва когато се озова навън и се тътреше тежко към току-що ремонтираната си тойота, оцетила я с двеста и осемдесет долара, които едва ли можеше да си позволи, Анна осъзна: не бе спечелила нищо. Е, не съвсем. Да, Моника бе поддала, но на каква цена? Анна не можеше да се отърси от усещането, че ѝ бе останало да събуе и другата обувка.

Беше по нощница и си миеше зъбите, когато телефонът иззвъня.

— Госпожице Анна... вие идва. Бързо — беше Арсела. Звучеше притеснено.

Анна усети как я пронизва тревога.

— Какво има?

— Госпожица Моника, тя паднала. Наранила се, мисли.

По-вероятно просто бе загубила съзнание. Анна си припомни колко пияна беше, а бе преди часа за коктейли, когато купонът наистина се завихряше. Ами ако наистина се е наранила?

— Ще повикам линейка — каза тя на Арсела. — Просто я наглеждай, докато пристигне.

Набираше 911 и усети, че я обзема смъртна умора. Не беше за първи път, нито за последен. Не можеше повече да пренебрегва факта, че сестра ѝ е алкохоличка.

Следващото ѝ позвъняване бе на Лора.

— Знам, че е късно — извини се тя, — но нещо се случи. С Моника. Тръгвам към болницата и се питам...

Лора не я остави да довърши.

— Финч може да те закара. И не се тревожи за майка си; аз ще се погрижа за нея.

— Страшно ми е неприятно да те безпокоя по това време на нощта.

— Не изглупявай. За какво са съседите? — Сякаш я бе помолила да ѝ даде назаем чаша захар. — Просто се пригответи. Ще бъдем при теб веднага щом си метна нещо отгоре.

Анна се опита да преглътне сълзите си.

— Благодаря. Какво щях да правя без теб? — Бе познат рефрен и все пак всеки път се изненадваше, че някой, който не ѝ дължи абсолютно нищо, може да бъде толкова всеотдаен.

След няколко минути чу, че на вратата се чука. Лора влезе още преди Анна да ѝ отвори. Носеше яке над бархетната си нощница; каубойски ботуши надничаха изпод къдравия подгъв.

— Остани колкото е необходимо — каза тя, докато Анна тръгваше. — Надявам се да не е нещо сериозно.

Нещо в интонацията ѝ накара Анна вътрешно да се смрази: Лора знаеше. Което означаваше, че бе дори по-зле, отколкото си бе мислила. Този път нямаше начин да потулят работата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— В съзнание ли е? — попита нервно Лиз.

Анна поклати глава.

— Изгасна като крушка.

— Ей, хора, хм, ще искате ли по кафе или нещо друго? — подкани ги Финч.

Бяха се скупчили напрегнато в коридора пред стаята на Моника на третия етаж на „Доминикан“; Финч кръжеше на няколко крачки от Анна и Лиз. Чувстваше се, сякаш се натрапва в лични семейни работи.

— Бих пийнала едно. — Лиз изглеждаше оклюмала, все едно бяха я домъкнали без никаква причина. Бръкна в чантата си и подаде на Финч измачкана банкнота. — С мляко, без захар.

Финч видя приликата с Анна в сърцевидното ѝ лице с широко разположените сини очи, които имаха бръчици в ъгълчетата. Разликата бе в това, че Лиз се грижеше по-добре за себе си. Кестенявата ѝ коса бе модерно подстригана и осеяна с деликатни кичури; фигурата ѝ подсказваше, че редовно тренира. И нямаше нищо чудно. Лиз бе управител на курорта при горещите минерални извори, където Алис постоянно заплашваше да заведе Лора.

— Добре съм, благодаря. — Анна хвърли към Финч измъчена усмивка. Носеше маратонки и омачкан анцуг, а в едното ъгълче на устата ѝ белееше петънце от паста за зъби.

Финч усети как я залива вълна на желание да я закриля, което беше странно, защото Анна бе повече от два пъти по-възрастна от нея. Вероятно по някакъв начин си приличаха — и на двете не им се беше разминало. Финч го виждаше в свенливостта, с която Анна поздравяваше непознати хора, като че ли опитът я бе научил, че не всеки, протегнал ръка към теб, има добри намерения, както и в неохотата ѝ да излезе на предна линия, сякаш, ако го направеше, щеше да я превърне в мишена. Трябва да опознаеш Анна, преди да разбереш колко изумителна е — силна по начина, присъщ на дърветата; понасяше безмълвно всяка буря. Както и сега, с Моника. Някои можеха

да си мислят, че Анна раболепничи пред прочутата си сестра, но Финч знаеше истината: Анна бе сплавта, която предпазваше Моника да не се разпадне. Но дори и тя имаше граница на виреене. Всички в града знаеха, че Моника е алкохоличка. Засега Анна можеше само да я крепи.

Финч се връщаше от кафенето, като вървеше предпазливо, за да не разлее пластмасовата чаша с кафе, когато видя двете сестри, все още доближили глава в разговор. И според изражението на лицата им не обсъждаха времето. Забави крачка; гласовете им се носеха към нея.

— Сигурна ли си, че наистина е толкова зле? — тревожеше се Лиз. — Искам да кажа, просто защото си пийва повечко...

— Не е повечко, много е. И става все по-лошо — не отстъпваше Анна. Браво на нея. — Не би ти харесало да си наоколо, когато е пила, повярвай ми.

— Не искам да съм около нея, точка. — Лиз се изсмя сухо и кратко. — На минералните бани си имам достатъчно знаменитости за занимавка. Най-лошите! Пред хората се показват сладки като мед. Само да видиш как се отнасят с персонала ми.

— Да си чувала някога за „Патуейз“?

— Не е ли един от онези религиозни култове?

— Рехабилитационна клиника. Много величия ходят там.

— А, да, сега се сецам. Не е ли мястото, където как му беше името отишъл да се отказва от наркотиците?

Анна кимна.

— Това ме накара да си помисля за... Както и да е, обадох се по телефона.

Финч чу как тя се беше обадила от колата на някоя си Рита. Май бяха говорили и преди.

— И? — Лиз изви вежда.

— Ще изпратят специалист за преценка.

Лиз направи гримаса.

— Не бих искала да съм на негово място.

— Проблемът обаче е... — Анна внезапно се съсредоточи в чистенето на петно на ръкава си, — че ние също трябва да бъдем там. Един вид интервенция.

— Един вид? Няма такива неща като един вид. — Лиз отстъпи назад, огледа се ужасено, сякаш търсеше най-близкия противопожарен

изход. Но вероятно бе осъзнала, че е хваната в капана, защото изстена и тежко се облегна на стената. — О, Господи, трябваше да знам.

Със спокоен, но твърд глас Анна каза:

— Не мога да се справя сама. Нуждая се от теб, Лиз.

— Защо аз? Какво е направила за мен напоследък? Едва ли си разменяме и две думи. Ами Дилън? Последния път, когато отидохме в къщата, тя дрема, докато той се плискаше в басейна. Изненадана съм, че изобщо си спомня рождения му ден.

— Е, поне е нещо.

Издайническата червенина по бузите на Анна разкри тайната. Очите на Лиз се присвиха.

— Била си ти, нали? Ти си изпращала подаръците.

Анна, изглежда, се канеше да отрече, но после сви рамене.

— Плащам ги с нейната карта и технически погледнато са от нея.

Лиз въздъхна и се предаде.

— Добре, ще го направя за теб. Но само заради теб.

— Страхотно. Ще се срещнем тук утре в осем сутринта. — Анна излъчваше облекчение.

— Защо толкова рано?

— Вероятно е по-добре това да е първото, което ще направим — преди да разбере какво й се е случило.

Лиз отново въздъхна, сега изглеждаше още по-оклюмала.

— Ще трябва да намеря някой да ме замести в работата. Джанел е болна и отсъства, а аз приемам на рецепцията, но предполагам, ще успея да отделя един час.

— Всъщност има още нещо, свързано с... — На Анна внезапно й стана трудно да отвърне на погледа й. — Има и седмица със семейството.

— Майтапиш се.

— Тя няма да свикне по-рано от няколко седмици, но е важно двете да отидем. Не само заради Моника. Заради самите нас.

— Няма начин. — Лиз клатеше глава като дете, на което му нареждат да изяде нещо, според него гадно. — В никакъв шибан случай няма да си преустройвам целия живот заради тази... тази... — Не можа да се застави да го изрече. Каквато и да беше Моника, все пак й е сестра. Добави унило: — Тя не би го направила за нас.

— Навярно не — съгласи се Анна, която изглеждаше по-скоро натъжена, отколкото ядосана, — но не е ли още по-основателна причина? Бог знае, че не може да стане по-зле, а може би само по-добре. За всички ни.

Финч избра момента, за да пристъпи напред. Протегна ръка с кафето към Лиз и каза:

— Извинете, не исках да ви безпокоя. Ще бъда във фоайето, ако имате нужда от мен.

Бе тръгнала натам, когато Анна леко я стисна за лакътя.

— Не безпокоиш никого. — Вгледа се в нея с поглед, който говореше: „Ти също си част от семейството“.

Топла вълна обля Финч. Повечето от шестнайсетте си години бе прекарала изолирана — само бе надзъртала какво е вътре. Шестнайсет приемни домове и никога достатъчно задълго, та да го нарече „вкъщи“. Единствено през изминалата година, откакто бе дошла да живее с Лора, бе почувствала, че някъде има място. А сега тук бе Анна, която също имаше принос.

Лиз се усмихна.

— Колкото повече, толкова по-добре.

— Тя ще се оправи ли? — попита Финч и стрелна с поглед стаята, където Моника продължаваше да тъне в тежкия си сън, без дори и да подозира за това, което се готвеше да я връхлети.

Лиз изпръхтя:

— Зависи какво разбираш под „оправи“.

До Финч бяха стигали слухове. Тя също бе попадала на достатъчно пияници, за да ги разпознае, щом ги види. Веднъж, когато бе обслужвала Моника в „Деларосас“, бе доловила мириса на алкохол в дъха ѝ.

— Стига ми, че не се е наранила — отбеляза Анна.

— Как, да му се не види, можеш да се срутиш от инвалидна количка? Искам да кажа, дори когато си пиян, каскадата е доста трудна. — Лиз се огледа, като че ли се боеше някой да не подслушва. — Между другото, каква е официалната версия?

Анна мрачно се усмихна.

— Внезапно се е разболяла. Вероятно пневмония. Звучи много по-бляскаво от това, че си се изтресъл на главата си.

Финч потрепери; внезапно бе нахлул спомен. Беше на осем години, в спешното отделение на област Кинг, гипсираха ѝ ръката. Плачеше не само защото я болеше, или защото се бе озовала на непознато място, а защото добрият доктор, който наместваше ръката ѝ, настояваше да узнае как я е счупила, а тя не знаеше какво да му отговори. Ако кажеше истината, приемният ѝ баща можеше да я нарани още по-лошо, както я бе заплашил. Затова излъга лекаря, че е паднала от катерушка.

Откъм стаята на Моника долетя сподавено стенание. Финч надникна и я видя да се бори да дойде в съзнание. Точно в този момент изобщо не изглеждаше бляскава. Лицето ѝ бе бледо, с тъмни кръгове под очите, косата ѝ — в безпорядък. Преди няколко години Финч беше изрязала снимка на Моника от едно списание и я бе закачила на стената в спалнята си. Мечтаеше си, че един ден ще бъде богата и известна като нея, но сега не би си сменила мястото с Моника срещу всичките пари на света.

Докато Лиз и Анна се побутваха до вратата, като всяка изчакваше другата да влезе първа, Финч се оказа вътре и се носеше из стаята.

— Здравсти — каза тя и повдигна ръка в лек поздрав.

— Коя си ти? — Моника примижа замаяно към нея.

— Приятелка на Анна. — Явно не я помнеше от „Деларосас“.

Погледът на Моника се отклони покрай нея, докато рязко викаше на Анна и Лиз:

— Ще ми каже ли някой какво става?

Анна пристъпи пред Финч.

— Малко нещо си се изтърколила вкъщи. — Гласът ѝ излагаше фактите.

Моника се намръщи.

— Странно. Не си спомням.

— Ей, сестричке. — Лиз леко докосна с устни бузата на Моника. — Май нещо не сме много добре.

— Чувствам се направо говняно. — Тъмните кръгове под очите на Моника изглеждаха като изрисувани с перманентен маркер. — Къде е доктор Бергер?

— Не е тук — отвърна Анна.

— Къде е, по дяволите? Защо не сте го повикали? — Помъчи се да седне, но Анна лекичко я бутна назад.

— Това може да почака до утре сутрин. Няма нужда да го безпокоим тази вечер.

— Добре, ако вие отказвате да го повикате, ще го направя аз. — Моника се пресегна към телефона до леглото си, но Лиз го дръпна извън обсега ѝ.

— Точно сега не си в положение да си поръчваш каквото и да било — подчерта тя.

Моника не вярваше на очите си. Явно не бе свикнала да ѝ се говори по такъв начин.

— Какво става? — Очите ѝ се присвиха. — Има нещо, което премълчавате. Не отричайте — изписано е върху лицата ви.

— Бихме могли да ѝ кажем. И без това скоро ще разбере. — Лиз хвърли многозначителен поглед към Анна, преди отново да заговори на Моника: — Лекарят казва, че ти остават шест месеца живот.

— Я се разкарай — върна ѝ го Моника.

Финч опитваше да овладее желанието си да се разкикоти.

— Ще сме тук утре сутринта — каза Анна. — Тогава ще си поговорим повечко.

Лиз хвърли поглед към часовника си, после вдигна телефона и го постави на пода.

— Така значи... изоставяте ме? — Моника жалостиво се втренчи в тях. Финч се сети за филма, в който тя играеше жена, умираща от рак. Момичето бе плакало по време на целия филм, но сега наблюдаваше всичко със сухи очи.

— Така изглежда. — Лиз ѝ хвърли последен, лишен от съчувствие поглед, докато се отправяше към вратата, следвана от Анна и Финч. — Ако се почувстваш самотна, винаги можеш да се погледаш по телевизията.

По някой от каналите постоянно въртяха филм с Моника Винсът.

Тъкмо прекрочваха прага, когато нещо прелетя покрай тях и се приземи с глухо тупване до касата на вратата — Библията на Гидиън, както забеляза Финч. Явно Моника бързо се възстановяваше.

— Шшшт... започва.

Анди удобно се намести в седалката си и подаде кутията с пуканки на Саймън. Той си взе и я връчи на Финч. Благодарностите към лицата, допринесли за филма, течаха в началния кадър: кола, която се движеше надолу по познатия лъкатушещ планински път.

— Студебейкър — промърмори Саймън.

— Какво? — попита шепнешком Финч.

— Колата. — Той се извърна към нея, докато умаленото двойно отражение на студебейкъра проблясваше по стъклата на очилата му „Кларк Кент“. Приятелят на Анди беше най-досадният всезнайко, който винаги бе прав. Ако не беше толкова готин, Финч лесно можеше да го намрази.

Отново се съсредоточи и филмът бързо я погълна. Беше издраскано копие, с размазани от времето цветове, но „Чужденец в рая“ — историята на човек, преследван от закона, който прави погрешен завой и се озовава в град, оказал се раят, я омагьосваше от начало до край. Към последната сцена, когато главният герой разбира, че е влюбен в жената, в чието убийство е обвинен по погрешка, и трябва да избере дали да остане с нея, или да се върне обратно към живота си на Земята, тя тайничко бършеше очите си в смачканата на топка кърпичка в ръката ѝ. Хвърли поглед към Анди и видя, че приятелката ѝ прави същото.

„Трябва да раздават хартиени кърпички на входа“, помисли си тя. Дори Саймън си беше свалил очилата и ги бършеше с края на ризата си. А той, на всичкото отгоре, бе крайно циничен.

Анди се пресегна през него и побутна Финч.

— Гледай. — Посочи към заключителните надписи на екрана.

Името Лорейн Уелс изпъкна пред Финч. Преди да стане Кайли, името ѝ е било Уелс — Бетани Лорейн Уелс. Анди вдигна вежда, с което трябваше да намекне, че може би има връзка. Но Финч само сви рамене, сякаш искаше да каже: „И какво от това?“.

— Може да сте роднини — каза Анди, докато си прибираха нещата. — Човек никога не знае.

— Името е често срещано — отбеляза Финч.

— И все пак.

— Съвпадение е. — Саймън измъкна раницата си изпод седалката. Не ходеше никъде без нея; вътре държеше бележник и

писалка, фотоапарат „Никон“ и диктофон. „Никога не знаеш кога ще попаднеш на нещо“, често казваше той.

— Е, добре де, може и да е съдба. Мислила ли си някога, че съществува причина накрая да се озовеш в Карсън Спрингс? — Анди можеше да се държи като куче, докопало кокала, дори и когато спореше за нещо, в което не вярваше непременно. Какъвто и да е резултатът, обикновено се намираше на противоположната страна. — Спомням си, говореше, че се чувстваш все едно си била тук и преди.

— Може би в някой друг живот — пошегува се Финч.

Бяха тръгнали по пътеката между редовете; килимът бе осеян с пуканки и обвивки от бонбони.

— Не вярваш ли в съдбата?

— Разбира се — като в „Децата на съдбата“ — опита се да се пошегува Финч.

И все пак някакво семенце бе пуснало коренчета. Ами ако беше истина? Известно е, че са се случвали и по-странни неща. А когато слизаше от автобуса в онзи първи ден, Финч се беше почувствала, сякаш се връща у дома. Представи си, че по невероятен, свръхестествен начин е свързано с Лорейн Уелс?

Докато стигнат до фоайето, вече бе решила, че единствено филмът е причината подобни мисли да се въртят из главата ѝ — цялата история с тук и преди и душите, които намират половинките си. Точно както се случи, след като бе гледала „Сейлъмс Лот“ и във всяка сянка виждаше вампири.

Финч се озърташе наоколо и забеляза множество зачервени очи — май не бе единствената, съблазнена от съзливите филми — макар всички да изглеждаха доволни. Мирна Макбрайд, червенокосата собственичка на „Последната дума“, бърбореше с възрастните близначки Милър, Олив и Роуз, облечени в еднакви, леко измачкани ленени къси ризки и стиснали подходящи за цвета сламени чанти. А пък в дъното, до старинната машина за пуканки, якият, татуиран Херман Тайзър от „Бърлогата на циника“ разточително информираше групичката, която го бе наобиколила, с малко известни факти за филма. Херман бе един от организаторите на фестивала. Освен това много повече разбираше от филми от когото и да било.

Тя махна да поздрави Доун и Ив Париш, неразличимите близначки, внучки на Роуз, две девойки със сребристоруси коси. Доун

седеше до нея в часовете по биология и веднъж бе донесла листо от марихуана като част от проекта за употребявани в медицината билки. Отказваше да каже откъде го е взела, но всички знаеха, че родителите ѝ — наркомани, я отглеждаха в задния си двор. За неин късмет учителката не бе докладвала за марихуаната.

Финч съжаляваше, че Анна не можа да дойде, и се надяваше, че сега нещата ще потръгнат, след като Моника щеше да отиде на рехабилитация. Раздвоена между майка си и сестра си, Анна имаше прекалено много задължения.

Озоваха се навън, където бе излязъл лек ветрец. Листата на изкуствените портокалови дървета, засадени в продълговати дървени сандъчета по дължината на бордюра, шушнеха, докато те лениво се разхождаха по тротоара. Както и „Парк Рио“, по-голямата част от центъра на Карсън Спрингс бе застинала във времето. Часовниковата кула на пощата отмерваше часа точно както го бе правила през изминалите седемдесет години, като в неделя се надпреварваше с църковните камбани. Щандът до аптеката на Парсън, с ниските червени винилови столчета, все още предлагаше сироп със сода и малцово мляко. А пък кафенето „Къщата на дървото“ продължаваше ревниво да пази рецептата си за гъста чили супа, откакто дядото на Дейвид Райбак бе започнал да го стопанисва. Единствената истинска промяна, бе казала Лора, е, че топка сладолед в „Свръхскорост“, която преди бе струвала петдесет цента, сега е долар и петдесет.

Минаваха покрай „Между кориците“, книжарницата на бившия съпруг на Мирна Питър — двамата бяха безмилостни съперници — когато Анди посочи към „Последната дума“, единствения магазин в търговския център, чиито светлини пламтяха. В този час обикновено бе затворен; сега Миранда вероятно работеше до късно заради фестивала. „Хайде да влезем“, предложи Анди, грабна Саймън за ръката и го поведе през улицата. Представляваха странна двойка — Анди, чевръсто миньонче, Саймън — висок и кльошав, с вид на зубрач — и все пак някак си пасваха.

Докато бързаше да ги настигне, Финч, без никаква причина, се усети изолирана. Колкото и да се извъръщаха назад, за да я накарат да се почувства в компанията им, нямаше как да пренебрегне факта, че е петото колело на колата. Не че към нея не бяха проявявали интерес, просто момчетата, които бе срещала, ѝ се струваха незрели.

В кафенето Анди ги почерпи с еспресо с мляко и лимонов пай с препечена коричка от разбити на сняг белтъци. Утре бяха на училище, но не бързаха да се прибират — може би защото никога не се свършваха нещата, за които можеха да си говорят. Саймън и Анди бяха единствените, освен семейството ѝ и Анна, с които Финч можеше да е напълно самата себе си. Не я осъждаха, че изостава в някои отношения, а в други изпреварва възрастта си. Преди никога не се бе застоявала достатъчно дълго на едно място, за да си намери истински приятели. Сега имаше двама, на които можеше да разчита и в добро, и в лошо.

Вече си тръгваха, когато погледът им бе привлечен от наредените книги за филма. Вдигна тъничко томче „На терена: как бе създаден «Чужденец в рая»“, а стикерът на предната корица определяше автора като местен. Преди да се осъзнае, прелистваше показалеца. Ако Лорейн Уелс е спомената някъде, трябваше да е тук.

Анди надникна през рамото ѝ.

— Знаех си.

Финч, смутена, бързо се извърна.

— Какво?

— Любопитно ти е. Признай си.

— Добре, признавам си. — С Анди понякога бе по-лесно просто да отстъпиш. — Но съвсем не означава, че си права.

Саймън взе друг екземпляр от същата книга и започна да я прелиства.

— Виждам Орсън Уелс, но не и Лорейн.

— Значи това е всичко? Просто се предаваме? — каза Анди.

Той сви рамене и върна книгата на рафта.

— Така или иначе, въпросът вероятно е спорен. Съществува възможност да е умряла или да е прекалено стара, че да може да си спомни нещо.

— Не можеш да знаеш дали е така. — Анди го изгледа гневно.

— Защо вдигаш толкова шум? — не се стърпя Финч. — Аз вярвам в съдбата, дори и ти да не вярваш. — Тя издърпа книгата от ръцете на Финч и решително се отправи към касата. — Същото е като с баба ми и дядо ми.

— Какво за тях? — попита Финч.

— Когато се запознали и баба разбрала, че фамилията му е Фицджералд, също като нейната, в същия миг, начаса усетила, че са родени един за друг.

— Сред ирландците това фамилно име е толкова разпространено, колкото Смит — изтъкна Саймън, който изглеждаше силно смутен. Бе свикнал с полетите на фантазията ѝ — както в случая, когато го завлече при гледачка, а тя му предрече, че бъдещето му включва много деца (така разбра, че е измамница, защото ролята му на баща за петте му по-малки братя и сестри го бе накарала да се закълне, че няма да има деца). Когато Анди му хвърли мръсен поглед, той побърза да добави: — Макар да съм сигурен, че съдбата има нещо общо с това.

— Виж, разбирам, че е като да търсиш игла в купа сено, но защо все пак не опитаме? — попита Анди, докато вадеше портмонето си и плащаше книгата.

— Кого, баба ти ли? — подразни я Саймън.

— Не, глупчо. Лорейн. — Този път тя се изкикоти.

Финч въздъхна.

— Добре. Но искам да подчертая, че не очаквам нищо да излезе от това.

Бе установила, че колкото по-малко очакваш, толкова по-малко се разочароваш. Не се осмеляваше да разкрие истината дори и пред най-добрата си приятелка, колко копнее да узнае откъде е произлязла. През целия си живот се бе питала за родителите си — били ли са женени за други хора, има ли братя и сестри. Мисълта, че може да се размине с тях на улицата, без да ги познава, непрекъснато я терзаше.

Дали Лорейн Уелс не бе някоя отдавна изгубена роднина? Шансовете бяха едно на милион. Но не ѝ пречеше да се чуди... и да мечтае.

Саймън доброволно пожела отначало самостоятелно да разузнае тук-там.

— Ще поговоря с този човек, ще видя дали ще напипам някаква нишка — обяви той, стиснал книгата.

— Казвала ли съм ти напоследък, че те обичам? — Анди го дари с най-ослепителната си усмивка. Горкият Саймън. Как можеше да ѝ устои?

Докато се връщаха към колите си, Анди говореше за предстоящото пътуване на майка ѝ и втория ѝ баща до Европа и колко

абсолютно невероятно е, че ѝ е оказано доверието да се грижи за брат си, докато ги няма. Да отиде при баща си, и дума не можеше да става след катастрофалното ѝ посещение по-рано същата година. Майка ѝ бе решила, че вече е достатъчно голяма, за да ѝ възложи подобна отговорност. На Финч не ѝ се искаше да спуска сапунения мехур на нейните надежди, като ѝ каже, че да си сам, изобщо не е това, което се говори, че е.

Разговорът се насочи към новия ученик, върнат от някакво подготвително училище обратно на изток. Финч още не бе го срещала, но според Анди бил точно нейният тип — мрачен и тайнствен. Откъде пък знаеше какъв е нейният тип. Ако трябваше да е по-точна, нямаше и най-малкото желание да се върже с него или което и да е момче. Не даваше пукната пара за слуховете, които се носеха из училището, че е фригидна или може би дори лесбийка. Нека хората си мислят каквото си щат. Щеше ли да е по-добре, ако знаеха истината — че е преспала с повече типове от Мадона?

— Май ще е по-добре да си тръгвам. Имам да уча за контролно — каза тя, докато бързаше към пикапа на Хектор, паркиран на общинския паркинг. — Сякаш някога много ще ми помогне, като знам за Пелопонеските войни. — Тя завъртя очи.

— Питай Анди, може да е била там в някой минал живот — ухили се Саймън.

— О, някои сме доста хапливи — каза нежно Анди.

— Не ми е ясно защо хората винаги твърдят, че в миналия си живот са били известна личност — я Клеопатра, я Наполеон? — Финч се спря, докато търсеше ключовете си в чантата. — Нима обикновените хора никога не се прераждат?

— Ще разберем тези дни — каза Саймън и ѝ намигна.

Финч се разсмя, докато им махаше за довиждане, но дълбоко в себе си с неудобство се чудеше дали собственото ѝ минало можеше да се завърне и да я обсеби.

— Ей, педал!

— Ей, гъзар, да не си нещо глух?

— Всички ли в подготвено са педали или само ти?

Бяха двама, двойка яки неандерталци. И все пак Новият — поне тя предположи, че е той — оставаше заучено безразличен, докато стоеше, отпуснал рамене, опрян на заслона на автобусната спирка, и примижал се взираше в далечината; тъмната му коса до раменете бе прибрана зад ушите. Притискаше опърпано издание на „Спасителят в ръжта“ под мишница. Финч гледаше как двамата неандерталци — не знаеше имената им, но ги бе виждала да се мотаят около училище — започнаха да заобикалят жертвата си. По-едрият имаше структурата на гардероб, щръкнала подстрижка и очи като мъниста, които извикваха в съзнанието Блуто от „Попай“; по-ниският му приятел, с продълговата като куршум глава, имаше такова жестоко акне, че лицето му напомняше пица с всичките ѝ съставки. Когато на практика почти го бяха налетели, Новият най-сетне се извърна да ги огледа със слаб интерес.

— Извинете — говореше учтиво, — познаваме ли се?

Финч забеляза искрица колебание в глупавия поглед на Куршумената глава, когато се обърна към приятеля си. Но Блуто само се приведе по-близо с издадена напред челюст до момчето.

— Не се занимавам с педали. — Погледът му се плъзна надолу по предната част на морскосиния блейзър, който момчето носеше върху фланелката си. Забеляза, че имаше училищна емблема.

— Така ли? — Тъгълчето на устните на момчето се изви нагоре. — Защото явно въпросът силно те интересува.

— Гъзарче, да не викаш на приятелчето педал? — Куршумената глава, тласкан от адреналина, а вероятно и от още нещо, направи няколко танцови стъпки и спря на сантиметри от момчето, издаде напред пълчивата си брадичка и без да иска, комично имитираше приятеля си.

Новият сви рамене.

— Защо, страхотно е. Всеки има право на личен избор.

Насмешката изчезна от лицето на Блуто и червенина пропълзя отстрани на неандерталската му шия.

— Само още една думичка, задник — изръмжа той, — и ще ти разкрася шибаната физиономия.

Хората, които чакаха автобуса, просто си стояха и зяпаха, освен Къртни Русо, прекалено погълната от дърдорене по мобилния си телефон, за да забележи какво става.

Финч обаче бе видяла достатъчно и решително се приближи.

— Какъв ви е проблемът на вас двамата? Ще престанете ли с простотиите си? — Тя се полюляваше на пръсти така, че погледът ѝ да се изравни с този на Блуто; петите ѝ не докосваха утъпканата кал, осеяна с фасове и обвивки от дъвка. — Там, откъдето идвам, типове като вас ги ядем на закуска.

— Да бе, и къде ще да е това — канавката ли? — подигра ѝ се Блуто. — Чувал съм за теб. Чувал съм, че си имала проблеми с ченгетата, преди да дойдеш тук.

Смехът на Куршумената глава прозвуча като воя на хиена. Напомняше ѝ за играчка, която някога бе имала — клоун на пръчка с ръце и крака, които отскачаха нагоре или надолу, когато дръпнеш връвта.

— Обзалагам се, че си въртяла разни номерца — пръскаше слюнка той.

— Колко взимаш за едно духане? — заядливостта на Блуто бе приела застрашителна насока.

Тя потрепери от ярост. През целия си живот се бе сблъсквала със задници като тези — момчета, чийто мозък бе с големината на членовете им, и момичета, които можеха да научат лейди Макбет на едно друго.

— Първо — каза тя, като говореше достатъчно високо, да я чуят другите, — ще трябва да ти го намеря.

— Шибана кучка! — Блуто я блъсна по рамото достатъчно силно, за да загуби равновесие. Тя се препъна и кракът ѝ се заклеци в корените на едно дърво, залитна назад и падна на задника си. Остра болка пробяга нагоре по гръбнака ѝ и светът леко се размаза. Когато Новият пристъпи между нея и Блуто, ѝ се стори, че всичко е в забавен каданс.

— Разкарай се — заповяда той.

— Да бе, и кой е тоя, дете ще ме накара да го направя? — Блуто го блъсна силно и момчето се олюля.

Сега просто фиксираше Блуто. В този момент Финч забеляза очите му: бяха синьо-черни, с цвета на сънищата, в които безкрайно пропадеше в пространството.

Сякаш бе подаден някакъв мълчалив сигнал, зяпачите се скупчиха наоколо. На отсрещната страна на паркинга американското

знаме над моравата плющеше празнично от вятъра; кухото дрънчене на макарата в пилона сякаш звънеше за тревога.

Куршумената глава хвърли неуверен поглед към приятелчето си, което се дереше с явно престошена предизвикателност:

— Пази се, гъзарче. Двамцата с Динк ще ти скъсаме гъза.

Момчето не му обърна внимание, за да огледа Блуто, който напредваше към него като дивизия командоси, състояща се от един човек.

— Чу ме. — Гласът му бе нисък и не издаваше страх. — Казах ти да се разкараш.

Блуто или не чуваше, или не му пукаше. Налетя, навел глава, с издадени юмруци, замахна в тромав бейзболен размах. Новият бе побърз и стовари мощен ъперкът в корема му. Финч дочу свистенето на въздуха, който оня изпусна, и го видя да полита назад, лицето му се наливаше с червенина. Изражението му на пълно изумление можеше да ѝ се стори комично, ако не бе видяла какво щеше да се случи: Куршумената глава се готвеше да скочи върху Новия изотзад.

— Пази се! — извика тя.

Момчето се изви, а Блуто се възползва от моментното му невнимание и го фрасна в челюстта. То залитна и почти падна, но все пак успя да се задържи на крака.

— Стига ли ти, педи? — подигравателно се изхили Блуто и с приятеля си го обкръжиха, за да го довършат.

Куршумената глава се спусна напред с ритник и щеше да засегне момчето в слабините, ако то не бе хванало крака му и силно го изви, което накара нападателя да се плъосне на тротоара с висок момичешки писък. Започна да се тръшка, като стискаше глезена си и виеше:

— Ооооох! Шибан мухльо. Мисля, че е счупен.

„Така ти се пада“, щеше да каже Финч, ако бе в състояние да отлепи езика си от небцето — стоеше като закована на място, както останалите, и наблюдаваше, без да вярва на очите си. Едва когато Къртни Русо махна мобилния телефон от ухото си и изкрещя раздразнително: „Ей, няма ли да престанете!“ — вероятно нарушаваха удоволствието ѝ от последния епизод на „Доусънс Крийк“ — Финч се впусна в действие. Грабна раницата си и я запрати към Блуто с цялата си сила. Цапардоса го точно в гърдите, спря устрема му и го извади от

равновесие за достатъчно дълго време, та да може Новият да събори Блуто на земята.

— Пусни ме! Боли! — Ръката на Блуто бе приклещена зад гърба му; изкривеното му лице бе с цвета на суров хамбургер.

След миг, проточил се сякаш цяла вечност, момчето отпусна хватката си. Блуто залитна да се изправи и се шмугна извън обсега му.

— Кво ти става бе, човек? Не разбираш ли от шега? — промърмори той в отчаян опит да спаси малкото достойнство, което му беше останало.

— Шегата май се обърна срещу вас. — Новият го изгледа с хладно презрение.

Блуто, с обидено изражение, се отправи да изтегли виещото си приятелче на крака, ръмжейки:

— Затваряй си устата, женчо.

Той леко побутна Куршумената глава, което го накара да заподскача назад на един крак, после го сграбчи грубо за ръката и го поведе към паркинга толкова бързо, колкото можеше да куцука.

Финч се приближи към момчето.

— Тече ти кръв. — Докосна ръката, която бе свил отстрани.

— Няма нищо. — Той плъзна ръката си в джоба.

В суматохата беше изпуснал книгата си. Тя я забеляза в калта няколко крачки встрани и се наведе да я вдигне. Докато му я подаваше, промърмори:

— Хайде, да се махаме оттук.

Докато Къртни и останалите стояха и зяпаха, все едно бяха на цирк, Финч докопа раницата си и му направи знак да я последва. Бяха пресекли половината паркинг, когато тя каза:

— Между другото, аз съм Финч.

— Люсиен Джефърс. — Опита да ѝ подаде ръка, но се намръщи и отново я пъкна в джоба си.

— Ти си новият, нали?

— Как позна? — ухили се момчето.

Погледът ѝ попадна върху предната част на блейзъра му — окалян и без едно копче.

— Преместих се от „Бъкли“ — обясни той.

Беше чувала за него — едно от училищата за децата на богатите.

— Виж какво, не искам да те засегна, но на твое място не бих го демонстрирала.

Той вдигна глава и я изгледа с интерес.

— Ти също не си тукашна.

— Позна, Шерлок. — Всеки веднага можеше да го разбере.

Размениха си усмивки. Люсиен вирна глава и приглади косата си зад ушите.

— Не ме изритаха, ако това си мислиш.

— Не си мисля нищо.

— Не беше уплашена преди малко. Как така? — Той я изгледа с любопитство.

— Случвало ми се е и по-лошо — сви рамене тя.

Бяха стигали до вътрешния двор на колежа, където студентите се бяха разпръснали на групички; някои чакаха да ги закарат, други просто си приказваха. Ако не побързаше, щеше да изпусне последния автобус. Но изведнъж вече не бързаше.

Финч се пъкна в най-близката тоалетна, която се оказа мъжка, като теглеше Люсиен след себе си. Когато забеляза изненаданото му изражение, тя му каза:

— Тук няма нищо, което да не съм виждала. — Израснала в домове, където вратите невинаги се заключваха и хората невинаги чукаха.

— Хоризонтът е чист — обяви той, като оглеждаше писоарите и клетките.

Финч постави кървящата му ръка под чешмата и нежно отстрани набилите се парченца чакъл. Теглеше ръкава му нагоре, за да не се намокри, когато той рязко я отдръпна.

— Да не ти причиних болка? — попита тя.

Той поклати глава.

— Не. Виж, защо не побързаш? Вероятно все още можеш да хванеш автобуса.

— Почти привърших. — Тя протегна длан да хване неговата, но той скръсти ръце на гърдите си и се облегна на умивалника.

— От Ню Йорк си. Познах по акцента ти — каза с очевидната цел да отклони вниманието ѝ.

— По-точно от Бруклин — добави Финч.

— Това обяснява всичко. — Люсиен се усмихна и тя забеляза, че отблизо наистина е хубав. — Ти си първият човек, който не ме гледа така, сякаш имам две глави. Какво те доведе тук?

— Дълга история. — Не обичаше да говори за онези дни. — А теб?

— Родителите ми се разведоха. После, миналата година баща ми реши да се премести на запад... — сви рамене — и ето ме тук.

— Живееш с баща си?

— Дълга история — ухили се той.

— Достатъчно. Дай... — Тя още веднъж се пресегна да го хване за ръката.

Той се поколеба, преди да ѝ разреши, и когато ръкавът бе дръпнат и разкри наситенорозов белег на китката му, Финч разбра. Значи това не бе искал тя да види. Дълбоко в себе си усети странно пулсиране. Все едно почти бяха се целунали.

Погледите им се срещнаха в огледалото над мивките (което, отбеляза си наум да разкаже на Анди, бе точно толкова голямо, колкото и в дамската тоалетна). Той имаше красива, бавно разцъфваща усмивка, от вида, който като че ли се промъква в теб, вместо да те зашемети. Трябваше да внимава с това момче.

Люсиен пръв наруши мълчанието:

— Слушай, искаш ли, ами... някой път да се видим?

Тя неангажиращо сви рамене.

— Обичаш ли да плуваш? Вкъщи има басейн — опита той отново.

— Значи е като тези, луксозните къщи на хълма? — Финч искаше да прозвучи закачливо, но излезе саркастично. Кръв нахлу в бузите ѝ. Божичко! Защо трябваше да се държи така?

— Има ли някакво значение? — Той не изглеждаше засегнат.

— Ти ми кажи. — Бе минавала по този път и преди. Ако не беше достатъчно добра за баща му и богатите му приятели, по-добре да го узнае сега и да си спести разочарованието.

Но онова, което съзря в бездънните синьо-черни очи на Люсиен, изпрати сладки тръпки по тялото ѝ. Единственото, което имаше най-голямо значение, разбра Финч, е какво мисли тя за него.

— Какво ще правиш през почивните дни? — попита Люсиен тихо.

Отчаяно ѝ се искаше да му каже, че няма никакви особени планове, но нещо я накара да се въздържи. Не бе готова да му се довери.

— Още не знам. Може ли да ти се обадя?

— Някой да иска още картофи?

Купата, която Лора подаваше на Хектор, срещна лакътя на Мод, пресегнала се за солницата. Избита от хватката ѝ, тя се претърколи по масата на пода, което накара Роки да заподскача наоколо, за да проучи какво е, докато Пърл само надигна сивата си муцунка от кутията си до печката деликатно, да подуши въздуха. Лора и Мод едновременно се наведоха да я вдигнат и си удариха главите. Изправиха се, като се смееха.

„Обичайната вечеря в нашия дом“, помисли си Финч и се усмихна на себе си. Ако не се пресягаха един през друг, всички говореха едновременно. Макар и понякога хаотично, бе напълно различно от онова, което познаваше от предишния си живот, където всички се блъскаха да отмъкнат своя дял. От тази маса никой никога не си тръгваше гладен — Мод имаше грижата да се увери в това — настроението беше радостно суетене, а не трескава надпревара и всеки бе нетърпелив да сподели впечатленията от деня си.

— Онази пратка от Мексико най-сетне пристигна — разказваше Лора. — Имах известни проблеми да я освободя от митницата. Очевидно Санта Мария е близо до въздушен коридор, използван от наркотрафиканти. — Тя си взе малко броколи. — Отказаха да подпишат, докато не прегледат саксиите една по една.

— Надявам се, нищо не се е случило — обезпокои се Мод.

Веднъж Лора я бе описала като ходещ бълхарник, но днес възрастната жена бе облечена по-консервативно от обикновено — раирана памучна рокля и маратонки „Адидас“.

— Само някоя и друга пукнатина. Светецът — покровител на продавачите, трябва да е бдял над мен. — Лора се прекръсти.

Финч се сети за Люсиен и също се обади:

— Ами аз... такава... тъкмо се чудех. Дали ще ви трябвам този уикенд? — Работеше през почивните дни само когато трябваше да се разопакова голяма пратка.

— Планирали сте нещо с Анди? — усмихна ѝ се Хектор през масата. От тримата с него бе най-лесно да се спогодиш. Докато Мод започваше да капризничи, а Лора да се суети като майка-квачка, Хектор беше непоклатим като скала: винаги на разположение по един ненатрапчив начин.

— Аа, не. Аз и един приятел... — Финч сведе глава и се захвана да чопли пилешките гърди с невероятен ентузиазъм. Не бе взела решение да отиде, просто за всеки случай.

— Познаваме ли го?

Вдигна глава и видя, че Мод я оглежда с нескрито очакване; сините очи сияеха на сбръчканото ѝ като възглавничка лице; снопчето снежнобяла коса на главата бе пригладено на една страна. Почувства прилив на обич, като си спомни как беше пристигнала първия път и Мод я бе приветствала с разтворени обятия и дори ѝ бе предложила да живее в стаята ѝ. Ако случайно смесеше солта и пипера или забравеше да налее вода в чайника, преди да го постави да заври, винаги бе добронамерена.

— Едно момче от училище — отвърна Финч небрежно, доколкото можеше. — Нов е, така че един вид го развеждам наоколо.

Лора стрелна Хектор с поглед, после и Мод. Единствените звуци идваха от потракващите вилици и Роки, който се въртеше под масата. Финч усети, че ѝ става горещо.

Лора умираше да научи повече — беше изписано на лицето ѝ — но единственото, което каза, бе:

— Много мило от твоя страна. Разбира се, давай.

— Можеш да вземеш пикапа. Няма да ми трябва — добави Хектор.

— Мога да ти приготвя храна за пикник — предложи Мод с надежда.

Финч остави вилицата и ножа и ги изгледа строго.

— Защо не издадем бюлетин? Нека целият град разбере, че не съм обратна или фригидна, или... — Избухна смях. — Не ме разбирайте погрешно бе, хора. Знам, че ми мислите доброто, но хайде престанете, а?

Финч забеляза изумените погледи около масата и незабавно съжали за изблика си. Беше благодарна, когато Лора ги отклони от темата:

— Не надушвам ли нещо загоряло?

Всички се обърнаха към Мод, която закри устата си с ръка.

— Олеле! Знаех си, че съм забравила нещо — извини се и забърза да извади тава димящи бисквити от фурната.

Финч огледа голямата, старомодна кухня с килера за храна, където можеше да влезеш, и долапа с различните съдове от най-малко три сервиза. Старите тръби се тресяха, когато завъртиш кранчето, а подът бе изкорубен и осеян с петна. Протритият линолеум до задната врата беше колаж от кални следи от лапи и обувки. Но нямаше друго място на земята, тя бе сигурна, което да въплъщава по-добре думите, извезани на едно ковчорче: „Където и да сложа гост, към кухнята намира мост.“

Докато бисквитите бъдат угасени в умивалника и Мод отново се настани на стола си, темата за тайнствената среща на Финч беше отстъпила пред най-горещите клюки.

— Анна ми каза, че Моника отива на рехабилитация — отбеляза Лора.

— Горкичката. — Мод цъкна с език и побърза да добави: — Имам предвид Анна. Само като си помисля какво трябваше да преживее. — Поклати глава. — Можем ли да помогнем с нещо?

— Помоли да ги споменем в молитвите си. Макар, ако ме питаш, Моника е тази, която трябва да се моли за прошка.

Финч бе изненадана от непривичната рязкост в гласа на Лора. Обикновено отстъпваше, за да предостави на хората правото на съмнение. Алис често казваше, че ако сестра ѝ има някакъв недостатък, това е, че страда, докато получи същото от другите.

— Ще храня Буутс, докато я няма — уведоми ги Финч.

— Анна ще заминава ли някъде? — оживи се Мод.

— Седмицата със семейството — обясни Финч.

Мод изглеждаше объркана и на Финч ѝ хрумна, че за някой, който не е израснал с такива като Опра и Сали Джеси Рафаел, „седмицата със семейството“ означава Коледа в планината Уолтън или събиране на Брейди Бърч.

— То е нещо, което правят в рехабилитационните центрове — самата Лора звучеше доста неясно.

— А, да... приятелката ми Лилиан мина през това със сина си. — Мод си взе още от картофите. — Което ме кара да се питам дали ви

казах какво решихме на последното си събиране? — Имаше предвид групата по шев, която се събираше всеки четвъртък. — Всъщност идеята е на Лилиан. Чула за онзи дамски клуб в Англия, който събира пари за изследвания в областта на раковите заболявания, като издава календар, в който членките са голи.

— Четох за това в „Пийпъл“ — рече Лора и кимна. — Всичко е с много мярка, естествено.

— Лилиан каза, че не вижда защо ние да не направим същото — продължи Мод. — Е, можеше да чуеш муха да бръмне, но като свикнахме с тази идея... — Тя се усмихна с чаровната си усмивка. — Искам да кажа, че на нашите години едва ли ще накараме „Плейбой“ да фалира.

Когато проумяха, че Мод се готви да позира гола, всички замръзнаха с вилици във въздуха. Дори на обичайно немногословния Хектор внезапно му стана много трудно да си затвори устата.

Лора първа наруши мълчанието:

— Наистина ли чух това, което ми се стори, че чух?

— Не е ли прекрасно? — Мод доближи ръце в леко беззвучно ръкопляскане. — Дъщерята на Дороти ще ни снима. Професионалистка е, нали знаете.

— Професионалистка в какво? — подразни я Хектор.

— Мод, ти си бижу — ухили се Финч.

— Благодаря ти, мила. — Явно не бе сигурна дали е комплимент, или не, но за всеки случай се усмихна и се поизправи на стола си. — Вие виждате Мис Януари 2003-та.

Лора я зяпна в безмълвна почуда, после се разсмя. Скоро всички се включиха, като попиваха със салфетките си сълзите, които се стичаха по страните им. Дори старата Пърл се дотътри да провери каква е тази врява.

„Какво ли ще е следващото, което семейството ще измисли“, зачуди се Финч.

ПЕТА ГЛАВА

— От нищо не съм се ужасявала толкова след погребението на татко — каза Анна.

— Моника е тази, която трябва да се бои — отбеляза Лиз мрачно. Втренчила се бе в пътя пред тях, очите ѝ бяха скрити зад слънчеви очила, които не успяваха да замаскират унилото ѝ изражение. Беше стиснала волана толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ изпъкваха като избелелите възли по въже.

— Тук е заложено много повече от това човек просто да се прочисти от прегрешенията си. Вярвам, че би могла да остави мама без пукнат грош.

Бяха превалили хълма и приближаваха отклонението за магистрала 1. В далечината разпокъсаната мъгла се стелеше по дължината на хоризонта, сякаш някой се е опитал да я заличи на посоки, а ивица от океана проблясваше отдолу. Във въздуха се усещаше намек за прохлада, Анна свали прозореца си и позволи на ветреца да я облива. Ако поводът бе друг, а не семейната седмица, щеше да изпита възбуда при перспективата да прекара пет дни в Малибу. Вместо това стомахът ѝ се беше свил.

— Съмнявам се, че може да стигне толкова далеч — възмути се Лиз. — Много по-забавно е да държи поводите изкъсо. Защо мислиш, ти плаща точно толкова, колкото да преживяваш?

— Е, да, но пък имай предвид и Една. Без нея... — Анна млъкна. Лиз беше права. Мотивите на Моника обслужваха собствените ѝ интереси дори когато по някакъв начин облагодетелстваше Анна.

Сестра ѝ я стрелна с поглед.

— Не е твоя работа да я защитаваш.

— Знам. Просто... — Анна въздъхна. — Е, тя не е чак толкова лоша.

— Това вече е нашата Анна, винаги търси доброто у всекиго — не сдържа сарказма си Лиз.

Приблжиха разклона, тя намали и даде мигач за завиване. Анна се чудеше дали не бе по-добре да тръгнат с нейната кола: съществуваше реална възможност тя да се повреди и щяха да имат законното оправдание да се върнат.

— Правиш го да звучи, сякаш е нещо нередно.

— Не е. — Частица от напрежението напусна лицето на Лиз и тя се пресегна да потупа Анна по коляното. — Извинявай, не исках да си го изкарвам на теб. Просто бе истински кошмар, докато тръгвах. Дилън спретна страхотна сцена. А момичето, което трябваше да поеме регистрацията на рецепцията, не дойде — половината от помощниците ми на баните отсъстват заради грип, като следващият, когото повали, ще съм аз, и на върха на всичко... — замълча. — Няма значение.

Нещо се беше случило — Лиз се бе държала странно през цялата седмица и Анна мислеше, че не се дължи само на Моника.

— Добре, кой е той? Изплюй камъчето.

Анна познаваше сестра си прекалено добре. Не ѝ трябваше кристално кълбо, за да отгатне, че в живота ѝ има нов мъж.

— Да не е този нов масажист, по когото всички дами в курорта се превъзнасят?

Лиз бе излизала с няколко мъже след развода си миналата година, но с никого нямаше особена връзка. Да не би този път да беше сериозно?

— Какво те кара да мислиш, че си имам някого? — изражението на Лиз бе преднамерено безизразно.

— Вероятно защото си нямам собствен живот, живея измислен чрез другите — изсмя се Анна.

— Би ми се искало да не го правиш.

— Кое?

— Да се самоунижаваш по такъв начин.

Не бе ли казала и Финч съвсем същото? Тя потръпна и се опита леко да протестира:

— Просто се пошегувах.

— Нали знаеш какво казва Фройд: „Не съществуват шеги“. — Лиз натисна бутона и прозорецът забръмча нагоре, като плътно прегради достъпа на океанския бриз. Включи климатика. — Прекалено си млада, за да говориш като някоя старица, седнала в люлеещ се стол.

— Пропусна частта за това, колко хубава ще бъда, ако отслабна.

— Ама ти си хубава. — Лиз ѝ хвърли кос поглед. — А като става дума за отслабване, не си спомням някога да съм те виждала толкова слаба. Колко си свалила?

Слаба? В сравнение с това, което беше преди, може би, но скоро едва ли щеше да може да стане модел на „Вог“. Тя сви рамене.

— Не знам. Престанах да се тегля миналата година, след като мила дребна старица в Сейфуей ме попита кога ще раждам.

— Леле! — Лиз потръпна съчувствено. — Е, каквото и да правиш, действа. Изглеждаш страхотно.

Анна засия и за кратък миг си позволи да се наслади на похвалата.

— Свалила съм няколко размера.

Беше обута в джинси, които не бяха виждали дневна светлина от времената на диетата Притикин, когато бе гладувала с резултат до дванайсети размер.

— Личи си. Хей, знам какво ти трябва. Какво ще кажеш за един ден в курорта — аз те каня? Заслужаваш награда. — Лиз я дари с бляскава усмивка, първата ѝ истинска усмивка за деня. — Повярвай ми, не си живяла, докато не си изпробвала един от перуанските масажи на Енрико с горещи камъни.

— Горещи камъни?

— Не знаеш и половината... — разсмя се Лиз.

Енрико бе пикантерията на курорта за момента. Дали освен това не споделяше и леглото ѝ?

Анна си спомни как като тийнейджърки се кикотеха, когато станеше дума за момчета. Разликата бе в това, че на Лиз никога не ѝ липсваше интерес от страна на мъжете, докато Анна прекарваше събота вечер с приятелки или гледаше телевизия.

— Благодаря за предложението. — Осъзна колко ѝ бе липсвала Лиз.

Трудно намираха време да се видят — и двете бяха толкова заети. А Моника не правеше нещата по-лесни. Последния път, когато трите се събраха да обядват заедно, Лиз се бе заклела, че е за последно.

Изведнъж Анна разбра колко плътно се бяха приближили до сребрилата мазда пред тях, просто на сантиметри от бронята, и се улови, че натиска невидима спирачка, но се въздържа от коментар, защото да накара сестра си да намали скоростта бе като да се опитваш

да обуздаеш силата на вятъра в Санта Ана. И тя като Моника имаше безразсъдна жилка.

Отново се зачуди за тайнствения мъж на Лиз, което на свой ред я наведе на мисли за собствения ѝ несъществуващ любовен живот. Анна бе преминала през няколко увлечения през годините — най-вече по отец Риърдън — но единственият ѝ истински приятел си оставаше Гари Кингман в колежа. Толкова години изминаха, а бузите ѝ все още пламваха от спомена. Любовните думи, които бе шептял в ухото ѝ, нежността, с която я бе успокоявал след това, само за да открие дни по-късно, че е...

— Само се надявам да не разбуним духовете — гласът на Лиз нахлу в мислите ѝ.

Анна знаеше, че не само нейният стомах се присвива. От информацията, която „Патуейз“ им бяха изпратили, беше ясно, че алкохолизмът не е единственият проблем, с който се занимаваха. Следователно кирливите ризи на семейство Винченци щяха да бъдат извадени на показ.

Анна се чудеше дали идеята бе сполучлива. Какво щеше да спечели накрая? Ако бе казала как се чувства наистина, щеше да плати цената. Може би не веднага, но един ден Моника небрежно щеше да обяви, че в края на краищата ще се нуждае от работата ѝ в събота или повече не чувства като своя отговорността да плаща сметките за майка им.

Спомни си отвратителната сцена в болницата онази сутрин — начинът, по който Моника я бе изгледала злобно. Ако погледите можеха да убиват, сега Анна щеше да се е запътила към собственото си погребение, а не към семейната седмица. Дори с Лиз до себе си и съветника от „Патуейз“, жена с двайсет години стаж във въздържанието, ѝ се искаше да се шмугне под леглото. И все пак ще държи на своето и спокойно ще обясни на Моника защо мисли, че е най-доброто за нея.

— Разбирам — беше отвърнала Моника, когато тя свърши; изражението ѝ бе застрашително безизразно. — По-добре ли се чувстваш сега, когато си каза каквото ти тежи? Аз определено се чувствам. Толкова е по-различно, когато разбереш, че любимите ти хора ги е грижа. — Гласът ѝ притежаваше сърдечността на киселина от акумулатор.

Стомахът на Анна се разбунтува, но се застави да срещне погледа на Моника.

— Не го казах да прозвучи подло. Аз... аз наистина съм загрижена за теб — поколеба се, чудейки се дали наистина все още е така. — Ако не престанеш да пиеш, наистина ще напусна.

— Върви по дяволите! Нямам нужда от теб. Нямам нужда от никого! — Ярки червени ивици се откриха по бледите бузи на Моника, а очите ѝ блестяха от сълзите в тях. — Коя, да му се не види, си ти, че да ми казваш какво да правя?

Погледът ѝ се спря върху Рита, сякаш тя бе огромна купчина тор, стоварена в долната част на леглото ѝ. Жената продължи да се усмихва и нито за миг не изглеждаше разгневена. Явно бе виждала и чувала всичко и преди.

— Лиз? — осмели се тя. — Имаш ли да кажеш нещо?

Лиз прочисти гърло, като изглеждаше, че би предпочела да е в операционната и да ѝ режат апендикса.

— Права е, сестричке. И аз съм го забелязвала. Онзи път, когато обядвахме заедно. Беше пияна като мотика. Непрекъснато събаряше разни неща, после се разкрещя на келнера, като че ли вината е негова. Никога не съм се чувствала по-сконфузена.

— Предполагам, няма нищо общо с факта, че бившият ти съпруг вероятно е преспал с половината жени там — нанесе удара Моника. — Преди да започнеш да ми говориш колко скапан е моят живот, опитай се да хвърлиш поглед върху своя. Не можа дори да задържиш собствения си съпруг.

Лиз пребледня като чаршафа, в който се беше втренчила, а изражението ѝ издаваше, че ѝ се иска да го усуче около шията на сестра си.

— Сестрите ти не са дошли тук да те тормозят — отбеляза Рита.

Главата на Моника се стрелна напред да я погледне в лицето.

— По този начин ли си го изкарваш? Нахвърляш се върху парализираните, когато са повалени? Що за мъчителка си ти!

Анна чуваше как някакъв пациент крещи надолу по коридора.

— Сестра! Сестра! Къде, по дяволите, отидоха всички? Ох, Господи, боли. Ох... Ох... Ооох...

— Никой не може да те застави да направиш нещо — продължи Рита със същия отмерен тон. — Това, което сестрите ти се опитват да

кажат, е, че те също имат свой избор. И изборът им е да не те гледат как се напиваш до смърт.

Моника се извърна към стената. Внезапно избухна в плач.

— Ох, какво значение има? Вие вс... вс... всички сте против ммен... — ридаеше тя, гърдите ѝ се тресяха. — Просто ммога да си оп... опра пистолет до главата. — Повдигна набразденото си от сълзи лице към Анна. — Добре, ще отида... но не защото мисля, че имам някакъв проблем. Правя го само заради вас. Ако това ще ви направи щастливи...

Замълча и зарови лице във възглавницата; представление, достойно за „Оскар“.

Щастливи? Сега Анна се замисли колко време беше изминало, откакто бе чувствала нещо повече от проблясък на задоволство от време на време. Не, то нямаше нищо общо с щастието; беше вкопчване в скъпоценния живот. Ако не се пребори с това, собственият ѝ разум ще бъде застрашен.

След нощ, през която спаха на пресекулки в мотела, на сутринта потеглиха рано-рано. Следваха картата, изпратена им с останалите материали, и намериха отклонението. Лъкатушещият път ги поведе нагоре по стръмната алея с дървета. След няколко минути излязоха на брулено от вятъра възвишение, където се скупчваха ниски постройките от секвоя, свързани с пътечки, и се откриваше невероятен изглед към океана. Човек би могъл да го вземе за луксозен хотел за тайни срещи, ако не беше дискретният надпис: „Само за поканени гости“. Присъединиха се към членовете на други семейства, общо около четирийсет души, които се точеха към кафенето, където щяха да пийнат кафе и да хапнат кифлички, преди да се отправят, въоръжени с брошури и стикери, към встъпителната лекция в съседната сграда.

Лекционната зала с редиците сгъваеми столове срещу черна дъска бе наполовина запълнена, докато заемат местата си. Семействата се настаняваха на групички, които се разграничаваха по незаетите столове от двете им страни, и изглеждаха не по-щастливи от Анна и Лиз. Анна огледа тези, които мислено бе нарекла „Полските мишки“: патриарх с дълга бяла брада и гащеризон с презрамки, съпругата му, негова двойница, същинска Мини Пърл, и четиримата им високи и здрави синове. Зад тях седяха господин и госпожа Непоклатими, облечени изключително елегантно; жената тревожно се оглеждаше

наоколо, все едно виждаше оцелели от същото корабокрушение, с които заедно са били изхвърлени на брега, докато дъщерите им тийнейджърки гледаха така, сякаш корабокрушението би било предпочитаната алтернатива. До Анна и Лиз седеше двойка индийци, които тихичко си говореха; сарито на жената бе приветливо цветно петно сред морето бежови сгъваеми столове. Семейството отзад — едър възрастен мъж с червендалесто лице, който разговаряше високо с провлачен южняшки акцент; тъничката му съпруга, чиито къдрици като лиани се развяваха около шията ѝ, докато си вееше с брошурата, и пъстрите членове на клана им на най-различна възраст — можеше да е направо от някоя пиеса на Тенеси Уилямс.

Анна хвърли поглед към сестра си. Лиз бе облечена подходящо за променливия климат на Малибу — ту мъгливо, ту слънчево — в жълтеникав панталон и тюркоазна риза с отворена яка; бе наметнала памучен пуловер през раменете си. Размениха си погледи и Анна се сети за глупавата игра, която си играеха като деца: какво би предпочела... да бъдеш грозна, но да имаш ум в главата, или красива, но тъпа; да вървиш чисто гола посред бял ден или напълно облечена по някоя тъмна алея посред нощ; да се омъжиш за грозен богат мъж или красив просяк? Ако я играеха сега, изборът щеше да бъде между почистване на зъбния канал при зъболекаря или това място. Не беше необходимо да пита, за да разбере какво би предпочела сестра ѝ. Лиз мразеше да се ровят старите кокали. Направо бе алергична. Щом станеше дума за детството им, лицето ѝ се покриваше с петна и започваше да се чеше. Ако седеше, постоянно щеше да кръстосва крака и да сменя позата, докато играе с косата си, което късаше нервите на Анна точно толкова, колкото ако бе седнала до неспокойно шестгодишно дете.

Поне засега нямаше да им се наложи да се справят с Моника. След лекцията беше сеансът по групова терапия. Нямаше да се срещнат с пациентите преди обяда.

Всички глави се извърнаха към привлекателна жена някъде към трийсетте, която енергично влезе през вратата. Лицето ѝ бе дружелюбно; лъскавата тъмна коса се развяваше над раменете ѝ, докато решително се отправяше към катедрата.

— Добър ден на всички. Аз съм доктор Медоус — обяви тя на микрофона. — Искам да благодаря на всички ви, че сте тук. Знам,

мнозина са пропътували стотици мили и не са се спрели пред нищо, за да отделят необходимото време. Вие проявихте и огромна смелост. Каквито и да са различията помежду ви, всички сте преживели едно и също — член на семейството ви е с пристрастеност, подложила на изпитание вашето търпение, а понякога дори и вашата обич. Фактът, че сте се отворили към нови възможности и пътища, е ключът към пътешествието, което ще предприемете. — Огледа присъстващите и топло се усмихна.

Лиз започна да нервничи, когато доктор Медоус продължи и постави ударение върху необходимостта да се разчупят старите модели и да се създадат нови. Пристрастяването е заболяване, подчерта тя, а не морален недостатък.

— Пристрастените не се събуждат сутрин с мисълта как да наранят близките си и да си съсипят живота. Макар че — побърза да добави — това не прави човек по-малко отговорен за действията си. От семейството и приятелите зависи да се тегли чертата. Докато продължавате да търпите неправилното поведение и да оправяте нещата след тях, защо ще трябва да признават, че имат проблем или да направят нещо, за да променят нещо?

Тя помоли да бъдат споделени примери за начина, по който членове на семейството неволно са улеснили проявите. Мъжки глас в дъното на залата изкрещя с отвращение:

— Да й влача задника към леглото всяка нощ.

Доктор Медоус се усмихна с разбиране. Слабичка, тъмнокоса жена вдигна ръка:

— Да го оправдавам пред началника му.

— Да й се купува нова кола, когато потроши старата — изпищя госпожа Непоклатима, като стрелна с обвинителен поглед съпруга си, който неловко се размърда на стола си.

Лекторката кимна.

— Добре, хайде сега да поговорим за границите.

— Че какво ли ще е това? — пошегува се някой, с което предизвика вълна от смях.

Доктор Медоус нарисува на дъската две тънички фигурки на няколко сантиметра разстояние и заобяснява:

— Това са границите при здравите хора.

Отдолу нарисува втора двойка, разположени много по-близо една до друга, а едната фигурка бе по-голяма от другата. Посочи по-малката от двете.

— Това сте вие, зависимите от потърпевшия. Вие не разглеждате себе си като равностойна личност. Позволявате да ви изнудват. Същевременно чувствате, че е ваше задължение да оправяте всичко, което не е наред, навсякъде и с всеки около вас. Може дори да не си обърнете внимание, когато сте болни, или да си докарате някоя болест, като се суетите наоколо и се опитвате да угодите на всички останали, освен на себе си. Мнозина от вас също се увреждат, защото мисълта ви дотолкова е ангажирана с грижи за другите, че буквално не гледате къде ходите.

Тръпка на осъзнаване прониза Анна. Та лекарката говореше тъкмо за нея. Случаят, когато си изгори ръката, докато махаше тигана от печката: не се ли оплакваше от майка си? А миналата зима, когато грипът ѝ премина в пневмония, защото бе прекалено заета да снове напред-назад между Моника и майка си, за да си остане в леглото. „Нищо чудно, че съм толкова потисната.“

С ъгълчето на очите си зърна глави, които кимат в знак на потвърждение. Очевидно не бе само тя. И до какво беше довело напрегнатото усилие? В нейния случай до нищо. Нито Моника, нито тя се чувстваха по-добре. Бети бе единствената облагодетелствана, но на каква цена?

Дори Лиз сякаш попиваше всичко. Беше престанала да нервничи и съсредоточено гледаше лекарката. Накрая всички вече неловко се изправяха на крака и тя промърмори:

— Маминият живот.

Беше истина. Всичките години, когато търпеше баща им, години, които бяха износили Бети като обувки, обхождащи същата утъпкана пътека ден след ден. Колко различен можеше да е животът на всички им, ако се бе опълчила срещу него.

— Предполагам, да се чалнеш си има своите преимущества — отбеляза тя сухо. Бети нямаше да прекара остатъка от живота си, агонизирайки поради избора, който бе направила.

Всички бяха разделени на групи по цветове — Анна и Лиз попаднаха в зелената група — но докато се шляеха навън и примигнаха от слънчевата светлина, която почти бе прегорила мъглата, Анна не

бързаше да се отправи към класната им стая. Бавно преминаха покрай мястото за пушене, покрита тераса, където шепа заклетни пушачи, вероятно пациенти, се бяха скупчили и жадно пафкаха. Погледът ѝ бе привлечен от хлапе с щръкнала коса и избеляло дънково яке. Изглеждаше ѝ смътно познато.

Лиз я смушка.

— Това не е ли...

Анна се сети откъде го познава. „Гейб Талбът“, прошепна тя в отговор. Звездата на популярния сериал „Момчетата са си момчета“. Кой ли щеше да бъде следващият — капитан Кенгуру?

— Не знаех, че е... — Тя си прехапа езика; не бе в правото си да съди.

Влязоха в определената им стая и завариха дванайсетина стола, подредени в кръг. Отбелязаха наличието на кутия хартиени кърпички, стратегически разположени до всеки един. Анна усети, че стомахът ѝ се свива. „Моля те, нека да не плача.“ Винаги се чувстваше толкова тъпа, когато плачеше пред хората. Никой не изпитва съжаление към теб, когато си дебел; просто изглеждаш прекалено патетичен.

Останалите от зелената група бяха господин и госпожа Непоклатими, една по-възрастна жена с къдрава като на пудел коса и покорният ѝ син на средна възраст, свенлива млада жена в дълга памучна индийска пола и голям шал, мъж с тъмни кръгове под очите, който лесно можеше да бъде взет за пациент, и три поколения жени от едно и също семейство, всичките с една и съща непринудена усмивка и естествено поведение. Най-малко вероятно изглеждаше тъкмо те да се пречупят, така че Анна бе изненадана, когато най-младата, която изглеждаше на нейните години, едва седнала на стола си, се пресегна за кърпичка.

Ръководителят на групата им бе поразително привлекателен мъж с късо подстригана тъмна коса, побеляваща на слепоочията, и очи с наситения цвят на океана, който се виждаше през прозореца зад гърба му. Анна може би щеше да се уплаши, но изражението му бе толкова сърдечно, докато оглеждаше стаята, че тя незабавно почувства как се отпуска.

Стикерът го идентифицира като доктор Маркърс Рабой, въпреки че им се представи като Марк. Жената, която плачеше в кърпичката, вдигна глава с гузно изражение, а той деликатно започна:

— Ще си говорим за неща, които са болезнени. Може да предизвика изблик на най-различни чувства, но случилото се тук си остава между тези четири стени. Разбрахме ли се? — Той огледа кръга и погледът му се задържа върху Анна. Или тя просто си въобразяваше?

„Ох, Господи! Защо трябва да е толкова красив?“ Тя се сети за добрия стар доктор Фредерикс, личния им лекар, когато беше малка, който пускаше тромави шеги и им даваше близалки. Такъв човек щеше да я разсейва по-малко. Сега цяла седмица щеше да се взира в този двойник на Мел Гибсън, а не в проблема, който ги бе довел тук.

Всеки от кръга се представи и каза по няколко думи за причината да дойде в рехабилитационния център. Когато дойде ред на Анна, тя се поколеба и внезапно усети, че езикът ѝ се е вързал.

— Аз съм Анн... и съм тук заради сестра ми Моника. Смятам, че би могло да се каже, че нещата малко... излязоха извън релсите. Искам да кажа, с пиенето ѝ. Разбирате ли, аз работя за нея... — Направи пауза, защото остро усети втренчения поглед на Марк. — Така че често съм около нея. Искам да кажа, повече от необходимото. Тоест повече, отколкото би било, ако... — Гласът ѝ изтъня и бузите ѝ пламнаха. — Както и да е, затова съм тук.

Следващата бе Лиз:

— Не съм сигурна защо съм тук. — Седеше, кръстосала крака и плътно обгърнала гръдния си кош с ръце; лека бръчка пресичаше челото ѝ. — Никога не сме били особено близки с Моника. След като тя стана известна, дори сякаш не се познавахме. Но дори и така да е, бих желала да я видя трезва. Ако не заради самата нея, то заради Анна.

Изражението на Марк бе меко и загрижено. Анна бе сигурна, че е чувал много по-тежки истории от тези, които тя или Лиз можеха да разкажат. Явно имаха доста съмишленици в отдела за разстроени членове на семействата на пияници. Тя малко се отпусна. Може би в края на краищата нямаше да е толкова зле.

Прекараха първия половин час в разговор какво очакват да получат от седмицата. После Марк им раздаде скицници и цветни моливи.

— Искам всеки да нарисова спомен от детството — инструктира ги той. — Но има уловка: трябва да го направите с лявата ръка.

Упражнението изглеждаше безсмислено, но Анна имаше желанието да се справи. Отначало всичко, което успя да направи, бяха

драскулки, но постепенно започна да се различава момиченце, съвсем само на задната седалка на кола. Изглеждаше нещастно — не, повече от нещастно, изглеждаше отчаяно. Тя се намръщи и захапа долната си устна. Откъде пък бе изникнало това! Беше толкова отдавна, че почти не си го спомняше.

Един по един споделяха случките, които стояха зад рисунките им. Тази на госпожа Непоклатима бе за куче, вързано на каишка, което теглят от ридаещо момиченце.

— Казваше се Теди. — Говореше толкова тихо, че Анна трябваше да се напрегне, за да я чуе. — Дълго исках от родителите си да ми вземат куче. Накрая те се предадоха и ми го подариха за рождения ден. Влюбих се в него. Беше толкова сладко с големите си кафяви очи и големи уши. Единственото лошо нещо бе, че пишкаше по килима и дъвчеше всичко, което му попадне. Не беше виновно. Просто си беше кученце. Но майка ми... е, тя не бе особено доволна. — Гласът ѝ затрепери. — Най-лошото бе, че дори не ми казаха. Един ден дойде човек и го отведе.

Съпругът ѝ безизразно се взираше напред, сякаш да покаже, че чувствата са признак на слабост. Неговата рисунка изобразяваше малко момче, което строи замъци от пясък на плажа, и можеше да бъде реклама за „Море и небе“.

Свенливата жена с дългата пола и големия шал, Софи избухна в сълзи, преди да може да промълви и дума. Марк ѝ каза да не се тревожи; можеха да поговорят по-късно насаме. Софи кимна, приведена напред, обхванала главата си с ръце. Колкото и травматизиращ да бе споменът, не можеше да се открие в рисунката ѝ на усмихнатото семейство, събрало се около масата за вечеря.

После внезапно всички погледи се обърнаха към Анна. Тя си пое дълбоко дъх. Този ден баща им ги бе извел да пият сироп със сладолед. Но по пътя към центъра тя беше направила нещо, което го бе накарало да побеснее — не можеше да си спомни какво — и я бе наказал да чака в колата.

— Какво чувстваше тогава? — настоя Марк внимателно.

— Разочарование, предполагам... — Беше толкова отдавна. Кой би могъл да помни?

— Не беше ли разстроена?

— Е, да... предполагам.

— Трябва да си изпитвала гняв.

— Бях дете, с което доста лесно можеш да се разбереш. — Тя сви рамене.

— Това ти ли го казваш или твоите родители?

Тя се замисли за момент.

— Не знам. Чувала съм толкова много различни версии за детството си, че вече не съм сигурна коя е моята. Нормално ли е?

— Дай определение за „нормално“.

— „Нормално“ — каза тя с жалка усмивка — са всички останали, освен теб.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Един от начините да се гледа на нещата.

Стори ѝ се, че зърва нещо да проблясва в погледа му, и се сети за плаката на стената в кафенето с лозунга: „Преструвай се, докато успееш“. Нима Марк си имаше своите демони?

Продължиха с Лиз и грубата ѝ рисунка на бебе, което пада от висок стол, вероятно самата тя. Но Анна усети, че не може да се съсредоточи върху разказа ѝ. Мислеше за Марк, като не можеше да се отърси от чувството, че съчувствието му произтича от личен опит. Беше женен, ясно личеше от широката златна халка, която носеше, но въпреки това тя долавяше усещането за някаква загуба. Още по-странно бе, че ѝ се прииска да протегне ръка и да стисне неговата, за да го подкрепи. Изчерви се при мисълта и се почуди дали не е на път да се превърне в странна личност като старата госпожица Финли от черквата, която бе обсебена от желанието да говори за любовта на живота си, убит през Втората световна война и когото, според Алтия Уормли, тя едва познавала.

Прекъснаха за обяд и всички въздъхнаха с облекчение. Беше два пъти по-тежко, от каквато ѝ да е работа, която някога бяха вършили. В кафенето Анна си взе салата, купичка плодове и домашно сирене, докато Лиз, която можеше да яде всичко и да не качи нито грам, отрупа чинията си с лазаня. Времето беше меко и понесоха подносите си навън. Седнаха до една от масите за пикник в покрития вътрешен двор с изглед към моравата. Изненадващо, страхът, който Анна беше чувствала на път за това място, изглежда, се бе разсеял. Може би имаше някаква връзка с Марк, който, освен че водеше групата им, бе основният терапевт на Моника. Сестра ѝ можеше да върти всеки мъж

във вселената на малкия си пръст, но Анна не можеше да си представи Марк да се поддаде на магията ѝ. Което означаваше, че има надежда, когато след две седмици върнат Моника вкъщи, тя да бъде значително по-укротена и може би дори мила.

Мислите ѝ трябва да се бяха отнесли, защото следващото, което видя, бе, че Лиз размахва ръка пред лицето ѝ и вика:

— Ехооо, има ли някой вкъщи?

Анна примигна и физиономията на сестра ѝ дойде на фокус.

— Извинявай. За какво говореше?

— Определено не е това, което очаквах. — Лиз хвърли поглед през моравата, където хората седяха и кротко разговаряха или просто се наслаждаваха на слънцето. — Мислех, че ще се отнася само за Моника, но не е така, нали? Всички по някакъв начин сме свързани в тази история.

— Ябълки от едно дърво — кимна Анна.

— И няколко гнили между тях — отвърна Лиз с изкривена усмивка.

— Съжалявам, но не мога да си спомня за високия стол. — Анна я стрелна с извинителен поглед.

— Вината не е твоя. Ти дори не беше там. — По някаква причина сестра ѝ изглеждаше раздразнена.

— Знам, но...

— Ще престанеш ли! Винаги си толкова дяволски мила, че накрая започвам да се чувствам като лайно — нахвърли се Лиз.

— Защо?

— Защото ти вършиш цялата черна работа.

— Искаш да кажеш с мама.

— Наред с всичко останало. — Извърна поглед.

— Ако се чувстваш така, значи може би е време да поемеш своята част. — Анна направо бе изненадана от това, което каза.

Лиз изглеждаше на ръба да започне да се защитава, но се ухили гузно.

— Ето така е по-добре. — После се намръщи и промърмори: — Поне не съм толкова лоша като Моника. И да не забравяме, имам дете.

— Ще ми се и аз да можех да кажа така — въздъхна Анна.

— Извинявай. Знам, не трябва да се оплаквам. — Сега бе ред на Лиз да се извинява.

— Няма нищо — промълви Анна.

— Онзи ден с татко? Помня го, като че ли беше вчера. — Бе се взряла в далечината, храната в чинията ѝ изстиваше. — Ти трябваше да ме пазиш и когато аз не исках да мирясам, той си го изкара на теб. Знаеш ли как това ме накара да се чувствам? — Лиз се извърна към нея и Анна бе изненадана да види, че очите ѝ бяха пълни със сълзи. — На път за вкъщи оповръщах цялата задна седалка.

Анна бе забравила тази част.

— Странно, израснахме под един и същи покрив, но сякаш всички сме имали различно детство.

Вниманието им беше привлечено от мъж и момче, седнали един до друг на моравата. Момчето шумно ругаеше, мъжът го бе прегърнал през раменете в опит да го успокои. Лиз отмести поглед. Явно за този ден беше поела достатъчно семейни кошмари.

— Е, какво мислиш за Марк? — попита тя.

Анна си помисли за бръчиците от смях, очертали се в ъгълчетата на очите му, очите му, успели да я видят, докато за другите тя бе невидима, добрата стара Анна, на която може да се разчита като на вярно куче в нозете им. Заобиколи въпроса и попита:

— Ти какво мислиш за него?

— Висок, мургав и красив. — Устните на Лиз се извиха в лукава усмивка.

Анна се изчерви.

— Нямах предвид този смисъл.

— Какво да направя, че е толкова секси. Не ми казвай, че не си го забелязала.

Червенията на Анна се засили.

— Той е хубав — факт.

— Може би е готов за свалки.

— Не е — отвърна Анна по-рязко, отколкото възнамеряваше и усети изненадващ прилив на ревност при мисълта, че сестра ѝ е готова да флиртува с него. Същевременно един глас ѝ пошепна подигравателно: „Трябва да го приемеш, той не би се заинтересувал от теб дори да не беше женен“.

— Какво те кара да си толкова сигурна?

— Халката на пръста му. Освен това — осмели се предпазливо — си мислех, че се срещаш с някого.

— Какво общо има?

— Искаш да кажеш...

— Говорех за теб.

— За мен? — изцвърча Анна. Добре де, тази мисъл ѝ беше минала и на нея, но също така си бе мечтала да спечели от лотарията или някоя сутрин по магически начин да се събуди стройна.

— Не го осъзнаваш, нали?

— Да осъзнавам какво?

— Колко си хубава. Винаги си била, но сега, когато си по-слаба, си дори по... — Тя потърси думата. — Драматична.

— Явно Холивуд не е открил сестрата, която трябва. — Анна се изсмя сухо, но тайно ѝ бе приятно. Особено защото Лиз не се славеше, че прави лъжливи комплименти.

— Шегувай се колкото си искаш. Един ден ще те сполети и аз ще ти го натякна: „Нали аз ти...“

Анна задъвка салатата, като си мислеше: „Това ще бъде денят на живота ми“.

— Ами ти? Сериозно ли е с този човек?

Лиз сви рамене, докато ронеше трохички от хляба и ги подхвърляше на врабчетата.

— Кой казва, че се виждам с някого?

Нещо в изражението ѝ вдигна предупредителен червен флаг или пък беше поради разговора за Марк.

— Само не ми казвай, че е женен — изпъшка тя. Гузна червенина обля бузите на Лиз и Анна си помисли: „Олеле, Боже!“

— Не е това, което си мислиш — побърза да се защити Лиз.

— Не си мисля нищо. Просто не искам да те видя наранена.

— Аз съм голямо момиче.

— Дилън знае ли?

— Господи, не! — Лиз изглеждаше ужасена от възможността. — Става само през нощите, когато е при баща си.

— А съпругата?

— С брака му е приключено. Стои само заради... — Тя млъкна и се намръщи. — Много е сложно.

Видът ѝ беше толкова нещастен, та Анна заподозря, че цялата история е нещо повече от връзка за разнообразие, започнала на безобидно парти — промъкване на пръсти, лъжи, обещания, които

никога не се осъществяват. Трябва просто да погледаш Опра, за да разбереш, че всичко ще приключи със сълзи.

Какво караше Лиз да си мисли, че положението ѝ е толкова уникално? Дали не си въобразяваше, че е толкова по-различна от безбройните други жени, преминали по същия път? Нима до такава степен се залъгваше?

Анна се въздържа да изкаже мнението си. За момента имаше по-сериозни грижи. Като Моника. Каква щеше да бъде след двете седмици, прекарани на това място? Укротена или щеше да избухва и от най-малкото? Марк ги беше инструктирал да съставят списък на сблъсъците, които щяха да разгледат през седмицата. Нейният щеше да е цял километър, но ще намери ли смелостта да предизвика гнева на Моника? Да заличи трийсет и шест години само за четири дни? До вчера не би повярвала, че е възможно, но сега се хвана да се чуди дали само килограмите са онова, което сваля от себе си.

— Добре, кой иска да започне? — Марк стрелна с поглед кръга пациенти и семействата им с лека усмивка на разбиране. Беше последният ден от семейната седмица и мигът, от който всички се бяха ужасявали, бе настъпил. По същия начин можеше да попита кой би пожелал пръв да се изправи пред взвода за разстрел.

Не се вдигна нито една ръка. Бяха изминали четири дни: изхабиха няколко кутии кърпички, работните им тетрадки се измачкаха и зацапаха, душите им се разголиха. Сега знаеха един за друг повече, отколкото много от най-близките им приятели. Анна беше чула разкази, които щяха да накърят косата дори на Опра, и бе плакала за невинните деца, които тези мъже и жени някога са били. Софи, преследвана от чичо си като момиченце. Скот, с тъмните кръгове под очите, чиито родители се бяха отказали от него, когато разбрали, че е хомосексуалист. Не бе изненадващо, че госпожа Непоклатимата, Линдзи, е класическият случай на клетото богато момиченце, отгледано от цяла върволица бавачки, уволнявани веднага щом прекалено се привържела към тях.

Дори Лиз изпълзя от черупката си. Говори откровено за баща им и Анна бе изненадана да научи, че погрешно е вярвала, че на тази ѝ сестра, най-малката, някои от нещата са били спестени. Слушаше я да

разказва за годините, когато се изпускала през нощта, с часове лежала будна, подгизнала и единствено се осмелявала да надзърта от страх, че баща ѝ ще я удари, ако разбере. Анна усети как се опитва да преглътне сълзите си.

Най-изумителна бе промяната в Моника. Първия ден Анна очакваше да я завари да ръмжи като тигър в клетка, но тя бе забележително кротка. Може би от лекарствата, които ѝ даваха, но изглеждаше почти уязвима. По-скоро наранена, отколкото порочна. Заговори за пиенето си и колко трудно е да престане, макар да знае какво причинява на себе си и на хората около нея, и очевидно бе искрена. Никой не бе чак такъв добър актьор, дори и Моника.

Анна усещаше, че понякога гневът и възмущението отстъпват на съжалението. И все пак тайничко изръкопляска, когато Марк упрекна Моника, че оправдава всичко със злополуката, и я застави да признае, че е алкохоличка. Анна се оказа права за него. Той беше единственият мъж във вселената, когото сестра ѝ не можеше да върти на малкия си пръст.

Хвърли поглед към Моника, в която сега едва ли можеше да се разпознае богинята, обезсмъртена в безброй списания и филмови плакати. Гримът беше изтъркан от прочутото ѝ лице и червеникавокафявата ѝ коса бе свободно захваната с ластик в конска опашка. В прекалено широката фланелка и торбести панталони, пристегнати с връв, дрехи, които преди две седмици не би облякла дори вкъщи под смъртна заплаха, тя напомни на Анна за Моника като тийнейджърка, преди да отхвърли Винченци заради Винсънт и преди да се превърне в суперзвездата, известна на милиони хора по света.

Моника не вдигна ръка и хвърли предупредителен поглед към сестрите си да не се осмелят да бъдат доброволци. Това накара Анна да го направи. Внезапно си спомни случаите, когато бе преглъщала както чувствата, така и гордостта си, за да не преобърне лодката. Ръката ѝ се стрелна нагоре сякаш по собствено желание.

— Ще започна първа. — Стомахът ѝ се бунтуваше и сърцето започна да блъска в гърдите, но бе възнаградена от сърдечната окуражителна усмивка на Марк.

Моника ѝ хвърли злобен поглед, преди бавно да докара количката в центъра на кръга. Анна придърпа стола си и го разположи срещу нея. Снощи десетки пъти бе преговаряла списъка си със

сблъсъци. Репетираше всеки един с Лиз, за да не направи грешка или, още по-лошо, да се огъне. Лице в лице с Моника бе съвсем различно.

— Добре ли е на това разстояние? — попита доктор Медоус, хубавата тъмнокоса жена, провела лекцията първия ден, ден, случил се сякаш в друг живот.

Анна изчака Моника да отговори, но се сети, че също има право на мнение.

— За мен е добре — отвърна тя, но си мислеше, че би предпочела то да е колкото от тук до Питсбърг.

Моника кимна почти недоловимо.

— Помнете, че това няма нищо общо с доказване на нещо — отбеляза Марк и напомни на Анна за основните моменти, които бяха разгледали заедно по време на вчерашното занятие. — Придържайте се към това, което се е случвало с вас, не с някой друг член на семейството, и по какъв начин то ви е засегнало. — Премести поглед към Моника. — По-късно ще имате възможност да отговорите, но засега ще ви помоля просто да слушате. Ясно ли е?

— Имам ли избор? — попита тя измъчено.

Анна отвори тетрадката си и извади лист, изписан със спретнатия ѝ, четлив почерк. Ръцете ѝ лепнеха, а главата бучеше като оставена отворена слушалка на телефон. Изражението на Моника бе непроницаемо — все едно гледаш тъмните прозорци на лимузина, където единственото, което виждаш, е собственото ти отражение.

Започна с най-скорошната случка.

— Ти загуби съзнание на пода в банята и те откарахме в болницата, аз почувствах... — положи усилие да си припомни подходящите думи — страх и... гняв. — Запъна се и хвърли поглед към диаграмата на стената, на която с големи черни печатни букви бяха изписани емоциите, които сега я владееха, объркани в избликваща смесица: *Гняв. Страх. Болка. Вина. Срам. Радост. Любов.* Всичко, с изключение на радостта. Нито една не съдържаха радост, доколкото разбираше.

Колкото и да бе странно, мълчанието на Моника не ѝ помагаше. В известен смисъл на Анна щеше да ѝ е по-лесно, ако ѝ отговаряше. Поне щеше да знае какво да очаква. Отново хвърли поглед към бележките си.

— Онзи път, когато ми се разкрещя пред Глен заради глупавата вратовръзка, почувствах гняв, болка и срам.

Изведнъж всичко се втурна в паметта ѝ. Миналата Коледа при опаковането беше сбъркала подаръка на Глен — той нямаше да каже нищо, ако Моника не се бе нахвърлила върху нея, псувайки като каруцар. Разбира се, беше пияна. Бузите на Анна пламнаха при спомена.

Зърна някакъв проблясък в очите на сестра си. Угризения? Или изненада, че след толкова време още се разстройва? Анна погледна надолу и видя, че ръцете ѝ треперят.

— Тържеството, на което се предполагаше, че съм гост, когато ме накара да поемам палтата до вратата, замисляла ли си се поне за миг колко бе унижително? Да стоя там, в най-хубавата си рокля... — Сълзите заплашиха да рукнат и тя бързо примигна да ги възпре.

— Придържайте се към чувствата си. — Учтивият глас на Марк я върна към действителността. Тя кимна трескаво и задавено се опитваше да си поеме въздух. — Изпитвам срам — каза тихичко. Беше толкова трудно, а каменното изражение на Моника го затрудняваше още повече. Какво ставаше зад тези очи? Каква бе цената, която Анна щеше да заплати?

„Има и по-лоши неща от това да останеш без дом“, каза си тя. Поизправи гръб.

— Онзи път, когато имах грип, а ти продължаваше да твърдиш, че щом си настинал, най-добре е да го караш на крак, само защото не искаше да ми дадеш отпуск. Чувствах... — поколеба се, завладяна от силата на гнева си. Преди да се осъзнае, крещеше: — Дявол да го вземе, заради теб стигнах до пневмония!

Анна отново седна, шокирана от изблика си. Все пак ѝ се стори, че с ъгълчето на окото си долови Марк лекичко да кима одобрително.

Устата на Моника зейна. Не поради шока от нейната дързост, схвана тя, а от объркване. „Дори не си спомня!“ Можеше да е умряла, но радарът на сестра ѝ дори не бе го отбелязал. Внезапно ѝ дойде прекалено много. Малко по-рано Лиз шеговито бе нарекла стола, който сега бе изправен срещу този на Моника, „старата електрическа играчка“ и Анна усети физически потрес, когато години съдържана ярост се втурнаха през нея. Скочи, ридаейки, и изхвърча от стаята.

Марк я намери свита на моравата да ридае сърцераздирателно.

— Поне светът не е свършил. — Гласът му бе мек и изпълнен със съчувствие.

Тя вдигна глава и видя, че той я гледа със смесица от възхищение и разбиране. Преглътна задъхано.

— Извинете. Не исках да...

— Всичко беше добре. — Очите му бяха нежни и усмихнати, бръчиците в ъгълчетата им се извиваха и стигаха до побеляващите му слепоочия. Освен това изглеждаше по-висок или може би така ѝ се струваше, защото се бе надвесил над нея. Тя сви пръсти и избърса сълзите.

— А пък аз си мислех, че съм тук заради Моника.

— Щяхте ли да дойдете, ако си мислехте иначе?

— Вероятно не. — Леко се засмя.

— Не сте единствената.

— Това прави ли ни страхливци?

— Далеч сте. — Изражението му стана сериозно. — Това, което има значение, е, че го отприщихте. Има и такива, които по-скоро биха рискували главата си в някоя битка.

— Разликата не е толкова голяма, нали? — Ако имаше битка, всички щяха да бъдат наградени с „Пурпурно сърце“.

Той кимна и се настани на тревата.

— В някои отношения дори е по-трудно.

Моравата просветваше в спусналата се мъгла. Анна съзря местната котка да се измъква изпод един храст с нещо в уста, което приличаше на гущер. Докато котката се отправяше по пътеката към главната сграда, тя си помисли колко безпомощна се бе чувствала досега — безпомощна като този гущер. Извърна се към Марк и опря брадичка на коленете си.

— Защо имам чувството, че битката далеч не е приключила?

— Не бих изключил възможността за мирен договор.

— Не познавате Моника.

— Може би ще се изненадате, че обичаме да мислим за себе си като за изключителни — в „Анонимните алкохолици“ го наричаме терминално уникални — но не сме. — Тя си припомни, че Марк също е бил алкохолик, а вече от десет години е въздържател. — Минеш ли през стотина сбирки и чуеш ли стотина души да разказват твоята история, може да те накара да се смириш.

„Смирение“ не беше думата, която би ѝ хрумнала за Моника.

— Предполагам, всички се зальгваме по един или друг начин. —
Тя въздъхна.

Котката изчезна под друг храст, а плячката в челюстите ѝ вече не се гърчеше.

— Промяната може да предизвика страх.

— Но няма връщане назад, нали? — Точно сега Анна копнееше за относителната безопасност на своя пашкул. Точно както за сестра ѝ беше по-лесно да използва злополуката като повод да пие, така за нея бе удобно да обвинява Моника за всичко.

Той вдигна вежди.

— Бихте ли искали да е така?

Тя си помисли за живота, който я очакваше вкъщи, и поклати глава. Не, искаше да е свободна — без борбата и сърдечната мъка, които да я доведат до това.

— Просто... не очаквах, че ще е толкова трудно — каза тя.

— Бих искал да знам по-лесен начин. — Марк изпъна крака на тревата и тя забеляза, че носи тъмносини чорапи и кафяви обувки. Стори ѝ се странно трогателно и се запита защо съпругата му не се е погрижила.

— Мислех, че такива като вас знаят всички отговори —
подхвърли тя лекомислено.

Той се разсмя, отметнал глава назад, с чудесен плътен смях, който приличаше на глътка топъл, сладък чай.

— Не си го и помисляйте. Истината е, че през повечето време се препъваме в тъмното като всички останали.

— Какво ви накара да станете терапевт?

— Изтрезнях.

— Какво правехте преди?

— Ако щете вярвайте, бях пилот.

— Сериозно? — Тя се зарадва като на намерена монета, уверена, че е единствената от групата им, с която той споделя. — Искам да кажа, не ми прилича на нещо, от което човек би се отказал.

— Не беше по собствено желание — Федералната администрация по въздухоплаване ми отне разрешителното, след като почти се разбих в пустинята с шестима фармацевти, които отиваха на конгрес във Вегас.

— Ужасно. Пострада ли някой?

— За щастие, не. Но когато по време на разследването се изясни, че съм пил, бях доста съсипан. Прекарах повече от година просто да се задържа трезвен, преди да се върна в университета, за да си взема степента.

— Поне човек не може да ви обвини, че сте водили скучен живот.

— Дайте определение на „скучен“. — Очите му се втрениха в нейните, сякаш бе разбрал, че тя има предвид собственото си невзрачно съществуване.

— Напуснах колежа, когато баща ми почина — каза му тя.

Всичко, което той знаеше от груповите им занимания, бе, че Анна живее с майка си, но не и какво я бе довело до това решение — ако можеше да се нарече такова.

— Не беше нещо, което съм планирала. След погребението възнамерявах да остана само за няколко седмици да помогна. Но мама... е, тя не беше на себе си. Ще отиде да свърши нещо и ще се загуби, такива работи. Отначало си мислех, че е поради скръбта ѝ, но после установихме, че има Алцхаймер.

Беше по-лесно да говори за това с Марк, отколкото със сестрите си. Моника май мислеше, че Бети просто си получава заслуженото, а Лиз избягваше темата от чувство за вина.

— Искате ли да узнаете нещо ужасно? Понякога я мразя заради това. — Сякаш Бети бе загубила не ума си, а спестяванията, които бе правила цял живот, чрез глупави инвестиции.

— Напълно човешко е.

„Мога да се влюбя в теб.“ Мисълта я връхлетя като гръм от ясно небе. Беше си падала по някого и преди, но никога толкова бързо и с такава сила. Да не би да ставаше като госпожица Финч или просто обстоятелствата я бяха направили по-уязвима? Някъде бе чела, че е нормално в подобни ситуации.

На върха на езика ѝ беше да се поинтересува за съпругата му, но не искаше той да си помисли, че има скрит мотив, и вместо това попита:

— Ще се връщаме ли вече? — Тя нямаше да липсва на никого, но цяла стая с хора чакаше него.

— Бет ще се оправи — отвърна той. Имаше предвид доктор Медоус. — Искан да се уверя, че вие сте добре.

Някаква лекота в стомаха се разля из цялото ѝ тяло, прииска ѝ се да хвъркне. Не доказваше ли, че тя е специална? Но вътрешният глас ѝ се скара: „Не ставай смешна! Той просто си върши работата.“ Като го пренебрегна, Анна настоя:

— Определете „добре“.

— „Добре“ — каза той и се усмихна по начин, който я накара да разбере, че не е сама — е това, което се преструваш, че си, преди да започнеш да вярваш в него.

ШЕСТА ГЛАВА

От: KSSNKRYS@AOL.COM

До: MONICA@MONICAVMSENT.COM

Относно: Познай какво?

„Скъпа Моника,

Намерих си работа!!! Просто чистя стаите в мотел, но както мама винаги е казвала, човек трябва да упорства в това, което прави. Признавам си, че не ти повярвах, когато ми каза, че това ще се случи, но не се отказах. Щом се вкисна, си мисля как така на известна личност като тебе ще ѝ пука да седне и да отговори, но в края на краищата смятам, че ще се справя. Вчера, на срещата на «Анонимните алкохолици» рано сутринта, си получих париците за 3 месеца. Беше хубаво, макар че все още имам да изминавам дълъг път. Инспекторът ми по предсрочно освобождаване разправя, че ако не създавам проблеми, има голяма възможност скоро да си върна децата. Толкова ми липсват!!! Рожденият ден на Брайана е другата седмица. Благодаря за удостоверението за дарение. Когато ѝ дам пекарницата на Барби, ще ѝ кажа, че е от двете ни.

Довиждане засега!

Кристъл“

От: MONICA@MONICAVINCENT.COM

До: KSSNKRYS@AOL.COM

Относно: RE: Познай какво?

„Скъпа Кристъл,

Урааа! Това за новата ти работа са страхотни новини. Но най-важното е, че си чиста и трезва. Най-добрият подарък, който можеш да направиш на децата си (сигурна съм, че Брайана ще хареса пекарницата на Барби!).

Съжалявам, толкова забавих отговора на последния ти имейл. Точно сега съм доста заета. Повечето с хубави неща, но, както и при теб, плаването невинаги е успешно.

Моля се тази работа да доведе до по-значими и по-хубави неща и скоро отново да получиш децата си. Повярвай ми, в известен смисъл е по-голяма работа, отколкото да бъдеш известен.

С обич, Моника“

Почти цяла седмица Анна бе подбирала важното сред писмата и електронната поща, натрупали се, докато я нямаше. Довлече вкъщи компютъра от офиса и си направи импровизирано бюро от кухненската маса, където седеше и сега и се усмихваше на новините от Кристъл. Усецаше ги като добро предзнаменование, защото в много отношения нейната борба отразяваше като огледало битката на Анна.

През десетте дни след семейната седмица Анна бе свалила още два килограма и половина. Дори и „стройните“ панталони в дрешника ѝ бяха широки. По-важното обаче бе, че очите ѝ се бяха отворили за начините, по които си бе позволила да я превърнат в жертва. Онзи ден, когато Алтия Уормли ѝ се обади, за да я убеди да се присъедини към групата за поддръжка на олтара, бе отговорила: „Благодаря, че си се сетила за мен, Алтия, но наистина нямам време“. Докато неотдавна щеше да отстъпи или най-малкото да обещае да си помисли. От другата страна на линията бе настанала продължителна тишина — Анна не знаеше коя е била по-изумената от двете, тя или Алтия — но след като затвори телефона, се разсмя лудешки и си помисли: „Не беше толкова трудно.“ Никой не беше умрял и никой нямаше да гори в ада (макар Алтия навярно не мислеше така).

Анна насочи вниманието си към съобщението, изскочило на екрана — още един от редовните кореспонденти на Моника, когото познаваше единствено като Рошавия Кери. Няколко пъти седмично пращаше електронни писма и изискваше лична информация, като номера на обувките на Моника (фетишист по краката?), любимите ѝ храни и какъв парфюм употребява. Набързо прочете последното и усети как кожата по врата ѝ настръхва.

До: MONICA@MONICAVINCENT.COM

От: Рошавия Кери @AOL.COM

Относно: Един съвет към умните

„Тревожа се за теб, скъпа. Стените не са достатъчни, за да възпрат хората отвън. Ти най-добре от всички трябва да знаеш. Виж какво се случи на Джон Ленън и онази актриса, забравих как се казва, дето нарязаха цялото ѝ лице. Ако искаш тези от нас, които ги е грижа за теб, да спят по-спокойно, моля те, моля те, пази се. Безброй ненормалници дебнат.

Твоят най-голям поклонник“

Откъде знаеше, че охранителната система не е толкова проста? От време на време натрапници се промъкваха на територията им, но доколкото знаеше, за тези инциденти никога не бе имало публикации. Последният случай, стигнал до вестниците, бе отпреди няколко години, когато бе хванат мъж да се прехвърля през незатворен прозорец, стиснал подарък за Моника — годежен пръстен с диамант, както се оказа. Престъпността в Карсън Спрингс бе нещо почти непознато, а повечето от почитателите ѝ — безобидни и Моника не се остави това да я тревожи дълго. Анна щеше да повдигне въпроса, когато сестра ѝ се върне. Неотдавна градинарят Естебан бе видял следи от натрапник. Рошавия Кери? Или някое дръзко хлапе, като момчето на Съливан, което преди няколко месеца си навехна глезена, докато се катереше по стената. Какъвто и да бе случаят, Анна не разполагаше с достатъчно улики, та да се обърне към полицията.

Погледна часовника, бе единайсет и половина. Скочи и няколко минути маха на Една и майка си на път към вратата. Ако не побързаше, щеше да закъснее за ангажимента си в „Приятно подстригване“. Бе идея на Лора, поставила край на оправданията на Анна с талон за безплатно подстригване. Може би беше подарък за рождения ѝ ден чак през март. Въпреки това тя ѝ бе благодарна. Ако не за друго, просто бе приятно да излезе. Слънцето грееше и докато колата ѝ дрънчеше по Олд Соренто Роуд, листата на белите дъбове над главата ѝ се стелеха към земята. Полята наоколо, които през последните месеци бяха шафрановожълти и лилави от златисти слънчогледи и лупина, вече

бяха ръждивокафяви в очакване на зимата. Хладният въздух струеше през прозореца в лицето ѝ; ароматът на треви ѝ напомни за времето, когато като дете скиташе из тези поля, береше диви къпини и изяждаше повечето, докато се прибере. Хрумна ѝ, че съвсем доскоро щеше да се чувства виновна да остави майка си с Една, за да направи нещо, което не е свързано с работа или със задълженията ѝ, нещо, което си е само за нея. Сега усещаше единствено топлата искрица на очакването.

„Една е права. За всички ни ще е по-добре, ако мама отиде в някой дом.“

Уплахата от миналата седмица бе последната капка. Бяха отишли да пазаруват в „Сейфуей“; Анна се бе обърнала за повече от трийсет секунди и когато се огледа, Бети я нямаше. След няколко изпълнени с напрежение минути я бе открила да броди из паркинга — нищо ѝ нямаше, освен умората. Дори и така ставаше все по-ясно, че състоянието на майка ѝ изисква повече усилия от тези, които тя или дори Една биха могли да положат.

Немислимото преди бе започнало да ѝ се струва единственият разумен начин на действие. Досега бяха имали късмет, но следващия път Бети можеше да е ударена от кола или да падне и да си счупи таза. Дори и у дома трябваше да я следи като орел, за да е сигурна, че няма да подпали къщата или да я удари ток.

„Имаш собствени егоистични причини, признай си.“

Анна се намръщи. „Добре де, какво от това? Не заслужавам ли също да бъда щастлива?“ Прекара половината си живот в грижи за майка си; кога щеше да дойде нейният ред?

Разтрепери се и вдигна прозореца. Беше въпрос на договаряне. Нищо нямаше да се промени, ако Моника не се съгласеше да покрива сметката. А това беше трудна работа.

Лиз се бе оказала права: Моника я държеше изкъсо, което щеше да е по-трудно, ако майка им е в старчески дом, където всичките ѝ нужди щяха да бъдат удовлетворявани. Щеше да е необходимо известно убеждаване, даже и заплахи, ако се наложи, да накара сестра си да постъпи правилно.

Анна си припомни, че другата седмица по това време ще е тръгнала да прибере Моника. Кого щеше да намери — дамата или

тигрицата? Единствено мисълта, че отново ще види Марк, я предпазваше от силния ужас.

Анна не бе престанала да мисли за него. Беше се надявала, че чувствата, които бе изпитала през семейната седмица, ще избледнеят, че връзката, която бе усетила, е просто връзката между удавника и неговия спасител. Но това... нещо, каквото и да бе то, живееше свой живот. В най-неподходящи моменти от деня се хващаше, че се пита какво ли прави той сега, дали носи неподходящи по цвят чорапи, или пие кафе от глупавата чаша във формата на крава. Знаеше, че би било прекалено да се надява той да мисли за нея отделно от морето семейства, които идваха на приливи и отливи и оставяха плаващи отломки от кошмари и страхове, но в мечтите всичко е възможно.

Е, тези мечти поне не бяха така патетични, колкото щяха да бъдат преди. Беше забелязала, че напоследък мъжете я заглеждат. А онзи ден в железарския магазин, докато ровеше за панта, с която да замени счупената на подвижната врата, която Хектор милостиво бе приел да поправи, осъзна, че продавачът, толкова внимателен, всъщност флиртува с нея. Не беше от класата на Марк, разбира се, но беше приятно да те забелязват.

Пристигна в „Приятно подстригване“ няколко минути по-рано, спря колата в алеята на спретнатата бяла дървена къща под сянката на голям кестен няколко врати по-надолу от „Чай и съчувствие“. Дори да не бе видяла табелата, щеше да разбере, че е на точното място по опръскания с кални ивици зелен експлорър на Лора, паркиран зад червената хонда на Сам.

Анна изкачи стълбите до верандата, където пееха чанове, а котка дремеше върху тапициран сламен стол. Вратата бе леко открената и тя пристъпи в тясно фоайе, което миришеше на лак за коса. Отдясно сводеста врата водеше към дневната, преобразена в салон. Всичко, което можеше да види от мястото, където стоеше, бе чифт стъпала с алени нокти, обути в еспадрили с коркови токове, изпънати на лежанката. Да, Джери Фицджералд лежеше, облеганата назад, с глава в умивалника, докато хубава, с матова кожа жена миеше косата ѝ.

— Мислехме, че имаш нужда от компания — каза Лора и се надигна от шезлонг до стената.

— С други думи, беше се притеснила да не се уплашиш — обади се Сам със смях. Бе седнала, потопила крака във вана със сапунена

вода, да се подготви за педикюра, разтворила в скута си последния брой на списание „Родители“.

Норма Дивейн нанасяше боя върху завита с фолио глава, от която стърчаха кичури влажна коса, завити като спагети. Тя се извърна да ѝ се усмихне. Анна разпозна главата под цялата цапаница — Гейл Уорингтън. Със съпруга ѝ притежаваха туристическата агенция „Стани и тръгни“, чиито плакати с екзотични места винаги караха Анна да забави крачка, когато минаваше покрай тях.

— Внимавай — предупреди я Гейл. — Норма е нацист във фризьорството — няма да приеме отговор като „не“. Ще получиш това, което тя желае.

— Трябва да се грижа за репутацията си. Не мога да те пусна да излезеш отгук като недодялано произведение — изпръхтя Норма, игриво сръга Гейл и се заклатушка на обувките си с високи заострени токове, които, заедно с прозрачната ѝ, обсипана с изкуствени диаманти черна блуза над черно бюстие и плътно прилепнал клин, ѝ придаваха вид на престарялата съучастничка на някой гангстер. Вдигна косата на Анна от раменете ѝ така, сякаш държеше умряла мишка, и каза: — Сладурче, не се засягай, но трябва да извърша последно причастие. Кога за последен път си правила нещо с тази коса?

— Честно? Не мога да си спомня. — Анна свенливо се засмя.

— Няма значение, захарче. Когато свърша с теб, няма да се познаеш.

Ако някой можеше да я преобрази, това бе Норма. Говореше се, че върши чудеса. Въпреки това Анна гледеше не особено уверена. Прехвърлила петдесетте, Норма остаряваше по непристоен начин, както обичаше да казва. Косата ѝ в пънкарска прическа с тъмночервения цвят на петлов гребен стърчеше на остри кичури по цялата ѝ глава, а чифт сребърни обици с големината на чаени лъжички се люлееха от ушите ѝ. Носеше достатъчно грим, за да поддържа еднолично бизнеса на „Ревлон“.

— Ако не беше Норма, щях да приличам на чорап, току-що изваден от сушилнята — каза Лора, като докосваше краищата на косата си, разперена в стилна подстрижка, чудесно подхождаща на лицето ѝ.

— За мен всичко би било някакъв напредък — каза Анна.

— Отпуснете се, дами. Не е пластична операция на бюста. — Джери се изправи; главата ѝ бе загърната в кърпа и приличаше на султанка на трона си.

— Която на теб определено не ти е нужна. — Погледът на Сам целенасочено се спря върху гърдите на Джери. Закачки, разменяни единствено между стари приятелки. А Джери с еластичното си горнище, което показваше повече от няколко сантиметра от гънката между гърдите ѝ, не прикриваше особено достойнствата си.

Беше трудно да се повярва, че преди години Джери е била послушница. Имаше хора като Алтия, които виждаха оскърбление на църквата в секси облеклото ѝ и поредицата бивши любовници, но Анна се възхищаваше на смелостта ѝ да хвърли старата си кожа. Не беше толкова лесно, като да смениш професията си или, както в нейния случай, да отслабнеш.

— Седни. Ще се върна след секунда. — Норма посочи стола до Сам. На масичката до него имаше термоси с кафе, чай и чиния с кексчета. Другата фризьорка вероятно бе забелязала, че ги оглежда, защото извика:

— Вземи си.

Анна бе изкушена, но поклати глава:

— По-добре не.

— Завиждам ти за силната воля — поздрави я Джери. — Цялото време, което прекарвам в „Чай и съчувствие“, е истинска битка да запазя останалото от талията си.

Рядко пропускаше възможността да напомни, че дъщеря ѝ стои зад всички изкусителни печива.

— Не го споменавай — изохка Гейл и потупа плоския си корем.

Анна си спомни, Сам ѝ бе споменала, че в гимназията Гейл е била водачка на мажоретките. Тя все още изглеждаше така, сякаш би могла да понаучи на това-онова сегашната група в гимназия „Портола“.

Анна се настани на стола. Това тук нямаше нищо общо със „Салона за красота“ на Мей, където два пъти месечно водеше Бети да ѝ измият и фризируют косата със старомодните сешоари, които винаги я караха да си мисли за Елза Ланчестър в „Булката на Франкенщайн“. При Норма се чувстваше домашен уют с джунджурийките, разпръснати наоколо, и двете тоалетки с огледала от трийсетте години.

— Направи ме красива за срещата ми с кралицата — обяви Джери на фризьорката с множество плитчици, украсени с мъниста, които тихичко потракваха, докато тя се навеждаше да вземе ножиците си от чекмеджето.

— Упражняваш ли реверанса? — подхвърли Лора.

— Онзи ден тъкмо си мислех, че съм го докарала, но изгубих равновесие и се плъснах по задник. — Джери се засмя гърлено. — Мислиш ли, че Нейно Кралско Величество ще има нещо против да се наведе, та да мога да ѝ целуна ръка?

Всички в града сигурно вече бяха научили, че тя ще бъде представена пред кралския двор в Лондон, първата спирка от европейското турне на Обри — единственото, за което говореше от седмици.

— Защо не ѝ занесеш бурканче мед? Може да я направи по-сладка — предложи Лора със смях.

Джери рядко пропускаше възможността да раздаде безплатни мостри от „Благословена пчела“. Можеше да разбереш кой ѝ е приятел по бурканчетата мед, наредени по рафтовете в кухнята.

— Ще трябва нещо по-сериозно от мед да услади старата чанта. — Норма плесна още от сместа върху главата на Гейл. — Ама не ѝ казвай, че аз съм го рекла.

— Ти добре ли си? Едва ли ще мога да разменя и две думи с нея — изпръхтя Джери.

— Сигурна ли си, че не ти трябва екскурзовод? — предложи Гейл, но не съвсем на шега. Агенцията ѝ се славеше с обиколките, които се рекламираха в брошурите. Анна ги съзираше навсякъде, където отидеше. Купчинка от тях върху масичката сега привлече погледа ѝ. Напечатано с плътни букви върху най-горната можеше да се прочете: „Стани и тръгни“ може да те заведе там и сега!

— О, мисля, че ще можем да се справим сами. — Джери пусна лукавата котешка усмивка на младоженка. — Единственото, за което искам да ви помоля, хора, е да хвърляте по един поглед на децата, докато ме няма.

— Анди е добре дошла у нас — каза ѝ Лора.

— Повярвай ми, нищо не би ѝ допаднало повече... ако не бе изкушението да командва Джъстин.

Гейл я изгледа изумена.

— Оставим ли нашите момичета да се оправят сами, когато се приберем, от къщата няма да е останало нищо. Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

Джери сви рамене, косъмчета от черните ѝ къдри се понесоха към пода.

— И двата уикенда ще прекарат при баща си. А пък и Клеър обеща да ги наглежда поне веднъж дневно. Освен това не мога да продължа да се отнасям към Анди като към бебе. Тя е на шестнайсет... което никога не се уморява да ми напомня. — Намигна на Анна. — Почакай да дойдат децата и ще видиш какво е. Сменянето на пелените е най-малката работа, повярвай ми.

— Аз ли не го знам. — Сам завъртя очи.

Анна усети, че я пронизва болка. Щеше ли някога да има деца? Стрелна с поглед Лора, вторачила се в пространството със странно изражение. Анна се зачуди дали си мисли за бебетата, които никога нямаше да има. Горката Лора. Беше опитвала толкова отчаяно с Питър, а после той я изостави заради друга, която веднага забременя... Тъкмо тогава Лора прочисти гърло и каза:

— Докато още сме на темата, дами, може би вие първи ще научите... — Блажена усмивка се разля по лицето ѝ и Анна усети, че сърцето ѝ подскача, като си помисли: „Бременна е.“ — С Хектор решихме да си осиновим дете. Искам да кажа, бебе — добави тя бързо, несъмнено във връзка с Финч.

— Божичко! — Гейл се поизправи.

— О, Лора. Това е прекрасно! — Анна скочи и прегърна приятелката си. Добре де, може би беше малко обидена, че го чува едва сега, но всъщност бе очарована. Никой не заслужаваше това повече от Лора.

— Дъщерята на моята приятелка Сали си осинови сладичко момченце — вметна Норма. — Всички казват, че страхотно прилича на нея.

— Нашето ще прилича повече на Хектор. — Те търсели да осиновят бебе от Мексико, обясни Лора. Агенцията ги предупредила, че е дълъг процес, но понеже Хектор е оттам, ще помогне.

— Финч сигурно се вълнува — отбеляза Анна.

— Не можеш дори да си го представиш — отвърна Лора. — А пък Мод... тя направо е на Луната. Само за това говори, освен

календара.

Мод не бе единствената, която приказваше за голия календар на кръжока по шев. Целият град жужеше.

— Трябваше да ме поканят да позирам. — Норма разлюля бедра и прокара ръка през червения гребен на косата си. — Хората щяха да имат за какво да си дават парите.

— Бях на фотосесията. Беше фурор — каза им Лора. — Трябваше да видите Мод — нямаше нищо върху себе си, освен шапка и перли. — Изкиска се и поклати глава.

— Трябва да им го признаем на момичетата. Нужен е кураж да махнеш всичко, когато си започнал да увисваш. — Джери повдигна гърдите си нагоре, за да подчертае думите си.

— Когато стигна осемдесетте — изсумтя Гейл, — единственото, което ще показвам, ще са ноктите.

Анна се опияняваше от разговора. Значи така си говореха жените, когато се чувстваха свободни. През целия си живот бе дебелото момиче, което хората заобикаляха на пръсти. Никой не споменаваха за диети, да не говорим за това, как изглежда гол. Дори темата за брака и децата беше свеждана до минимум. Наистина ли толкова се бе променила?

След няколко минути я накараха да седне пред огледалото.

Норма се залови за работа сред вихър отрязани кичури. Никой не говореше; бяха изпаднали в унес при вида на пеперудата, която се появяваше от пашкула си. Дори Джери, необичайно за нея, мълчеше.

Когато Норма свърши, изключи сешоара и отстъпи назад като Ботичели, свалил воала от „Раждането на Венера“.

— Не е зле, нищо, че аз го казвам.

Възцари се тишина. Лора тихичко промълви:

— О, Анна. Колко си прекрасна.

Косата, преди увиснала до раменете ѝ, сега се спускаше на ефирни пластове точно до под ушите ѝ. Естествената ѝ чупливост я правеше да изглежда леко разрошена от вятъра в стил „Мег Райън“. Анна извърна глава на едната и другата страна, като се взираше в отражението си с изумлението на неочакваната среща с отдавна изгубена близначка. „Здравей“, произнесе само с устни и очите ѝ се насълзиха. Не беше само от косата; двойната брадичка бе изчезнала и

скулите бяха започнали да се очертават там, където преди имаше само бузки като на язовец. Очите ѝ изглеждаха по-големи и по-искрящи.

— Норма, ти си гений — въздъхна Гейл.

Норма се усмихна, сякаш нямаше нужда да ѝ го казват.

— Както винаги съм твърдяла, защо да даваме цяло състояние в Бевърли Хилс, когато можете да получите същото тук за четирийсет?

— И собствената ѝ майка няма да я познае — произнесе се Джери.

„Тя така или иначе не ме познава през повечето време.“ Но Анна прогони мисълта, не искаше да разваля мига.

— Самата аз едва мога да се позная — промълви тя и не можеше да откъсне поглед от огледалото.

Джери изрови комплект грим от чантата си и се залови за работа. Крайният резултат не бе толкова драматичен като прическата; само подсилваше ефекта. Нямаше спор, че времената, когато я вземаха за майката на Лиз, както веднъж се бе случило с късоглед чиновник — без съмнение най-смуцаващият момент в живота на Анна през последните години — бяха останали зад гърба ѝ. Тя се надигна от стола си, някак си се чувстваше по-лека.

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря — прегърна тя Лора. — Това е най-хубавият подарък за рождения ден, който някога ми е правил.

— На тези от вас, които все още го празнувате. — Гейл тъжно се засмя.

В момента Анна се почувства на не повече от шестнайсет.

— Дами, това трябва да се отпразнува. — Норма се стрелна от стаята и се появи отново след няколко минути с бутилка изстудено шампанско и картонени чаши. Наля на всички, включително и на Мирна Макбрайд, влязла тъкмо когато тапата изхвъркна.

— За красотата във всичките ѝ многобройни прояви — вдигна тост Лора.

Анна вдигна чашата си.

— За твоето бебе.

— За приказно пътешествие. — Гейл хвърли поглед към Джери.

Джери се ухили и вдигна чашата с пенливата напитка.

— Бог да пази кралицата!

Този път разстоянието не ѝ се стори толкова голямо. Не изгаряше от нетърпение да види Моника, но перспективата да прекара дори няколко минути насаме с Марк я караше да се чувства по-малко напрегната. Беше ли болезнено вторачването в мъж, когото едва познаваше? Беше ли на границата да се превърне в откачалка като във „Фатално привличане“? Е, поне изглеждаше представителна. В чест на повода се бе втурнала да си купи нов панталон и памучен пуловер в нюанс на синьото, подходящ на очите ѝ.

Преди още да е разбрала, се отклони от крайбрежната магистрала към стръмната алея, която лъкатушеше нагоре към „Патуейз“. Бе преценила времето така, че да пристигне точно когато сутрешните групи приключват заниманията си. Марк обикновено се връщаше в кабинета си преди обяда и тя се надяваше, че ще имат възможност да поговорят. Главата ѝ се замая при мисълта, пулсът ѝ туптеше в основата на шията. Краката ѝ омекнаха, сякаш последните два часа бе въртяла педалите по нанагорнище, когато излезе от колата и тръгна по пътеката, като се спря единствено да приглади косата си и да изтрие потните си длани в панталона.

Бе наближила основната сграда, когато го зърна да върви в същата посока по друга пътека. Той се спря, сякаш да си припомни коя беше, преди решително да се отправи да я поздрави.

— Анна.

Ръката ѝ потъна в топлото му ръкостискане.

— Отначало не ви познах. Косата ви... — за миг търсеше думата, но бързо се осъзна — изглежда чудесно.

— Благодаря. — Свенливо докосна краищата, бузите ѝ горяха.

— Дошли сте тъкмо навреме. Сестра ви трябва да слезе всеки момент — в стаята си е, пригответя си багажа.

Сините му очи се присвиха в тъгълчетата, докато говореше. Беше забравила колко е привлекателен. Носеше джинси и бяла риза „Оксфорд“ с навити ръкави. Жълтеникавокафявите му чорапи подхождаха на тежките кафяви кожени обувки, отбеляза тя.

— Всъщност — започна Анна — се надявах да разменя няколко думи с вас.

— Защо не отидем в кабинета ми? — Той махна към основната сграда и докато вървяха бавно по пътеката, Анна усещаше, че едва

докосва земята.

Стигнаха до входа и тя зърна отражението си в стъклената врата: привлекателна жена с високо вдигната глава. Помисли си: „Добре, не съм толкова противна. Но това не променя факта, че е женен“.

Марк отключи врата в дъното на коридора и тя пристъпи в малкия, отрупан с книги кабинет с изглед към моравите, над които блещукаше преливащата в цветове пара над водните пръскачки. Разположи се на стола срещу бюрото му, а погледът ѝ бе привлечен от снимка в рамка, на която стройна тъмнокоса жена яхаше велосипед — жена му? Анна усети остра болка, като видя колко е красива.

Той седна срещу нея, облегна се назад на стола и кръстоса крак над коляното си.

— Вероятно се питате какво да очаквате. — Трябваше ѝ миг да осъзнае, че има предвид Моника.

— А, да — отвърна тя, въпреки че не за това ѝ се искаше да говори с него.

— Очаква с нетърпение да се прибере у дома, поне това мога да кажа.

— Усещането ми е познато. — Тя се усмихна, после сведе поглед. — Не исках да ви засегна.

Той се изхили.

— Семейната седмица често оказва такъв ефект.

— Тя... има ли нещо, за което трябва да внимавам? Нали разбирате, като... — замълча, защото осъзна, че говори предишната Анна, и жално се усмихна. — Извинете, стар навик.

Той кимна, беше го приел в движение.

— Старите навици умират трудно.

— Какво бихте препоръчали — бавна гладна смърт или куршум в главата?

Той вирна глава и се усмихна.

— Сигурен съм, че прекрасно ще се справите.

Тя прочисти гърлото си.

— Всъщност има нещо друго, което исках да ви попитам. Отнася се за майка ми. Напоследък си мисля, че е крайно време да... — поколеба се, обзе я чувство за вина. От изражението му обаче бе очевидно, че той не я осъжда. — Обадох се на няколко места — продължи тя, като в съзнанието ѝ изплува образът на майка ѝ в някаква

злокобна институция, упоена до ступор. Логично бе да знае, че не всичките бяха такива, но... — най-лошото във всичко е, че дори не знам дали е правилното решение.

— Сигурен съм, че дълго сте го обмисляли. — Гласът му беше мек и успокояващ.

— Това не променя начина, по който се чувствам. — Погледът ѝ се отмести към прозореца. Отвън тревата искреше на обедното слънце толкова примамливо, колкото на плакатите на витрината на „Стани и тръгни“. Прииска ѝ се да може да се телепортира някъде далеч оттук.

— Който е точно какъв? — попита той като всеки добър психоаналитик.

— Като най-лошата дъщеря на света.

— Обсъждали ли сте го със сестрите си?

— Лиз е „за“ с две ръце. — А и защо не? Не ѝ се налагаше да се чувства толкова виновна, че не е помогнала. — За Моника не знам. Още не съм говорила с нея.

— Не звучите особено оптимистично. — Гледаше я напрегнато; лицето му бе осветено от слънчевите лъчи, които падаха косо през щорите. Тя отбеляза дълбоките бръчки, които се врязваха от двете страни на устата му, и по-малките, като драскотини, в ъгълчетата на очите. Той също беше страдал и това я караше да го харесва още повече.

— Вече знам какво ще каже, защото се бърка в джоба ѝ.

— Разбирам. — Явно бе прекарал достатъчно време с Моника, за да разбере защо Анна не изпитва особен оптимизъм.

— Възнамерявах да поговорим, докато пътуваме към къщи — отбеляза Анна. — Освен ако не мислите, че би било по-добре да го обсъдим тук — пред вас.

Марк само се усмихна и каза:

— Сигурен съм, че ще справите и сама. — Тя не знаеше дали да го приеме като комплимент, или той любезно я бе поставил на мястото ѝ, сякаш трябваше да знае какво да прави, а не да пита. — Помнете, че има повече от един начин да одереш котка.

— Като например?

— Бъдете готова да упорствате, независимо от последствията.

Анна въздъхна.

— Веднъж вече заплаших да напусна. Виждате докъде ме доведе.

— Да започнем с това, дето не съм сигурен, че да работите за сестра си е добра идея.

— Шегувате ли се? Идеята е ужасна — избухна тя в смях. — Повярвайте ми, ако имах някакъв изход, щях да напусна на минутата, но точно сега не мога да си го позволя. — Марк не предложи друг съвет и тя продължи: — Просто в случай че Моника реши да помага, съм направила списък на домовете в нашата област. Надявах се, че вие бихте могли да ме насочите. Нали разбирате, какво да търся... и какво да не търся.

Той замълча за момент, сякаш обмисляше отговора. После я изненада:

— Сигурно ще е по-лесно, ако дойда с вас.

Анна изведнъж усети как дъхът ѝ секна. Изведнъж величината на предложението му я замая и тя заекна:

— Това е... ами много великодушно от ваша страна, но... аз не исках... искам да кажа, вие сте толкова зает и всичко... не бих могла...

Той не я остави да довърши.

— Следващия петък имам конференция в Санта Барбара. Следобед ще бъда свободен. Устройва ли ви?

— Н-н-не. Искам да кажа... да, така е добре. — Откаже ли Моника да я пусне за следобеда, щеше да напусне.

— Добре. Ще го отбележа на календара си.

Анна незабавно усети, че изгаря от жегата въпреки прохладния океански ветрец откъм прозореца. Просто любезен или имаше нещо повече? Чу се да изтърсва:

— Не мога да повярвам, че го правите.

Марк се усмихна и Анна отново усети нещо грижливо пазено дълбоко под спокойната повърхност.

— Знам какво преживявате. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Майка ви или баща ви?

Нещо проблесна в бездънните му сини очи, после поклати глава и тихо отвърна:

— Жена ми.

Не бе имал намерението да го разкрива. Просто не можа да измисли причина да не ѝ казва. Сам бе изненадан. Винаги избягваше да споменава Фейт. Не защото беше тайна — всички от персонала знаеха — а поради реакцията, която обичайно предизвикваше: коментарите варираха от добронамерени, през безчувствени до направо жестоки. Бе установил, че хората обикновено подхождат към темата така, както биха се приближили до ръмжащо куче. Дори кръвосмешението, благодарение на Опра и подобните ѝ, бе обсъждано значително по-открито, отколкото психичните заболявания. На шизофрениците параноици в частност се гледаше като на прокажени.

— Извинете. — Анна го наблюдаваше с мекия поглед, който повече от веднъж, макар да го бе срам да си признае, го беше преследвал в леглото. — Сигурно ви е тежко.

— Справям се.

— Къде е тя сега?

— В „Хилядата дъба“ — психиатрична клиника.

Сладкото личице на Анна се смръщи в съчувствена гримаса.

— Отдавна ли е там?

Марк бе приятно изненадан. Много малко хора изобщо го бяха питали — най-често сменяха темата.

— Осемнайсет месеца — отвърна той. — Времето преди това... — замълча и сви рамене. — При шизофренията може да се постигне подобрене, но е неизлечима.

— Но повечето шизофреници не са настанени в институции.

— Нейният случай е краен. Така е по-добре, повярвайте ми.

„Тя е там, където не може да се самонарани.“

— След време, кой знае? — Бе открил, че надеждата живее свой собствен живот.

— Каква ирония. Искам да кажа, вие сте терапевт. — По бузите ѝ пропълзя червенина. — Извинете, бе неуместно.

— Всичко е наред. Самият аз съм си го мислил... неведнъж. — Не можеш дори да си представиш. — За изключително дълъг период не успях да се отърся от чувството, че е мое задължение да я излекувам.

Той се загледа в снимката на бюрото си. Беше направена през лятото, когато бяха наели селската къща в Дордон, последната им истинска ваканция. Преди осем години — нима бе толкова отдавна?

Тя бавно кимна. Очите ѝ бяха ясно, невинно сини. По някаква причина само това, че я вижда, му даваше надежда — ако не за самия него, поне за човешкия род. Анна прошепна:

— Повечето хора нямат и най-малката представа, нали... какво е? Човекът, когото обичаш, е тук... а всъщност го няма. Понякога си мисля, че смъртта е за предпочитане. — Руменината по бузите ѝ се сгъсти и образува ивици на скулите ѝ. — Знам, звучи ужасно.

— Ни най-малко. — Той се усмихна, за да ѝ покаже, че не само тя мисли така.

— Майка ми беше... — Анна разпери ръце в безпомощен жест. Марк познаваше това отчаяние — как да обобщиш в петдесет или по-малко думи човека, за когото могат да бъдат изписани томове. — Тя имаше прекрасно чувство за хумор и обичаше да чете — къщата ни бе пълна с книги. Беше сръчна. Години наред ни шиеше дрехите, всичките онези възхитителни дрехи, които ни правеха да си приличаме. Когато бяхме малки, хората си мислеха, че с Моника сме близначки. — Усмивката ѝ бе толкова сериозна и мила, та все едно го прониза като нож. — А що за човек е вашата съпруга?

Сега Марк разбра защо е толкова привлечен от нея. С Анна не съществуваха обичайните условности — беше толкова естествена. Той бързо погледна към ръцете ѝ, леко отпуснати в скута; ноктите им вече не бяха изгризани до живеца. Ръце, едновременно нежни и умели; малкият пръстен с опал, който тя нервено въртеше, бе единственото им украшение. Изведнъж почувства как нещо леко се отпуска в стомаха му и се улови, че му се иска да се пресегне през тясното пространство, което ги делеше, и да обхване ръцете ѝ.

— Съпругата ми... — замълча, защото му беше трудно да извика спомените, които с часове наред, ден след ден, се бе опитвал да потисне. — Тя беше... е... адвокат. Обичахме да се шегуваме, че единственият начин да се прекрати спор в дома ни е единият от нас да заспи. Беше толкова непримирима в мненията си. Това бе една от причините да се влюбя в нея.

Той си представи Фейт на бюрото в Интендантството в жалкия ѝ офис на ПЖД — „Първо жените и децата“. Не че би обърнала внимание на заобикалящата я среда; можеше да работи за това, което я вълнуваше, на кашон във на тротоара. Единственото, което имаше значение, бяха клиентите ѝ — бедни жени, главно самотни майки, за

които неуморно водеше сражения както с бащи, които не си плащаха издръжката, така и с осигурителите. Не съществуваха крайности, до които не би могла да стигне, и за него не бе необичайно, когато късно вечер се върнеше от работа — като обикновено се бе отбил в бара на път за вкъщи — да попадне на увита в одеяло просната фигура, спяща на дивана.

— Откога стана такава? — Анна го погледна съчувствено.

— Като че ли цяла вечност.

Тя изрази съпричастието си с въздишка.

— Знам какво точно изпитвате. Най-лошото от всичко е как се загнездва в теб. Вместо да ги загубим изведнъж, ние ги губим малко по малко. Понякога ми се е искало да се разкрещя на майка си, като че ли тя е виновна, че не може да помни. Тогава се мразя.

Марк намираше подкрепа в откровеността ѝ и още малко свали защитата.

— С Фейт отначало нямаше нищо, което да ме наведе на тази мисъл — припомни си той. — Просто поредица от дреболии. Коментари извън контекста. Начинът, по който понякога ме гледаше, все едно възнамерявам да я нападам. После имаше натрапчиви мисли за съседите ни.

— Какво за тях?

— Бе убедена, че ни шпионират.

Тя кимна.

— Понякога на мама ѝ щуква, че баща ми я преследва — независимо че е мъртъв от почти двайсет години. Лицето ѝ се вкаменява и, заклевам се, трябва да погледна назад, за да се уверя, че него го няма там.

— Страхът е истински дори когато демоните не са.

— Това, което най-много мразя, е, че се чувствам толкова... толкова... — Тя стискаше и отпускаше ръце. — Сякаш съм от другата страна на заключена врата и колкото и да се опитвам, не мога да проникна зад нея. Чувствали ли сте се някога така?

— През цялото време.

Имаше ли представа колко е красива? Вероятно не. От разговорите си с нея знаеше, че всичко, което тя вижда, е пълнотата ѝ, непропорционално раздута в съзнанието ѝ. Това, което я правеше

красива, много по-красива от Моника, бе чистосърдечието, което рядко бе срещал, освен в деца.

Доктор Фелоуз, основател и директор на „Патуейз“, със сигурност би погледнала с подозрение на неговото предложение да ѝ помогне в избора на дом за майка ѝ. Щеше да попита Марк дали няма скрит мотив. А в краткия миг на нерешителност, който беше съпътствал импулса му, и самият Марк се бе чудил. Но той не искаше да замъкне Анна в леглото. Освен че влизаше в професионалната му компетентност, не искаше да я види наранена. Тя нямаше нищо общо с Натали, сегашната му приятелка, на която не ѝ пукаше, че е женен, и нямаше да иска нищо повече, дори и да не беше.

Интеркомът изжува и му спести по-нататъшни размисли в този дух.

— Моника е тук — обяви Синди в приемното. — Сестра ѝ там с вас ли е?

Гласът ѝ бе напрегнат. Явно, Моника не беше загубила обичайната си претенциозност и Синди изгаряше от нетърпение да се отърве от пациентката, която, онзи ден Марк бе чул, тя нарече Нейно величество трън в задника.

— Кажете ѝ, че ще дойдем след минутка. — Не можа да се пребори с чувството за обезкураженост. Моника се бе оказала костелив орех. Дори и след месец занимания в дневните групи, сесии само с него и срещи на „Анонимните алкохолици“ напредъкът ѝ в най-добрия случай можеше да се определи като микроскопичен.

Той се надигна да изпрати Анна и докато тя стоеше права, нещо в линията на скулите ѝ, в извивката на брадичката ѝ го накара да си спомни за майка си. Те не си приличаха във физическия смисъл — Еси бе ниска и мургава, с прями кафяви очи и хубава уста — а в излъчването на решимост, което имаха. Майка му беше дошла в тази страна с празни ръце и бе отгледала децата си без баща и без помощ почти от никого. От това, което виждаше у Анна, бяха издялани от едно и също дърво. До вратата тя хвана ръката му.

— Не бих могла да ви изразя благодарността си.

— Няма защо. — Той си припомни колко му бе трудно на самия него, докато търсеше място за Фейт, а беше лекар.

За сетен път се запита дали импулсът му е бил правилен. Имаше ли и друг интерес, освен този да се прави на добрия самарянин? Може

би. Но това нямаше да причини никому зло, така че какво лошо имаше?

— Затвори си прозореца. Замръзвам.

Анна постигна компромис, като го затвори наполовина. Така ли щеше да бъде през целия път към къщи? Моника изглеждаше твърдо решена да даде ново значение на старата поговорка: „Вълкът кожата си мени, нрава — не“.

— Защо не си облечеш пуловера?

Той лежеше измачкан на седалката — кашмирен с бледожълтия оттенък на пресечена сметана, и струваше повече от седмичната заплата на Анна.

Моника само скръсти ръце пред гърдите си. Изглеждаше малко бледа, може би защото беше без грим.

— Не знам защо не изпрати лимузина. Само това ми трябва, да заседна някъде на пътя в тази стара купчина желязо. — Тя хвърли поглед навън, към мантинелата — единственото, което ги отделяше от шейсетметровата пропаст, където океанът проблясваше под тях.

— Помислих си, че ще имаме възможност да си поговорим. — Анна се бореше да запази спокоен тон, като си мислеше: „Нека започнем с причината, поради която не мога да си позволя нищо по-добро от тази стара купчина“.

— Да поговорим? — изпръхтя Моника. — Единственото, което правих през изминалите няколко седмици, е да говоря. Толкова ми е писнало, че пет пари не давам, ако не разговарям до края на живота си. „Което ще е добре дошло за мен.“

— Е, все трябва да си имала някаква полза. Не си спомням откога не съм те виждала да изглеждаш толкова... свежа.

— За разлика от какво, по-точно?

— Знаеш какво. — Анна не възнамеряваше да играе предишната игра.

Моника изчака сестра ѝ да нагази по-дълбоко и когато не го направи, въздъхна тежко:

— Добре де, признавам. Беше права да ме разкараш. Това ли искаше да чуеш?

— Единственото, което съм направила, е да ти дам тласък в правилната посока. — За добро или зло, тя не желаше това бремене.

— Няма значение, един месец в руски лагер щеше да е пикник в сравнение с това. Имаш ли нещо против да запаля?

Анна отвори уста да попита любезно дали не може да почака, докато спрат да заредят, но осъзна, че щяха да бъдат думите на предишната Анна.

— Всъщност, да — отвърна тя.

Очите на Моника се присвиха.

— Браво, браво. Госпожицата се отстоява. Предполагам следващото, което ще заповядаш, е да млъкна.

— Не е лоша идея. — Спокойствието, с което говореше, я стъписа. Откъде се беше появило? Сякаш с години се бе задушавала и внезапно отново можеше да диша. — Виж, ще пътуваме дълго, а ти съвсем не улесняваш нещата.

Моника придоби вид, все едно се готви да изрече нещо гадно, после се отпусна назад с въздишка.

— Извинявай. Просто... уплашена съм, разбираш ли? — Гласът ѝ бе тъничък, почти детски. — Там се грижеха за всичко. Не вземаш решения. Не... — замълча, потръпна, пое въздух. — Не съм сигурна, че самостоятелно мога да се справям. — Очите ѝ заблестяха от сълзи, тя се пресегна и сграбчи ръката на Анна. Пръстите ѝ бяха ледени. — Ще ми простиш ли?

— Няма какво да ти прощавам. — Анна сви рамене. Усети прилив на съчувствие, но устоя. Защо винаги само на нея, никога на някой друг? Майка им например. Моника нито веднъж не бе попитала за Бети.

Анна събра смелост да отвори дума по въпроса. След разговора си с Марк се чувстваше по-силна. А си бе мислила, че тя е лошата.

— Слушай, има нещо...

Не получи възможност да довърши.

— Само една съвсем мъничка цигарка? — увещаваше я Моника. — Ще си отворя прозореца.

Анна беше на път да се предаде, когато в съзнанието ѝ изскочи: „Заради един пирон... кралството бе погубено“. Ако се огънеше дори за нещо толкова дребно, щеше да загуби самообладание... а в крайна сметка и битката.

— Може да почака — каза оживено и с ъгълчето на окото си видя как челюстта на Моника увисна. — Трябва да поговорим.

— За какво? — попита унило сестра ѝ.

— За мама. Тя е по-зле.

— Е и? — Дори не се престори на загрижена.

— Така че... — Анна си пое дълбоко дъх — идва ми в повече от това, с което мога да се оправя.

— Не плащам ли на Една?

— Една не е там непрекъснато.

— Добре де, вземи я да работи един-два часа допълнително на седмица. — Моника говореше толкова помпозно, сякаш предлагаше един милион долара.

— Не това имам предвид.

— Я стига, че колко може да е зле? Всичко, което прави, е да седи пред телевизора.

„Като че ли би могла да знаеш.“

— Трябва да я наблюдават всяка минута. Миналата седмица едва не подпали къщата.

— Какво очакваш да направя аз?

— Мисля, че знаеш.

Моника ѝ хвърли изненадан поглед. Не беше свикнала Анна да е толкова пряма и явно я бе накарало да поприбере шпагите.

— Предполагам, някакъв дом. — Гласът ѝ бе безизразен.

— Не виждам друг избор.

— Говори ли с Лиз? — опита се да се застрахова Моника.

— Тя е изцяло „за“.

— Лесно ѝ е да го каже. — Нямаше нужда да добавя на глас: Не Лиз ще покрива сметките.

Слепоочието на Анна запулсира. Ако сестра ѝ не се съгласи, нямаше друг избор, освен да обяви къщата на майка си за продан. Дори и тогава парите нямаше да са достатъчни за дългосрочни грижи в някой от по-добрите домове. Бети щеше да свърши в едно от зловещите места, които не се различават особено от складове за стари хора.

— Очевидно не можем да направим нищо без теб — каза тя толкова спокойно, колкото можа.

— Право в целта.

Анна намали скоростта, докато навлизаше в следващия завой и си мислеше за стръмната урва отпред. Ако случайно поднесе от канарата, щеше да разреши всички проблеми, нали? Тогава си спомни за Марк... и Лиз... и скъпите ѝ приятелки Лора и Финч. Животът, който само преди няколко седмици ѝ се бе струвал непоносим, изведнъж беше станал скъпоценен.

— Няма да ти падам на колене — отсече остро. — Тя е и твоя майка.

— Направила съм повече, отколкото ми се полага.

Анна преглътна остро то възражение, което бе на върха на езика ѝ.

— Виж, не казвам, че не си била щедра. — Без Една тя вече щеше да е в някоя клиника.

„Като жената на Марк.“ Бе усетила тръпка на егоистична радост при откритието, но когато видя болката на лицето му, незабавно я беше обзело чувство на вина и завист. Щеше ли някой мъж някога да я обича толкова?

— Сигурно си мислиш, че съм червива с пари — тросна се Моника. — Знаеш ли колко ми струва краткото престойче? Трийсет хилядарки. А не може да се каже, че напоследък се търкалям в пари.

Наистина, дните ѝ като актриса бяха приключили, но Анна бе пресметнала, че сметката за един месец в „Патуейз“ приблизително се равнява на това, което инвестициите ѝ донасяха за същия период. Скоро нямаше да ѝ се наложи да отиде в приют.

— Другата седмица ще огледам някои места — продължи Анна със същия премерен тон. Нарочно не спомена, че Марк е изявил желание да я придружи; Моника можеше да го разбере погрешно. — Надявах се дотогава да сме го уредили.

— А ако не се съглася?

Сега вече и двете ѝ слепоочия пулсираха. Сети се за съвета на Марк: „Бъди готова да се справиш, независимо от последствията“. Пулсът ѝ се забави и тя си припомни нещо друго — начина, по който Моника беше реагирала единствения път, когато Анна заплаши да напусне. Може и да се нуждаеше от заплатата си, но сестра ѝ се нуждаеше от нея още повече.

— Не очаквай, че ще ми хареса — отвърна тя хладно.

— Което ще рече?

— Може да ти се наложи да намериш заместник на още някого, освен Една.

— Много смешно. — Моника се засмя насила, фалшиво като престорената смелост, с която говореше. — Няма да го направиш. Ти обеща.

— Обещанията могат да бъдат нарушавани.

— Това заплаха ли е?

Анна сви рамене.

— Мога просто да те уволня — повиши глас Моника.

— Давай тогава, уволни ме.

— Не говориш сериозно.

Внезапно Анна видя всичко — натрупаните унижения, годините на раболепничене — като огромно кално свлачище, тръгнало надолу да освободи съзнанието ѝ. „Всичко друго би било по-добро“, помисли си тя. Ще продава моливи на улицата — или пък тялото си, ако се наложи. Каза твърдо:

— Никога в живота си не съм била по-сериозна.

Моника яростно я изгледа: „Явно се е променила!“.

Анна долови тръпка на ужас в присвитите очи на сестра си.

— Добре — процеди тя. — Първото нещо утре сутрин е да получа оставката ти.

Прозвуча толкова драматично, като реплика от филм, че Анна се изкикоти.

— Ще се опитам да позная — „Сладкият мирис на успеха“? — И сръга Моника. — Хайде, отпусни се. Аз съм ти сестра.

— Което ти беше много удобно да забравиш. — Долната устна на Моника трепереше.

— Ти какво очакваше? Не ми оставяш никакъв избор.

— Нямахте да се осмелиш да ме заплашваш по такъв начин, ако... — замълча, защото вероятно не желаше да проиграва ръката си. Вместо това жалостиво каза: — Лесно е да се възползваш от някого в неравностойно положение.

— Трябва да направиш кампания по телевизията за събиране на средства — изгърси Анна. — Джери Луис може да се съгласи да стане домакин.

Моника изглеждаше стъписана. Самата Анна беше леко шокирана. Наистина ли го бе казала? Всеки, който я чуеше, щеше да я

помисли за безсърдечна. Но, дявол да го вземе, беше ѝ писнало все да върви на пръсти.

— Наистина ли ще го направиш — ще ме оставиш да се оправям сама? — Гласът на Моника прозвуча задавено. — Защо просто не ме извлечеш сега и не ме захвърлиш на пътя?

„Продължавай да дрънкаш и може би ще го направя.“

— Имам по-добра идея — каза Анна. — Малко по-надолу правят хамбургери. Защо не слезем и обсъдим всичко като цивилизовани възрастни хора?

Отначало Моника не каза нищо. Седеше и се взираше през прозореца; лицето ѝ изразяваше безнадеждност. Или пък може би пресмяташе следващия си ход? Накрая се обърна към Анна с въздишка на капитулация.

— Само ако седнем отвън, където мога да пуша.

Анна потисна усмивката си.

— Честното си е честно.

СЕДМА ГЛАВА

Предпоследната от частните клиники в списъка бе точно на пътя от Дос Палмас, откъдето се виждаше подстъпът към него. Измазана в розово сграда в испански стил, засенчена от дъбове, заобиколена от просторни зелени, ниско окосени морави, тя изглеждаше прекалено хубава, за да е истинска след местата, които бяха посетили досега. Отвътре бе дори още по-впечатляваща; всичко беше ново и блестяше от чистота, стаите за отдих и приемните бяха обзаведени с удобни столове и канапета, а по стените имаше репродукции на импресионисти. Но най-хубавото от всичко беше, че се вместише в цената, с която Моника се бе съгласила.

Анна изчака, докато тръгнат обратно към колата на Марк, преди развълнувана да попита:

— Е, какво мислите?

Марк сви рамене.

— Като че ли персоналът не е достатъчно за заведение с такъв размер.

Сърцето ѝ се сви.

— Може всички да ги е хванал грип.

Той не изглеждаше убеден.

— Забелязахте ли нещо необичайно у пациентите?

— Да. Изглеждаха щастливи. — Заслепена от представите как майка ѝ се храни в трапезарията под полилея или се наслаждава на следобеден концерт като този, който в момента звучеше от стаята за отдих — с органиста на Първа презвитерианска църква на пианото — тя не се бе старала да открие недостатъци.

— По-скоро дрогирани. — Стигнаха края на алеята за автомобили, от двете страни, на която растяха палми, където бе паркирано сребристото му ауди. — Най-старият номер в учебниците — дръж ги упоени, за да се оправяш с тях по-лесно.

— Сигурен ли сте? — Като се замислиш, изглеждаха малко прекалено щастливи.

— Не въз основа на лични впечатления, но когато нещо изглежда прекалено хубаво, за да бъде истина, обикновено е така. — Те се качиха, той включи двигателя и подкара на заден ход по алеята. — Но все пак ни остава да видим още една, така че не губете надежда.

Той ѝ отправи блестяща усмивка, която премина през нея като гореща напитка в мразовит ден. Това бе всичко, което можеше да направи, за да се съсредоточи върху предстоящата задача.

Тя го наблюдаваше, докато той насочваше колата по лъкатушешките завои на Фокс Кениън Роуд. Не можеше да разбере за какво мисли — дали съжالياва, че я е придружил, или се наслаждава на свободния си следобед.

— Нямаше да мога да се справя без вас — каза тя. — Честно, не знам как да ви благодаря.

— Няма защо.

Марк, изглежда, се чувстваше неудобно, когато му благодаряха. Докато оглеждаше окъпаните в слънце хълмове, изпъстрени с дъбове, промълви:

— Нямах представа, че Карсън Спрингс е толкова красиво място. Прилича на Шангри-Ла. Нека позная, вие сте стара като Метусалем и ако някога решите да си тръгнете...

— Ще се сбръчкам и ще умра — довърши тя със смях, но усещаше смътен дискомфорт при мисълта, че е пуснала толкова дълбоки корени.

— В такъв случай обещавам, няма да ви извеждам извън града.

— Да останеш прекалено дълго на едно място, има един недостатък. Можеш да изгниеш.

Ейвъри Луелин пърпореше към тях в пикапа си, в каросерията му бяха натрупани стари мебели, запътили се към неговия склад с антики, без съмнение от разпродажба в някое имение. Без конкретна причина, гледката я натъжи — няколкото прашни мебели цяла вечност щяха да бъдат изложени в Карсън Спрингс.

Марк я погледна с ъгълчето на окоето си.

— Не виждам никакви доказателства.

Топлина заля бузите на Анна. Флиртуваше ли? Не, бе забележка, каквато и Хектор би направил. Трябваше да престане да търси смисъл във всяка дума и жест или щеше да свърши като госпожица Финли, която всяка година в деня на смъртта на любимия си молеше отец

Риърдън да проведе специална литургия, явно без да осъзнава покровителствените усмивки и насмешки, които предизвикваше.

След десет минути вече спираха пред хаотично застроена викторианска сграда на странична уличка, няколко преки на изток от старата мисия. Над верандата с решетка от ковано желязо, по която като гирлянди се виеха грамофончета, беше окачена дискретна табела: „Дом «Слънчева светлина»“. Името я бе поразило като неуместно жизнерадостно и тази беше причината, въпреки приятния глас на жената, с която бе говорила по телефона, да я остави последна.

— Сигурно има трупове, заровени в мазето, като в „Арсеник и стари дантели“ — промърмори тя под носа си, докато вървяха по входната алея, засенчена от огромни стари платани, чиито шушулки потракваха на вятреца като саби.

— Както разбирам, падате си по старите филми. — Походката на Марк пружинираше. За огромна изненада изглеждаше почти весел.

— Нима съществуват и други? — Не бе ходила на нов филм от толкова месеци, че не можеше да ги преброи. Обикновено, докато уреди някой да гледа майка ѝ, се оказваше, че главоболията не си заслужават. Усмихна се печално. — Излишно е да споменавам, че не излизам често.

— Имам чувството, че скоро ще се промени. — Той хвана ръката ѝ, докато се изкачваха по верандата, и Анна цялата завибрира. В действителност добре разбираше, че свободата, на която скоро щеше да се радва, ще дойде с огромно чувство за вина.

Марк натисна звънеца и след време, което им се стори цяла вечност, на вратата се появи една жена. Анна се зачуди дали не е от пациентките; със снежнобялата си коса и изкуствено изправена стойка подходеше на възрастта, но мисълта бързо се разсея, когато протегна ръка и топло каза:

— Вие трябва да сте Анна. Аз съм Фелиша Кембъл. Извинете, че ви накарах да чакате. Миех чинии в кухнята.

Имаше открито лице, бръчиците сякаш изплитаха кошничка, в която се бяха сгушили топлите ѝ кафяви очи и усмихнатата уста.

— Аз съм Марк. Приятно ми е да се запознаем. — Той протегна ръка.

— Колко хубаво, че съпругът ви е дошъл с вас — отбеляза Фелиша, а усмивката ѝ се разшири.

Кръвта нахлу в лицето на Анна.

— О, той не е...

Марк ѝ се притече на помощ и небрежно отбеляза:

— Аз съм просто приятел.

Влязоха във вестибюл, осветен от старомодни аплици, в него се открояваше огромен часовник с махало, който тъкмо тогава отмерваше часа. Фелиша отвори плъзгаща се врата и пристъпиха в уютен, огрян от слънцето салон, обзаведен със старинни канапета и столове. Половин дузина възрастни обитатели се бяха разпръснали наоколо и пиеха чай на малки глътки или пък хапваха сандвичи и бисквити.

— Всеки следобед в три сервираме следобедна закуска — обясни тя. — Нашият малък ритуал.

— Всички го очакваме с нетърпение — изчурулика пълничка жена с къносана коса, кокетно вдигнала чашата си с чай.

— Чак пък толкова — промърмори набит, плешив мъж, докато изтръскваше трошиците, осеяли предницата на ризата му. — Но определено бие всички карти.

— Не обръщайте внимание на Хенри — каза една от другите дами, дребничко същество с рядка коса, щръкнала около главата ѝ като глухарче, което след малко ще се разлети. — Не му харесва това, че превишаваме момчетата три към едно. Ако беше обратното, повярвайте ми, всички щяхме да пушим пури и да играем бiliarд.

Тя захихика, а двамата мъже размениха погледи на изнурено смирение.

Анна и Марк бяха въведени в спретнатия кабинет на Фелиша встрани от стълбите, в който се открояваше писалище с подвижен капак.

— Имате късмет — каза тя. — Един от нашите пациенти наскоро ни напусна и имаме свободно място.

— Какви са изискванията ви? — Анна не искаше да си позволи прекомерни надежди. От видяното се бе усъмнила, че дом „Слънчева светлина“ е в състояние да обслужва някой, стигнал толкова далеч като майка ѝ.

— Имаме лиценз само за осем легла и структурата може да ви се е видяла малко по-скромна от други места, които вероятно сте посетили. — Беше казала същото на Анна и по телефона. —

Единствените ни изисквания са пациентите да са подвижни и да са в състояние да се хранят и посещават тоалетната самостоятелно.

— Само това? — Бети определено отговаряше на условията им.

Фелиша се усмихна и ѝ подаде написан на машина лист, твърде различен от лъскавите брошури, предложени на последното място. — Обичаме да мислим, че това е нашият дом, когато сме навън. Знам, звучи ви банално — нищо не може да замени собствения дом, но полагаме всички усилия. Установили сме, че семейната атмосфера оказва изключителна помощ при поддържане активността на мозъка. Повечето ни пациенти не изискват особени грижи.

Анна усети как я обзема паника.

— Майка ми не е... ами склонна е да се губи. — Нямахте нужда да украсява истината; така или иначе, щеше да излезе наяве. — Опасявам се... може да ви дойде прекалено много.

— Както за вас ли? — Анна се отдръпна стъписана, ала гласът на Фелиша беше любезен. — Съвсем естествено е да се чувствате съкрушена. И кой не би бил на ваше място? Разликата е, че ние сме избрали това, със съпруга ми. Освен Орен и мен, тук са Женвиев и Шийла — Шийла готви — и помощниците ни на половин работен ден. На пациентите ни също се разрешава да помагат из къщата, което мнозина от тях и правят.

— Звучи идеално — въодушеви се Анна, но хвърли обезпокоен поглед към Марк. Не можеше да отгатне какво мисли. Още един случай на „прекалено хубаво, за да е истина“?

След кратък преглед на финансите Фелиша се изправи и допря ръце в беззвучно ръкопляскане.

— А сега, ще искате ли да погледнете горе?

Изкачиха стълбите към втория етаж, като задминаха възрастна жена с бастун, поставен на скута, която вкарваха в асансьора за инвалидни колички. В момента, в който Анна влезе в стаята, където щеше да живее Бети, ако всичко минеше добре, разбра, че това е отговорът на молитвите ѝ: изглед към задния двор, слънцето струеше през високите двойни прозорци с прозрачни перденца с къдрички. Имаше легло с метална табла, покрито с приятна кувертюра на цветя, и подобаващи гардероб и тоалетка. Единственото, което липсваше, бяха картини по стените; Фелиша обясни, че е желателно пациентите да си донесат свои.

— Съвършено е. — Анна се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ, и почти не усети, че Марк е преметнал ръка през раменете ѝ. „Не се надявай прекалено много“, предупреди я гласът в главата ѝ. Първо Бети трябваше да бъде преценена и да ѝ се направи пълно медицинско изследване. Налагаше се Моника да се бръкне за още един чек. Въпреки че бе дала дума, Анна знаеше колко безполезна е тя обикновено. Сигурно щеше да се опита да изклинчи, че не може да изтегли, или щеше да предяви дълъг списък тъпи условия.

Фелиша се огледа със задоволство.

— Радвам се, че мислите така. Разбираме, подобно решение не е лесно. Когато видите, че човекът, когото обичате, е добре настанен и за него се грижат както трябва, става малко по-лесно.

Анна не мислеше, че нещо би могло да намали вината ѝ. Не беше ли прекарала безброй безсънни нощи в агония от взетото решение? Не бе само чувство на вина, в известен смисъл майка ѝ щеше да ѝ липсва — особено в моментите, когато Бети се връщаше към живота, подобно на полилея в дневната им, който, щом слънцето проблеснеше през него под особен ъгъл, кристалите му се превръщаха в танцуващи призми.

Слизаха надолу по стълбите, когато пъстра котка изскочи от сенките и се отри в крака на Фелиша. Тя я вдигна и започна да я гълчи с обич:

— Ето къде си бил, непослушно момче. Къде се беше скрил? — Протегна го към Анна, за да го погали. — Запознай се със Слънчева светлина, домашният ни талисман. Мъжът ми твърди, че е глупаво да нарека мястото на котка, но изглежда подходящо. Всички пациенти го обичат, а Слънчо дава равен шанс на всички — никога не прекарва повече от нощ в една и съща стая. — Лек уплах прекоси лицето ѝ. — Надявам се, майка ви не е алергична към котки.

— Не е, ще се влюби в него — усмихна се Анна и се сети за Буутс.

Едва в колата на Марк си позволи да въздъхне свободно:

— Ако нещо не е наред и с това място, не искам да го чуя. Оставете ми розовите очила още малко.

Той тайнствено се усмихна, но не проговори, докато включваше двигателя и се отдели от бордюра. След няколко преки тя се предаде с въздишка:

— Добре, печелите. Какво не е наред?

— Нищо — каза Марк. — Просто си мислех колко хубаво би било, ако всички бяха като тях.

Тя се облегна на седалката си и я обля вълна на облекчение.

— Без майтап. Самата аз съм почти готова да се нанесе там.

Той се изкиска, докато обикаляха около площад „Делароса“. До обкичената с бугенвиллии арка имаше ръчна количка с подредени кофи с цветя — чудесното хрумване на Вайълет Кингсли, пенсионирана цветарка от Ню Йорк. Беше нарекла малката си сергия „Тайнствената цветарка“.

— Най-малкото — продължи тя — винаги ще си остана зелена в сравнение с останалите.

— Може и така да се каже.

— Плюс три пъти ядене на ден.

— И следобедна закуска — да не я забравяме.

— Обзалагам се, падат си и по старите филми.

— Все още ли мислите, че има трупове в мазето? — Хвърли ѝ закачлив поглед.

— И да има, сигурна съм, че са си получили заслуженото.

И двамата се разсмяха; за първи път този ден Анна си позволи да се отпусне.

— Е, щастлив съм, че я открихте. — Той сви надясно от светофара и се насочи към Олд Соренто. — Щеше да ми е неприятно да мисля, че съм изминал целия път за нищо.

Радостното настроение на Анна се изпари. Не беше среща. Правеше ѝ услуга, това бе всичко.

— Нямахте да мога да се справя сама — каза му тя, стараейки се да поддържа неутрален тон. — Вие наистина ме спасихте.

Той сви рамене.

— Щяхте да се справите чудесно.

Отново я обзе чувството, че му е неприятно да му благодарят. Нима бе прекалено невъздържана? Ето една от опасностите да водиш затворен живот — склонен си да прекаляваш в редките случаи, когато си навън.

Тя погледна към слънцето, което яздеше раменете на планините. Минаваха покрай портокалова горичка, където сенките се сгъстяваха сред спретнати редици от дръвчета и се удължаваха към пътя.

Въздухът, който навлизаше в колата, бе значително по-хладен; довечера трябваше да си сложи още едно одеяло.

Изведнъж не можа да понесе мисълта, че вероятно никога няма пак да го види. Денят трябваше да е един от най-кошмарните в живота ѝ, а се оказа един от най-хубавите и тя не искаше да свършва.

— Е, най-малкото, което мога да направя, е да ви поканя на вечеря. — Говореше с лекота, думите ѝ отскачаха като камъни по повърхността на езеро.

Настъпи дълго мълчание и дъхът застина в гърлото ѝ. Тогава той отвърна:

— Звучи добре, но... — Тя се окуражи. — Само ако всеки си плаща сметката.

Анна се успокои, дъхът изсвистя от дробовете ѝ.

— Няма начин. Дължа ви много повече от една вечеря.

Той се колеба достатъчно дълго, та да накара сърцето ѝ да забие учестено, и каза:

— В такъв случай приемам.

— До езерото има ресторант. Никога не съм била там, но съм чувала, че храната е хубава.

— Трябва ли да направим резервация? — Той се пресегна към мобилния си телефон.

— По това време? Ще сме съвсем сами в заведението.

В Болдърс Ин лунната светлина върху езерото бе голямата примамка.

Това, на което не беше разчитала, бе залезът. Паркираха точно когато небето с цвят на мандарина над гористия хоризонт избледняваше до виолетово и превръщаше езерото в лист ковано злато. Анна излезе от колата и спря да се наслади на гледката, докато поемаше глътка въздух с уханье на бор. Да беше го поръчала, нямаше да е толкова свършено. Въпросът бе: свършено за какво?

— Със сестрите ми идвахме тук да плуваме през лятото — сподели тя. — Спомням си, че водата беше леденостудена дори и през август. — Погледна към езерото, където златистото преливаше в бронз. — Преди хиляди години долината е била под вода. От време на време изкопават ту зъб на акула, ту морска вкаменелост. Местните са ги използвали, за да търгуват, преди да дойдат заселниците.

— Знаете много за човек, който си стои вкъщи — отбеляза той със смутена усмивка.

— Като дете доста си падах по приключенията.

— Казват, че в действителност хората не се променят; просто стават по-добри в уменията да прикриват истинската си същност.

— В такъв случай съм станала толкова добра, та сама не мога да се позная.

Усмивката му премина в очите, които се взряха в нея за един спиращ дъха миг.

— Продължавай да търсиш. Ще я намериш.

Заслизаха по склона към ресторанта, като подбираха къде да стъпят по пътеката от големи плоски камъни, подредени косо така, че да образуват стъпала. По средата на пътя токчето ѝ се заклеци и тя леко залитна. Марк я хвана за ръката и тя се помоли той да не усети треперенето ѝ, а ако го направеше, да го отдаде на хладния ветреца, който шушнеша в боровете над главите им.

— А вие? — попита тя. — Какъв сте били като дете?

Той се замисли за момент, после отвърна:

— Не знам дали някога наистина съм бил дете... — Анна зачака да ѝ обясни. — Бях най-големият от шест деца. Майка ми работеше на две места и в известен смисъл аз поех ролята на баща. В такива случаи порастваш бързо. Мисля, че донякъде причината за твърдото ми решение да стана пилот е това — сигурно желанието да избягам. — Той се извърна към нея; очите му изглеждаха тъмни сред сенките на дърветата. — Не ме разбирайте погрешно. Обичам ги, но беше свръх силите ми да се справя.

Анна кимна.

— Чувството ми е познато. Времето да отидеш в колежа никога не идва достатъчно бързо.

— Къде учехте?

— В държавния калифорнийски. Тъкмо се подготвях да избира специалност, когато... — Тя сви рамене. Беше го чул на семейната седмица. Нямаше смисъл да тъпчат на едно място. — Предполагам, не ми е било писано да се случи.

— Не е толкова късно.

— Какво, и да се превърна от млада и зелена в най-старата студентка в университета? — Разсмя се, но той бе докоснал вярната

струна. Не беше ли сама мислила често за това? — Печалната истина е, че съм прекалено млада да се пенсионирам и прекалено стара за колеж.

— А нещо по средата? — Стигнаха до входа на къщичка, построена от борови трупи с широчината на бъчви. Бунгалата, които подслоняваха гостите, бяха разпръснати по дължината на пътеките, лъкатушещи из близките гори.

— Какво например?

— Бихте могли да работите по специалността, докато получите степената си.

„Бих могла да поискам и да отида на Луната.“ Анна се усмихна; знаеше, че това никога няма да се случи.

— Някой ден, може би.

Междувременно трябваше да се издържа, а вероятно и майка си, ако Моника не спазеше обещанието си.

Изречението на Марк подсказваше, че му се иска да добави нещо, но за облекчение на Анна се въздържа. Влязоха в облицованото с ламперия фойе с маси в селски стил и кожени столове; по стените бяха окачени стари снимки на Карсън Спрингс. Една от тях изобразяваше миньори, които пресяват злато, а друга — „Олд Мишън“ в дните, преди да бъде павирана, която изглеждаше почти, както и днес, само дето колите бяха заели мястото на конете, а стълбовете, където някога са завързвали впряговете, сега бяха заменени от броячите на паркинга. Точно до рецепцията имаше няколко стъпала, водещи към просторна трапезария; гредите на тавана ѝ придаваха вид на катедрала. Откъм каменната камина идваше лек дъх на дим. Погледът ѝ бе привлечен от прозорците, високи от пода до тавана, с изглед към езерото, където пътека с цвета на разтопена лава водеше към залязващото зад дърветата слънце.

След минути, вече седнала на маса до прозореца срещу Марк, Анна си позволи да си представи, че са на истинска среща. Очевидно Марк не споделяше същото чувство; изглеждаше потънал в размисъл, докато се взираше навън към езерото. Дали не си мислеше колко би било хубаво да е тук с жена си?

Поръчаха напитките, сода за Марк и чаша „Шардоне“ за нея. Едва когато сервитьорката вече си бе отишла, тя се сети да попита:

— Имаш ли нещо против? Защото не трябва. Искам да кажа, не съм... — прехапа устни, за да не изтърси „като Моника“.

— Ако беше проблем, щях да съм в беда. — Той изгледа косо оживената обстановка в бара. — С времето става по-лесно. Ако не беше така, никой никога нямаше да изтрезнее.

Сети се за историите, които бе чула през семейната седмица.

— Толкова ли е тежко, колкото казват?

— По-тежко.

— Предполагам, вашата... положението у дома не го е улеснило.

— Не. — Той съвсем притихна, погледът му се отнесе към някаква точка зад гърба ѝ. После с видимо усилие се отърси от завладелия го спомен и каза:

— Имах няколко залитания през първата година — това, което вие, нормалните, наричате „да започнеш отново“. — И тъжно се усмихна. — Едно е сигурно за нас, пияниците, че се възползваме от всяко оправдание. А аз ужасно се самосъжалявах в онези дни.

— Имали сте основание.

Той поклати глава.

— Точно това е неправилното отношение. Веднъж попитах наставника си: „Защо на мен?“. Знаете ли какъв беше отговорът? Погледна ме право в очите и каза: „Защо не?“ След това престанах да питам „защо“ и започнах да се занимавам с това, което е.

— Знам, че не е съвсем същото, но мога да направя връзка. — Питиетата им бяха пристигнали и тя отпиваше от виното си. — Приложила съм всички диети, познати на човечеството.

— Като ви гледам, никога не бих повярвал.

Силно вълнение обхвана Анна. Шегуваше ли се? Не, не можеше да е толкова жесток.

— Сигурно ви харесват приятно закръглените дами — каза тя със смях.

Той се намръщи.

— Защо говорите така?

Тя сви рамене.

— През целия си живот съм била прицел на шегите за дебелани. Рано се научих, че ти става по-леко, ако се разсмееш пръв.

Сега той се усмихваше, но не по начина, по който бе свикнала да ѝ се усмихват, когато станеше въпрос за килограмите ѝ.

— Не виждам защо. Колкото и внимателно да се вглеждам...

— Напоследък съм свалила няколко кила. — Внезапно се засрами и пожела да си бе държала устата затворена. Щеше ли да си помисли, че си проси комплименти?

— Повече от няколко, ако това, което казвате, е истина. — Погледът му я обходи, като откровено я преценяваше, но в никакъв случай не бе снизходителен. — Смятам, че жените правят прекалено голям проблем от теглото си. Това е една от малкото области, където мъжете законно могат да заявят превъзходството си. Ние не се боим да оставим нещо да изскочи.

Разсмяха се и тя усети, че бузите ѝ вече не пламтят толкова ярко.

Разговорът премина към други неща. Докато Анна продължаваше да изпитва възхищение от чудото, че на планетата съществува поне един мъж, който не я смята жалка, Марк ѝ разказваше за работата си и неотдавнашното си пътуване до Орегон, където посетил семейството на съпругата си. Анна пък му разказа за сблъсъка си с Моника.

— Отначало дори не искаше да ме слуша, но ѝ поставих ултиматум: ако не направи каквото трябва, ще загуби и сътрудник, и сестра. Накрая получи просветление.

Изчака да я потупат одобрително, което беше сигурна, че ще стане, но Марк просто кимна, сякаш точно това бе очаквал от нея. Той я приемаше като способна да се справя и с нормален вид — е, бе повече, отколкото можеше да понесе наведнъж.

Вечеряха пушена пъстърва и зелена салата, печени пуешки гърди с глазура от портвайн и домашен пай от черници, покрит със сладолед. Значително повече, отколкото бе яла наведнъж от седмици, но колкото и да бе странно, не съжали за нито една хапка.

— Защо не си вземем кафето на терасата? — предложи той. — Има пълнолуние.

Анна имаше чувството, че се носи във въздуха, когато стана, последва го през залата и излезе през плъзгащата се стъклена врата на терасата. За щастие там нямаше никой — прекалено мразовито бе по това време на годината дори за най-закоравелите романтици, но тя почти не го усети. Сякаш изгаряше от треска.

Наоколо бяха разхвърлени дълбоки столове от черешово дърво. Когато Марк се наведе да почисти нападалите листа от един от тях, за

да може тя да седне, Анна за първи път в живота си разбра какво е да те ухажва мъж.

Луната плавно се носеше над главите им и хвърляше сребриста мрежа върху водата; бе толкова красиво, че изпита болка. Колко пъти си беше мечтала за нощ като тази с мъж като Марк? Фактът, че не можеше да го има, изглеждаше ужасно несправедлив.

Пиха кафе и хапнаха бишкоти. Единствените звуци бяха тихите песни на щурците, козодоите и ветрецът, който тихичко шепнеше тайни на боровете. Тя дочу далечно цопване в езерото.

— Обичате ли да ловите риба? — попита в отчаяното си желание да намерят тема за разговор, което нямаше да му позволи да се досети какво ѝ е на сърцето.

— Чичо ми ме е водил. Бях доста добър — веднъж извадих половинметров клен. Все още говорят за това в магазина за стръв в Сюзанвил.

— Приемам го съвсем сериозно.

— Не ми вярвате?

— Нека просто кажем, че ми е известно колко мъжете обичат да преувеличават.

— Правим го само за да впечатлим вас, дамите.

Анна се опита да си се представи като някой, който си заслужава да бъде впечатлен, и зърна жената, която той виждаше, жената, която можеше да бъде. Думите ѝ се изплъзнаха:

— Не се безпокойте. Аз вече съм. — Забеляза странното изражение, преминало през лицето му, и побърза да добави: — Не че съм... — Прехапа устни. — Искях да кажа...

— Няма да си съставям погрешно впечатление, обещавам. — Той ѝ се усмихна, зъбите му блеснаха в мрака.

— Не бих имала нищо против и да го направите — отрони тя и незабавно вдигна ръка до устата си. — О, Господи, знаех си, че не трябваше да пия втората чаша вино. — Усмихна се жалостиво. — Нека просто си призная, че от доста време не съм се забавлявала толкова добре. Както забелязвате, ударило ме е в главата.

— Значи ставаме двама. — Тя разбра, че той не се шегува.

Кръвта нахлу в главата ѝ, която приятно звънеше. Чувстваше се, сякаш бе изпила цяла бутилка вино.

— Сигурно... сте самотен без съпругата ви — заекна тя.

Той седеше и се взираше към езерото, където светлинки като потопени във вода пламъчета блещукаха на отсрещния бряг.

— Да кажем, че ми е дало ново разбиране за погребенията.

— Как така? — погледна го Анна стреснато.

— Те не са за мъртвите, нали? Те са за нас. Как иначе човек би могъл да продължи? — Той седеше съвсем неподвижно, светлината от салона удължи сянката му и я проточи до края на терасата към поплътните сенки отдолу. — Отговорът е, че не го правиш. Просто продължаваш... да чакаш. Нещо... каквото и да било.

Анна усети, че нещо стиска гърлото ѝ, и инстинктивно протегна ръка към неговата.

— Благодаря ви.

— За какво? — Той се извърна и я погледна изненадано.

— Напомнихте ми, че не притежавам монопол върху мъката.

— Предполагам, заслужава си да се знае — додаде той с безрадостен смях.

— Ако ви кажа как се чувствам в момента, ще ви стане смешно.

— Опитайте.

Тя си пое дъх.

— Мислех си, че ако това е последният ден от живота ми, ще умра щастлива.

Настъпи дълго мълчание.

— Искате ли да знаете за какво си мисля аз? — каза той най-накрая.

— Какво? — Анна потрепери и обви ръце около себе си.

— Питам се дали някое от бунгалата е свободно. — И махна към дърветата, където тук-там примамливо просветваше прозорец. Преди тя да може да отговори, той насмешливо продължи: — Виждате ли? Не съм по-добър от всеки срещнат мъж.

Анна онемя. Ако успееше да проговори, би му казала, че съвсем не е обидена, напротив — дълбоко му е благодарна, но всичко, което успя да промълви, беше:

— Наистина ли мислиш това, което каза?

— За мой срам, да.

Сърцето ѝ изпърха, но тя си спомни: той е женен.

— Грешката е моя. Ако съм те накарала...

Марк не ѝ позволи да довърши:

— Не е нещо, което ти си ме накарала, Анна. — Той се приведе по-близо до нея; светлината падаше върху лицето му, върху което можеше да различи всяка бръчица, гравирана като върху монета. — Твоята компания ми е приятна... просто това е. Повече, отколкото имам правото да е. — Хвана я за ръка и този път ѝ помогна да се изправи. — Каж ми, че не съм те наплашил и прогонил завинаги.

Той я искаше. Не бе само въображение. Осъзнаването беше толкова зашеметяващо, че не знаеше какво точно да прави. Спомни си за Гари Кингман, първия ѝ и единствен приятел. Ходеха през по-голямата част на есенния семестър на първата ѝ година, преди да му отдаде девствеността си. Преживяването далеч не бе вълшебно, но той го компенсира, като непрекъснато ѝ повтаряше, че я обича. Чак на следващия уикенд откри истината, когато съквартирантът му след доста бири я осведоми, че още на сутринта Гари бил провесил окървавения чаршаф през прозореца на спалнята — победителят размахва трофеите си. Почувства се толкова наранена, че незабавно скъса с него, и през останалата част от семестъра се прокрадваше из университета със сведен поглед, убедена, че всички знаят за „събитието“. Дори след всичките години не можеше да мисли за това, без нещо в нея да настръхне.

Марк обаче не приличаше на Гари.

— Не съм тръгнала наникъде — отвърна тя с изненадващо твърд глас.

— В такъв случай може ли да те целуна?

Анна кимна унесено. Можеше да види горещия му дъх в мразовития въздух и докато се приближаваше, го усещаше като целувка. Топлите му устни с лек привкус на анизет ѝ подействаха като изкусителен шок. Главата ѝ се замая, вътрешностите ѝ сякаш се стекоха надолу като пясък в пясъчен часовник. Обви ръце около шията му, за да почувства сигурност и да го насърчи.

— Ще проверим ли за онова бунгало? — промърмори тя до ухото му.

Марк се отдръпна, очите му изучаваха лицето ѝ.

— Не искам да правиш нищо, за което после ще съжаляваш.

Разбираше какво иска да ѝ каже — щеше да бъде само за тази единствена нощ, но за нея дори една нощ щеше да е невъобразим дар.

— Ей, нали ти непрекъснато ми повтаряш, че мога да се грижа за себе си? — подхвърли тя безгрижно, макар сърцето да отекуваше в ушите ѝ.

Нямаше причини да бърза да се прибере — Бети щеше да прекара нощта у Лиз (Моника не бе единствената, която Анна здраво беше настъпила) — и за късмет едно от бунгалата се оказа свободно. Бъбривият мъж на средна възраст на рецепцията им изнесе тирада, че е обитавано от призраци, но Анна само се усмихна. Помнеше легендата още от детството си — за младоженците, поразени от мълния в леглото през първата им брачна нощ. Разказа я на Марк, докато вървяха по слабо осветената пътека.

— Нещо не разбирам — каза той. — Били са в леглото?

— Вероятно мълния е ударила през комина, докато те... е... нали разбираш. — Тя се изкикоти, все още под въздействието на виното. — Е, поне са умрели щастливи.

Намериха бунгалото и отключиха вратата. Анна с облекчение видя, че изобщо не е зловец. Имаше легло, покрито с юрган в пъстри цветове, чамова тоалетка и шезлонг. Кана с маргаритки красеше старомодния умивалник до камината.

— Може би ще трябва да чуем прогнозата за времето. — Марк погледна към радиото върху нощното шкафче. — От друга страна, винаги можем да вземем решението да водим опасен живот.

Той се ухили и подхвърли ключовете на тоалетката. Анна усети, че силата ѝ се изпарява, когато я прегърна.

Беше като мечта — още по-хубаво. Начинът, по който я целуваше — не би забелязала или не би дала и пукната пара, ако небесата се сринеха. След миг той се отдръпна, но само за да разкопчае блузата ѝ — най-хубавата ѝ блуза, кремава коприна със скрити копченца. Когато се плъзна на пода, тя инстинктивно скръсти ръце на гърдите си.

Той нежно ги разтвори.

— Не... искам да те гледам. — Погледът му бе искрено възхитен. — Имаш прекрасно тяло, Анна.

Тя потръпна; едва можеше да си поеме дъх. Когато той положи ръка на гърдите ѝ, коленете ѝ се огънаха и за момент не бе сигурна дали няма да я предадат. Промърмори:

— Мисля, че ще е по-добре да легна.

Плъзна се между чаршафите, хладни и свежи, като празен лист хартия, на който може да бъде написано всичко. Целуваха се още малко; Анна свенливо прокарваше ръце по гърдите му, по корема... по-надолу. Той беше по-решителен, макар и не по-малко нежен. Не бързаше, сякаш почти молеше да му бъде разрешено, преди да я целуне там... и там... и там. Анна тръпнеше, отнесена от пороя на усещанията. Отново се сети за Гари и за всичките следващи нощи — години на самота и отчаяние, на празно легло, в което копнееше да бъде докосвана. В очите ѝ избликнаха сълзи — сълзи на благодарност, че не е легнала в гроба, без да е преживяла това.

В един момент той се отдръпна и тя се напрегна, защото си помисли, че по някакъв начин го е разочаровала. Но той просто каза:

— Цялата трепериш. Да затворя ли прозореца?

Тя поклати глава.

— Добре ми е така. — Бяха оставили прозореца открит да проветрят стаята и макар да знаеше, че за повечето хора щеше да е мразовито, за нея декемврийският ветреца бе като балсам върху пламналата ѝ кожа. — Просто съм малко нервна.

Той я целуна по врата и прошепна:

— Ще го направим бавно.

Когато най-накрая проникна в нея, Анна трябваше да прехапе долната си устна, за да не изкрещи. Не защото я болеше, а защото беше толкова хубаво... толкова истинско. Най-странното усещане я завладя, когато се прилепи към него, изви се да посрещне всеки тласък: желанието да накара момента да продължи, да го задържи завинаги, макар кулминацията да приближаваше.

Свършиха едновременно, а след няколко секунди бе като да те пуснат отвисоко — миг на невероятно трепетно очакване, преди да полетиш към земята.

После лежаха, вплели тела, опитваха се да си поемат дъх. Анна не можеше да различи къде свършва тя и започва той.

— Сега знам как са се чувствали онези младоженци — промълви.

Усмихнат, Марк отмести косата от лицето ѝ.

— Радвам се, че не се наложи да умрем, за да го разберем.

— Не ме пускай. — Тя здраво го обгърна с ръце, защото почувства, че ѝ се изплъзва, макар дори да не бе помръднал. Опитваше

се да не мисли за жена му или за факта, че не е първата, с която ѝ е изневерявал — презервативът, практично пъхнат в портфейла му, свидетелстваше за това. Не искаше да развали момента. В края на краищата какво значение имаше? Не ѝ дължеше никакви обяснения.

— Само не ми казвай, че те е страх от призраци?

Тя поклати глава.

— Те са за хора, които нямат за какво наистина да се тревожат в живота си.

— Горката Анна. — Погали косата ѝ. — Доста ти е минало през главата, нали?

— Но виж пък докъде стигнах. — Тя се усмихна в рамото му, загледана в луната, отразена в прозореца.

— Неопровержим аргумент.

— А ни предстои цяла една нощ. Не искам да я пропиляя в самосъжаление.

След малко отново се любиха, не така жадно, докато тя се унесе в сън, притисната до Марк, приспивана от звука на водата, която се плискаше в дока. Последната ѝ мисъл, преди да заспи, бе: „Онези младоженци са имали известен късмет — никога не им се е наложило да се разделят“.

Анна се събуди рано на следващата сутрин от гръмогласното грачене на синьокрилите сойки. Видя главата на Марк на възглавницата до своята и за миг се зачуди дали не продължава да сънува. Тогава той се надигна и седна, прозя се, докато почесваше лице с отворена длан, и дрезгаво поздрави:

— Добро утро.

— Да бъде добро и за теб. — Колко бе копняла да изрече тези думи на мъж, който лежи до нея в леглото.

— Надявам се, не бързаш.

Погледът му обходи голото ѝ тяло. Тя беше отметнала завивките и лениво бе протегнала крака в сноп слънчева светлина. В друг случай щеше да се опита да ги прикрие, но сега ги изучаваше безпристрастно, все едно принадлежаха на друг — на жена, която лежи до нея на плажа например. Забеляза, че са приятно закръглени и извити точно там, където трябва. Как не го бе забелязвала досега?

— Зависи — каза тя и вмъкна сладострастна нотка в гласа си — от това, какво си намислил.

Измина още един час, преди да станат от леглото. Взеха душ, облякоха се и се отправиха към салона за закуска. Анна си взе кафе и купа с плодове. Храната беше последното нещо, което я вълнуваше. Единственото, за което сега можеше да мисли, бе Марк. Щеше ли да го види отново? Може би от време на време. Но щеше ли да ѝ е достатъчно? Разкъсваше се между желанието да го има на всяка цена и надеждата да не ѝ се наложи да разбере дали ще е така.

Пригответяха се да тръгват и тя се застави да срещне погледа му. Очите му я предупреждаваха: „Не се влюбвай в мен“, но единственото, което изрече на глас, бе:

— Да не си забравиш чантата.

Беше толкова погълната от мислите си, че щеше да си тръгне без нея.

Мълчаливо изкачиха пътеката към паркинга. Утринното слънце проблясваше измежду клоните над главите им и падаше на ярки ивици на земята, отрупана с борови иглички, които приятно проскърцваха под краката им. Стигнаха до колата и Марк се обърна да я погледне, хвана я за ръката и нежно каза:

— Искам да те видя отново, Анна... но не знам дали е добра идея.

Тя стоеше неподвижно, като сърна в края на просека.

— Не само защото съм женен — продължи той. — Сигурен съм, досега трябва да си разбрала: не съм светец. Но онези жени... — погледът му търсеше лицето ѝ, молеше да го разбере — ти не си като тях. Страхувам се, че мога да те нараня.

Анна копнееше да изкрещи: „Не ме интересува! Бих приела каквото и да ми се даде!“. Не толкова достойнството я накара да се сдържи, колкото егоистичното желание да скъта малкото, което имаше: ако споменът за отминалата нощ бе единственото, което щеше да отнесе със себе си, нека остане неопетнен.

Вдиша дълбоко от прозрачния въздух, ухаещ на борови иглички и затоплено от слънцето дърво. Можеше да види как отдолу езерото просветва през дърветата. Листата от белия дъб, под който бяха застанали, се носеха надолу като употребени банкноти. Сърцето ѝ се късаше, защото вече беше много влюбена в него, но каза с престомена лекота:

— Не се безпокой. Няма да ти се обадя отново, освен ако не е въпрос на живот и смърт.

Говореше и си мислеше за Моника. Никога не би ѝ хрумнало, че може би бе заложен собственият ѝ живот.

ОСМА ГЛАВА

„Ако не поглеждам към решетките, няма да крещя.“ Анна се съсредоточи върху отсрещната бетонна стена, боядисана в учрежденски зелен цвят. Изрисуваните графити едва се различаваха, като призраци, които търсеха контакт отвъд гроба. Испита слабо утешение, че преди нея и други са били тук, такива като Уолдо Скуайърс, развихрили се след запой в събота вечер. Все пак я караше да се чувства, макар и в нищожна степен, по-малко изолирана. Същевременно един глас в главата ѝ крещеше отново и отново: „Не може да е истина. Това е някакъв лош сън.“ Освен този кошмар, когато затвореше очи и отново ги отвореше, виждаше същите зелени стени, окъпани в острата светлина на неоновите лампи. Седеше на ръба на твърдата кушетка, свила колене до гърдите си, но не можеше да избегне топлината от вентилационния отвор отдолу, която се издигаше на сухи вихри и караше кожата ѝ да я сърби и устните ѝ да се напукват. Иззад стоманената врата в дъното на коридора се носеха гласове, периодично прекъсвани от груб смях; някой излайваше заповед на обичайния фон на звънящи телефони и тракащи кантонерки. Самата привичност на звуците беше оскърбление, жестоко напомняне, че макар за нея животът такъв, какъвто го познаваше, да е приключил, за онези отвън бе още един обикновен ден. „Моля те, Лора. Побързай и ела.“

Анна не знаеше какво би могла да стори Лора, ако изобщо можеше да стори нещо, но бе убедена, че ще се почувства по-добре от идването ѝ. Затова не бе използвала правото си на едно телефонно обаждане за Лиз. Сестра ѝ щеше да вдигне шум, настоявайки да я освободят, а Лора щеше да направи същото тихо и спокойно.

В един безумен миг Анна си позволи да си представи, че Марк ще дойде да я спаси. Не беше го виждала от месеци, от онази нощ при езерото (споменът, за която толкова често бе преживявала наново, че всяка подробност се бе врязала в паметта ѝ като на гравюра). Той сигурно не би искал да му се обажда сега. Най-малкото, ще се

дистанцира. Тайна любовна връзка бе едно; да те свържат с обвинена в убийство — съвсем друго. От друга страна, скоро щеше да научи. Сигурно го съобщаваха във всички новини.

Сети се за журналистите, които се тълпяха пред къщата ѝ, жадни за кръв, и потрепери. По-голямата част от живота ѝ като възрастна беше преминала в сянката на Моника: поклонници изникваха неочаквано пред вратата ѝ, като че ли, ако я докоснеха, по някакъв начин щяха да се доближат до сестра ѝ. Журналисти, които искаха изявления. Хора, които едва познаваше, я спираха на улицата от желание да научат някоя сензация от първа ръка. „Наистина ли Моника и Никълъс Кейдж имат любовна връзка? Истина ли е, че е хванала икономката си в леглото със съпруга си?“

След злополуката нещата още повече се влошиха. Като нейна асистентка, Анна бе захвърлена право във водовъртежа; разпределяше стотиците молби за интервюта, които непрекъснато валяха, пресяваше планините от писма от доброжелатели, казващи, че ще се молят за Моника, и от откачалки, мислещи, че си е получила заслуженото. Анна свикна да вижда репортери и папараци, разположили се пред портите на „Лорей-Линда“, и да чува звука от алармената система, когато някой от по-дръзките успяваше да се промъкне. Моника започна да се изолира и загадъчността ѝ нарасна. Сега идваха предимно вероятни биографи и журналисти на свободна практика, отпразнили се в търсене на неуловимия бял кит на Холивуд, както и производители и търговци, изгарящи от нетърпение да натрупат пари от името ѝ. Сякаш най-жестоката ирония беше, че дори в смъртта сянката на Моника бе засенчила Анна, отделяйки я от светлината, към която се стремеше.

Размислите ѝ бяха прекъснати от дрънченето на вратата в края на коридора и шшш-троп, шшш-троп откъм някой, който куцукаше към нея. Погледна нагоре и видя Бени Дикърсън. Той се спря пред нейната килия, надникна през решетките, очите му, изпъкнали като на куче от породата басет, като че ли молеха за прошка.

— Адвокатът ви е тук — обяви той.

Тя примигна от изненада.

— Не знаех, че имам.

— Ами сега вече знаете.

Лора беше споменала нещо за адвокат, но Анна не бе очаквала да го уреди толкова бързо. Колко време бе изминало, откакто говориха —

минути, часове? Беше загубила представа за времето. Или пък може би то бе загубило представа за нея.

Надигна се. Усещаше краката си по странен начин, като гумени, разтеглени нагоре, още по-нагоре, докато не почувства, че сякаш се носи над пода. Вратата на килията ѝ се отвори с трясък. Пристъпи в коридора и Бени я хвана за лакътя не за да я възпре да избяга, а с кавалерски жест, който неочаквано я трогна до сълзи. Поведе я покрай празната килия до нейната и я покани в стаята за посетители малко по-долу. Видя жена на средна възраст с мека побеляваща коса, седнала до масата, изпълнила по-голямата част от голото пространство без прозорци. Тя стана и сграбчи ръката на Анна.

— Ронда Толтрий. Лора каза, че може да ви потрябва адвокат.

Първото впечатление на Анна беше за огромен ръст, но Ронда бе по-скоро внушителна с физиката си, а не с ръста: широки рамене и пищна гръд, преминаващи към тесен ханш; мускулести ръце, сякаш напълно способни да приковат клетия Бени към пода — впечатление, което джинсите и каубойските ботуши по никакъв начин не променяха. Анна си спомни, че Ронда бе поела развода на Лора.

— Благодаря ви, че дойдохте — промълви тя. Бе единственото, за което се сети в момента.

— Извинете, позабавих се — рече Ронда. — Бях се захванала с нещо, когато тя се обади.

Отблизо Анна забеляза, че белите ѝ коси са почти колкото черните. Чифт сребърни обици с тюркоази се люлееха като махала от ушите ѝ.

— Между другото, имате много поздравии от нея.

— Тя няма ли да дойде? — Анна се почувства съкрушена, като дете, което е очаквало майка му да го вземе от училище, но вместо нея е дошъл непознат.

— Спокойно — долу в коридора е. Мисля, че най-добре ще е първо да поговорим насаме. — Ронда освободи Бени с рязко кимване, преди да седне. — Първо трябва да ви уведомя, че специалността ми не е наказателно право. Ако желаете, мога да ви дам няколко имена.

Анна поклати глава.

— Лора ви е избрала с някакво основание — каза тя и потъна в стола срещу Ронда.

Ронда се усмихна и разкри прекрасни бели зъби.

— Бях заместник районен прокурор във Вентура цели петнайсет години — с доста впечатляващ брой присъди, трябва да добавя, — та територията ми е позната. Само дето съм свикнала да пъхам хората зад решетките, а не обратното.

— Но аз съм невинна. Веднага щом го изясним...

— Спрете. — Ронда протегна загрубяла от работа ръка, украсена със сребърен пръстен с тюркоаз колкото орех. — Добрата новина е, че няма димящо дуло. Лошата — няма толкова скоро да излезете. Не и преди предявяване на обвинението.

Анна се паникьоса. Нямахше да приключи скоро.

— Какво става после?

— Ще предявите иск и ако всичко мине добре, ще бъдете освободена под гаранция.

— Искате да кажете, че съществува възможност да не бъда? — Паниката я зашемети като удар с юмрук.

Ронда протегна ръка през масата и окуражително я постави върху нейната.

— Обещавам, че ще направя всичко възможно.

Анна се сети за нещо, което изпрати паниката ѝ едно деление нагоре.

— Не мога да си позволя да ви платя.

— За това ще се тревожим по-късно. — Ронда се наведе да потърси и извади жълт адвокатски бележник от доста износеното куфарче в краката ѝ. — Първо, нека се разберем за едно. Ако ще ви представлявам, имам нужда от всички факти; никакво премълчаване. — Изглежда я строго и Анна разбра, че Ронда не приема нищо за даденост.

— Нямам какво да крия — отвърна ѝ тя.

— Добре. Да започнем с въпросната нощ.

— Бях си вкъщи.

— Има ли свидетели да го потвърдят?

Анна поклати глава.

— Живея сама.

Ронда надраска нещо в бележника си.

— Кога за последен път видяхте сестра си жива?

— Около четири и трийсет същия следобед.

— Разбрах, че сте работили за нея. — Лора явно беше й поразказала нещичко.

— Всъщност бе последният ми ден. — Стресната от иронията, Анна не можа да сдържи лека усмивка.

Ронда вдигна вежди.

— Сестра ви беше ли разстроена от вашето напускане?

— Не беше никак доволна, не. — Анна въздъхна и прокара ръка през косите си, докато се насилваше да призове спомена, който се беше опитала да заличи през последните няколко дни. — По-рано през деня си разменихме любезности. Дори стана доста разгорещено.

— Заплашихте ли я?

— Не, разбира се, не.

— Значи, доколкото ви е известно, не е имала причина да каже на агента си, че искате да я нападнете?

Анна залитна, сякаш й бяха зашлевили плесница.

— Къде го чухте?

— Имам братовчед в службите. — Ронда понижи глас заради Бени, който бе от другата страна на вратата. — Карлос Васкес. Познавате ли го?

Името й бе познато.

— Идвал е у дома един-два пъти. — Ронда я погледна неразбиращо и тя добави: — Майка ми имаше навика да се губи. — А си беше мислила, че Бети е най-голямата й грижа. — Значи те наистина смятат, че аз съм я убила?

— Така изглежда.

— Не мога да разбера. Как...

— Освен писмото, изпратено по електронната поща до агента й, в което сестра ви твърди, че се е чувствала заплашена от вас, има и физически улики, които ви свързват с престъплението.

Трескавият ум на Анна се замая.

— Не е възможно. Казах ви, бях далеч от...

— Какво бихте могли да ми кажете за Гарднър Стивънс? — прекъсна я Ронда.

— Адвокатът на Моника. Защо?

— Изглежда, в деня на смъртта си сестра ви си е уговорила среща с него за завещанието си. Според господин Стивънс е имала

намерение да ви лиши от наследство. Както излиза, вие и сестра ви Елизабет ще наследите по една четвърт от имота.

— Името е Лиз — поправи я Анна, прекалено вцепенена да осмисли какво говори Ронда.

— Знаехте ли нещо по въпроса?

— Че ме има в завещанието ѝ? Моника спомена нещо подобно преди известно време. Макар че с нея никога не можеш да бъдеш сигурен — използваше парите по метода на моркова и тоягата.

Единствената грижа на Анна бе Бети да получи необходимите грижи.

— Но дори и да знаех, че възнамерява да ме отреже, нямаше да се опитвам да я възпра.

— Даже и така да е, това ви прави богатата жена.

Бушуващ, задушаващ гняв за миг измести паниката на Анна.

— Да не би да намеквате, че съм я убила заради парите?

— Кратко. Аз съм на ваша страна.

Анна я погледна предпазливо.

— Можехте да ме подведете.

Ронда се наведе напред.

— Това е само малък пример какво да очаквате от районния прокурор. — Тъмните ѝ очи напрегнато се втренчиха в Анна и това я накара да отстъпи. — Ако не можете да понесете натиска, няма да оцелеете и минута на свидетелската скамейка — ако се стигне дотам.

Анна прекара трепереща ръка по лицето си.

— Извинете. Аз просто... денят беше дълъг.

— Разбираемо е. Сега, докъде бяхме стигнали... да, завещанието. Обвинението ще ви представи като отчаяна жена. Майка ви е в частна клиника и вие се опитвате да свържете двата края. На всичкото отгоре току-що сте загубили работата си, а богатата ви сестра планира да ви заличи от завещанието си. — Ронда замълча, за да ѝ даде възможност казаното да проникне в съзнанието ѝ.

Под страшния ѝ поглед Анна усети съчувствие, стаено дълбоко у нея по причини, които допреди минута ѝ бяха непонятни, а сега разбра — при тези обстоятелства обаче то нямаше почти никаква стойност.

Чудовищността на положението я заля като ледена вълна.

— Значи съм виновна до доказване на невинността ми; това ли ми казвате?

— Не съвсем. Бремето на доказателствата все още тегне на плещите на обвинението и доколкото успях да разбера, разполагат основно с косвени улики. — Погледът ѝ падна върху ръката на Анна. — Ще ми кажете ли какви са тези драскотини?

Анна срамежливо прибра ръка в скута си.

— От котарака ми са.

— Същото сте казали и на полицията.

Анна погледна в безизразните, изпълнени с недоверие очи на Ронда и се почувства глупачка. Какво беше очаквала да спечели от лъжите? С глас, който почти преминаваше в шепот, призна:

— Добре, беше Моника. Но стана случайно — бе пияна и падна от стола си. Помагах ѝ да се изправи и... — Тя вдигна ръка да покаже още нездравелите драскотини от вътрешната част на лакътя ѝ до китката.

— Защо не го съобщихте на полицията?

— Не исках да си помислят... — Тя въздъхна на пресекулки. — Работата ми бе да се грижа за нея.

— Съдебните заседатели няма да го приемат така.

Анна усети, че ѝ се повдига.

— Вие... вие наистина ли мислите, че ще се стигне дотам?

— Освен ако не постигнем споразумение, което ще означава, че пледирате за по-малко обвинение. — Черните очи на Ронда се забиха в нея като свредел. — Но преди да продължим, има нещо, което трябва да знам. Наранихте ли Моника по някакъв начин... макар и непредумишлено?

— Не! — Анна се улови, че отговори прекалено рязко, и понижи глас. — Исках да кажа, имахме различия. Признавам, че понякога нещата малко задебеляваха. Но никога... — замълча и притисна, треперещия си юмрук към устата си.

— Можете ли да си припомните някой, който би искал тя да умре — бивши съпрузи, бивши любовници, недоволни служители?

— Списъкът е дълъг. — Анна не можа да сдържи лека, мрачна усмивка. — Сестра ми... — поколеба се, не искаше да говори лоши неща за покойната. — Да кажем, не беше много обичана. — Глен не се броеше; на него му бяха спестени гневните ѝ изблици. — Но никой не я мразеше толкова силно, че да я убие, във всеки случай не и някой, когото познавам.

— Добре. Нека се върнем малко назад. — Ронда се наведе напред и се подпря на лактите си, като склочи ръце пред себе си като за молитва. — Казвате, че сте напуснали къщата на сестра си около четири и трийсет същия следобед. Направо вкъщи ли си отидохте? Не сте ли спирали за бензин или покупки?

Анна поклати глава. Само да бе знаела, щеше да напълни резервоара догоре, да си свърши всичката работа в града и да надникне при Уенди, където всички щяха да я видят.

— Попитах Лора дали би могла да гарантира за вас — продължи Ронда; устата ѝ се разтегна в измъчена усмивка. Нямаше нужда да го казва: Лора щеше да направи за нея всичко на света, освен да лъже в съда. — Не че това би доказало нещо — ако ви бе видяла. Може да сте се върнали при сестра си по-късно.

Анна се отпусна назад на стола.

— Бях уморена. Легнах си рано.

— Извън това как се чувствахте?

— Не разбирам за какво намекувате.

— Не бяхте ли ядосана на Моника?

— Всъщност не точно, не.

— Въпреки че сте се карали?

— Свикнала съм — промълви Анна. — Беше избухлива, но обикновено бързо ѝ минаваше.

Видя, че нещо проблясва в очите на Ронда. Неверие? Отвращение? Отново погледна бележките си.

— Според доклада на съдебния лекар съдържанието на алкохол в кръвта ѝ в момента на смъртта е било 0,135. Това е двойно повече от допустимото. Не се ли безпокояхте да я оставите сама в подобно състояние?

Анна изчака да се пробуди обичайното ѝ чувство за вина, но единственото, което чувстваше, бе срам, че е търпяла Моника прекалено дълго.

— Не ѝ беше за първи път.

— Лора спомена, че е била в рехабилитационен център.

Анна кимна.

— Едва през последните няколко седмици забелязах, че отново пие.

Дълбока тъга се надигна у нея. Беше чудовищно Моника да умре по толкова ужасен начин, но тогава на нея ѝ се струваше, че пиянството ѝ е крайното унижение на достойнството ѝ.

— Предполагам, влечението е било прекалено силно.

— Разкажете ми за това. Работя с деца с ФАС — уча ги да яздят. Бях с тях, когато Лора се обади.

ФАС — фетален алкохолен синдром. Анна предполагаше, че трябва да е благодарна — поне това им бе спестено; Моника никога не беше искала деца.

— Запознах се с някои от майките — продължи Ронда. — Дори на онези, които накрая престават да пият, непрекъснато им се напомня какво са направили. — Мрачно се усмихна. — Сестра ви трябва да е побесняла, че сте престанали да разтребвате след нея.

— Не можете да си представите — каза Анна с въздишка.

— Заради това ли напуснахте?

— И поради други неща. — Анна се поколеба; не бе сигурна, че си струва да бъде споменато. — Преди бях дебела. Мисля, че Моника ме предпочиташе в онзи вид.

— Позволете ми да отгатна; вече не е била център на внимание?

— Нещо такова. — Инцидентът с Глен пред съблекалнята надигна грозната си глава, но бързо го прогони; не искаше да мисли за него точно сега.

— Това може да обясни защо се е почувствала застрашена. Нещата могат да се изкривят в съзнанието на хората, особено когато са съпроводжани от големи количества алкохол.

Анна поклати глава.

— Сега ми се иска да се бях държала по друг начин. Ако бях останала през нощта, още можеше да е жива.

— Или пък щяха да погребват вас.

Анна усети, че по гръбнака ѝ пропълзят мравки. Не беше ѝ хрумвало, че също може да е набелязана.

— Полицията разполага ли с други следи?

— Намерили са следи от нарушител — няколко стъпки в калта до външната стена, но няма начин да се установи откога са.

Нищо ново за Анна — бе преминала през това с полицията. Не бяха се заели точно по тази причина — в Карсън Спрингс валеше толкова рядко, че стъпките можеше да са от седмици. Все пак попита:

— Мислите ли, че отгук може да изскочи нещо?

— Трудно е да се каже. Няма следа, която да води към вътрешния двор или къщата. Няма и следи от насилствено проникване.

— Което веднага ни връща на изходната позиция.

— Тя очакваше ли посетители онази нощ?

— Не ми е известно — понякога Глен се отбиваше, без да се е обадил предварително, но всеки друг щеше да е отбелязан на календара.

— Добре, ще подуша наоколо и ще видя какво мога да открия. — Ронда напъха бележника в куфарчето си. — Междувременно бих искала да съставите списък от имена. Всеки, за когото се сетите — който би могъл да знае нещо... или да е замесен.

Анна затвори очи и се опита да прогони представата, която изпълваше съзнанието ѝ: Моника плува в басейна по лице; крайниците ѝ са бледи като водни лилии на фона на тъмната повърхност, виеща се около безжизненото ѝ тяло. Потрепери. Не, не можеше да се сети за никого, който да мрази Моника чак толкова много.

Подскочи, когато столът на Ронда изскърца при ставането ѝ.

— Ще ви уведомя веднага щом назначат изслушването. Тогава ще поговорим повече — каза адвокатката ѝ.

Мисълта на Анна подскочи.

— О, Господи! Погребението. Вдругиден е.

— Дотогава ще сме ви изкарали под гаранция. — Ронда положи ръка върху нейната, за да я успокои по начин, по който Анна си представяше, че би успокоявала уплашено дете, яхнало кон. — Опитайте се да не се тревожите прекалено много. И да поспите. И на двете ни предстои дълъг ден.

Сън? Анна бе забравила какво е. Всеки път, когато започнеше да се унася, изплуваха кошмарните видения, но отвърна единствено:

— Ще се постарая.

После разрешиха на Лора да я види за няколко минути. В джинсите и ватираната фланела изглеждаше така, сякаш също е била на езда. Анна забеляза сламка, забита в развяната ѝ кестенява коса, когато се прегърнаха.

— Добре ли си? Няма значение, тъй въпрос. Как би могла да бъдеш? — Кафявите очи на Лора блестяха от сдържаните сълзи.

— Благодаря ти за Ронда. — Анна се опита да овладее собствените си сълзи. Все едно се бе залутала из горите, бе бродила с часове и скъпото лице на Лора се беше материализирало като светец в мрака прозорец.

— В добри ръце си. Най-добрата е.

— Явно знае какво прави.

Лора успя да се усмихне.

— За нула време ще си навън.

— Ще имам късмет, ако ме пуснат под гаранция.

— Но ти си невинна.

— Те не мислят така.

— О, Анна! — Сълза се търкулна по бузата на Лора. — Не мога да повярвам. Тъкмо ти от всички хора.

Анна усети порив да утеши приятелката си, но знаеше, че накрая и двете ще се разплачат. Преглътна с усилие.

— Каза ли на Финч?

Лора кимна.

— В шок е, както и всички ние. Поръча ми да ти предам да не се тревожиш за Буутс. Ще има грижата да е нахранен.

— Ключът е...

— ... под изтривалката. Знам. — Лора избърса сълзите си. — Има ли нещо друго, което можем да направим, каквото и да е?

— Обади се на Лиз. Кажи ѝ, че всичко е уредено за погребението; единствено трябва да потвърди при цветаря. Номерът му е в бележника до телефона в кухнята. Ще трябва да се свърже с Глен. Той координира нещата от негова страна.

Иронията не бе стигнала до нея, докато Лора не се разсмя през сълзи и не каза:

— Ако го беше написала в книга, никой нямаше да се хване.

Кой друг, освен Анна би дирижирал погребението на човека, когото се предполага, че е убил? Усмихна се.

— И аз си мисля, че не биха.

Времето им бе изтекло. До вратата Анна стисна здраво приятелката си в прегръдката си.

— Трябва ли да се обадя на още някого? — Лора се бе вкопчила в нея, не искаше да я пусне.

Анна отново помисли за Марк. Отчаяно искаше да го види, но знаеше, че ако той дойде, това щеше напълно да я опустоши. Не можеше да поеме риска. Не и сега, когато бе толкова уязвима. Поклати глава, докато отговаряше:

— В момента не мога да се сетя за никого.

Анна заспиваше и се събуждаше. Когато се пробуди за пореден път, бе благодарение на безмилостно ярката светлина на неоновите лампи. Колко ли бе спала? Не можеше да е повече от няколко часа, защото все още се чувстваше замаяна от изтощението, очите ѝ щипеха и главата ѝ сякаш бе натъпкана с памук. Надигна се, вслуша се в познатата какофония на шума от килиите, но сега единствените звуци бяха тиктакането на вентилационния отвор и досадното бръмчене на неоновите лампи отгоре ѝ. Почти усети облекчение, когато вратата в дъното на коридора издрънча и Бени отново затътри нозе, докато го съзря как се опитва да пази равновесие с подноса с вечерята ѝ в едната ръка и усилието да помага на болния си крак със здравия.

Той пъкна подноса през процепа на килията ѝ — руло от кайма и пюре, лъщящи от сос. От миризмата ѝ се повдигна.

— Идвах и преди, но спяхте като пън. Подгрях го в микровълновата — обясни той.

Анна бе трогната от загрижеността му; накара я да се чувства по-малко сама.

— Изяжте го сега, чувате ли. Нищо не изглежда толкова страшно, след като си си напълнил стомаха. — Говореше тихо, почти заговорнически, все едно замисляха план за бягство.

Анна се насили да се усмихне.

— Благодаря, Бени.

— Ако има нещо, дето да го направя... — Унилите му очи я гледаха със съчувствие.

— Просто ще продължим да вярваме. — Потупа голямата луничава ръка, стиснала решетките.

Бени тръгна надолу по коридора, куцукащата му сянка пробягваше по стените. Почти бе стигнал до края, но спря и се обърна.

— О, щях да забравя. Преди малко идва човек да ви види.

Изпълни я надежда. Марк? Можеше да бъде и всеки друг — от Хектор до отец Риърдън.

— Попита ли го кой е? — опита се гласът ѝ да не прозвучи развълнувано.

— Не мога да кажа, че го направих.

— Как изглеждаше?

— Млад. Висок, тъмнокос. — Сърцето ѝ спря, после се сети, че на стар човек като Бени всеки под петдесетте щеше да му се вижда млад. Сякаш доловил мислите ѝ, той попита лукаво:

— Да не е приятелят ви, а? Не се осмели да го отрече.

— Каза ли кога ще се върне?

Бени сведе поглед.

— Извинявайте, Анна, но шефът разпореди — никакви посетители повече тази нощ. Казва, че туй не е хотел.

Анна почувства как стените се свиват около нея.

— Моля те, Бени. — Толкова силно се бе вкопчила в решетките, че пръстите ѝ бяха станали безчувствени. — Важно е. Може да е на живот и смърт. — Не знаеше дали това, което говори, е истина, но в момента ѝ се струваше така. — Трябва да ми помогнеш.

— Ама, Анна, знаете, че не мога да го направя. — Той се приближи с кривене към нея, за да прошепне приглушено: — Може да ми струва работата. И няма да мога да се пенсионирам. — Подпря се тежко на здравия си крак, тазът му се издаде напред в поза, която можеше да изглежда комична, ако не бе болезненото изражение на лицето му. — Но вижте какво ще ви кажа... — Облиза устни и хвърли таен поглед зад гърба си. — Ако вашият човек пак дойде, докато шефът още е в почивка, ще ви дам няколко минути. — Поклати глава, сякаш се чудеше на глупавата си смелост. — Мисля, това е най-малкото, което мога да направя... след като толкоз се грижихте за госпожата.

Анна се сети, че съпругата му, Мирна, бе починала неотдавна. Но какво толкова беше направила — само няколко пъти се отби в болницата, за да се опита да даде утеха на умиращата жена. Всеки би направил същото.

— Никога няма да го забравя, Бени — каза тя дрезгаво; очите ѝ се насълзиха.

Той си отиде, а Анна се отпусна на кушетката и придърпа колене към гърдите си. Истерията, която се бе опитвала да отблъсне, пропълзя в нея и тя започна да се смее беззвучно, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ. Бе копняла за Марк, но и милиони години да го правеше, нямаше да успее да измисли точно такива обстоятелства, които да го привлекат към нея.

Стори ѝ се цяла вечност, преди Бени да се появи отново, съпроводен от по-висок мъж, който вървеше на няколко крачки зад него. Сърцето ѝ подскочи.

— Марк — думата излетя от устата ѝ като дъх.

Той спря пред килията ѝ. Очите му пламтяха на фона на студената бяла светлина и тя имаше чувството, че я прегръща, макар едва да я бе докоснал. Вратата се плъзна и той пристъпи вътре.

— Пет минути — промърмори Бени, вперил поглед в часовника си, преди дискретно да се отдалечи по коридора.

Почти грубо Марк я притегли в прегръдките си.

— Скочих в колата в момента, в който научих. Просто не можах да повярвам.

— Нито пък аз — само това я накара да не се разтопи.

Той отстъпи назад, очите му настойчиво обхождаха лицето ѝ.

— Добре ли си?

Тя успя да се усмихне.

— Била съм и по-добре.

— Исках да се обадя, когато чух за Моника, но... — Отклони поглед.

Анна усети как искрица гняв припламна през нея. „Защо тогава не го направи?“ Но знаеше, че така само ще направи положението още по-трудно и за двамата.

— Сега си тук, само това има значение.

— Имаш ли адвокат? — попита той.

Тя кимна.

— Да, от днес.

— Добър ли е? Защото мога да се обадя на няколко души.

— Първо, е „тя“, а останалото ще науча утре. — Не ѝ се искаше да обсъждат Ронда. — Просто ме прегърни, Марк. Това е единственото, което бих могла да поискам от теб сега. — И зарови лице в ръцете му с мисълта, че Бени е само на няколко крачки от тях.

— Милата ми Анна. — Той погали косата ѝ и тя долови аромата му — същият мирис, който бе останал по дрехите ѝ след нощта край езерото. Сгушена в ръцете му, за пръв път през този ден се почувства в безопасност.

— Всичко изглежда толкова нереално. — Гласът ѝ потъваше в ризата му. — Дори и фактът, че Моника е мъртва.

— Съжалявам за сестра ти.

— Не си мислиш, че съм я убила, нали? — Тя се отдръпна и го изгледа с поглед, който бе много близо до паника. Ако Марк имаше подозрения...

— Разбира се, че не. — Очевидно не таеше съмнения. Обля я вълна на облекчение. — Имаш ли представа кой би могъл?...

Тя поклати глава.

— Ни най-малка.

— Ще поговорим за това по-късно. Сега трябва да те извадим оттук.

— Адвокатката ми работи по въпроса.

— Какво бих могъл да направя?

— Мисля — каза тя бавно, — че зависи от теб.

Марк я гледаше мълчаливо. И двамата знаеха какво щеше да означава за него да се ангажира по-сериозно: в края на краищата щеше повече да навреди, отколкото да помогне. Но единственото, което той каза, беше:

— Отседнал съм в мотела. Уведоми ме веднага щом узнаеш нещо. Ще бъда там дотогава, докогато имаш нужда от мен.

Изведнъж всичко се втурна обратно в паметта ѝ: луната, отразена в стъклото на прозореца, звукът на водата, плискаща се в дока, топлият дъх на Марк до бузата ѝ. Споменът ѝ дойде в повече, отколкото можеше да понесе. Погледът ѝ се взря в копче на ризата му, което висеше на конец — нещо, което една съпруга би забелязала.

— Утре ще науча повече.

— Ще ми се обадиш ли?

Анна кимна.

— Има нещо, което междуременно би могъл да свършиш — вметна тя.

— Само кажи. — Изглеждаше облекчен, че може да помогне с нещо.

— Лиз. Би ли поговорил с нея? Сигурна съм, че се тревожи.

— Ще се отбия на път към мотела.

Анна надраска телефонния номер на сестра си на гърба на една от визитките му.

— Кажи й... — Тя сви рамене. — Всъщност нищо. Просто, че съм добре.

Възцари се неловко мълчание. Марк внезапно попита:

— Тя знае ли за нас?

Анна се усмихна и поклати глава.

— Не. — Нямаше причина да казва на сестра си. В погледа му пролича съжаление.

— Ако изобщо има някакво значение, съжалявам, че оставихме нещата така.

„Поне не ме излъга“ — въпреки всичко в гласа й се прокрадна горчива нотка:

— Мислих за теб. Много... — Изгледа го продължително и настойчиво. — Липсваше ми всяка минута от всеки ден.

До днес по-скоро би умряла, отколкото да го признае, но сега подобни предразсъдъци изглеждаха глупаво, като например да се тревожиш, че дрехите ти ще се намокрят, докато се давиш. Той се усмихна накриво.

— Ей, внимавай какво си пожелаваш! — Леко прокара свитите си пръсти по бузата й и остави огнена следа.

— Радвам се, че дойде.

— Аз също.

Бени прочисти гърлото си, за да ги предупреди, че времето им е изтекло. Марк я прегърна силно. Тя усети ударите на сърцето му и за кратък миг й се стори, че са нейните собствени. Наведе глава назад и повдигна устни да срещне неговите. Целувката му бе балсам за обтегнатите й нерви.

Неохотно се отдръпнаха един от друг.

— Утре — обеща той.

— Ако оцелея през нощта.

— Просто помни — не си сама.

Тя усети как част от напрежението я напуска. „Обичам те.“ Думите бяха на път да й се изплъзнат, ала единственото, което направи, бе да ги произнесе безмълвно към отдалечаващия му се гръб.

Марк караше внимателно, докато се бореше със стръмния, лъкатушещ път, сякаш всеки завой можеше да му предостави отговор на въпросите, които го гнетяха. Бе получил само най-бегла представа от CNN, но знаеше, че не биха арестували Анна, без да имат достатъчно улики. Натопили ли са я? И ако беше така, кой? Само едно бе сигурно: тази нощ едва ли щеше да заспи. Всъщност едва ли беше спал добре, откакто...

Разтърси глава, за да проясни мислите си. Беше прекарал последните четири месеца в опит да убеди разума си да повярва, че това вече не съществува, но истината бе, че изпитваше нещо към нея. Беше го хванало неподготвен, особено защото я познаваше отскоро. Не беше хлътвал толкова от деня, когато за първи път бе зърнал Фейт да си бърби с приятелка в двора на Станфордския университет — ветрецът се закачаше с краищата на полата ѝ — пола — в дните, когато, ако погледнеш хората в гръб, не можеш да разбереш момче ли е или момиче. Анна по нищо не приличаше на Фейт... но усещането, заседнало като кост в гърлото му — ето кое бе същото.

Не можеше да я изостави, така както не можеше да изостави и Фейт. А може би самият също се нуждаеше от нещо у Анна, дори само да разбере, че по някакъв начин може да почувства разликата. Не успя да спаси съпругата си, но вероятно би могъл да спаси Анна.

Примижа, докато се напрягаше да различи пътните знаци под светлината на фаровете си. Лиз му бе казала да търси сочещия горещите извори. Най-сетне успя да го види точно срещу себе си вдясно.

След няколко минути вече завиваше по тясна, настлана с чакъл уличка. В светлината на фаровете му се откриха гъсто разположени дървета и храсталаци, преди къща във формата на буквата „А“, облицована с кедрови дъски, да се изпречи пред погледа му. На хълма различни минералните извори, осветени от прожектори — смесен провинциален стил с азиатски нюанс — Франк Лойд Райт, съчетан с И. М. Пей.

Джип „Чероки“ беше паркиран на алеята до червената миата на Лиз. Не му бе споменала, че ще има и други хора. Да не би да е неудобно? Не, щеше да му каже. Бе изненадана от обаждането му, но с

нетърпение очакваше всяка информация, която можеше да ѝ предостави.

Почука, после почака достатъчно, преди вратата да се откряне и тя да го погледне над верижката.

— Марк, здравейте. Не очаквах да дойдете толкова скоро. — Позабави се, докато откачи веригата и отстъпи да му направи път, но изглеждаше нервна. — Извинете ме за безпорядъка — измънка тя. — Нямах възможност да подреда.

Той влезе в малка дневна с таван с небоядисани греди и камина. Върху канапето бе поставена кошница с пране, което трябваше да бъде сгънато, но иначе стаята изглеждаше съвсем спретната. Лиз обаче приличаше на повлекана. С калци и измачкана памучна фланелка, с разрошена коса, сякаш току-що е станала от леглото, нямаше нищо общо с изисканата дама, която си спомняше от семейната седмица.

Дочу покашляне в съседната стая и попита:

— Може би съм дошъл в неподходящ момент?

Лиз хвърли бърз поглед през рамо.

— Не, всъщност не. Приятелят ми, хм, тъкмо си тръгваше. Да ви предложи ли нещо за пиене? В хладилника има вино. — Преди да успее да ѝ напомни, че не пие, тя добави: — Извинете. Съвсем забравих. Бихте ли искали сода?

— Чаша вода ще ми дойде добре.

Лиз не се опита да тръгне към кухнята; просто стоеше и го гледаше; челото ѝ се бе сбръчкало от ужас.

— Кажете ми за Анна. Толкова много се безпокоях.

— Според обстоятелствата, в които се намира, е толкова добре, колкото може да се очаква.

— Не можах да повярвам, когато го чух. — Той съзря болката в очите ѝ, породена от това, че не е била първият човек, на когото Анна се е обадила.

— Аз също не можах — отвърна той. — Затова съм тук.

Лиз поклати глава.

— Направо кошмар. Първо Моника... а сега и това.

Марк седна на канапето. Усети мириса на току-що изпрано пране.

— Имате ли някаква представа кой би желал сестра ви да е мъртва?

— Не задавате въпроса правилно. С Моника... ами не бяхме особено близки. — Тя присви рамене. — Предполагам, понякога в кръвта има и малко вода.

— Вие дойдохте, когато тя се нуждаеше от вас.

Все пак на семейната седмица Лиз изглеждаше така, сякаш са я домъкнали насила. Едва накрая бе започнала да се разкрива.

Устата ѝ се разтегли в измъчена усмивка.

— Направих го заради Анна. Що се отнася до мен, тя е единствената сестра, която някога съм имала.

Той погледна към снимката на усмихнато хлапе, на което липсваха няколко зъбчета, поставена в рамка на камината.

— Това синът ви ли е?

Изражението ѝ омекна.

— Дилън. На осем години е.

— Хубаво дете.

— Сега е при баща си. Брет го взема да спи при него два пъти седмично.

— Звучи ми като добро споразумение.

Бузите ѝ почервеняха, сякаш бе намерила скрит в случайната му забележка. Точно тогава мъжки глас, който говореше тихо по телефона, се дочу откъм коридора.

Лиз бързо излезе от стаята и се върна след малко с чаша вода с лед в едната ръка и чаша вино в другата. Докато му подаваше водата, той улови погледа ѝ, който го оглеждаше с предишната предпазливост: мнението ѝ за психоаналитиците бе пристрастно.

— Не ме разбирайте погрешно, докторе, но това не излиза ли малко извън правомощията ви? — Говореше непринудено, но той усети остротата в тона ѝ.

Усмихна се.

— Не съм тук в качеството си на професионалист.

Тя отметна глава и го изгледа озадачено. Когато разбра, очите ѝ се разшириха.

— Разбирам. — Изражението на обида и изненада на лицето ѝ беше красноречиво: защо Анна чак толкова ми няма доверие, та да сподели.

— Предполагам, не познавам сестра си толкова добре, колкото си мислех.

Той разбра, че тя изгаря от любопитство да научи повече, но само каза:

— Единственото, което сега е от значение, е как да я извадим от затвора. Готов съм да помогна, с каквото мога.

Лиз се стовари с дълбока въздишка на стола срещу него.

— Е, и? Какво става сега? Лора говореше нещо за привличане под отговорност.

— Утре ще научим повече.

— Но вие наистина вярвате в нейната невинност? — Марк остави мълчанието му да говори само за себе си, което пришпорваше Лиз да изказва мрачни предположения.

— Обзалагам се, Глен има нещо общо с цялата история. Никога не съм му имала доверие.

— Глен? — Той се наклони напред; беше заинтригуван.

— Агентът на Моника. Изненадана съм, че Анна не го е споменала.

— Какво ви кара да мислите, че той има нещо общо?

Тя сви рамене.

— Кой знае? Може да са били любовници и той я е заварил в леглото с друг. Или пък вероятно си е мислил, че ще спечели повече пари от смъртта ѝ. Единственото, в което съм сигурна, е, че по гадност надминава всички гадни агенти.

Точно тогава откъм коридора в дневната влезе мъж. Беше висок и загорял от слънцето, хубав по типично американския начин, който очакваш да видиш върху кутия овесени ядки.

— Здравсти, аз съм Дейвид.

Той се усмихна дружелюбно и протегна ръка. Със светложълтия си панталон и синя риза от „Айзъд“, с изсветления кичур кестенява коса, който падаше на челото му, приличаше на първокласен екземпляр от националната футболна лига, макар по-скоро да бе приблизително на възрастта на Марк.

Марк се изправи и се ръкуваха.

— Марк Рабой. Извинете, че ви се натрапих. Лиз не ми спомена, че ще има гости.

— Няма проблеми. Тъкмо си тръгвах. — Усмивката му избледня и беше заменена с изражение на загриженост. — Как е Анна? Дойдох

веднага щом разбрах. Помислих си... — С Лиз си размениха съучастнически поглед. — Бих ли могъл да помогна с нещо?

— Ще ви уведоим, щом научим нещо повече.

Дейвид отново се обърна към Лиз.

— Ще ми се обадиш ли?

— Разбира се — отвърна тя безгрижно.

— Отбийте се до кафенето, ако имате възможност — предложи той на Марк. — Казва се „Къщата на дървото“. Когато и да попитате, ще ви упъти. — Марк забеляза брачната му халка. Значи затова Лиз нервничеше толкова — не че Марк имаше някакво право да съди. Усмихна се.

— Благодаря ви. Сигурно ще го направя.

Дейвид се пресегна към блейзъра, праметнат през стола до вратата.

— Е, приятно ми беше да се запознаем. Когато видите Анна, кажете ѝ, че приятелите ѝ са зад нея сто и един процента. Ако има нужда от нещо, само трябва да каже.

— Ще те изпратя до колата. — Лиз скочи и се изчерви.

Марк си помисли, че причината не е във виното. След минути тя се върна и той се изправи.

— Аз също ще трябва да тръгна.

Лиз го последва до вратата.

— Знам какво си мислите — изтърси тя, докато той прекрачваше навън. Марк се спря. Явно тя имаше нужда да каже каквото ѝ тежи. — Добре де, женен е, но между нас има нещо повече.

Подпря се на вратата, с един бос крак върху другия, а изражението на лицето ѝ бе като на виновно дете, молещо за прошка.

— Не ми дължите никакви обяснения — каза той меко.

Дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

— Няма да кажете на Анна, нали?

— Вече отбелязах — не е моя работа. — Не добави, че в момента Анна има много по-належащи проблеми.

Въпреки това тя продължи:

— Дейвид е приятел на семейството. Заедно киснехме зад кафето, когато бащата на Дейвид го държеше. С него дори ходихме известно време в гимназията. — Тя се взря в тъмните гори, сякаш не ги виждаше. — И двамата сключихме бракове горе-долу по едно и

също време. Едва след като се разведох... — Тя върна погледа си върху него с леко жалостива гримаса. — А пък вие си мислехте, че всичкото е заради Анна.

Очите ѝ потърсиха отговора в лицето му.

— Какво ще стане с нея, Марк?

— Бих искал да мога да ви отговоря... но има моменти, когато дори психоаналитиците не знаят всички отговори — каза той с горчива ирония.

Точно тогава телефонът иззвъня и Лиз се втурна в къщата да го вдигне. След миг я чу да казва задъхано:

— Да... добре... ще бъда там... благодаря. — Затвори и отново се обърна към Марк, който се бе привел, а сърцето му пърхаше в унисон с нощната пеперуда, хвърляща се на явна смърт към крушката на верандата.

— Беше Лора — обясни му тя. — Изслушването е утре в одинайсет.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Анна огледа съдебната зала. За последно бе идвала тук преди години като съдебен заседател — по дело за злоупотреба с доверието на пациент, решено по споразумение извън съда. Високият таван, ламперията от потъмнял дъб, позлатеният печат на щата над катедрата на съдията тогава ѝ се бяха сторили великолепни, а не застрашителни. Потърси погледа на Ронда, седнала до нея, овладяна и компетентна в сивия си костюм и перлен наниз, докато Анна се чувстваше тромава от изтощение; всеки мускул от тялото ѝ я болеше от нощта, прекарана в затвора. Едното ѝ око трепереше и в устата си усещаше кисел вкус, сякаш бе смукала медна монета. Хвърли поглед през рамо и се успокои, виждайки Лора, седнала на първия ред, заедно с Хектор, Мод и Финч. Марк и Лиз завършваха редицата — шестимата образуваха непреодолима преграда пред журналистите и търсачите на силни усещания, изпълнили галерията докрай.

Формалностите бяха преминали. Сега съдията се беше навел напред и погледът му бе отправен към Ронда.

— Госпожо Толтри, към настоящия момент клиентката ви желае ли да предяви иск?

Ронда се изправи.

— Да, Ваша чест — ние пледираме „невинен“. Към момента бих искала да предложа обвиненията да бъдат оттеглени. Те са напълно неоснователни, а така наречените улики, които свързват клиентката ми с престъпния състав, са най-малкото несъстоятелни.

— Обръщам внимание на защитата, че това трябва да се докаже. — Погледът му бе безизразен, непроницаем. — Предложението се отхвърля.

Анна се улови, че се е вторачила в кичурчетата косми, които се подаваха от ноздрите на почитаемия Еймъри Картрайт — във всяко друго отношение напълно представителен мъж на средна възраст с бледосини очи и оредяваща кестенява коса. Спомни си, че го е виждала в църквата. Принадлежеше към епископалната църква, но бе

женен за католичка и правеше компромис, като от време на време присъстваше на литургия със съпругата си. Освен това си припомни, че приносят на Лиънър Картрайт към последната разпродажба на домашно приготвени сладкиши беше вишнев пай — любимият пай на съпруга ѝ, както бе казала.

Ронда ни най-малко не изглеждаше притеснена.

— Що се отнася до гаранцията — продължи тя непоколебимо, — предлагам госпожица Винченци да бъде освободена под задължение към съда.

Хвърли поглед към папката с документи.

— Няма предишни криминални прояви, както виждам. Освен това е дълбоко свързана с общността и е активна в работата на църквата ѝ. — Ронда положи ръка върху рамото на Анна. — Майка ѝ и другата ѝ сестра също живеят тук. Всъщност днес призовах Лиз Винченци да свидетелства в полза на сестра си.

Съдията насочи погледа си към районния прокурор, едър мъж в двуреден костюм, с румено лице и преливаща в русоляв оттенък късо подстригана коса.

— Господин Шоуолтър?

Господин Шоуолтър прошепна нещо на един от служителите си и се надигна. На Анна той ѝ заприлича на побойник от шести клас, който само си търси да се заяде с някого.

— Ваша чест, убеден съм, че госпожица Винченци също така има добро отношение към животните и дава своя принос към набирането на волни пожертвувания.

Анна настръхна при звука на фалшивата му приповдигнатост.

— Но всички сме виждали вълци в овча кожа. Говорим за жена, блъснала сестра си, парализирана от кръста надолу, в басейн и я е гледала, докато се дави, без да обръща внимание на воплите ѝ за помощ. — Той леко се извърна, сякаш се обръщаше към претъпканата галерия, и направи пауза, за да постигне по-голям драматичен ефект. — Жена като нея не би се спряла пред нищо.

Анна усети, че кръвта се оттича от лицето ѝ, но Ронда запази спокойствие.

— Ваша чест, дори и да иска, клиентката ми не е в състояние да отиде някъде. — Тя предостави изтеклия паспорт на Анна и банковите ѝ извлечения, преди да призове Лиз да свидетелства.

— Госпожо Винченци, каква е връзката ви с ответницата? — попита Ронда, след като Лиз положи клетва.

Лиз, елегантна и женствена в тъмносиния си костюм и розовата блуза с басти, се наведе към микрофона.

— Аз съм ѝ сестра.

— Каква бе реакцията ви, когато научихте, че е арестувана?

Лиз се поизправи, очите ѝ блестяха.

— Това е нечувано! Анна не би наранила и муха! Каквото и да сте намислили вие тук... — Тя свирепо погледна Шоуолтър.

Съдията я предупреди да се въздържа от коментари.

Анна имаше чувството, че все едно наблюдава всичко от разстояние и ги чува да говорят за някого, когото не познава. Всеки звук бе изкривен — шумоленето, прокашлянето, тътренето на крака отекваше като ехо в пещера.

Усети, че напрежението ѝ спада едва когато съдията обяви:

— Като се вземат предвид връзките на ответницата с общността, не считам, че съществува сериозен риск да се укрие. — Но преди тя да успее да въздъхне с облекчение, той продължи: — Въпреки това, като се вземе предвид сериозността на обвинението, гаранцията се определя в размер на петстотин хиляди долара. — Чукчето се стовари с трясък. — Бих искал да предупредя и двама ви — произнесе той и гледаше злобно адвокатите, — всеки опит делото да се гледа според общественото мнение няма да бъде възприет положително. — И преднамерено огледа журналистите, бързо дращеци в бележниците си.

Анна седеше зашеметена. Половин милион долара? Как би могла да събере дори десетте процента, необходими да внесе като поръчителство? Смътно усети, че Ронда стиска рамото ѝ. Вцепенение обзе цялото ѝ тяло, сякаш я бяха упоили.

— Анна? — Гласът на адвокатката ѝ идваше отдалеч.

Опита да се изправи, но коленете ѝ поддадоха и отново тежко се отпусна на стола. Спокойно, сякаш главата ѝ не бучеше, тя каза:

— Добре съм, наистина... Просто имам нужда да... да... — Внезапно ѝ стана трудно да си поеме дъх.

Ронда я хвана за лакътя и ѝ помогна да се изправи. Докато стоеше и се олюляваше, на Анна ѝ хрумна, че сега е в същото положение като майка си — зависима от останалите и за най-малкото. Извърна се към адвокатката си и дрезгаво прошепна:

— Нямам толкова пари.

— Ще измислим нещо — измърмори Ронда и хвърли изпълнен с надежда поглед към Лиз. Но Анна знаеше, че сестра ѝ също не разполага с толкова пари. Колкото и иронично да звучеше, единственият човек, който можеше да си позволи да плати гаранцията, бе Моника.

Лора се втурна и прегърна Анна.

— Слава богу! Помислих си, че ще умра, ако трябва да остана тук още минута. — Тя хвърли яростен поглед към Шоуолтър и колегите му, докато изчезваха през странична врата. Очите ѝ бяха зачервени, а носът — по-розовял от плач. Парченца от хартиени кърпички осейваха предницата на тъмнозеленото ѝ поло.

— Все някак ще съберем парите, не се тревожи. — Хвърли изплашен поглед към Хектор. Анна не се съмняваше, че биха изтеглили заем за ранчото, ако вече не бе ипотеккирано до последната керемиди.

Хектор братски прегърна Анна през рамо. Миришеше на „Олд Спайс“ и едва доловимо — на обора, където прекарваше по-голямата част от деня си.

— Имам малко спестени пари.

Изобщо нямаше да бъдат достатъчно, Анна го знаеше, но жестът дълбоко я трогна.

— Ако само можехме да използваме парите от календара. — Мекото лице на Мод се смръщи от загриженост. В жълтата си рокля с рюшове приличаше на канарче, влетяло през прозореца.

Анна си спомни, че календарът с направени с вкус полуголи снимки на дамите от шивашкия кръжок на Мод, повечето от които вече имаха внуци, беше предизвикал силно оживление, когато бе пуснат за продан миналата Коледа. Благодарение на статия в „Клариън“ скромният му първи тираж беше изчерпан за няколко дни и бе допечатван още няколко пъти, като направи от Мод и приятелките ѝ малки знаменитости. Дори да ѝ ги бяха предложили, Анна не би си и помислила да вземе пари, предназначени за благотворителност.

— Това смърди. — Тъмните очи на Финч горяха и по скулите ѝ бяха избили ивици червенина. Отлично знаеше какво е да те подхванат бавно въртящите се механизми на системата.

— Ще се оправя — прошепна Анна и докосна твърдата ръка на момичето. — Това, което има значение, е, че вие сте тук. Просто не мога да си представя какво бих правила без всички вас.

Опита се да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ, докато погледът ѝ се спираше на всеки от тях. После съзря Марк, който стоеше малко встрани от останалите, и той бавно ѝ кимна в отговор.

Лиз пхна сгънат лист в ръката ѝ.

— Дилън го направи за теб. — Анна го разгърна и видя несръчна рисунка с цветни моливи на къщата ѝ, с Буутс отпред и голямо жълто слънце отгоре. Отдолу с неравномерни печатни букви бе написано: „Не тъгувай“.

Почувства горещо парене в очите си и се застави да не се разплаче, защото знаеше, че ако веднъж започне, няма да спре.

— Предай му, че ще се опитам. И... — започна да се задушава — леля Анна му изпраца голяма целувка.

Изглежда, и Лиз щеше да се разплаче.

— Всичко за утре е готово. Говорих с Глен. Според него всеки, който трябва, ще бъде там. — Неприязънта ѝ към агента на Моника бе изписана по цялото ѝ лице, дори при опита да се усмихне иронично. — Жалко, че Моника не може да види всичко. Щеше да се наслаждава на всеки миг.

Анна усети, че вцепенението я напуска, изместено от паника. Заради суматохата на днешното изслушване погребението се бе изплъзнало от съзнанието ѝ. Какво щеше да стане, ако не я пуснеха навреме? Да не присъства на погребението на сестра си... просто беше немислимо.

Съдебният пристав се приближаваше и Финч се изстъпи пред Анна, сякаш да я защити. Каза ѝ с тих и напрегнат тон:

— Помни, могат да те съсипят само ако им се оставиш.

Последният образ, останал на Анна от външния свят, докато я водеха в белезници, бе на стройно тъмнооко момиче в пола и селска блуза, намръщено, без да знае точно на кого.

— Бихме могли да опитаме от врата на врата. За хората винаги е по-трудно да ти откажат в лицето. — Финч отмести поглед от Анди

към Саймън, после през масата — към Люсиен, който замислено отпиваше от колата си.

— Така може да се лишим и от някой пръст — възрази Саймън.

Анди му хвърли мръсен поглед.

— Мисля, че повечето биха искали да помогнат.

Саймън намести очилата, които се плъзгаха надолу по носа му.

— Това, което казвам, е, че законът за средните стойности...

Анди дружески го плесна по ръката.

— Може да си умен, ама не знаеш всичко. — Понякога се държаха повече като брат и сестра, бе забелязала Финч, макар Саймън да умееше да бъде и романтичен, както онзи път, когато бе изненадал Анди с билетите за концерта на Енрике Иглесиас — последното нещо, което би направил, ако се отнасяше за самия него.

— Кой е съгласен с мен? — След изслушването тази сутрин Финч бе свикала извънредно събрание в кафенето „Къщата на дървото“. Сега огледа приятелите си около масата и чудесно разбираше, че да прекараш пролетната си ваканция в събиране на средства из кварталите не е най-добрата идея за приятно прекарване.

— Аз — обяви Люсиен. — Какво ще кажеш, да се разделим на двойки? — Погледна Финч. — Така, ако възникне проблем, ще имаме подкрепа.

— Добър аргумент. Ще бъда със Саймън, да го защитавам, ако някой го тормози. — Анди се ухили към приятеля си, който наистина изглеждаше все едно може да бие някого на шах, но не и с юмруците си.

— Добре, ти тръгваш със Саймън, а аз с Люсиен. — Финч продължаваше да гледа настрани и той не съумя да разгадае изражението на лицето ѝ. Досега бе успявала да го държи удобно на една ръка разстояние. Обикновено се мотаеха с Анди и Саймън, а няколкото пъти, когато бяха насаме, тя се придържаше към неутрални теми. Учтиво беше отклонила поканата за онзи първи уикенд с оправданието, че трябва да работи, и той повече не бе я канил у дома си. Може би усещаше, че още не е готова.

Анди вдигна чашата си.

— За фонда за защита на Анна Винченци. Хора, трябва да знаете, че в името на това се отказвам от сигурното убежище на „Малките цветенца“ — засмя се тя. Трябваше да прозвучи като шега,

че заради връзките на майка ѝ с църквата бе канена на всяко събиране на католическата младеж. — А ти? — обърна се към Саймън.

Той сви рамене и безизразно каза:

— Възнамерявах да летя до Близкия изток и да помогна за подписването на мирния договор, но предполагам, ще трябва да минат без мен.

Анди и Финч се изкикотиха, но Люсиен остана мълчалив. През зимната ваканция баща му го бе завел на ски във Вейл. Какво ли екзотично място щеше да предложи сега? Финч усети как я пробожда леко възмущение, но осъзна, че не бе честно. Каквито и да бяха плановите му, беше пожелал да ги пожертва заради Анна.

„Бъди реалистка. Прави го заради теб“, прозвуча глас в главата ѝ. Тя прогони мисълта и погледна към момченцето, което подскочаше по стълбата към къщата на дървото над главите им.

Анди винаги се закачаше с нея, че Люсиен ѝ е гадже. В действителност никога не бяха правили нещо повече, освен да се държат за ръце. Не че не беше си мислила по въпроса, но защо да разваля нещо хубаво? Всяко момче, с което бе имала нещо повече, после я побъркваше. Като бонус, едно от тях я бе заразило с гонорея.

— Един за всички, всички за един. — Саймън чукна чашата си в тази на Анди.

— През добро и зло... или пък може би трябва да кажа през страх и грях — добави Анди.

Финч усети, че в гърлото ѝ засяда буца — какво щеше да е тя без приятелите си? Каза рязко:

— Добре, хайде да набележим териториите си. Мисля, че ще трябва да започнем с нашите квартали, нали?

— Да, по-трудно е да кажеш „не“, когато те познават. — Анди умислено разбърка содата си със сламката. — Когато продавах бисквити за момичетата скаути, съседката госпожа Чадуик винаги купуваше най-малко десет кутии.

— Ей, имам още по-добра идея. Можем да пуснем апел по телевизията. — Саймън говореше саркастично, докато оглеждаше маса, около която бяха насядали журналисти, които с камерите и оборудването си изглеждаха като на сафари.

Финч си припомни сцената в залата на съда — блъсканицата от тела и стената проблясващи светкавици — и потрепери при мисълта

преживяването да се повтори. Огледа претъпкания вътрешен двор и се ободри при вида на преподобния господин Григзби, добре охранен мъж, и също толкова закръгления му дакел Лили, чиито сакасти задни крака бяха привързани към чифт фини колелца. Доктор Хенри, който през седмицата два пъти бе идвал да прегледа пострадалото копито на Пънч. Червенокосата Мирна Макбрайд от книжарницата „Последната дума“ обядваше с Гейл Уорингтън от туристическата агенция „Стани и тръгни“, а на съседната маса се бе разположил чудакият адвокат, приятелят на Сам господин Кемп, с приятелката си госпожица Хикс от библиотеката. Госпожица Хикс улови погледа ѝ и махна за поздрав; беше помогнала на Финч за научния ѝ доклад за медоносните пчели, вдъхновен от „Благословена пчела“.

Забеляза госпожа Елистън, училищната сестра, да тършува из рафтовете със стари книги в дъното. Тя беше от хората, чието присъствие не забелязваш, докато не отидеш в кабинета ѝ — безцветна и явно лишена от чувство за хумор, косата ѝ с цвят на вода за миене на съдове, затъкната зад ушите, с избледнели очи — приличаше на нещо, отдавна забравено на някой рафт. И все пак, когато Финч си беше обелила коляното, докато играеше футбол, госпожа Елистън го бе промила и превързала изключително внимателно, като непрекъснато тихо ѝ говореше утешителни думи, за да я успокои.

Момченцето от къщата на дървото повика майка си, седнала пред чаша с леден чай и четяща орфана книга с меки корици. Финч се замисли какво ли е да си израснал в Карсън Спрингс, където дори непознатите те поздравяват и единственият истински луд бе старият Клем Ули, съвсем безобиден — макар никога да не отиваше някъде без невидимия си приятел Иисус. После се сети, че Анна също бе прекарала тук целия си живот, но това не попречи да я хвърлят в затвора за нещо, което не е направила, и леко потръпна на топлото слънце.

Изщракване на фотоапарат — един от журналистите снимаше вековния дъб, на който бе кръстено заведението — я накара да подскочи. Мислите ѝ се върнаха към предстоящото и обяви:

— Познавам някого, който може да помогне.

— Кой? — попита Анди.

— Отец Риърдън. Може да направи съобщение в неделя. Нали разбираш, като за събирането на храна за Коледа.

Анди се оживи:

— Страхотна идея. Ще накарам мама да го помоли. — Бе един от най-близките приятели на Джери и естественият избор падаше върху нея.

— Бих могъл да поискам от баща си — каза Люсиен безгрижно, сякаш не желаше да прави голяма работа от факта, че баща му е богат. — Хвана ли го в подходящото настроение, обикновено е доста щедър.

Финч погледна към ръката му, небрежно праметната през облегалката на стола. Бе необичайно топло за април, но ризата му с дълги ръкави си оставаше със закопчани маншети. Може би някой ден щеше да ѝ разкаже за белега на китката си.

Саймън отиде да купи карта от магазина за подаръци в дъното. После разпределиха териториите.

Финч бутна стола си назад и рече:

— Добре, да започваме.

Половината ден вече беше преминал, а Флетс, откъдето с Люсиен щяха да започнат, бе на няколко километра.

Прекосяваха вътрешния двор, когато Саймън изведнъж рязко спря.

— Исках да ти дам това. Артър, онзи дето е написал книгата, ме насочи към един друг човек, който е познавал Лорейн. Ако щеш вярвай, дори имам адреса ѝ.

Надрасканият набързо адрес бе в Пасадина. В цялата бъркотия около Анна Финч съвсем бе забравила за Лорейн Уелс. Тя благодари на Саймън и пъкна листчето в чантата си. Щеше да се занимава по-късно, а вероятно изобщо нямаше да я търси. Точно сега имаше по-належащи грижи.

След няколко минути с Люсиен се отправиха към Флетс в чисто новия жълт „Ацтек“, подарък от баща му за шестнайсетия му рожден ден. Покрай тях преминаваха портокалови дървета в спретнати редици. В далечината хълмовете, които толкова гъсто бяха обрасли с макове, че приличаха на поръсени с пепел от рози, се издигаха към покритите със сняг планини.

— Коя е Лорейн? — попита Люсиен небрежно.

— Никоя. — Тя сви рамене; не искаше да го обсъждат. Той не настоя, а само ѝ хвърли въпросителен поглед.

Тя изучаваше профила му. Чертите му бяха необичайно фини, почти поетични, като гравюрата на Байрон на стената в класната стая на госпожа Милър. Преди винаги бе предпочитала подчертано мъжествения тип — по-големи момчета, защото бяха повтаряли един-два класа, повечето от тях — тъмнокоси, винаги с набола юношеска брада и склонност към избухливост. Все пак, въпреки облеклото му на ученик от подготвително училище и ръце, които, изглежда, не са правили нищо, изискващо по-голямо усилие от писането в тетрадка, в Люсиен имаше нещо, което по странен начин я наелектризираше. Той не се боеше от никого и от нищо. „Дори и от смъртта“, си помисли тя; по гърба ѝ преминаха тръпки.

— Каж ми, че не е моя работа, ако предпочиташ — обади се той след около минута. — Но просто не определяй, че е никоя.

— Нямах предвид това. — И двамата гледаха дърветата, които се нижеха покрай пътя. — Слушай, не е Бог знае какво. Просто е жената, която Саймън мисли, че трябва да потърся.

— Защо?

— Имаме една и съща фамилия.

— Кайли?

Тя се поколеба, после отвърна:

— Уелс.

— Значи, това ти е истинското име? — Звучеше заинтригуван. Беше му казала, че е осиновена, но почти нищо повече — колкото по-малко знаеше, толкова по-добре.

— Кайли е истинското ми име. — Осъзна колко предизвикателно звучи и смекчи тон. — Виж какво, няма нищо общо с теб и бих предпочела да не го обсъждаме, разбрано?

— Добре. — Той сви рамене.

Люсиен бе толкова мил, че след малко тя се предаде.

— Невинаги е било и Финч. Преди това беше... — замълча. Единствените, извън семейството, на които го бе казвала, бяха Анди и Саймън. — Бетани — тихо добави тя.

— Бетани — той бавно го повтори и поставяше ударение на всяка сричка, затова прозвуча като „Бет-а-ниии“. — Как се спря на Финч?

— Едно от онези спонтанни неща. — Тя не продължи.

— Мислех си, че може би е име в семейството.

— Не съм имала семейство, преди да дойда тук.

Той ѝ се усмихна широко.

— Тайнствената дама. Харесва ми.

— Виждаш ли? Знаех си, че трябва да си държа устата затворена.

— Опитваше се да не се разсмее.

— Не съм искал да повдигам болезнена тема.

— Вината не е твоя. Просто не обичам да ми се напомня за онези дни. — Бяха съвсем други времена и Бетани Уелс бе просто някоя, която бе познавала.

Мисълта ѝ литна обратно към деня, когато за първи път пристигна тук. Дни наред пътуваше в автобус на „Грейхаунд“ без конкретна посока. Карсън Спрингс ѝ се бе сторил толкова подходящ, колкото и всички останали. Парите ѝ се бяха свършили и се промъкна на сватбено тържество, за да хапне нещо — както се оказа, тържеството на сестрата на Лора. Ако Алис не се бе съжалила над нея, когато я хванаха, щеше да свърши с обратен билет към Ню Йорк и нова двойка приемни родители. Потрепери, като си помисли какъв можеше да е животът ѝ днес, ако не бе простичкият акт на съчувствие.

— Жена... наистина ли мислиш, че бихте могли да имате някаква връзка? — Гласът на Люсиен се втурна в мислите ѝ.

Финч се разсмя и поклати глава, макар да не бе в състояние да отхвърли зрънцето надежда, което я глождеше отвътре като камъче, попаднало в обувката.

— Идеята бе на Анди. Влезе ли ѝ муха в главата, край. Нищо няма да излезе от това.

— Ей, никога не знаеш.

— Както и да е, не чувствам, че нещо ми липсва. — Тя се опитваше да говори безгрижно, защото не искаше той да се досети за истината: колкото и силно да обичаше Лора, Хектор и Мод, усещаше в себе си празнота, която те не можеха да запълнят.

— Което е повече, отколкото аз бих могъл да кажа — промълви той мрачно.

Финч му хвърли кос поглед.

— Не ме разбирай погрешно, но познавам дузина хора, които биха си разменили местата с теб, докато мигнеш. — Добре де, родителите му бяха разведени, но такива бяха и родителите на половината деца в училище, а никой не бе толкова богат, колкото тези

на Люсиен. — Какво, родителите ти да не те пердасеха, като беше малък?

Тя очакваше той да се усмихне, но изражението му оставаше напрегнато.

— Да речем, просто не съм сред приоритетите им.

Финч се почувства зле, че го притиска. Люсиен не бе виновен, че родителите му са добре материално. Тя меко попита:

— Що за човек е майка ти? — Единственото, което Финч знаеше, е, че живее в Ню Йорк.

— Искаш да кажеш, когато е трезва? — Челюстта му се втвърди. — Единствената причина да съм тук сега е, защото е в рехабилитационен център.

— Ооо, не — възкликна тя тихо, — това е гадно.

— Да, ами какво бих могъл да кажа? — Устата му се изкриви в усмивка, по-скоро гримаса. — Баща ми? Не е много по-добър, само дето обикновено се сдържа до следобеда.

— А аз си мислех, че само бедните си имат проблеми.

— Смяташ, че парите решават проблемите? — Той се усмихна, но тя разбра, че е засегнат.

Преди да успее да преглътне думите си, тя изстреля:

— Не, но съм забелязвала, че много от онези, които ги имат, се държат така, сякаш не ходят в тоалетната.

— Надявам се, не се отнася за мен — подхвърли той сковано.

— Не — отвърна тя, — но ме попитай пак след няколко години — може да съм си променила мнението. — Люсиен се разсмя и тя усети, че напрежението помежду им се разсейва. — Следващият завой.

Финч посочи към кръстовището пред тях, където голям кестен отбелязваше пътя към дома на Сам и Иън.

Сам бе коленичила в една леха, когато те спряха отпред; носеше провиснала сламена шапка и торбести, изцапани с трева панталони. Тя се изправи и се запъти да ги посрещне.

— Финч! Защо не ми се обади, че идваш? Щях да си облека нещо прилично. — Тя издърпа спеклата се от пръст ръкавица и протегна ръка към Люсиен. — Здравей, аз съм Сам.

— Люсиен Джефърс. — Той хвана ръката ѝ.

— Приятно ми е най-сетне да се запознаем.

Финч усети, че я облива топлина. Дали Люсиен нямаше да си помисли, че непрекъснато говори за него?

— Ами ние не сме дошли на гости — побърза да обясни тя. — Тук сме заради Анна.

Усмивката на Сам се смени със загрижено изражение.

— Държи ли се тя?

— Ами зависи.

Сам поклати глава с ужас.

— Трябваше да дойда на изслушването, но Джек вдигна температура. — И погледна към къщата.

Тя беше като тази, в която Финч си бе мечтала да порасне — бяло дърво със син бордюр; настурциум се виеше по перилата на верандата. Високо на покрива петле — ветропоказател, поскърцваше от вятъра.

— Надявам се, не е нещо сериозно — загрижи се Финч.

— Просто лека настинка. Ще се оправи. Всъщност трябва да се събуди всеки момент. — Сам се извърна към Люсиен, докато отръскваше стръкчетата трева и листата, полепнали по ризата ѝ. — Не знам дали Финч ви е казала, но Джек е доста по-малък от дъщерите ми. Родих дете, когато приятелките ми гледат внучета.

— Поне сте знаели какво ви чака — засмя се той.

— Съвсем си прав. — И също се разсмя. — На моята възраст всичко може да не се окаже наред. — Тя тръгна към къщата и им помахаше да я последват.

Финч влезе и видя Джек заспал в кошарката си в хола. Когато Сам се пресегна да изключи системата за следене на бебета, той се размърда, надигна глава и запримигва сънено. Бузките му се бяха зачервили, а златистите къдрици се бяха слепили от едната страна на главичката му. Видя Финч, захили се и показа четири зъбчета.

— Па! — извика той, надигна се и протегна пухкавите си ръчички.

Вече бе научил пътя към сърцето ѝ. Един поглед на Джек и тя се размекваше. Вдигна го.

— Леле! С какво го храните това дете? Тежи цял тон!

— Метнал се е на татко си — светна от гордост Сам.

— А къде е Иън?

— Работи по обществен център в Сосалито. Ще се върне другата седмица. — Сам май нямаше нищо против честите му отсъствия — животът на стенописците бе номадски — но Иън правеше всичко възможно да ограничава пътуванията си.

— Долу — заповяда Джек и се гърчеше да се освободи от ръцете ѝ. Финч го остави на килима и се загледа как затопурка към Сам, която сбърчи нос, когато го взе на ръце.

— Пфу. На някого трябва да сменим памперса. Ей сега се връщам. В хладилника има лимонада — налейте си. — Тя махна към кухнята, където на плота имаше огромна купа с лимони. — Люк ми ги носи с килограми. Вече изчерпах нещата, които могат да се направят с тях.

— Страхотна е — изказа одобрението си Люсиен, когато Сам излезе от стаята.

Финч се усмихна.

— Такава е, нали? — Сам бе едно от най-хубавите неща в осиновяването ѝ от семейството.

Младежите бавно влязоха в слънчевата кухня с изглед към задния двор. Финч сипа лимонада. Докато Сам се върне с вече чистичкия Джек, те се бяха разположили на канапето и разлистваха албума с бебешките му снимки. Финч се усмихна на фотография на Джек от първия му рожден ден. Вместо да духне свещичката, бе посегнал направо към тортата. Бузките му бяха омазани с шоколадова глазура.

Сам го пусна долу и той веднага зацъпурка към кошницата с играчки до камината, като изсипа водопад от части от мозайка, кубчета с букви, камиончета и пластмасови селскостопански животни на килима. Тя въздъхна снизходително, докато потъваше в креслото, и попита Люсиен:

— Имаш ли братя и сестри?

— Не, но винаги съм се питал какво ли би било, ако имах — отвърна той, докато се усмихваше на друга снимка на Джек, изцапан с кал. — Май непрекъснато има нужда от почистване.

— Дори не можеш да си представиш — засмя се Сам и Финч отново беше поразена от това, с каква лекота го постигаше — баланса между порасналите дъщери и току-що проходилото дете, а винаги бе и прекрасна домакиня.

Те обаче не бяха дошли на гости. Финч прочисти гърло:

— Хм, та за Анна...

— Ужасно е, нали? — Сам поклати глава. — Толкова ми се иска да помогна с нещо.

— Всъщност можеш. — Финч повиши глас, за да надвика шума от Джек, който радостно удряше по кутия с камионче. — Събираме пари за съдебните й разходи.

Сам светна.

— Прекрасна идея.

— Каквото можеш да си позволиш — побърза да вметне Финч, защото не искаше Сам да се чувства притисната.

— Хвърляй по някой поглед на Джек. След секунда съм тук. — Сам се стрелна от стаята и се появи след малко с чек в ръка.

Финч зяпна, когато видя сумата — хиляда долара!

— Това е... ох... не знам какво да кажа — заекна тя.

— Най-малкото, което можем да направим — подхвърли Сам, макар Финч да знаеше, че е много повече, отколкото с Иън можеха да си позволят. — Всъщност, ако не беше Джек, щях да тръгна с вас да чукам на вратите — замълча и се замисли. — Сетих се, няма причина да не звънна на няколко души.

— Ами това ще е страхотно — най-сетне успя да проговори Финч.

— Знаех си, че старото ми тефтерче с номерата от Младежката лига ще ми потрябва някой ден. — Когато се изправи да ги изпрати, в очите й имаше пламъче. Под външността на майка, член на родителско-учителската асоциация, туптеше сърце на бунтовник: нищо не би й харесало повече от това да поизтръска дамите, много от които ще са ужасени от мисълта да дадат пари на предполагаема убийца. До вратата Сам я прегърна и когато Люсиен й протегна ръка, тя не й обърна внимание и също го прегърна.

— Винаги, когато ти се прииска да пробваш какво е да имаш мъничко братче — каза му тя, — ще ти заема Джек.

Той се ухили.

— Благодаря, няма да го забравя.

Почти бяха стигнали до вратата, когато Финч се сети да попита:

— Ще ходиш ли на погребението?

— Не бих го пропуснала в никакъв случай. — Сам звучеше така, сякаш констатира факт, без да е опечалена. А и защо не? Моника не бе направила кой знае какво, та да я обичат. Макар че на погребението със сигурност щеше да се стече тълпа, ако не по друга причина, то поне да позяпат всичките знаменитости, обаче малцина щяха да проронят сълза на гроба ѝ.

Към края на деня бяха обходили още около половин дузина домове и събраха още неколкостотин долара плюс тези на Сам. В „Очоа“ учтиво хапнаха бисквити, а в „Шарп“ — какаова торта. Когато си тръгнаха от семейство Ратклиф, където възрастната майка на госпожа Ратклиф беше настояла да опитат домашно приготвения ѝ щрудел, Финч бе промърморила:

— Не съм сигурна, че стомахът ми ще може да побере още.

В колата, на път към града, тя обяви:

— Не е толкова зле за първия ни ден.

— Само една врата ни треснаха под носа.

— Вярваш ли на старата вещица? — Госпожа Уормли не беше точно им треснала вратата, а троснато заяви, че полицията не ходи наоколо да арестува хората без основание, и тя, най-малкото, няма навика да подпомага и поощрява престъпници. — Сигурно защото Анна отказа да участва в глупавия ѝ църковен комитет.

— Те са най-големите лицемери, религиозните типове.

— Не всички са такива. — Финч си помисли за приятелката си, сестра Агнес. Онзи път, когато избяга от Лора, сестра Агнес я намери и върна обратно. — Ей, спри тук. Искам да ти покажа нещо.

Бяха се насочили на юг към Олд Скулхаус Роуд и Люсиен отби към спирката пред сградата със същото име, паянтова, отдавна изоставена постройка със заковани с дъски прозорци и обрасла с бурени, високи до кръста. Тук беше ходил на училище бащата на Сам, както и неговият дядо преди това, но сега основно бе мястото, където се събираха ученици от гимназия „Портола“. Той ѝ хвърли поглед, изпълнен с неразбиране.

— Това ли искаш да ми покажеш?

— Идваш ли, или не? — Финч излезе от колата и му направи знак да я последва.

Проправиха си път през високите бурени и храсталаци, като се пазеха от счупените стъкла и ръждясали кутийки от бира, разхвърлени

наоколо.

Стигнаха до училищната сграда и Финч видя, че от едната страна на стълбите, зловещо поскърцаващи под краката ѝ, докато се изкачваше, липсва парапет. Дръпна ивица от олющената червена боя на вратата и откри следи от първоначалния син цвят отдолу.

— Чувал ли си за филма „Чужденец в рая?“ — попита тя.

— Май съм го гледал по телевизията. — Той я огледа с интерес.

— Една от сцените е снимана тук. Тогава също е била съборетина, но са я ремонтirали. Чух за това от Сам.

Майка ѝ прекарала цял ден на снимачната площадка — познавала режисьора или нещо подобно.

— Не знаех, че се интересуваш от стари филми.

Финч продължи, сякаш не го е чула:

— Така научих за Лорейн Уелс. Името ѝ бе в надписите накрая. — Тя млъкна и се извърна към него. — Знам, глупаво е. Искам да кажа, какъв е шансът да имаме някаква връзка?

— Почти никакъв — съгласи се той.

— И все пак не мога да престана да се питам: може би има причина да се озова в Карсън Спрингс. — Бутна вратата, но тя не помръдна. Ритна я силно и пантите поддадоха с ръждиво скърцане. — Не ме разбирай погрешно — не ме вълнуват тъпотии ала „Ню Ейдж“. Просто мисъл.

— Зловещо е — промърмори Люсиен и внимателно запристъпваха вътре.

Тя се обърна и видя, че той тревожно се оглежда наоколо.

— Не би ми се искало да съм тук сама. — Сред мрака тя обгърна тялото си с ръце.

Стаята беше тъмна и миришеше на отдавна запуснати развалини, единствената светлина идваше от бледите снопове лъчи, пробили си път през цепнатините в покрива. Стъпките им хрущяха по купчини изсъхнали испражнения на животни и листа; заобикаляха процепите в прогнилото дюшеме и изкривени дъски и бяха приветствани от неистово цвърчене. Тя нервно огледа тумбестата печка в ъгъла, разядена от ръжда, според звуците, които се разнасяха оттам, бе дом на пълчища мишки.

Люсиен се извърна към Финч с бавно оформяща се усмивка, която прогони част от страха.

— Няма много за гледане, нали?

Тя се огледа и се опита да си представи стените с накачени по тях пъстри карти и диаграми, но единственото, което можа да забележи, бяха гниещи клинове и ронеща се катранена хартия.

— Мисля, че е най-добре някои неща да бъдат оставени на въображението.

Затрепери, придърпа ръкавите на пуловера си, за да покрият върховете на пръстите ѝ. Изглеждаше напълно естествено, така, както единият удар на сърцето следва другия, Люсиен да обвие ръце около нея отзад. Дъхът до ухото ѝ бе топъл.

— Трябва да тръгваме — промълви тя, но не направи никакво движение да се отдръпне.

— Да. — Прегърна я по-силно.

С въздишка тя се извърна да го погледне, но каквото и да имаше намерение да каже, думите застинаха на устните ѝ. Очите му бяха толкова тъмни в мъждивата светлина, че когато я целуна, тя почувства да се разтопява в кадифения мрак. Разтвори устни и позволи връхчето на езика му да заиграе с нейния. „Спри — изкрещя един глас в главата ѝ, — ще развалиш всичко.“

След миг се отдръпна, като дишаше бавно и ритмично, докато сърцето престана да удря в гърдите ѝ.

— Наистина трябва да тръгваме — повтори тя с треперещ глас.

Люсиен стоеше там и я гледаше.

— От какво се боиш?

— Кой казва, че се боя?

— Няма нужда да го казваш.

Тя приведе глава с бързо движение и остави косата да се плъзне покрай ушите така, че да скрие лицето ѝ.

— Не от теб.

— Който и да е, аз не съм като него.

Сърцето ѝ подскочи.

— Кой ти каза, че има нещо общо с когото и да било?

— Разбирам, че си била наранена.

Очите ѝ се насълзиха, а мирисът на гниещи листа и дърво, гризано от термити, стана по-остър.

— Не е само едно момче — промълви тя със странно приглушен глас. — Аз... аз дори не си спомням имената на всички.

Очакваше той да се отдръпне отвратен.

— Било е тогава; това е сега. — Той наведе глава и устните му леко докоснаха нейните.

— Не знам дали мога...

— Ще изчакаме дотогава, когато искаш.

— Не мога да ти обещавам нищо.

— Не те моля да го правиш.

— Както и да е, още ли сме приятели?

— От теб зависи. — Той се усмихна, хвана ръката ѝ и я постави върху неговата.

Усети как бремето се свлича от гърба ѝ. По изражението на Люсиен прочете, че я приема, и това ѝ бе достатъчно.

Върнаха се по стъпките си. Навън слънцето залязваше и къпеше планините на изток в отразено червеникаво зарево, „розовият час“, който привличаше туристи от километри наоколо. Все още не беше загубил очарованието си и за Финч. Тя стоеше, вдигнала глава към небето, дългата ѝ коса бе уловила ветреца и се повдигаше от раменете ѝ като птица, готова да излети. Люсиен постави ръката си около раменете ѝ, но тя почти не забеляза.

— Чудя се как ли се справят Анди и Саймън — каза тя.

— Никога не съм виждал да приемат „не“ за отговор.

— Що се отнася до утре — добави тя, — доколко уместно би било да атакуваме хората на погребението?

— В мащаб един от десет. Бих казал даже единайсет или повече.

— Точно от това се боях. — Помисли си за Анна, сама и уплашена, и настроението ѝ помръкна като слънцето, което потъна зад планинските върхове.

Люсиен я придърпа така, че главата ѝ бе сгушена под брадичката му.

— Правиш всичко, което е по силите ти. Човек не би могъл да желае повече.

До сутринта Анна беше загубила всякаква надежда. Седеше и се взираше в закуската си, без да я вижда, след като отдавна бе изстинала на подноса. Единственото, за което можеше да мисли, беше, че след час опечалените ще преминават покрай ковчега на Моника, а

знаменитостите ще стоят рамо до рамо с тези, чиято най-близка среща с известна личност досега е бил случайният поглед към посетителите на минералните бани и Ла Серениза. Лиз щеше да присъства заедно с майка им. Също приятелите на Анна и хората от църквата. Единственият, който нямаше да бъде там, бе единствената личност, познавала Моника най-добре — самата Анна.

„Съжалявам, Моника.“ Каквито и лоши неща да се бяха случвали към края, не таеше злоба към сестра си, само най-дълбока жалост. Никой не заслужаваше да умре по такъв начин.

Звукът от стъпки я накара да вдигне глава толкова рязко, че нещо прищрака във врата ѝ. Този път не беше Бени, а пъпчив младок, който едва изглеждаше достатъчно пораснал да му разрешат да кара кола, камо ли да носи оръжие. Той престана да дъвче дъвката си, за да обяви:

— Вноската за гаранцията е внесена.

— Какво? — Анна не бе сигурна, че е чула правилно.

— Можете да си вървите. — Вратата на килията издрънча и се отвори.

Главата на Анна се въртеше. Кой можеше да има толкова пари? Никой от приятелите ѝ със сигурност, освен ако не са ги взели назаем. Тя колебливо се надигна; така се чувстваше, когато бе прикована на легло от пневмонията. Пристъпи в коридора и протегна ръце да ѝ сложат белезниците, преди да се осъзнае. Бързо ги свали. Младокът ѝ подаде книжна торба с принадлежностите ѝ и посочи към банята с душовете.

— Можете да се преоблечете там.

Очакваше да намери само дрехите, в които бе облечена, когато я доведоха, и беше изненадана да намери чисто нова рокля в мек сив оттенък, чорапогащник и чифт високи черни обувки от гардероба си. Лора, помисли си тя. Досетила се е, че няма да има време да се прибере у дома преди погребението. Вероятно с Хектор са внесли вноската за поръчителството, макар само Бог знае откъде са взели парите. Анна усети прилив на благодарност, примесен със срам от това, на което ги бе подложила.

Роклята ѝ се стори твърде тясна, за да ѝ стане, но когато я надяна през главата, ѝ прилепна съвършено. След малко я въведоха в района за посетители, където я очакваше друга изненада. Не Хектор и Лора, а

сестрата на Лора, стилно облечена в плътно прилепнало тъмносиньо портманто и високи обувки; красивият ѝ съпруг чакаше настрани.

Алис пристъпи напред и грабна двете ѝ ръце.

— Съжالياвам, доста се забавихме, но бяхме извън града, когато научихме. Върнахме се едва късно снощи.

Анна стоеше и ги гледаше изумено.

— Не разбирам. Мислех...

— Лора ни се обади в Лондон. Щяхме да пристигнем и по-рано, но полетът бе отложен.

— Искате да кажете, че вие сте, които...

— Бяхме щастливи да помогнем. — Уес говореше така, сякаш ставаше дума за петдесет цента, не за петдесет хиляди.

— Аз... аз не знам как да ви благодаря — заекна Анна.

— Няма за какво. — Алис хвана ръката ѝ и се усмихна. — А сега да побързаме или ще изпуснем службата.

След няколко минути Уес спря в единственото свободно място за паркиране, което успяха да намерят, на няколко преки от църквата. Вървяха по улицата и Анна видя тълпата журналисти и папараци на стълбите отпред. От двете страни на Кале де Навидад бяха паркирани телевизионни коли със стърчащи сателитни чинии; наоколо бяха опънати кабели за предаване на живо. Почти си представи как Моника пристъпва през вратите в светлината на прожекторите, като върти ханш и отхвърля назад червеникавата си грива.

За щастие успяха да се промъкнат през странична врата, без да ги забележат. В църквата имаше място само за правостоящи. Анна заоглежда пейките. Мярна Сали Темпълтън, играла ролята на майка на Моника в „Тур за овации“ преди три пластични операции на лицето. Също и златокосия Уайът ван Акен, който партнираше на Моника в „Добрите умират млади“ и когото пресата бе нарекла втория Робърт Редфорд. Светлина. Разплакана в кърпичката си бе вечно четирийсет и девет годишната Беси Паркър, която Моника не беше виждала от години и не можеше да понася, а тя се държеше така, сякаш са били сърдечни приятелки. Глен, в тъмносив костюм от „Армани“, придружаваше друга застаряваща звезда по пътеката; лицето ѝ бе прикрито зад воал.

Видя също и познатите лица на приятели и близки: Норма Дивейн от „Приятно подстригване“ в тясното ѝ черно сако, върху което

проблясваха мъниста от черен ахат; Дейвид Райбак и русокосата му съпруга Керъл, която изглеждаше по-уморена и повехнала от обикновено; възрастните близначки Милър, Олив и Роуз; побелелите им глави бяха загърнати в подобаващи черни испански шалове; изрусената блондинка Мелъди Уайкоф от кафенето „Къщата на дървото“ със съпруга си, полицая Джими, един от малцината, които бяха мили с Анна, докато беше в затвора.

Лиз, придружена от майка им, ѝ бе запазила място отпред. Анна се плъзна до тях, а майка им, облечена в костюм и с перли, с направена за случая коса, ѝ се усмихна толкова нежно и мило, та за миг Анна отново стана дете, почувствало се в безопасност в ръцете ѝ — докато не осъзна, че Бети се усмихва така на всички. Някой я потупа по рамото. Тя се обърна и видя Лора, притисната между Хектор и Финч, която безмълвно ѝ казваше „здравей“. Мод, до пътеката, ѝ хвърли поглед изпод широкополата си шапка и ѝ намигна.

Сам и Иън, заедно с Обри, Джери и децата ѝ, седяха зад тях. Клеър съчувствено поздрави Анна, сякаш искаше да каже: „Знам какво преживяваш“. Осиновителката ѝ бе починала по-рано същата година — за съжаление, без да се порадва на успеха, който тя постигна с „Чай и съчувствие“.

Нямаше и следа от Марк. Анна се опита да избегне разочарованието — не можеше да очаква той да остане завинаги — но все пак я глождеше. Тогава откъм вратата на олтара се появи отец Риърдън, придобил библейско изражение, защото лъч светлина от витража отгоре подчертаваше среброто в косата му, и тя забрави всичко останало. Той говори кратко, но сърдечно за приноса на Моника не само към света, но и за общността, в която живееше — преувеличение, като се имаха предвид жалките суми, които бе отделяла за местната благотворителна дейност през годините. Завърши със стих от „Еклесиаста“, прочетен с толкова неподправено чувство, че предизвика сълзи в очите на Анна.

„И когато сребърната нишка се прекъсне, или златният съд се скърши, или каната при чешмата се счупи, или воденичното колело се напука. Тогава прахта ще се

върне в земята, както е било преди: и духът ще се върне при Господа, който го е дал.“

Учудена се втренчи в неподвижната фигура, изпъната в ковчега. В завещанието си Моника настояваше за погребение без капак на ковчега и Анна се бе ужасявала от момента, но страховете ѝ се стопиха при вида на сестра ѝ, която изглеждаше толкова красива, колкото и приживе. Не мраморна статуя, а като заспала. Червено-кафявата ѝ коса гореше като тих огън върху сатенената възглавничка с цвят на слонова кост, изящните ѝ ръце бяха скръстени над молитвеник, подвързан с бяла телешка кожа, в която Анна, шокирана, разпозна подарения ѝ на първото причастие — нищо че Моника от години не бе стъпвала в църква. Дори роклята, в която беше облечена по избор на Анна — пластове шифон в любимия ѝ нюанс на зелено, сякаш плаваше около нея. Анна най-силно бе поразена от леката усмивка на устните ѝ — като че ли по някакъв начин последният смях бе останал за нея.

— Изглежда толкова красива — прошепна тя на Лиз.

— Познаваш Моника; никога не би излязла от къщи, без да е готова за снимки. — В гласа на Лиз нямаше сарказъм; просто бе тъжна.

— Какво става? Кой е умрял? — Майка им подръпна Анна за ръкава с притеснено изражение.

— Всичко е наред, мамо. — Анна пъкна ръката ѝ, полека от паднал лист, под своята. — Скоро всичко ще свърши.

— Ще се върна ли навреме за чая? — попита Бети с мрънкащ тон. — Не искам да закъснявам. Господин Хардинг... — Тя се наведе, за да сподели — винаги си взема повече, отколкото му се полага.

Анна размени усмивка с Лиз. Изглеждаше проява на най-висша ирония — майка им не знаеше, че собствената ѝ дъщеря лежи в ковчега, но може би така бе по-добре.

Майка ѝ замълча с въздишка. Дните, когато неизменно ходеше на литургия, за да получи утеха от службата, бяха останали зад гърба ѝ. Сега „Слънчева светлина“ бе мястото, където се чувстваше най-доволна.

Глен пристъпи напред, за да произнесе слово; изглеждаше блед и съсипан. Ако някой имаше основание да жали, това бе той. Дори

когато кариерата на Моника беше преминала в състояние на постоянен заник, непрекъснато капеше от инвестиции, приходи от реклама и процентите, изплащани за филми с втори живот в чужбина. Анна знаеше, че не само това бе причината, поради която Моника щеше да му липсва. Свързваше ги връзка, в известен смисъл по-здрава от любовната.

Анна отново си припомни инцидента при съблекалнята на басейна — седмици, които ѝ се бяха сторили като години. И тя си беше мислила, че да я видят по бански, когато е дебела, е лошо; нищо не я бе подготвило за това, което щеше да я сполети по-късно, вече слаба... и явно желана. Потрепери от спомена.

Тогава Глен прочисти гърло и започна:

— Не съм дошъл да споделя какво Моника Винсът бе лично за мен. Тя принадлежеше на целия свят, сияйна звезда, която направи живота за всички ни малко по-светъл, дори когато светлината в собствения ѝ живот бе отслабнала...

Продължи да говори за смелостта на Моника в лицето на злополуката, приковала я към инвалидната количка, и как въпреки инвалидността си бе останала блестяща до края. След него станаха още няколко подбрани хора да изразят почитта си. Не обичайните лели, чичовци и братовчеди — Моника от години не се бе занимавала с тях. Единствените от значение за нея бяха тези, които сега пристъпваха напред, един по един, да изпеят хвалебствията си за покойната: Мелиса Фелпс бе продуцирала няколко от филмите ѝ, оплешивяващият могол Лен Шапиро, оглавяващ „Юникорн Пикчърс“, приповдигнато похвали професионализма на Моника — всеки филм, на който тя бе звездата, беше завършен по разписание, каза той. И накрая, но не на последно място, Джорджо Франджани, италианският разбивач на сърца, за когото се носеше слух, че има връзка с Моника, изля за нея такива слова на обич, та би било лесно да си го представиш да носи факела — стига да не си наясно, че е гей.

Никой не спомена зловещите обстоятелства около смъртта ѝ и Анна бе благодарна. Стигаше ѝ, че ще трябва да се опълчи на пасмината лъвове отвън.

Органът в галерията на хора занабера сила и глас, познат на милиони, накара кожата по шията на Анна да настръхне — как, по дяволите, Глен осигури Бети за толкова кратко време? — докато

започваха първите акорди на „Купонът свърши“, любимата песен на Моника, особено подходяща за случая. Когато последният тон се издигна и заглъхна в тавана, в църквата нямаше нито едно сухо око.

„Какво ли биха си помислили, ако знаят какво наистина се случи в онзи ден?“

Църковните двери се разтвориха широко и слънчевата светлина нахлу вътре. Реката от хора, които си пробиваха път навън, влачеше Анна по пътеката и тя успя да види на стълбите тълпата журналисти и папараци в надпревара да снимат знаменитостите, бързаци към лимузините си, обградени от няколко звезди от Б-група, позиращи пред фотоапаратите. Анна наведе глава, като се молеше по-пламенно, отколкото в църквата, да се промъкне незабелязано в тъпканицата. Едва обаче бе пристъпила навън, когато плътен глас изрева: „Това е тя! Ей, Анна!“

Другите се включиха в хора:

— Анна, как се чувстваш, пусната под гаранция?

— Би ли коментирала погребението?

— Разреши ни да те снимаме, Анна, хайде, бъди добро момиче... само една.

Тя вдигна ръце да прикрие лицето си. Заслепена от бурята от светкавици на фотоапарати, се спъна и щеше да падне, ако силна ръка не бе я сграбчила за лакътя. През черните точки, които се рояха като дребни насекоми в полезрението ѝ, не различи кой е, но после екна познат глас:

— Отместете се! Дайте ѝ да си поеме дъх!

Марк! Обзе я слабост от облекчение.

— Не се обръщай назад — измърмори той и хватката му стана по-здрава, докато я насочваше надолу по стълбите към бордюра, където беше паркирано неговото ауди. Избута настрани мъж със сплъстена коса и фотоапарат, който се изпречи на пътя им, рязко отвори вратата до шофьора и съвсем леко блъсна Анна вътре. Преди тя да успее да промълви и дума, колата се носеше с рев нагоре по Кале де Навидад.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стандартната реплика гласеше, че гробището „Благословено име“, славещо се с един от най-хубавите изгледи в Карсън Спрингс, напразно се ползва за обитателите му. Сгушено в завой на пътя, лъкатушещ нагоре по хълма към върха на Поклонниците, то тънеше в сенките на вечнозелени вековни дъбове и бодлив мескит, до потока, чийто лек ромон се стелеше сред дърветата. Тук бяха погребани бащата на Анна и прадедите ѝ, както и много от най-ранните енориаши на „Св. Ксавие“, но откакто модното гробище с голяма порта от другата страна на града бе привлякло голяма част от бизнеса, хора, излезли на пикник, вече бяха по-често срещани от опечалени. Анна оглеждаше скромните надгробни камъни, много от които обрасли с мъх и килнати настрани, и не можеше да не е поразена от иронията, че Моника ще намери покой в толкова невзрачно място.

Службата до гроба бе кратка и включваше само членове на семейството и близки приятели. Джими Уайкоф беше поставил бариера в подножието на хълма, за да не допуска пресата, и Анна му бе безкрайно благодарна. Нервите ѝ бяха толкова опънати, че притичала по близкото дърво катерица почти я накара да изскочи от кожата си. Застанала до зейналия гроб, докато се опиташе да пази равновесие на високите си токове, затънали в меката почва, единственото и усещане се свеждаше до ръката на Марк на лакътя ѝ. Преди години майка ѝ я беше записала на уроци по балет (успяха единствено да я накарат да се почувства още по-дебела и тромава), където се бе научила да прави пирует, с поглед, фиксиран в една точка на стената, за да не ѝ се завива свят. Точно в този момент Марк бе въпросната точка.

Отец Риърдън прочете от „Псалми“ и тя със сухи очи наблюдаваше как ковчегът — лъскав махагон с месингови дръжки — потъва в земята. Сякаш наблюдаваше от разстояние: Глен, застанал с тържествено скръстени пред себе си ръце; слънцето се отразяваше в „Ролекс“-а му; Лиз, вперила мрачен поглед напред, в прегръдката на спомени, които определено не желаше да се връщат; Бети изглеждаше

разтревожена и замаяна, като че ли се чудеше какво общо има с всичко това. Като в сън Анна пристъпи напред да хвърли лопатка пръст в гроба и си мислеше за времето, когато със сестрите ѝ бяха малки и всяка вечер, преди да си легнат, казваха молитвата: „Ако умра в съня си, моля Бог душата ми да вземе.“

После се понесоха към паркинга, където всички се сбoguваха. Лицата се размазваха пред погледа ѝ. Долавяше само парфюм, отблясък от обици, отразеното в тъмните очила слънце, когато я наобиколиха. Само Лора стоеше встрани, милата ѝ усмивка напомняше, че каквото и лошо да имаше на света, равностойно по количество добро му съответства... и Финч, чийто мрачен поглед я караше да изглежда по-голяма от годините си.

Тя прегърна Анна и промърмори:

— Не се тревожи. Няма да позволим да ти се случи нищо лошо.

— Ако имаш нужда от нещо, просто се обади — каза ѝ Лиз и наистина го мислеше, за разлика отпреди, когато щеше да го каже само от приличие.

И ето, Анна вече бе отново в колата на Марк, потъна в седалката и въздъхна с облекчение — единственото, което сега искаше, бе да се прибере и да вземе гореща вана.

— Не живея далеч — напомни му тя, когато се отправиха надолу по хълма. — В подножието първата пряка наляво, после...

Той не ѝ позволи да довърши.

— От това, което видях, изглежда, сякаш цялата Пета дивизия се е разположила на лагер пред дома ти. Ще те налазят като мравки на пикник. — Представата на Анна за дома ѝ като за безопасно място се стопи. — Тази вечер ще останеш при мен. — Говореше така, все едно всичко е уредено.

Въпреки това тя запротестира:

— Марк, не мога да те моля да го правиш. Достатъчно си въввлечен и бездруго. А и нищо не съм си взела.

— По пътя ще набавим всичко, от което имаш нужда.

— Ами ти — не трябва ли да си на работа?

— Взех си отпуск.

Тя замълча, неспособна да обхване в съзнанието си представата, че един мъж, който и да е мъж, особено пък Марк, би стигнал дотам заради нея. Какво означаваше това? Втренчи се през прозореца към

храстите, които оформяха плътна стена по дължината на пътя. Бяха обсипани с бели цветчета, които се разпиляваха и кръжаха във въздуха, но вече не бяха цветчета, а пеперуди — хиляди пеперуди.

— Имам да ползвам няколко дни отпуск — продължи той със същия констатиращ фактите тон. — Шефът ми ме кара да ги взема и прецених, че сега е моментът да го направя.

— И все пак... Не знам какво да кажа.

— Не можеш да минеш през случващото се сама. Имаш нужда от помощ.

— Мислех си, че адвокатката ми е за това. — И Ронда я бе предупредила да се покрива. Ако пресата надушеше, че е прекарала нощта с женен мъж, щеше още повече да влоши положението.

— Тя може да стигне само дотук и понеже полицията явно не работи по други следи — продължи решително той, — си мисля да направим собствено разследване.

— Не съм сигурна, че идеята е добра.

— Винаги ли играеш по правилата? — Той ѝ хвърли изпълнен с предизвикателство поглед.

Имаше смисъл. Докъде я бе довела честната игра? Поне беше сигурна, че по-лошо не може да стане.

— Имаш ли представа откъде трябва да започнем? — попита колебливо тя.

— Ти ми кажи.

Тя се замисли за момент.

— Ами от бившия ѝ съпруг.

— Кой от всичките?

— Четвъртият и последен — Брент Карвър.

— Актьорът?

— Говорила ли е за него?

— Не много. Само спомена, че е истинско лайно.

— Не е. Просто... малко ексцентричен. Отношенията им бяха странни.

— Вероятно му е било трудно да свири втора цигулка.

— Не мисля, че това го тревожеше толкова, колкото Моника. Освен че е висок, красив и секси, нямаше особени поводи да се надува. Общо взето, е второкачествен актьор — големи роли в телевизията, реклама тук-там. Бива го в надбягването с коли.

— Доколкото разбирам, разводът далеч не е бил приятелски.

— И да, и не. Моника му бе бясна, но Брент не оказа голяма съпротива. Знаеше, че така ще стане. Беше го хванала да я мами — явно е плащал сметки в хотели с кредитната ѝ карта.

Марк тихичко подсвирна.

— Момчето има кураж, няма как да не му се признае.

— Харчеше като пиян моряк, макар че тя вероятно щеше да му го прости. Нелепото е, че след като се разделиха, започнаха да се разбират по-добре, отколкото когато бяха женени.

— Можеш ли да се сетиш за причина, поради която той да желае смъртта ѝ?

— Не, освен... — Тя се намръщи. В паметта ѝ се втурна скандалът, който беше чула случайно онзи ден — последния път, когато се бе отбил в къщата. Моника го беше заплашила, че ще му прекрати издръжката.

Тогава Анна не бе обърнала особено внимание. Брент, който постоянно затъваше в дългове, винаги я врънकाеше за повече, но обикновено се отдръпваше като момченце, плеснато през ръката.

— Тя знаеше, че той не може да си позволи да я съди.

— Той ще наследи ли нещо?

— Съмнявам се. — Щеше да разбере повече след разговора с Гарднър Стивънс.

— Полицията говори ли с него?

Тя кимна.

— Очевидно е имал алиби.

— Това не изключва да е платил за услугата.

Анна се усмихна — беше толкова... театрално. Поръчково убийство... наемници... нещо като „Кръстникът“.

— Доколкото познавам Брент, щеше да си го удържи от „Виза“ — картата на Моника.

Изражението на Марк остана замислено.

— Имаш ли адреса му?

— В компютъра ми е. — Представи си офиса, запечатан с полицейска лента, и въздъхна. Приближаваха отклонението към магистрала 33, когато се сети:

— Агентът му сигурно го знае — казва се Марти Милник.

— Името ми е познато.

— Преди беше в СТН.

— Сигурен съм, че телефонът му може да се намери. Ще му се обадим, щом стигнем вкъщи.

Марк караше мълчаливо, сякаш обмисляше различни гледни точки. Приближаваха билото на хълма с величествената гледка към долината отдолу, когато той попита:

— Какво би могла да ми кажеш за този тип, Глен?

— Какво би искал да знаеш? — Анна се напрегна.

— Лиз ми довери, че не му вярва.

— Никога не го е харесвала.

— Ти как го приемаш? — Той я стрелна с поглед. Споменът изплува. След всичко, което се случи, не ѝ се искаше да го съживява, но сега не можеше да го заобиколи. Освен това, дори да имаше и най-малката възможност да бъде свързано със смъртта на Моника... Усмихна се мрачно.

— Ако ме беше попитал преди няколко седмици, щях да ти кажа, че си е много свестен тип.

— И какво промени мнението ти?

Анна почувства, че ѝ става горещо. Сега разбра защо тормозени жени се чувстват някак виновни, макар, ако мислеше рационално, да разбираше, че ако някой трябваше да се срамува, това бе Глен.

— Той ми се натрапи — каза тя изразително.

— Не съм изненадан.

— Не беше така. Той... ами... беше доста настойчив. — Не се впусна в подробности; от внезапно напрегнатото му изражение разбра, че е добил представа. — На Моника никак не ѝ бе приятно, повярвай ми.

— Странно. Не бих я причислил към хората, които биха защитили някого.

— Да, не беше такава. Аз бях тази, на която бе бясна, не на Глен. Очевидно си е, мислела, че му давам повод.

— Вероятно е ревнувала. Бяха ли любовници?

— Доколкото знам, не.

— И все пак заслужава да се провери.

— Предполагам. — Не ѝ се нравеше идеята да се изправи срещу Глен, не и след начина, по който бе гледал през нея на погребението;

очевидно я обвиняваше за смъртта на Моника. Още повече си имаше по-непосредствени грижи.

— Марк, защо го правиш? — Гледаше го настоятелно. — Искам да кажа, беше само една нощ. Не ми дължиш нищо.

Причиняваше ѝ болка да си го признае — за нея бе много повече — но това си бе очевидният факт. Погледът му остана втрещен в пътя. След малко тихо каза:

— Може би имам нужда да го правя.

— Супермен идва на помощ? — обяви тя безгрижно и се чудеше дали не е повече свързано с жена му, отколкото със самата нея.

— Само не ме карай да прескачам високи сгради с овчарски скок. — Той се ухили. — Дните ми на кръстоносец с наметало приключиха в четвърти клас, когато се гмурнах с главата надолу от покрива на нашия гараж.

За първи път от дни Анна се разсмя. Чувстваше се добре, сякаш я огряваше слънчева светлина.

— А пък аз исках да бъда Нанси Дрю.

— Струва ми се, че мечтата ти се е сбъднала.

Анна се засмя иронично.

— Проблемът е, че освен Brent и Glen нямам идея с кого да започна. Повечето от хората на погребението не съм виждала от години.

— Мислиш ли, че някой от тях е таял нещо срещу Моника?

Самата Анна се беше чудила. През последните четирийсет и осем часа не бе имала какво друго да прави. Поклати глава.

— Мога да се сетя за неколцина, които биха ѝ забили нож в гърба при първа възможност, но само в преносния смисъл.

— Понякога има невидима нишка.

Тя се прозя, внезапно неистово ѝ се доспа.

— Може ли да поговорим за това по-късно? Ще дремна малко.

Докато клепачите ѝ се затваряха, се почувства, все едно се устремява надолу с асансьор. След секунда спеше дълбоко.

Събуди се, когато се бе стъмнило, и се изправи.

— Къде сме?

— Почти стигнахме.

— Кое време е?

— Време за ядене. — Той бе отбил от магистрала 1 и бавно се подрусваха по дължината на някакъв кей с магазини и бараки, където продаваха стръв и карамелени сладки.

— Надявам се, обичаш морска храна.

— Всичко ще ми дойде добре... стига да не го носят на поднос.

Смешно. Преди измерваше живота си с храната, която ядеше, а сега тя беше най-малката ѝ грижа.

Скоро вече се бяха разположили в павилион до „Ръждивата котва“ и се наслаждаваха на морските дарове, които им сервираха в дървени блюда с формата на лодчици; всичко бе прясно уловено и панирано — хрупкаше. Анна, чийто апетит се беше възвърнал с цялата отмъстителност, на която бе способен, си помисли, че никога не е опитвала нещо по-вкусно.

— Храня се тук поне веднъж седмично — осведоми я Марк.

— Мога да разбера защо.

— Не е само храната.

— Знам. Понякога ти омръзва да се храниш сам. — Никой не го знаеше по-добре от нея.

— Едно от нещата, с които трудно се свиква. — Погледът му се отнесе към прозореца, където призрачното му отражение потрепваше в тъмното стъкло.

— Жена ти обича ли да готви? — „Като ще е, да е“, помисли си тя.

Погледът му се върна към нея, усмихнат.

— Разбираш ли, точно това ми харесва в теб. Всеки друг щеше да зададе въпроса в минало време.

— Тя не е умряла.

— Според много хора е.

Той остави вилницата и побутна чинията.

— Знаеш ли коя е любимата реакция? Когато се опитват да направят връзка, като я сравняват с някой побъркан член от собствените им семейства — все едно изобщо имат някаква скапана представа какво е истинската лудост. — Смехът му бе изпълнен с горчивина.

— Сигурна съм, че просто се опитват да те накарат да се почувстваш по-добре.

— Или пък те да се почувстват. — Той направи знак да донесат сметката. — За да отговоря на въпроса ти, да, жена ми обича да готви — докато не подпали къщата.

— А аз си мислих, че е специалитет на майка ми — осъзна се и направи физиономия. — Извинявай.

— Няма нищо. Не съм си запазил правото единствен да имам побъркани роднини. — Той се размя и част от напрежението напусна лицето му. — Като стана дума за майка ти, как е тя?

— По-добре... или просто може би така ми се иска да вярвам. Поне изглежда щастлива. Чаят в „Слънчева светлина“ е голяма работа.

— Уредил съм местна фризьорка да ходи веднъж седмично да мие косата на Фейт. Винаги я очаква с нетърпение.

Анна познаваше чувството. Всеки контакт с външния свят, колкото и незначителен да е, беше означавал всичко за нея, докато бе в затвора.

— Колко често я посещаваш?

— Преди ходех всеки ден. После веднъж седмично. Сега... — сви рамене — когато мога.

Анна кимна с разбиране. Посещенията ѝ в „Слънчева светлина“ също се бяха разрешили, макар майка ѝ да не показваше, че го забелязва.

— Защото винаги е едно и също, нали? Фактът, че нещата никога не се подобряват.

Той се пресегна да я хване за ръката.

— Преди ме попита защо правя това. Може би защото мога. — Когато Анна не отговори, пръстите му я стиснаха. — Ще намерим изход — обеща ѝ той. — Вярваш ли ми?

— Бих искала. — Едва-едва успя да се усмихне.

Марк посегна да погали бузата ѝ.

— Изглеждаш уморена. Ще трябва да те сложим да си легнеш.

— Денят беше дълъг.

Анна отново заспа в колата и се събуди, когато той спря пред къщата си. Беше изненадана да види, че не е на океанския бряг, а е заобиколена от дървета и гъсти храсти. Прозя се и сънливо каза:

— Мислех, че живееш в Малибу.

Той се усмихна.

— Не всичко е дворци на брега на океана и кинозвезди.

Отвътре къщата бе уютна, с островрѣх покрив и капандури. Плъзгащи се стъклени врати се отваряха към веранда с изглед към облян в светлина склон, гѣсто обрасъл с ниски топлолюбиви храсти с плътни листа, сякаш засипани със скреж.

— Водата често е лукс в този район — уведоми я той. — Засадохме растения, характерни за пустинята.

Той я поведе през уютна дневна, изобилстваща от книги, по коридор към голямата спалня в задната част. Тя потъна в леглото, покрито с пѣстроткана покривка. Навсякъде се виждаха щрихи, принос на женска ръка ръчно направени флакони за парфюм върху дѣбовата тоалетка, колекция старинни ветрила на едната стена, кедрова ракла в долната част на леглото — и все пак нищо не бе небрежно или прекалено. Марк измъкна одеяло от раклата.

— Лягай — заяви той строго. — Нарездане на лекаря.

Анна изрита обувките си и се протегна, като се наслаждаваше на пухената възглавница, в която беше потънала главата ѝ — сякаш бяха изминали векове, откакто се бе радвала дори на най-простото удоволствие. Марк я зави и леко я целуна по бузата. Само след миг отново бе дълбоко заспала.

Пробуди се и видя само мекия блясък на осветлението отвън на верандата. Пипнешком намери пътя към банята, а на мивката откри неразпечатана кутия с четка за зѣби. Очите ѝ се насълзиха. „Едно от дребните неща — помисли си, — дребната любезност, която в обичайните обстоятелства едва ли би означавала толкова.“ Изми си зѣбите и си плисна вода на лицето. Върна се и завари Марк, седнал на леглото.

— Колко спях?

— Няколко часа.

— Защо не ме събуди? — Почувства вина, че го е държала буден. След толкова шофиране сигурно бе изтощен.

— Трябваше да си починеш. — Той я привлече към леглото и я обгърна с ръце. — По-добре ли си?

— Много. — Тя се смъкна надолу така, че главата ѝ лежеше на гърдите му.

— Говорих с Марти Милник.

— Какво каза?

— Изглежда, че пътищата им са се разминали. Марти не навлезе в подробности, но ми даде адреса на студио в Ковина, където се предполага, че Брент поработва. Мислех си да отидем утре сутринта.

Анна се зачуди що за студио е това. Според разбиранията на Холивуд Ковина си беше провинция, но само кимна и отвърна:

— Прилича ми на план.

Марк я целуна по главата.

— Искаш ли да поспиш още малко?

— Имам чувството, че мога да спя цяла седмица.

— В такъв случай какво ще кажеш за компания? — В отговор Анна го прегърна през врата и го целуна с такава сила, че изненада и двамата. Той се отдръпна, за да ѝ се усмихне. — Нямах предвид непременно това.

Тя вдигна вежди.

— Оттегляш ли предложението?

— Ами, не...

Само след миг се озоваха под завивките без дрехи. Докато се гушкаше в него, Анна се опитваше да не разсъждава върху факта, че същото легло е споделял със съпругата си. Целуваха се още дълго, преди той да отметне завивките; пръстите му започнаха да обхождат кожата ѝ. Тя затвори очи, докато се наслаждаваше на усещането. По-голямата част от познанията ѝ за секса бяха от „Космополитен“; всяка втора статия очевидно се отнасяше за начините как да извлечеш най-пълно удоволствието от общуването с мъжете, които иначе явно не знаеха какво да правят. Марк обаче прекрасно знаеше какво прави; всяко лекичко докосване на устните и върховете на пръстите му пробуждаше в нея части, за чието съществуване не бе подозирала. Анна си помисли: „Ако съм мъртва и съм на небето, никога не искам да се връщам на земята“.

Сега устните му проучваха корема ѝ... и... о, Господи... по-надолу. Започна да трепери неконтролируемо. Бе чела и за това. Но никакви думи не можеха да предадат усещането.

— Моля те — промълви тя, като не знаеше дали иска да спре... или да продължи.

Той вдигна глава, нежно я целуна по устните; собственият ѝ вкус по устните му бе като вкуса на някакъв екзотичен плод, преди да прошепне:

— Искам да те накарам да свършиш по този начин.

Тя се изчерви, почувства се засрамена, но скоро забрави свенливостта си и остана само допирът на езика му, по-лек от перце. Усещанията се надигнаха до нажежен до бяло връх. Ох, Господи! Как би живяла до края на дните си, без да е изпитала това? Без него?

Когато свърши, изживяването нямаше нищо общо с това, което някога бе изпитала; не дори и когато бяха с Марк за пръв път. Изви се с вик, удоволствието бе толкова наситено, почти непоносимо; разля се из нея като топла течност. После рухна, останала бездиханна.

Лека-полека сърцето ѝ престана да блъска. Светът пропълзя обратно: шум на кола, която с усилие се изкачваше нагоре по пътя; фаровете ѝ просветнаха по тавана; пеперуди се блъскаха в подвижната стъклена врата — можеше да ги види в жълтия отблясък на прожекторите навън как се вият на спирала, зашеметени, само за да се върнат с подновена енергия към задачата да се размажат до смърт. Анна се запита дали причината да се усеща толкова жива, толкова ясно да осъзнава нещата около себе си не се криеше в това, че бе на ръба да загуби всичко.

Марк се изпъна до нея и тя удобно се гушна в него. Усети, че е възбуден, но той нежно отмести ръката ѝ, когато тя се пресегна да го докосне там долу, и промърмори:

— Не.

— Но... — почувства се егоистка.

Той постави пръст на устните ѝ.

— Тази вечер бе за теб.

Гърлото ѝ се сви. Марк бе пожелал тя да получи нещо, което да бъде само нейно. Искаше да ѝ покаже, че за него тя има значение, не е просто заместител на жена му. Анна едва се овладя да не даде воля на горещите сълзи, напирани в очите ѝ.

Унесе се в прегръдките му, като си мислеше за Моника — не кошмарните образи, които я бяха обсебили през последните няколко нощи, а Моника, каквато бе на сватбата си, застанала до олтара с Брент, видение в старинна дантела с цвета на слонова кост, с изражение на лицето, което сякаш казваше: ето това е; звукът на фанфарите, към който се стремеше. Но не беше така. Въпреки цялото си богатство и слава Моника беше умряла с празни ръце.

Студиото в Ковина се оказа промишлен склад на хвърлей място от железопътната линия, с дискретна табела на ламаринената ограда, която го определяше като седалище на „Блу Найт Продакшънс“. Марк съобщи на гласа, който пращеше по интеркома, че са дошли да се срещнат с Брент. След миг сигналът изжува и вратата се отвори.

Момиче на двайсет и няколко, с пънкарска прическа, спортен тип, с татуировка на рамото и с по една пластмасова чаша димящо кафе във всяка ръка, ги поздрави, когато влязоха.

— Значи, хора, вие сте си артисти, нали? — започна тя. — Федералните идваха миналата седмица — някой ни набедил, че използваме непълнолетни. Да бе, как ли не. — Завъртя очертаните си с черен туш очи. Златната обеща над едната ѝ вежда проблесна на светлината на неоновите лампи.

— Доколкото знам, такива сме си. — Марк я дари с най-обезоръжаващата си усмивка.

Тя наведе глава настрани и откровено го огледа — нищо, че изглеждаше достатъчно млада да му бъде дъщеря. С гърлен глас, докато димът от чашите, които държеше, се виеше около лицето ѝ, каза:

— Елате с мен. Все още подреждат декора, та имате няколко минути.

Последваха я надолу по тесен коридор, построен от изкуствени плоскости. В дъното Анна забеляза камери и прожектори, кабели, прикрепени към улеи на пода, и техник здравеняк, който се появяваше и изчезваше от погледа ѝ. Завиха и се спряха пред врата с името на Брент, написано на дъска, откъдето лесно можеше да бъде заличено. Момичето я ритна и изкрещя:

— Имаш компания!

Кафето се разплиска по едната ѝ ръка, тя се намръщи от болката и изруга, докато продължи по пътя си.

Вратата се отвори с размах и Анна едва сподави възклицанието си. Единственото, което прикриваше Брент, бе кърпата, която държеше пред интимните си части. Той се ухили, все едно не осъзнаваше, че е гол.

— Ей, Анна Банана. — Тя се намръщи от прякора. — Какво те накара да изминеш целия път дотук? Само не казвай, че съм ти

липсвал. — И ѝ намигна.

През ума ѝ преминаха няколко възможни отговора, преди да се спре на най-безобидния:

— Brent, това е Марк. Ние, хм, се питахме дали ще можем да разменим няколко думи с теб. — Внимаваше да не позволи на погледа си да се спира особено по-надолу.

Brent сърдечно поздрави Марк.

— Всеки приятел на Анна е и мой приятел.

Brent беше толкова по момчешки експанзивен, че бе невъзможно да не го харесаш. Освен това бе невъзможно да не го гледаш, независимо дали е облечен или гол. Към метър и деветдесет, с мускулесто тяло, придобило бронзов тен от редовните посещения в солариума, с усмивка като реклама за „Колгейт“ и постоянно разрошени руси къдрици, той беше от типа, който очакваш да видиш на плажа да подхвърля фризби. Не бе изненадващо, че връх в кариерата му бе второстепенна роля в „Спасители на плажа“.

Проблемът не се набиваше на очи, докато не се приближиш: Brent беше стар — не стар от старост, а според разбиранията в Холивуд, където повечето актьори на четирийсет са съсипани.

— Седнете. — Brent посочи към мизерното канапе и небрежно се пресегна към халата, окачен на закачалка на вратата. Неподражаемите звуци от двойка, която прави секс, достигнаха до тях.

Естествено, Анна се бе досетила — „Блу Найт Продакшънс“ и приказките на момичето за федералните. Чудеше се как Brent беше паднал толкова ниско, но всъщност не бе изненадана. В известен смисъл не беше ли вървял насам през цялата си кариера?

— Не те видях на погребението — каза тя.

Усмивката му угасна, докато се наместваше на стола срещу затрупаната с вещи тоалетка.

— Виж сега, съжалявам. Просто нямаше да мога да го понеса. — И разпери ръце в знак на безпомощност.

За момент Анна се зачуди дали няма и друга причина.

— Не съм тук заради това — продължи тя. — Предполагам, чул си какво стана.

— Ох, Божичко, да. Според мен е трябвало да го припишат на някого, копелетата. — Челото му се смръщи съчувствено, но веднага

се изглади. — Ей, ама ти ще се оправяш. Искам да кажа, те могат да арестуват и самия папа.

Анна не бе сигурна, че сравнението ѝ допада.

— Надявах се, че ти би могъл да изясниш някои неща — задълбавя тя.

— Разбира се. Всичко, с което мога да помогна. — Той се облегна назад и разпери ръце.

Марк се наведе напред.

— Къде бяхте през онази нощ?

— Какво по... Да не мислите, че аз съм я пречукал? — Благоразположеното изражение на Брент се промени в гневно.

— Не го твърдим — побърза да го успокои Анна. — Просто мислехме, че ако си бил там, си могъл да забележиш нещо подозрително. — Тя отклони поглед от процепа, където халатът му не се затваряше напълно.

— Опасявам се, че тук не мога да ви помогна. — Той се намръщи и се пресегна към пакет цигари на тоалетката. — Бях в бар с няколко приятели. Полицията провери. Последният път, когато я видях, бе тогава в къщата. — И хвърли многозначителен поглед към Анна, а тя се изчерви.

— Чух, че се е готвила да ви остави без пукната пара. — Марк го огледа безстрастно.

Брент запали цигара, дръпна силно и изстреля струя дим към тавана.

— Тъй ли? Е, не сте разбрали добре. Тя вдига пара от време на време, но още нищо не значи. Знаете я каква си беше. — Погледна Анна, после отново Марк; очите му се присвиха. — Не че ви влиза в работата.

— Не те обвиняваме в нищо — повтори Анна.

След малко Брент се предаде и каза:

— Да де, добре. Бе дочула, че изкарвам някоя кинта от тази работа. — Сви рамене. — Знам какво си мислите. Но, ей, бизнес си е, като всеки друг. Собственикът е женен и има три деца, ходи на черква в неделя. Знаете ли кой е най-добрият ни клиент? Хотелите „Бристол“. — Той изпръхтя. — „Плати, за да видиш“ за възрастни е много популярно сред търговските пътници.

— Виж, не ме засяга какво правиш, за да си изкарваш хляба — прекъсна го Анна. В светлината на собственото ѝ положение не изглеждаше толкова шокиращо. — Просто се опитвам да стигна до дъното.

— Човече, ако знаех кой го е направил, щеше да е за окайване, след като приключи с него. — Brent поклати глава; изглеждаше по-скоро тъжен, отколкото ядосан. Не беше ѝ хрумвало, че може да му липсва и нещо друго, освен месечния му чек.

— Някаква представа кой може да е бил? — постави точката Марк.

Brent лениво дръпна от цигарата си.

— Защо не поговорите с Лифивър?

— Мислиш, че Глен има нещо общо? — Неловкостта, която бе почувствала, когато го бе видяла на погребението, отново пропълзя у нея.

— Ти ми кажи. — В огледалото над тоалетката тя забеляза, че изрусялата от слънцето коса на Brent отзад започва да оредява.

Стоните от другата страна на вратата се усилиха. Анна чу женски глас задъхано да настоява:

— О, да, бейби, да. Дай ми го. Ооох... по-силно... по-силно...

Внезапно споменът се втурна в паметта ѝ и този път не можа да го прогони. Нима бе само преди три седмици? Струваше ѝ се година. Затвори очи и отново преживя онзи ден...

Анна седеше, вираше се в екрана на компютъра, мръщеше се и дъвчеше нокътя на палеца си.

От: KSSNKRYSAOL.COM

До: MONICA@MONICAVINCENT.COM

Относно: Животът е гаден

„Скъпа Моника,

Извинявай, от известно време не съм ти писала. Работата е там, че ме уволниха. Вещицата не ме хареса от самото начало и все ме преследваше, тормозеше ме за най-малкото, даже и за неща, дето не съм ги направила. И точно тогава Брайана да ми се разболеете от заушки и да ме държи будна по цяла нощ. Тъй че, предполагам, някак я загубих.

Оставих я (на Вещицата) да си я държи. Даже ѝ казах каква е гад и не знам как старецът ѝ изобщо може да я трае. Знаем, трябваше да си затварям устата, ама ми беше дошло до гуша тя да се държи така, като да съм нещо, дето ще ѝ оцапа обувките. Сякаш ми прави някаква страхотна услуга или нещо такова. Не заслужавам ли уважение? Прекалено много ли искам?

Както и да е, сега инспекторът ми се занимава със случая. Няма да е лесно да намеря друга работа, но няма да се дам. Понякога си мисля, че единственото, дето ме кара да продължавам, е, че теб те е грижа.

Твоята приятелка, Кристъл“

Бръчката на челото на Анна се задълбочи, докато пишеше отговора.

От: MONICA@MONICAVINCENT.COM

До: KSSNKRYS@AOL.COM

Относно: ВАШЕ ПИСМО: ЖИВОТЪТ Е ГАДЕН

„Кристъл,

Наистина ме е грижа... много. И разбирам какво е шефът ти да те тормози... повярвай ми, но има и по-добър начин да се овладяват подобни ситуации. Ако нищо не свърши работа, можеш да напуснеш, без да изгаряш мостовите зад себе си. Не ти го казвам, за да те заболи още повече. Знаем какво си преживяла, но погледни и по този начин — ако си стигнала дотук, значи можеш да извървиш целия път. На кого му пука какво мислят другите? Важно е това, което ти самата мислиш за себе си.

Както винаги, Моника“

Анна се чувстваше зле, че мами Кристъл, нея най-много от всички, но дали щеше да приеме съвета ѝ, ако знаеше, че го дава неизвестната сестра на Моника? А пък ако таблоидите само надушеха...

Въздъхна. Имаше си достатъчно проблеми и без това. Като факта, че Моника отново започна да пие. А и начинът, по който се държеше напоследък, като носеща се с голяма скорост кола, чиято гума всеки момент ще се спуква. Сега си го изкарваше на Брент, отбил се преди малко, без съмнение да иска пари. Сърдитите гласове се чуваха чак нагоре по задната стълба.

— Би ми взел и последния цент, жалък кучи син такъв! — Моника крещеше колкото й глас държи. — Всъщност можеш да кажеш „чао“ на издръжката си!

— Тъй ли? Ами ти пък можеш да си поговориш с адвоката ми. — Брент само лаеше, но не хапеше.

Тя се засмя дрезгаво.

— С какво възнамеряваш да му платиш, с чек със задна дата ли? Божичко, колко си жалък.

— Добре де, добре, извинявай, че не те светнах за работата. Но както казах, тя е само временно. — В гласа му прозвуча умолителна нотка. — Просто в момента съм притеснен за пари. Ако можеш да ми пуснеш нещо, ще ти го върна веднага щом се пооправя.

— И кога ще бъде това, след около двайсет години?

— Моля те, бейби.

— Престани с това „бейби“. Ако случайно не си забелязал, сме разведени.

— Добре, добре, успокой се.

— Това каза и когато те хванах да чукаш онази курва. Обзалагам се, издръжката трябваше да излиза от твоя джоб, а не обратното.

— Виж сега, не е Бог знае колко. Плащаш повече на шибания си градинар. — Анна долови страха в гласа му дори докато се опитваше да се защити.

— И по какъв точно начин ги спечели?

— За бога, Моника, аз бях до теб. Обожавах земята, по която стъпваш.

— Наистина ли? И как точно плащането на курвите с моята карта „Американ експрес“ се вписва в цялото ти обожание? — Моника вече наистина се развихряше. Анна разбра, че се забавлява.

— Ами ти първо откъсваш на човека топките, така че какво му остава? Ти беше тази, която исках.

— Предполагам, това трябва да ме накара да се чувствам по-добре?

Анна стана и затвори вратата. Все още можеше да ги чуе, но сега гласовете бяха приглушени. Преди щеше да се почувства задължена да се втурне надолу по стълбите, в случай че нещата загрубеят, но вече не бе така. Единствената причина още да е тук беше, защото не бе успяла да си намери друга работа. Нямаше да е лесно, защото трябваше да се обажда тайно и да се измъква за интервюта, все едно е агент на ФБР.

Приглушеното блеене от другата страна на вратата се усили и Анна усети, че я пробужда тревога. Ами ако нещата излезеха от контрол? Както в онзи случай, когато Моника беше замерила Brent с ваза и тя бе преминала на сантиметри от главата му.

Анна въздъхна. След като вече бе взела решението да напусне, всеки ден беше непоносим, сизифов камък, който трябваше да бута нагоре по хълма, като задачата се усложняваше още повече, защото Моника беше изключително напрегната — вероятно бе усетила, че вятърът се променя.

После си помисли за Кристъл, която се бореше да постигне нещо срещу почти непреодолими обстоятелства. „Защо аз трябва да се самосъжалявам?“ Сега, откакто майка ѝ бе постъпила в „Слънчева светлина“, положението беше по-добро. Започна да посещава спортна зала и прекарваше повече време с Лиз и Дилън. Дори говори с Мардж Фаулър в музея за възможностите да стане екскурзовод. Мардж я насочи към женската лига, която набираше доброволци за туристически обиколки на исторически домове. Затова Анна четеше всичко, което можеше да намери и освежи паметта ѝ за историята на града. В резултат се сприятели с Вивиан Хикс от библиотеката. Няколко пъти излизаха заедно на кафе, а онзи ден Вивиан ѝ бе направила комплимент за фигурата.

И други бяха започнали да коментират. Анна вече не пазаруваше от щанда за дрехи с най-голям размер в „Ръкс“. Дори бе започнала да си слага грим — не много, просто да ѝ придаде малко цвят и да подчертае очите ѝ. (Ако бе научила нещо от всичките съвети за разхубавяване, които щедро бе раздавала през годините, то беше, че по-малкото е по-добро.) Норма Дивейн дори я бе убедила да добави няколко дискретни кичура в косата си.

Мислите ѝ се върнаха към Марк, към спомена за тяхната нощ, скътан като скъпоценно бижу. Ако не се обаждаше, то не беше, защото не искаше да я види, тя го знаеше, а защото се боеше да не я нарани. Приятелите ѝ можеше да казват, че е наивна, но изражението на лицето му, когато се сбoguваше с нея — никой не можеше да е толкова добър актьор. Бе разбрала, че той се разкъсва, защото желаше това, което тя му предлага, но същевременно знаеше, че няма да е достатъчно за нито един от двамата.

Почти можеше да чуе присмеха на Лиз. „Добре дошла в реалния свят“, щеше да каже тя. Но последното, което Анна желаше, бе да се подлага на критика от страна на Лиз. Самият факт, че Марк беше запазил дистанция, доказваше, че е по-добър от женения любовник на сестра ѝ, който и да беше той.

Анна с усилие се върна към екрана: едно от съобщенията беше от почитател, гледал абсолютно всички филми на Моника безброй пъти, та предлагаше римейк на „Мрачна победа“, в който Моника да изиграе ролята на Бети Дейвис, но не сляпа, а в инвалидна количка. Друго едно от *Susieq555@earthlink.com* искаше да узнае какво мисли Моника за междурасовите връзки, в случай че изпита силно сексуално желание по чернокож. И едно от Доти, пенсионирана медицинска сестра, която след години тежък брак бе намерила смелостта да напусне съпруга си. Благодареше на „Моника“ за насърчението и твърдеше, че е било допълнителният тласък, от който е имала нужда.

Слава богу, от известно време не бе получавала нищо от Рошавия Кери. Може да се е изплашил от последния ѝ имейл, в който му казваше да не се безпокои за сигурността на „Лорей-Линда“, защото освен превъзходната алармена система обикалят охранители с кучета. Е, беше преувеличила, но нямаше как той да разбере.

Излизаше от Интернет и осъзна, че вече не чува Моника и Брент. Дали се бяха сдобрили, или просто бяха продължили в друга част на къщата? Стана и предпазливо откряна вратата. Бе минало доста време след обяда и тя умираше от глад. Прецени риска от пътешествие до кухнята, което можеше да я въвлече в скандала.

Накрая гладът взе надмощие. Тя слезе на пръсти и установи, че в кухнята няма никой, освен Арсела, която миеше съдовете от обяда. Отвори хладилника и видя, че е зареден с нискомаслено сирене и нарязани пуешки гърди, които Арсела купуваше специално за нея.

— Какви са последните новини от Чери? — попита тя, докато мажеше горчица върху филия пълнозърнест хляб.

Арсела светна.

— Тя идва скоро. Адвокат казва, всичко наред. — Поколеба се, после тихо добави, докато очите ѝ се наливаха със сълзи: — Благодаря, госпожице Анна.

— Наистина няма защо. — Всичко, което беше направила, бе да накара приятелката на Мод, Дороти Стайнбърг, да напише писмо, за да съобщи, че Чери ще работи в болницата, когато пристигне в САЩ. — Просто се радвам, че свърши работа. С нетърпение очаквам да се запозная с нея.

Анна тъкмо се готвеше да отхапе от сандвича си, когато чу взрив от смях във външния двор. Погледна през прозореца и зърна Моника и Брент, вероятно забравили свадата си. Към тях се бе присъединил и Глен. Не го беше чула да звъни — вероятно Арсела го е пуснала. Тези дни бе толкова далеч в мислите си, едва успяваше да се концентрира върху работата.

Моника ѝ махна да отиде при тях. Ох, Господи! Нямахше начин да я пренебрегне. Сестра ѝ нямаше да приеме оправданието, че е в обедна почивка, а тези дни Анна правеше всичко по силите си да не я дразни. В решителния момент искаше да се разделят в добри отношения, ако не за друго, то поне заради майка им.

Остави сандвича, бутна плъзгащата се врата и излезе във вътрешния двор. От известно време не бе виждала нито Брент, нито Глен. Подготвена за стандартните поздрави — нищо незначещо намигване от Брент и сърдечно „здравей“ от Глен (като учител, който се опитва да насърчи свенливо дете да продължи да пее) — тя ги завари зяпнали от изненада, все едно я виждаха за първи път.

Брент подсвирна продължително.

— Е, какво ще кажеш? — Огледа я от горе до долу, преди да се обърне към Моника: — Сестра ти е направо зашеметяваща.

— Не че винаги не си била страхотна — побърза да вметне Глен. — Но сега...

Отстъпи назад да я разгледа по-добре. В копирената си черна фланелка и сивото сако „Армани“, с капчиците пот, избили по оформената му с гел коса, той изглеждаше почти... лукав.

— Бих те наел незабавно. — Осъзна как се е изтървал и добави: — Макар че ще ти е доста трудно да се пребориш с моята клиентка звезда.

— Да, не е ли изумително? — Анна усети загатнатата ледена нотка в гласа на Моника. — Откога я убеждавам да ми позволи да ѝ купя съвсем нови дрехи, но тя настоява да стеснява старите си. Винаги е била прекалено практична, та да ѝ е от полза.

Дори Анна, която най-добре от всички знаеше на какво е способна сестра ѝ, бе поразена от ловкостта, с която Моника измести фокуса от новата стройна фигура на Анна към торбестите панталони и горнището, които ѝ бяха по мярка само допреди няколко седмици, а същевременно напомни на Brent и Glen колко е щедра. Анна почувства топлина в бузите си и сведе поглед.

— Нямам много време да пазарувам — подхвърли безгрижно и се сети за безбройните случаи, когато бе бутала количката на сестра си нагоре-надолу по Родео Драйв, без Моника нито веднъж да предложи да ѝ купи нещо повече от чорапогащник.

— Няма от какво да се тревожиш, бейби. С тяло като твоето няма нужда да се гиздиш толкова. — Очите на Brent шареха по фигурата ѝ.

Glen предложи сърдечно:

— Какво ще кажете да поплуваме?

Анна усети, че я обзема паника. Но преди да успее да промърмори някакво извинение, Моника се усмихна с лукавата си котешка усмивка и възкликна:

— Точно това ми се искаше!

Анна хвърли отчаян поглед към Brent, но без никаква полза. Той не бе в положение да се разпорежда. Каквото и да поискаше Моника, получаваше го. Единствената причина, поради която го ругаеше от време на време, бе, защото обичаше да му напомня кой е шефът.

Все пак Анна се опита да се измъкне по най-убедителния начин.

— С удоволствие, но съм обещала на Тиери да му се обадя за онези промени — знаеш колко мрази да го карат да чака.

Моника се направи, че не е чула.

— Трябва да има достатъчно кърпи, макар че с Арсела човек никога не знае. — Тя въздъхна — многострадалният работодател, толкова мекосърдечен, че чак му вреди. — Защо не изтичаш да провериш? — поръча на Анна.

Кръвта нахлу в бузите ѝ. Искаше ѝ се да плесне сестра си, но Брент и Глен биха го възприели като пълно нарушение на правилата на играта. А и не съществуваха граници за това, което Моника би могла да направи, за да си го върне — като например постоянната нейна заплаха да прекрати плащанията за клиниката „Слънчева светлина“. Пое дълбоко дъх и се запъти към съблекалнята.

След малко преглеждаше чекмеджето, където държаха банските, и изведнъж ѝ хрумна, че старият ѝ бански ще виси около нея като слонска кожа. Порови из бикините, които сестра ѝ бе харесвала преди злополуката, и избра най-скромните. Избягваше да гледа към огледалото и ги нахлузи. Най-сетне рискува да се огледа, а през нея премина вълна — беше шокирана. Не само бикините ѝ стояха съвършено, изглеждаше...

Секси. Анна не се самозаблуждаваше: не можеше да отрече видяното в огледалото — гърди, които достатъчно издуваха горницето с презрамки през врата ѝ, приятна закръгленост, без да се подрусва, докато вървеше. Не просто бе отслабнала; тренировките в спортната зала си казваха думата. Как не бе забелязала досега?

Излезе точно когато Брент и Глен напускаха съблекалнята от другата страна. Брент отново нададе вълчи вой, а Глен просто зяпаше.

На Моника, която беше облечена в бански, когато Брент бе пристигнал, очевидно не ѝ беше твърде приятно, че са я изместили от сцената, та макар и само за минута. Огледа Анна през басейна; каменното изражение на лицето ѝ казваше всичко. После извика с престорена бодрост:

— Момчета, престанете да зяпате сестра ми, ще ми е необходима малко помощ! — А когато Анна се приближи, тя се обърна към нея: — Бях забравила, че още пазя това. Е, можеш да го ползваш. Бог знае, че аз не мога да отида никъде с него тия дни.

— За какво си говорите? — Глен изрече репликата си, без да се запъне. — Ти все още си най-невероятната жена на планетата.

— С която никой не спи. — Моника говореше безгрижно, все едно бе най-остроумната шега.

Само Анна знаеше, че това е истина — Моника не бе спала с никого след злополуката. Не че нямаше да има дълга опашка от желаещи, ако помахаше с пръст, но гордостта не ѝ позволяваше. Вместо това предпочиташе да наложи илюзията за фаталната жена,

отчаяно флиртувайки с всеки — от Глен до синовете на градинаря, а понякога дори преминаваше границата, както бе станало с приятеля на Анди. Не правеше и нищо, за да опровергава слуховете от най-различно естество — за акордьора на пианото, с когото се предполагаше, че има връзка — мълва, със сигурност допринесла повече за неговата, отколкото за нейната репутация. Дълбоко под показността, Анна бе сигурна, лежеше отчаянието от осъзнаването, че е загубила всичко, което някога я е определяло като жена.

Това беше достатъчно да накара Анна да изпита съжаление към нея. Почти.

Тя се плъзна в басейна, преплува краткото разстояние и установи, че след като вече не се чувства тромавия кит, не е толкова ужасно. Загреба наоколо, докато двамата мъже правеха компания на Моника в плиткия край, и веднага щом видя, че може да се измъкне, без да привлече вниманието им, се изкатери навън.

Арсела знаеше, че умира от глад, и бе изнесла поднос с плодове и сирене. Анна си взе грозде и се изтегна на един шезлонг. Изненадана установи, че не си прекарва зле. Беше по-добре, отколкото да седи в задушния офис, макар че, ако някой ѝ бе казал преди шест месеца, че ще дойде ден, когато няма да се ужасява от вида си по бански, щеше да избухне в смях.

Скоро Глен обяви, изпълнен със съжаление, че му е време да си тръгва — трябвало да вечеря с Харви, подчерта той, споменавайки името на един от най-важните продуценти на Холивуд така, както богатите жени споменават кожените си палта. Анна се възползва от възможността също да се оттегли.

Бе в съблекалнята и се бореше със закопчалката на горницето си, когато вратата се откряна. Изненадана се обърна и видя Глен, застанал точно на прага; светлината, проникваща през щорите, го караше да изглежда зловец, като Клод Рейнс в „Знаменитият“.

— Май имаш нужда от помощ? — подхвърли той.

— Глен! Какво правиш тук? — Ръцете на Анна паднаха отстрани и тя го погледна неуверено.

— Надявам се, не те притеснявам — усмихна ѝ се обезоръжаващо.

— Не, разбира се, не. — Искаше ѝ се да се срита. Защо го каза? Той трябваше да разбере колко неуместно бе.

— Не исках да те притеснявам навън, но начинът, по който изглеждаш в това — погледът му премина надолу, — определено трябва да бъде забранен.

Анна се сви вътрешно. Беше чувала и по-добри свалячески реплики във второкласни еротични филми.

— Благодаря. — Звучеше небрежно, но леко се пресегна към кърпата си.

— Освен това винаги съм смятал, че си красива. „Лъжец“, помисли си тя, ала бе прозвучало толкова искрено, че за момент престана да се пази. Когато той пристъпи и я притегни в ръцете си, беше прекалено зашеметена да протестира.

Устните му бяха върху нейните. О, Господи!

Преди време вероятно би се зарадвала на целувката му, но сега единственото, което усещаше, бе мокрият му бански, залепнал за кожата ѝ, и горещият му език, проникващ в устата ѝ. Опита да се извие, но той само я стисна по-силно, сякаш тя правеше това, за да го възбуди. Анна тихичко извика и го отблъсна.

— Глен... недей. Моля те.

Той отстъпи с престорено обидено изражение.

— Шегуваш се, нали?

— Не, не се шегувам. — Вложи в думите толкова сила, колкото можеше, без да крещи. Не искаше другите да чуят. — Аз те харесвам. Нека оставим нещата така.

Най-погрешното нещо, което можеше да каже.

— И аз те харесвам. — Гласът му стана дрезгав, клепачите му се притвориха. Проследи линията на ключицата ѝ с върховете на пръстите си. Преди никога не бе обръщала внимание колко е космат, дори и по дланите — като маймуна.

— Нямах предвид това — пак запротестира тя.

— Знам, но нали приятелите също могат да се забавляват? — Той игриво подръпна едната ѝ презрамка.

— О, я стига, Глен. Напълно съм сериозна. — И се опита да придаде на гласа си шеговита нотка, като напразно се надяваше, че така ще го накара да престане.

— Аз също. — Той се ухили, мокрият му бански не оставяше никакво съмнение в думите му.

— Виж сега, ако съм те накарала да мислиш...

Той покри устата ѝ със своята, издаде таза си напред и започна да се отърква в нея. Един от пръстите му проникна под еластичните бикини. Колкото Анна се боричкаше да го избегне, толкова повече го разпалваше.

— Престани! — изсъска тя. — Престани веднага, или ще...

— Крециш? — Гласът му бе нисък и интимен, почти развеселен, сякаш двамата споделяха тайна, което всъщност и правеха в известен смисъл: и двамата бяха наясно кого ще обвини Моника.

Анна отново се поколеба — достатъчно дълго, и той го прие като примирение. Сега се опитваше да ѝ разтвори краката с коляно. Усещаше възбудата и топлината му под влажните бански и я заля паника. Помисли си за Марк, колко нежен бе той. Това ѝ даде силата, от която се нуждаеше.

Анна отметна глава назад и закрепця колкото сили имаше.

Глен се отдръпна намръщен. Очевидно не беше очаквал, не и от плахата като мишка Анна. Преди да може да си събере мислите и да си оправи банския, вратата широко се отвори. Зад косматото рамо на Глен в рамката на вратата се очертаваше силуетът на Брент.

— Какво по... ей, я долу ръцете от нея! — Той се гмурна напред и избута Глен, който залитна назад.

Хвана се за един стол и се изправи. И в частицата от секундата, преди да нападне, истинската същност на Глен се разкри: хлапето от Комптън, което бе сменило Ечевариа с моминското име на майка си и беше прекарало толкова време да изучава навиците на изпълнителните директори на студиите, чийто шофьор бе, колкото и върху учебниците в колежа.

Той се изстреля към Брент не като боксьор, а като уличен побойник, целийки се ниско. Въпреки че Брент беше по-висок и по-тежък от него поне с десетина кила, мускулите му бяха главно за показ. Ударът го нацели в стомаха и го прати да се гърчи до стената с грухтене, предизвикано от изкарания му въздух. Като каскадьор в уестърн, той бавно се плъзна към пода и се приземи с глухо тупване.

Анна бе застинала. Дори Глен не помръдваше, докато зяпаше Брент, свит на пода, без да може да си поеме дъх. Представи си ги тримата, застинали така завинаги, като изображение от Помпей; през прага падна сянка. Вдигна поглед и видя Моника, в очите ѝ блестеше

такава яростна омраза, та Анна усети как студени тръпки пропълзят по гръбнака ѝ.

Нямаше да е толкова лесно да напусне сестра си, както се беше надявала. Щеше обаче да е още по-трудно да остане.

Споменът избледня и остави Анна разтреперана да седи, обгърнала се с ръце, в занемарената гримьорна на Брент.

— Глен? Не мога да си го представя като убиец, ако това имаш предвид. — Можеше да бъде какво ли не, но не и престъпник.

— Но той не казва същото за теб. — Брент отново си дръпна от цигарата. — Съобщил е на полицаите, че си заплашвала Моника. Питаха ме дали някога съм забелязвал подобно нещо.

Анна пламна от възмущение.

— Какво им отговори?

— Че според това, което съм виждал, е било точно обратното. Начинът, по който се отнасяше с теб... не бих те винил, ако я беше пречукала.

Анна усети, че кръвта се оттича от бузите ѝ. Брент посвоему може да е искал да направи добро, но беше успял единствено да я представи да изглежда по-лоша.

Марк я хвана за ръката и я стисна.

— Откъде да знаем, че не пуска дим само за да прикрие собствения си задник?

Тя поклати глава.

— Човек не убива дойната си крава.

— Може би прекалено се задълбочаваме в търсенето на мотив.

— Престъпление от страст? — Беше ѝ идвало наум, но доколкото знаеше, не бяха романтично свързани, което зачеркваше сценария с ревнивия любовник.

Преди да продължат с предположенията си, вратата се откряна и момичето с пънкарската прическа подаде глава.

— Готови са за теб — уведоми то Брент. — Имаш ли нужда от разгривка?

Той ѝ смигна, за да покаже, че не е необходимо. Анна се стараше да не мисли прекалено какъв вид разгривка имаше предвид асистентката, а той се изправи.

— Слушай, наистина съжалявам — доста ти се събра. Ако мога да направя нещо, знаеш къде да ме намериш.

— Благодаря — отвърна му тя и си помисли, че вече беше направил повече от достатъчно.

Той я целуна по бузата и излезе, като остави аромат на „Брут“.

— Толкова от Brent — отбеляза тя сухо към Марк, докато тръгваха от паркинга. — Не сме напреднали особено в сравнение с началото.

— Освен че сега вече знаем как стоят нещата с Глен.

— Да, ясно е, че е лъжец и змия в пазвата.

Този път Анна не се въздържа и подробно му разказа всичко, случило се през онзи ден — как Глен се беше нахвърлил върху нея и как, ако Brent не бе го спрял, той щеше да я изнасили. Марк не промълви и дума. Едва когато завърши, той рязко зави в отбивката.

— Знаеш, че вината не е твоя, нали? — каза той строго и се обърна да я погледне в лицето.

— С ума си, да.

— Какво ще стане, ако насочиш обвинението там, където следва?

— Не разбирам за какво намекваш.

— Може би се боиш, че ще трябва да направиш нещо в тази връзка.

— Говориш като психоаналитик. — Тя едва се усмихна.

— Просто ми обещавай, че следващия път, когато си бясна на някого, няма да го оставиш да му се размине.

— Дори и ако си ти?

— Особено ако съм аз.

Анна не бе усетила, че трепери, докато той не я притегни в прегръдката си; едва тогава я обзе дълбоко спокойствие.

— И все пак не го виждам като убиец — колкото и да й се искаше.

— Би ли го приела като изнасилвач?

— Той не... — Тя се спря. — Не.

Марк се отдръпна.

— Добре тогава, нека видим какво има да ни каже самият той за себе си. — Изречението му бе мрачно, докато сменяше скоростите и на заден ход отново излезе на пътя.

— Ако допуснем, че изобщо пожелае да разговаря с нас.

— С малко късмет ще го хванем неподготвен.

Тя се зачуди каква би била ползата. Ако напрегнеше въображението си дотам, че Глен е убил Моника, как, по дяволите, щяха да го докажат? Дори и така...

Обясни на Марк как да стигне до офиса на Глен и добави:

— Ако побързаме, ще можем да го хванем, преди да е отишъл да обядва.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Анна и Марк се насочваха на юг по магистрала Санта Моника, Финч оглеждаше писмото, подпряно на тоалетката ѝ. Не беше се прибирала от закуска, защото тренираше Шайен на манежа, и се бе втурнала да си вземе душ и да хвърли на гърба си чисти дрехи, преди да се срещне с Анди. Бяха домакини на чай парти по случай рожден ден в „Чай и съчувствие“ на групичка по-малки момичета, първият, от които бе имал такъв невероятен успех, че сега се записваха месеци предварително.

Мисълта за цвърчащите тринайсетгодишни деца изчезна, когато вдигна писмото, без съмнение оставено от Мод, която обикновено носеше пощата. Пликът бе бледосин и омачкан; леко лъхаше на лавандула. Когато забеляза обратния адрес, сърцето ѝ заби.

„Госпожица Лорейн Уелс
1345 Белвю Менър
Пасадина, СА 91105“

Тя се отпусна на леглото и разкъса плика. Беше писала на Лорейн, но не бе очаквала толкова скоро да получи отговор. В действително изобщо не бе очаквала, че ще ѝ пише. Извади единствения лист с трепереща ръка.

„Скъпа госпожице Кайли,
Благодаря Ви за писмото. Бих желала да се срещна с Вас, ако е възможно, но за съжаление напоследък не излизам много. На осемдесет и седем години съм и вече имам две смени на тазобедрената става. Ако можете да дойдете при мен, ще Ви бъда изключително благодарна.

Сигурна съм, че има много неща, за които бихме могли да поговорим.

Можете да ме намерите на (626) 555–8976. Очаквам с нетърпение Вашия отговор.

Искрено Ваша, Лорейн Уелс“

Намръщена, Финч го прочете още веднъж. Какво точно означаваше?

„Сигурно просто е самотна възрастна жена, която си търси компания.“ Може би всичко, което щеше да чуе, беше куп истории, които не я засягаха изобщо. В случай че Лорейн все още е с акъла си.

От писмото можеше да се съди, че е съвсем на себе си. „А представи си, просто си представи, че имат някаква връзка.“ Тя пхна писмото обратно в плика и го прибра в чекмеджето. „Само почакай, докато Люсиен научи.“ Мисълта я изненада. Защо той, а не Анди? Една целувка не ги правеше двойка. Нито пък фактът, че утре ще ходи на барбекю в дома му. Нищо, дето Люсиен се бе пошегувал, че баща му е толкова либерален, та момичето може да пренощува, а на стареца и окоето няма да мигне.

„Той не е като другите момчета“, каза си тя. Повечето от които през цялото време се опитваха да ѝ бръкнат в гащите. Освен ако само не играеше играта много тънко, като последното момче, с което беше ходила. Преструваше се, че я обича, но я бе използвал само да си върне предишната приятелка.

Отхвърли спомените за онези дни и се огледа, сякаш да събере мислите си. Стаята ѝ встрани до обора си беше до голяма степен същата като преди, когато бе принадлежала на Хектор, с изключение на покривката на леглото, подарък от кръжока по шев на Мод по повод окончателното ѝ осиновяване, и плакатите, които си бе окачила — на единия имаше табун мустанги, галопиращи през равнината, а на другия — апалузка кобила с жребчето си. В рамката на огледалото на тоалетката бе пхнатата снимката ѝ с Анди, докато се побутват за пред фотографа, на последното откриване на галерията на Иън, и една снимка на Лора и Хектор, заобиколени от целия клан Кайли-Делароса в деня на сватбата им.

Финч взе душ и си навлече рокля. Обикновено ходеше с джинси, но всички момичета на тържеството щяха да са официално облечени. Не искаше да изглежда опърпана в сравнение с тях.

— Леле, колко си хубава — каза Мод, когато тя връхлетя в кухнята и плъзгащата се врата се тресна след гърба ѝ. — Мисля, че не познаваш приятелката ми, доктор Стайнбърг.

Тя посочи жената, седнала до нея на масата, която не бе толкова стара, колкото Мод; в косата ѝ имаше повече кестеняво, отколкото бяло. Изглеждаше ѝ позната.

— Не сте ли...

— Мис Ноември — рече тя със смях и изпъчи почти плоската си гърд. — Макар че бих предпочела да ме наричаш Дороти.

Финч си спомни, че Дороти не бе официален член на кръжока по шев, но я помолиха да позира за календара, защото отчасти бе вдъхновен от нея — печалбата щеше да отиде за изследователска програма, оглавявана от лекарката. Всичко беше започнало миналата година, когато Мод бе изпратила цветя да ѝ благодари, че е спасила живота на Джек — Дороти завеждаше неонаталното отделение в „Доминикан“, — и бе апелирала да се помогне за годишното набиране на средства за болницата. Оттогава бяха неразделни приятелки.

— Вие, хора, да не сте намислили да повторите? — подразни ги Финч и хвърли поглед към снимките, разпръснати на масата, извадки от фотосесията. Зърна гола фотография в цвят сепия на Мейвис Фицджералд до пианото; над едното ѝ рамо се спускаше артистично надиплен шал.

— О, небеса, не. Веднъж е достатъчно — побърза да обясни Мод. — Опитваме се да решим коя от всичките ще послужи най-добре за реклама. За великденската разпродажба на печива. Нали знаеш, че клубът винаги предоставя известно количество сладко? Е, Дороти измисли съвършеното име — „Добре запазено“. Става ли за примамка?

Финч усмихнато поклати глава. Отдавна трябваше да е свикнала със странностите на Мод, но това вече бе върхът.

— Дами, не сте ли достатъчно известни?

— По-скоро сме безчестни. — Очите на Мод проблеснаха.

— Какво ще кажеш за тази? — Финч посочи към групова снимка на дамите, на която те държаха саксии с цветя пред стратегическите

места, с Мод в средата, надничаша изпод огромна сламена шапка. Беше толкова... ами присъщо за Мод.

— Не мислиш ли, че изглеждам прекалено... — Мод замълча и се изкикоти.

— Секси? — подкачи я Финч. — Да, би могла да предизвикаш някои мисли у Уолдо.

Беше добре известно, че портиерът на клуба си пада по нея, макар Мод да бе направила всичко възможно да го обезсърчи. Била виждала достатъчно мъже да се напиват до смърт, бе казала тя хладно, като имаше предвид покойния си съпруг. Финч запечата целувка на бузата ѝ, която миришеше на незабравки.

— Трябва да бягам. Ще се върна навреме за вечеря. — На излизане махна на Дороти. — Довиждане. Радвам се, че се запознахме.

Докато се друсаше надолу по Олд Соренто Роуд в пикапа на Хектор, мислите ѝ се върнаха към Анна. Журналистите все още обсаждаха дома ѝ — бяха пооредели, но явно достатъчно, за да я държат встрани. Финч изгаряше от нетърпение да сподели новините си — досега бяха събрали почти три хиляди долара! — но снощи, когато се бе отбила да ѝ каже, къщи нямаше никого. Утеши се с мисълта, че докато Анна се върне, парите ще са станали още повече. Днес с Анди планираха да се обърнат към някои от майките на тържеството.

Пристигна в „Чай и съчувствие“ и видя Клеър да се суети наоколо по престилка, докато поставяше завършителните щрихи към подредбата на масата.

— Не съм закъсняла, нали? — попита тя. Клеър винаги бе толкова оправна; караше те да се чувстваш, че си дошъл съвсем малко по-късно от необходимото.

— Тъкмо навреме. — Тя пхна стръкче кученца в източена ваза и се изправи да се усмихне на Финч. — Анди е в кухнята. Сигурна съм, че не би отказала малко помощ.

Косата на Клеър, с цвят на кленов сироп, бе завита на кок, от който се бяха отпуснали няколко къдриви кичура и очертаваха стройната ѝ шия. Медальонът във форма на златно сърце, който съпругът ѝ Мат бе ѝ подарил на годежа им — с негова и на двете му деца снимка вътре — се подаваше изпод набраната ѝ копринена блуза.

Сватбата им миналата Коледа беше най-романтичната, която Финч някога бе виждала: церемония на свещи в „Св. Ксавие“, с

госпожица Хикс от библиотеката, която, оказа се, притежаваше изненадващо приятен глас и изпълни „Аве Мария“, после елегантният прием на закрито в „Исла Верде“.

Откъм задната част долетяха ударите на чукове и стърженето на трионите — Мат и бригадата му преобразуваха гаража, в който с Клеър може би най-сетне щяха да се нанесат. Работата почти бе приключила. Оставаше само да изберат цвета на боята, тапетите и плочките — нещо, което отегчаваше Анди до сълзи, а пък Финч, израснала, без да знае какво е истински дом, намираще за безкрайно очарователно.

В кухнята намери Анди да подрежда миниатюрни ягодови тарталетки върху покрити със салфетчици чинии. Тя се пресегна да си вземе една и Анди я плесна през ръката.

— Ей, ей! Я си спомни миналия път.

Как би могла да забрави? Група дванайсетгодишни деца, които общо едва ли тежаха колкото Мат, бяха опустошили всяка трошица и шумно искаха още. За щастие фризерът бе зареден за точно такива извънредни случаи. Една-две минути в микровълновата, и момичетата се тъпчеха с топли шоколадови сладкиши с орехи и лимонови пасти.

— Да се надяваме, че днешната група няма да е толкова лакома — каза тя.

Анди ѝ подаде нож и посочи към тавата шоколадов сладкиш на печката.

— Внимавай да ги нарежеш на съвсем малки парченца, че да изглеждат повече.

Няколко минути преди пристигането на гостите всяка маса бе заредена със сребърна етажерка с подредени чинии с миниатюрни сандвичи, ягодови тарталети, микроскопични вафли с крем и еклери, както и бисквити и шоколадов сладкиш с орехи на хапки. Клеър беше купила етажерките от Делия Симс, редовна посетителка на „Къщата на дървото“, която ги бе открила в килера за съдове на баба си миналата година, когато се готвеше да продаде имението на търг. (Финч дори не знаеше как се наричат, докато Клеър не ѝ каза, и сега тя винаги внимаваше да използва правилното френско произношение — *etagere*; правеше го да звучи по-изтънчено.)

Клеър отстъпи назад, за да се полюбува на ефекта.

— Почти ме кара да пожелаая отново да съм на тринайсет.

— Каква бе тогава? — Анди облиза капка шоколадова глазура от пръста си.

Беше странно да ги гледаш и двете заедно — колкото си приличаха в някои неща, толкова се различаваха в други. Допреди малко повече от година Анди дори не знаеше, че Клеър съществува, но сега бяха близки като сестри, отраснали заедно. Анди бе главната шаферка на сватбата на Клеър, а когато майката осиновителка на Клеър почина миналата година, Анди бе летяла с нея до Мирамонт за погребението.

Клеър се усмихна.

— Мисля, бях чудачка, но съм сигурна, че така е било само в моята глава. Разбира се, фактът, че бях двацет сантиметра по-висока от най-високото момче в класа, не помагаше.

— Трябва да чуеш Джъстин. — Анди направи гримаса. По-малкият ѝ брат бе много израснал през последната година и гласът му звучеше като жабока Кърмит.

— Миналата година момичетата бяха радиоактивни. Сега единственото, за което той и приятелите му могат да говорят, е кои от тях носят сутиен.

Клеър наля мляко в една кана.

— Бях последното момиче в класа, което го сложи. Молах се в църквата да ми порасне бюст.

— За щастие ето за какво никога няма да се безпокоя. — Анди хвърли лукав поглед към гърдите си — поводът за завист от всяко момиче в гимназията „Портола“. — При мен бе акнето. Приличах на пица с всички екстри.

— Пица? Мислех, че тук е чайна.

Всички глави се извърнаха към Джери, когато тя се втурна през вратата в опънати по краката джинси и кожено яке върху еластично розово горнище. Не трябваше да търсиш по-далеч от майка ѝ, за да разбереш откъде Анди се е сдобила с бюста си.

Момичето завъртя очи.

— Говорехме за... — замълча. — Няма значение. — Джери сви рамене — бе свикнала Анди да се отнася към нея като към същество от друга планета — и остави хартиената торба на масата до вратата. Всяка седмица донасяше пазарски торби с лимони от дърветата край

„Исла Верде“, на които Клеър намираще подходящата употреба — за всичко от лимонада до прочутите ѝ лимонени торти.

— Кое момиче има рожден ден? — попита Джери, докато оглеждаше ръчно нарисувания плакат над вратата.

— Дъщерята на преподавателя Григс — уведоми я Клеър.

Джери огледа подредената маса с копнеж.

— Имаш късмет, че съм на диета, иначе щях да нападам всичко като мравки на пикник. — Твърдеше, че докато е била в Европа, е наддала, но Финч не можеше да забележи.

— Мамо — изстена Анди доброжелателно, когато Джери опита една паднала трохичка. В някои случаи се държеше така, сякаш тя е родителят. Бе станало по-лошо, откакто майка ѝ отново се омъжи. Освен че се беше сдобила с нов, втори баща, Анди трябваше да напусне къщата, където бе живяла още от раждането си. Сега спалнята ѝ бе два пъти по-голяма от предишната, но това едва ли можеше да компенсира всичко, поне според Финч.

Джери се обърна към нея.

— Някакви новини?

За момент Финч усети, че я обзема паника, като си помисли, че Анди може да ѝ е казала за Лорейн, преди да се сети, че имаше предвид бебето.

— Още чакат — отвърна тя. — От агенцията обясниха, че може да е нужно известно време.

— Кажим им, че стискам палци — настоя Джери.

Часовникът на фурната иззвъня.

— Паят ми. — Клеър побърза да го извади; Джери се понесе след нея, като поскърцваше с ниските еспадрили и носеше торбата с лимони.

Финч чу, че на алеята спира кола, и погледна през прозореца; видя шумното ято тринайсетгодишни момичета в най-хубавите им празнични дрехи да се изсипват от черен микробус „Субару“; майка с угрижено изражение ги водеше нагоре по пътеката.

— Момичета! Внимавайте как се държите! — извика тя, когато те нахлуха през вратата и запищяха от удоволствие. Финч разпозна госпожа Лийхи, собственичката на магазинчето за занаятчийски изделия до „Деларосас“ — дребна, изпита от аеробика жена с къса, пухкава руса коса и очила в стил „Сара Джесика Рафаел“. Тя се обърна

към Финч с изнурена въздишка. — Нощувах у нас. Не заспах до не знам кое време и са малко напрегнати.

— Не се безпокойте, ще се справим — отвърна Финч усмихната.

— В такъв случай разполагайте с тях. — Тя хвърли предупредителен поглед към пухкава червеноекоска, която си взе тортичка, докато Анди обикаляше останалите и им показваше къде да оставят подаръците. — Ще се върна в три да ги взема.

Почти бе стигнала до вратата, когато Финч набра смелост:

— Хм, госпожо Лийхи? Събираме пари за фонда за защита на Анна Винченци. Питам се дали вие, хм, бихте желали да направите дарение. Каквото ви е възможно. Всеки долар е от полза.

Усмивката на госпожа Лийхи избледня и Финч си помисли: „Опаа!“ Досега имаше доста голям късмет, но се срещаха и такива, които бяха отписали Анна като виновна до доказване на невинността ѝ. Финч разбра, че госпожата е тъкмо от тези, още преди да отвърне хладно:

— Бих искала, но може да изглежда така, сякаш вземам страна.

— Но тя е невинна! — отрони Финч.

Госпожа Лийхи я погледна с остър упрек. Явно смяташе, че е неуместно да обсъждат темата пред момичетата.

— Мисля, че съдебните заседатели трябва да решат — каза тя с умишлено приглушен тон, като отстъпи назад, сякаш да подчертае дистанцията. — А сега бихте ли ме извинили.

Финч усети, че кръвта нахлува в бузите ѝ. Как човек може да бъде толкова студен? Тя почти щеше да каже на кучката какво мисли, но заради повода си сдържа, езика.

— Сигурна съм, че ако я познавахте... — Гласът ѝ изтъня. Погледът на госпожа Лийхи можеше да спре движението на улицата.

— Бих допуснала, че не изглежда такъв човек, но нали знаете какво казват — тихите води са най-дълбоки.

Финч преглътна ядовития отговор, който копнееше да изстреля към гърба на оттеглящата се жена. Почти се зарадва, че тържеството ще я поразвлече; щеше да я предпази от собствените ѝ мисли за убийство. С Анди прекараха следващите няколко часа в наливане на лимонада, горещ шоколад и чай. Добавяха сандвичи и сладкиши, които се поглъщаха толкова бързо, колкото успяваха да напълнят чиниите. Усмиваха се, пускаха шеги и устройваха игри, но през цялото време

Финч усещаше как ужасът ѝ нараства. Какъв шанс щеше да има Анна, ако мнозинството мислеше като госпожа Лийхи?

Скоро Клеър изнесе тортата, залята с бяла шоколадова глазура, украсена със захарни рози. Очите на рожденичката се разшириха, когато я поставиха пред нея. Другите момичета пляскаха с ръце и надаваха одобрителни възгласи и Натали имаше нужда от два опита, преди да духне всичките свещи. Клетото дете бе астматичка, макар да не личеше по розовите ѝ бузи и грейналите очи.

Госпожа Григс пристигна точно в три да прибере Натали. След отказа на госпожа Лийхи на Финч не ѝ се искаше да се обърне към нея. Но госпожа Григс винаги бе дружелюбна и Финч не можеше да си позволи да проявява плахост, не и когато бе заложено толкова много.

Тя изчака Натали да хукне към колата с по една пазарска торба с разопаковани подаръци във всяка ръка, но преди да успее да отвори уста, съпругата на пастора се впусна в излияния:

— Не знам как да ви благодаря, момичета. Не помня откога не съм виждала Нат толкова щастлива. Искан ми се да можех да присъствам. — Изглеждаше тъжна. Бяха си отишли дните на майката закрилница: дъщеря ѝ бе дала ясно да се разбере, че не трябва да си подава носа тук.

— Направили сме много снимки — успокоя я Анди.

— С нетърпение очаквам да ги видя. — От изражението на госпожа Григс изглеждаше, че тринайсетгодишнината щеше да е толкова трудна за нея, колкото и за момичето.

Финч прочисти гърло.

— Хм, между другото, питахме се дали...

Анди долови колебанието ѝ и се намеси:

— Събираме пари за фонда за защитата на Анна Винченци.

Финч чакаше с пресъхнала уста. Преподобният господин Григс и съпругата му се ползваха с голямо влияние сред общността. Ако те таяха съмнения към Анна...

Но госпожа Григс, закръглена и пухкава като съпруга си, със сърцевидно лице, което се подчертаваше от ниско растящите корени на косата в средата на челото, я спаси от мъките ѝ.

— Всичко, с което разполагам в момента, е четирийсет. Ще свърши ли работа? — Тя извади портфейла си, измъкна две двайсетачки и ги напъха в ръцете на Финч. — Моля, кажете на Анна,

че се молим за нея. Всъщност съпругът ми възнамерява да я спомене по време на службата в неделя — довери тя с приглушен тон. — Някои хора са склонни да правят прибързани заключения. Нуждаят се от напомняне, че точно срещу такъв тип мислене проповядва Иисус. — Тя прибра портфейла обратно в чантата си с усмивката на жена, която се надява да промени света, макар и в незначителна степен. На Финч ѝ се искаше да я разцелува.

Преди не вярваше в Бога. Но точно сега, докато наблюдаваше как госпожа Григс подскача по пътеката, ѝ се стори, че всичко е възможно — дори чудеса.

— Почти стигнахме. — Люсиен натисна клаксона и едно куче, необгърнато от жълтото кълбо прах на пътя, се понесе след тях.

Финч не бе разбрала, че живее толкова далеч, чак в покрайнините. Като забеляза редицата пощенски кутии, окачени на стълбове, килнати под различен ъгъл сред гъсто обраслите плевели, тя се зачуди дали баща му наистина е толкова заможен, колкото бе предполагала. Каза небрежно:

— Никога не си ми споменавал с какво се занимава баща ти.

— Пенсионирани е. — Люсиен имаше напрегнатото изражение, което винаги се появяваше, когато станеше дума за баща му.

— От какво?

— От живота.

— Не знаех, че можеш да се пенсионираш от това.

— Можеш, ако си богат. — От циничния му тон стана ясно, че не е нещо, с което се гордее. — Дядо ми направи един тон пари от недвижими имоти — обясни той. — Оттогава татко си живее живота. Един вид е черната овца на семейството.

Черна овца или не, но все пак вероятно сноб.

— Питам се какво ли ще си помисли за мен — каза тя нервно.

— Не е в позицията да осъжда някого, повярвай ми. — Вероятно се усети как прозвуча, защото побърза да добави: — Но съм сигурен, че ще те хареса. Защо не?

Финч се сети за няколко причини, но запази мислите за себе си.

В края на изровената кална алея, която правеше пътя към къщата ѝ да прилича на магистрала, те завиха надолу по друга застлана с

чакъл алея за коли и домът на Люсиен се извиси пред погледа им — съединени постройки на различно ниво, засенчени от величествени зелени дъбове. Нагоре по хълма имаше конюшня и кошара за коне.

— Не знаех, че имате коне! — възкликна тя.

— Преди имахме — вече не. Продадоха ги. — Той спря зад редица от коли. Дворът бе приятно оформен — имаше дори японско езерце с миниатюрен водопад, но изглеждаше занемарено.

— Колко тъжно. — Тя си помисли колко би била съкрушена, ако трябва да изгуби Шайен.

— Така или иначе, бяха основно за показ. — Люсиен сви рамене.

На Финч ѝ бе трудно да си представи как някой би могъл да притежава кон така, както би притежавал скулптура, но се въздържа от коментар и последва Люсиен в къщата. Завесите бяха спуснати, но дори в мъждивата светлина видя, че от известно време не е почиствано. Накъдето и да погледнеш, имаше препълнени пепелници, празни кутии от бира и чаши от кафе. Парченца от нещо, което ѝ се стори като геврече и чипс, хрущяха под подметките ѝ, докато прекосяваше застланата с килим дневна.

Откъм задната част на къщата се носеха гласове, накъсвани от сърдечен мъжки смях. Финч пристъпи през плъзгащата се стъклена врата към покрития с тръстика вътрешен двор, където група мъже на средна възраст се бяха разположили около маса и пиеха бира. Единият вдигна ръка за поздрав, без да сваля очи от плешив мъж в хавайска риза, който разказваше виц. Когато стигна до развързката и петимата изреваха от смях, единият, тя предположи, че е бащата на Люсиен, се надигна от стола с цигара в едната ръка и бира в другата и бавно се приближи към тях да ги поздрави.

— Татко, това е Финч. — Люсиен изглеждаше нервен, докато ги представяше.

— Здравейте. Радвам се, че успяхте да дойдете. — Месестата му ръка погълна нейната и тя усети, че се взира към червендалесто лице, което смътно напомняше това на Люсиен.

— Благодаря, че ме поканихте, господин...

— Гай. Тук не се придържахме към формалностите. — Той ѝ смигна. — Какво да ви предложи за пиене?

— „Спрайт“, ако имате. — Имаше усещането, че би ѝ забъркал и картини, ако пожелаеше.

— Аз ще го донеса. — Люсиен изчезна вътре и я остави сама с баща му.

— Разбрах, че си от Ню Йорк. — Гай се срути на един стол и направи жест към съседния. — Имаме двуетажен апартамент на Седемдесет и първа и Медисън. С изглед към парка откъм цялата стена. По дяволите, още плащам за него — каза той, като без съмнение имаше предвид издръжката, която даваше на бившата си жена.

— Аз живеех във Флатбуш. — Финч усети тръпка на перверзно удоволствие, когато видя изражението на лицето му. За хора като бащата на Люсиен тази част на Бруклин сигурно изглеждаше по-далеч от Луната.

Той бързо се съвзе и каза малко по-сърдечно, отколкото трябва:

— Е, няма значение откъде си; брой се докъдето стигаш. — Впери замъглен поглед в Люсиен, появил се с чаша в ръка. — Нали тъй, сине?

— Точно така, татко. — Люсиен бе докарал леко напрегната усмивка.

— Вземете мен например. Писна ми от вечната безкрайна надпревара и приключения. Реших, че е време да се порадвам на живота.

На Финч й се струваше, че радостта му е малко прекалена, но единственото, което каза, беше:

— Имате хубава къща.

— Петнайсет акра от рая. Става за живеене, нали? — Той отметна ръка напред в експанзивен жест, който събори кутията с бира на масата до лакътя му. Отскочи от плочките при краката му с кух, метален звън, преди да се претърколи към храстите. — Просто виж изгледа.

Очите му обходиха ръждивокафявите хълмове, извисени в далечината. Когато погледът му се върна към Финч, за един миг сякаш се чудеше коя е и какво прави тук. После се усмихна и добави:

— Ей, не ме оставяйте да ви губя времето. Защо, деца, не отидете да поплувате?

— Мислех първо да я разведа наоколо. — Люсиен изглеждаше, сякаш едва се сдържа да не избяга.

— Разбира се, не бързайте. Ще ви извикам, когато сложа пържолите. — Надигна се от стола, чиято плетена пластмасова структура изскърца, и се отправи обратно към приятелите си.

Люсиен остави напитките им на земята и я поведе през странична порта към пътеката нагоре по тревистия склон към конюшната.

След миг Финч предпазливо се осмели:

— Баща ти изглежда симпатичен.

— Да, като пушка, заредена със смях. — Люсиен хвърли мрачен поглед обратно към къщата.

— Всеки винаги мисли, че неговите родители са най-лошите. — Тя се сети за бащата на Анди, който се държеше така, сякаш с Джъстин са реликви от първия му брак, които повече не би могъл да използва, но сърце не му дава да ги изхвърли. — Както и да е, не може да е толкова зле, иначе нямаше да си тук.

— Да кажем, че е по-малкото зло.

— Добре де, но поне имаш родители.

— Когато се сетят, че съм тук. — Ритна един камък, който се завъртя и изчезна във високата трева. После с крива усмивка добави: — Но ти си права, може да е и по-лошо. Освен това още само една година и се махам оттук.

Усети леко присвиване, като си помисли за колежа. Люсиен щеше да кандидатства в Харвард и Йейл; тя щеше да е късметлийка, ако влезе в държавен колеж.

Продължиха мълчаливо; тревата шушнеше в краката им. Насекоми се виеха в сноповете слънчева светлина, които падаха косо измежду дърветата; тлъсти облаци се носеха над главите им и загръщаха околните хълмове със сенките си.

Стигнаха конюшната и Люсиен надникна да се убеди, че не са се заселили диви животни. Финч разбра, че е изминало доста време, откакто някой се е качвал тук, и все пак се създаваше усещането за нещо, изоставено набързо; сякаш един ден бяха извели конете за езда и никога повече не бяха се върнали. Яслите бяха посипани с плесенясваща слама; прашни и лепкави такъми висяха от пироните по стените. Няколко чифта ботуши със спекла се върху тях кал стърчаха до вратата.

— Яздиш ли? — попита тя, докато опипваше юзда, покрита с дебел слой прах.

Люсиен кимна.

— Майка ми ме водеше. В Сентръл Парк има конюшня. — Изглеждаше натъжен, вероятно си припомняше по-добри времена. — След известно време престанахме да ходим. Едва можеше да се държи на седлото, толкова беше пияна.

Тя докосна ръката му и нежно рече:

— Няма да е винаги така. Разбираш го, нали?

Той сви рамене, но не изглеждаше убеден.

— Даа, знам. Просто от време на време се чувствам така. — Той задържа погледа ѝ и тя разбра, че ще я целуне.

Този път се остави; позволи на езика му да си играе с нейния. Не бе започнала да изпитва напрежение, докато той не се отдръпна и не попита:

— Ти ми вярваш, нали?

— Зависи. — Сега той щеше да предложи да си съблекат дрехите, че няма нужда да отиват и по-нататък, че тя може да не си сваля сутиена и гащичките, ако иска.

Той вирна глава и я погледна със съжаление.

— Все още не разбираш, нали?

— Какво?

— Че се чувствам най-големият късметлия на планетата просто защото съм с теб.

Финч не знаеше какво да каже. Мисълта, че едно момче може да я иска заради това, което е, а не просто за онова, което би могла да му даде, беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Така ли? — изграчи тя накрая.

Той кимна; очите му обхождаха лицето ѝ.

— Искаш ли да се връщаме?

Тя се поколеба, после отвърна тихо:

— Не.

Те изровиха купчина чулове от сандък в стаята с такъмите. Люсиен ги постла върху онова, което бе останало от сеното в сеновала, и се изтегнаха. В топлия, неподвижен въздух под гредите се целуваха още известно време. След малко тя се надигна и изтегли фланелката си през главата. Не носеше сутиен. Люсиен лениво проследи линията, оставена от банския на загорялата ѝ кожа.

— Сигурна ли си? — Ако досега не беше го обичала, в този миг го обикна. Беше очевидно, че я иска, но много повече желаше

решението да е нейно.

Финч си припомни дните, когато предлагаше тялото си като палто, окачено на вратата.

— От известно време не съм... — замълча.

Той я гледаше сериозно.

— Някой те е наранил — това ли е?

Тя сви колене към гърдите си; трепереше въпреки топлия въздух.

— Познаваш ли Сузи Уентуърт? — Той се усмихна: „Че кой не я познава? Тя е курвата на училището.“ — Е, такава бях и аз. Дори не трябваше да ме напият — изпитваше нужда да се самонаказва, да нарисува толкова грозна картина, та Люсиен да потръпне от отвращение.

— Не ме интересува, дори ако си преспала с цял футболен отбор — подчерта той.

Тя усети как свилото се плътно кълбо в нея лекичко се отпусна.

— Не че изобщо съм ги искала. Бе сякаш... — бореше се да намери думите, с които да го изрази — през останалото време бях невидима, а когато бях с някого, знаех, че съществувам.

Люсиен кимна бавно.

— Чувството ми е познато.

Финч вдигна ръкава му нагоре и леко прокара върховете на пръстите си над ярко моравия белег на китката му. Този път той не се отдръпна.

— Твой ред е — обяви тя.

— Няма кой знае какво за казване — гласът му бе спокоен. — Не че реших да свърша със себе си, защото родителите ми са се развели. Честно! Беше по-добре без тях, да си налитат непрекъснато. — За момент замълча, втренчен в гредите, където в лъч светлина лениво танцуваха пращинки. — После, не знам, преди около година като че ли всичко някак се разпадна. Нали знаеш израза: така рухват кулите. И аз така се чувствах, все едно парченца се ронеха от мен.

Върховете на пръстите ѝ се придвижиха нагоре по дланта му.

— И цялото кралско войнство, и всичките коне...

— ... не можах да направят Хъмпти Дъмпти цял. — Люсиен дрезгаво се изсмя.

— Веднъж видях как умира човек.

— Наистина ли? — Той се извърна да я погледне. След всичко последвало, сега ѝ се струваше полузабравен кошмар, а не спомен.

— Приятелят на приемната ми майка. Гледах го как кърви до смърт и не си помръднах и пръста да му помогна.

— Сигурен съм, че си имала основание.

— Да, мразех го.

— Значи е заслужавал да умре.

— Никой не заслужава да умре. — Тя бе изумена от яростта, с която той говореше.

След малко Финч се изтегна до него; вслушваше се в отмереното биене на сърцето му и си представяше как изпомпва кръвта навътре и навън.

„Сега трябваше да ми бъде за първи път“, помисли си тя, когато най-сетне се любиха. Всъщност само приличаше на първи път.

Тя разбра, че и той не е новак, не само заради презерватива в портфейла; можеше да познае от внимателния начин, по който се движеше в нея, сякаш не искаше да свърши прекалено бързо. След няколко минути тихо го насърчи:

— Добре е.

Люсиен се отдръпна, за да я погледне.

— Ами ти?

— Мисля, че не мога. — Не бе могла с никой от предишните.

Той се усмихна.

— Ще се погрижим за това.

Той се разлюля към нея. С предишните ѝ любовници бе ставало набързо, но с Люсиен приличаше повече на бавен танц без дрехи. Усещанията нарастваха — не като надигация се прилив от любовните романи, по-скоро като топла вода, плискаща към нея на леки вълнички. Тогава изведнъж тя изви гръб и простена:

— Ох!

Люсиен също извика и след миг се претърколи по гръб. Докато лежеше до него, потънала в пот, с бясно туптящо сърце, тя си припомни полуискрено измърморените думи на привързаност, последвани от пипнешком търсените дрехите и трябва да бягам ще ти се обадя сутринта с излитане от вратата. Люсиен се раздвижи, но само за да подпре глава на лакът и да погледне към нея.

— Само си представи, вместо това можехме да сме отишли да плуваме.

— Много смешно.

Изржението му стана сериозно и той нежно отмести кичур от бузата ѝ.

— Знаеш ли колко си красива?

— Казваш го просто така.

— Защо да лъжа?

— Не знам.

— Все някога ще трябва да повярваш в някого — настоя той. — Бих могъл да съм аз.

Тя се замисли над думите му, докато се връщаха надолу по хълма. Дали му вярваше достатъчно, за да сподели с него надеждите и мечтите си?

— Имам новини от онази жена — каза тя предпазливо.

— Коя жена?

— Онази, за която ти споменах — Лорейн Уелс.

— И какво?

— Ииска да се срещнем.

— Кога?

— Мислех да отида следващия уикенд.

— Можем да вземем колата ми.

Финч не очакваше, че Люсиен ще пожелае да я придружи, и бързо отвърна:

— Няма да е много забавно.

— По-добре, отколкото да вися тук.

Тя сведе поглед, по-благодарна, отколкото искаше той да разбере. Същевременно глас в главата ѝ крещеше, че все още не е твърде късно; все още може да се оттегли, без да бъде наранена. Тя спря и погледна нагоре към него.

— Наистина ли вярваш в онова, което каза преди? Че няма да промени нищо?

Люсиен я притегли плътнo, прегърна я и тихо каза:

— Защо промяната винаги трябва да е към лошо?

Вечерта се прибра вкъщи и завари Лора и Хектор, седнали на канапето, хванати за ръце, със зашеметено изражение. Беше толкова необичайно да види, който и да е от двамата да седи неподвижно, че направо се смрази от ужас и местеше тревожен поглед от единия към другия, а черни мисли за Анна прелитаха през главата ѝ.

— Какво има? — попита тя.

Лора я погледна, сякаш не разбираше. После мечтателна усмивка се разля по лицето ѝ.

— Нищо — отвърна тя.

— Обадиха се от агенцията. — Хектор се размърда като пробуден от дълбок сън, широкото му кафяво лице бе леко обърнато нагоре.

— В неделя? — Финч пристъпи напред; кракът ѝ попадна върху гумен кучешки кокал, който приглушено изпищя.

— Сюзън нямаше търпение да ни каже. — Гласът на Лора трепереше от обзелите я чувства. — Имат бебе за нас.

Финч усети, че я залива вълна на облекчение — Анна беше добре! — преди да я осени: щеше да има сестра!

— Олеле, Божичко! Ама сериозно ли?

— Виж сама. — Лора отлетя от канапето и се понесе към вехтото бюро с подвижен извит капак, върху което бе поставен компютърът; пъстри кубове плаваха по екрана.

Тя щракна с мишката и плаващите кубове бяха заменени от снимката на усмихнато, дебелобузо бебе с шапка от черна коса, щръкнала нагоре. Финч усети, че сърцето ѝ прелива.

— Името ѝ е Есперанса. — Лора прекара пръст през една от пухкавите бузки на детето толкова нежно, сякаш бе от плът и кръв. — Не е ли красавица?

— Кога ще я вземем? — попита Финч, останала без дъх.

— Сюзън казва поне след шест седмици.

— Добре, че говоря испански. — Хектор се ухили като горд баща и подпря прашните си каубойски ботуши на масичката за кафе, направена от стар дървен капак за прозорци по време на онова, което Лора наричаше своята фаза „Марта Стюарт попада на Малката къща в прерията“.

Финч се загледа в снимката.

— Толкова е сладка — Есперанса. Испанската дума за надежда.

— Надявам се, си толкова доволна, колкото и ние. — Лора обви кръста ѝ с ръка.

Разбра, че Лора не искаше тя да се почувства по-незначителна.

— Шегуваш ли се? Сега ще печеля двойно повече като детегледачка. — Финч нямаше доверие в себе си да каже това, което ѝ бе на сърцето. Последното, от което Хектор се нуждаеше, бяха две ревящи жени в ръцете му.

Лора се засмя.

— Джек е късметлия. Сега ще си има две племеннички.

— Съобщи ли на Мод? — Финч усети влажен нос да се притиска до крака ѝ и се наведе да погали Пърл по главата. Макар полусляпа и почти толкова глуха, явно усещаше възбудата във въздуха.

— Ще го направя веднага щом си дойде. — Финч си спомни, че кръжокът по шев в неделя се събираше у Мейвис. — Не мислиш ли, че прилича малко на Хектор? — Лора отново се бе втренчила унесено в екрана.

— Кой, Мод ли? — подразни я Финч.

Хектор се надигна от канапето и бавно се приближи.

— Нали знаете какво казват хората — всички ние, мексиканците, си приличаме — подхвърли той с намигване.

Сякаш току-що осъзнала факта, Лора прегърна Хектор с радостен вик. Той я вдигна и я завъртя, докато и двамата останаха без дъх.

Промъкна се мисълта за Анна. Как можеха да празнуват? Защото животът си продължаваше. Не можеш да разделиш доброто и лошото повече, отколкото би могъл да разделиш миналото и бъдещето. Не бе ли го научила днес с Люсиен?

Преди да го осъзнае, беше хванала ръцете на Лора и Хектор и тримата затанцуваха из стаята, докато клетата стара Пърл стоеше объркана и махаше с опашка.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Споменах ли, че тази година предстоят избори за районен прокурор? — Ронда се намръщи, вдигна глава от документите, разхвърлени по масата, и разсеяно се пресегна да си вземе бисквитата.

Журналистите денонощно обсаждаха офиса ѝ и ги бяха принудили да намерят други места за срещи. Анна предложи „Чай и съчувствие“ и адвокатката ѝ охотно се съгласи. Ронда обаче изглеждаше толкова не на място сред завесите и покривките на цветя, докато балансираше с чашата чай в ръка, по-привикнала да поставя седла и да затяга ремъци, че Анна не можа да се сдържи и се усмихна.

— Е, и? — Тя не разбираше важността на новината.

Ронда постави чашата в чинийката с решително потракване.

— Ще иска да се представи в най-добра светлина. Важно дело като нашето? Направо по поръчка. Ще издои от него всичко, което успее.

— Винаги ли си такава оптимистка? — Анна бе прекалено изтерзана, за да се разпали.

— Само когато знам, че са излезли да душат за кръв. Затова нека отново хвърлим поглед върху доклада от аутопсията. — Тя потършува из папките и документите, разпръснати пред нея.

Анна въздъхна.

— Преглеждали сме го стотици пъти.

Ронда рязко вдигна глава.

— Имам новини за теб, малката. Истинският живот не е Лос Анджелис. Правораздаването не е доказателство, изникнало в последната минута, на което по някакви причини не са обърнали внимание, нито пък изненадващ свидетел ще изникне в последната секунда.

— Извинявай, не исках да кажа...

— Свързано е с целия този скучен дребен шрифт и пресяването на всяка подробност. Така се печелят дела — продължи Ронда, сякаш Анна не бе проговорила.

— Какви са шансовете да бъде отхвърлено?

— Ще дам най-доброто от себе си, но не възлагай големи надежди.

На предварителното изслушване след три седмици щяха да бъдат представени доказателства, за да се реши дали делото е основателно, или не, макар Ронда да бе предупредила, че само в изключително редки случаи, обикновено свързани с процедурни неуредици, делата биват прекратявани.

— Това, че нашето приятелче господин Лифивър има ограничителна заповед срещу теб, не ни помага.

Анна се намръщи при напомнянето. Отначало ѝ се беше сторило печеливш удар, но бе създадо огромни проблеми. С Марк бяха хванали Глен точно когато пристъпваше през въртящата се врата на сградата, в която работеше. Сипан неподготвен, отначало бе учтив, но бързо стана враждебен, когато разбра за какво са дошли.

— Искате да поговорим? Добре, нека поговорим. — Рязко бе извадил мобилния си телефон. — Сигурен съм, че детектив Бърч също би искал да се присъедини.

— За Бога, Глен, ти ме познаваш! Не може наистина да мислиш... — Тя се спря неподвижно от сеизмичната промяна, която се извършваше с лицето му. Той се бореше да се овладее, стискаше и отпускаше челюсти; над едното му око играеше мускул. Едва сега Анна наистина разбра колко бе обичал Моника. Не романтична любов, а любовта на силния към нуждаещия се от закрила — привличане, което много добре разбираше.

Очите му горяха като слънца от далечна галактика зад нюансираните стъкла на очилата „Ворне“.

— Единственото, което знам, е, че ти си причината тя да е мъртва. Сега, ако ме извините... — Проби си път покрай тях и енергично се отправи към своето BMW, което чакаше до бордюра, наглеждано от пазач в червена куртка.

Оттогава Анна се беше въздържала от по-нататъшно шпиониране, а то се оказа не толкова лесно, колкото ѝ се бе струвало във всичките книги за Нанси Дрю, които бе поглъщала като дете. Бе оставила всичко на частния детектив, нает от Ронда.

Докладът от аутопсията изникна; Анна отпиваше от чая си, докато Ронда го проучваше.

— Тук има нещо, което не мога да разбера — обяви тя след миг. — Резултатите от токсикологичното изследване показват ниво на алкохола в кръвта 0,135 — повече от два пъти от приетите норми. И все пак се е съпротивлявала доста здраво. — От тъмнолилав плик измъкна купчина снимки 20 на 16 см, избра една и я подаде на Анна. — Погледни натъртванията по ръцете ѝ. Доста са големи.

Анна се застави да я разглежда по начина, по който би се подложила на дребна, но неприятна медицинска процедура. Колкото и пъти да бе виждала снимките, ужасът никога не я напускаше. Тази показваше само шията, раменете и горната част на ръцете на Моника; синините се открояваха като мастилени петна върху бледосин лист. Троха от бисквитата, която дъвчеше, заседна в гърлото ѝ и тя се закашля, докато се пресягаше към чая си.

— Извинявай. — Попи овлажнелите си очи. — Може да звучи странно, но все още ми е трудно да повярвам, че е мъртва. Щом телефонът звънне, си мисля, че е Моника.

— Тежко е да загубиш сестра. — По тона ѝ Анна не се усъмни, че говори от личен опит. И все пак Ронда не я потупа по гърба и не ѝ предложи думи на утеха, което бе облекчение. От изпитанията на досегашния си живот Анна бе научила, че има граници на съчувствието, което човек може да поеме.

— Не че много ми липсва — това го прави толкова ужасно. През повечето време ми се искаше да ѝ извия врата. — Тя се усети и потръпна, като хвърли поглед наоколо да се увери, че никой не е чул.

— Явно не си била само ти. — Ронда мрачно се усмихна.

Анна беше благодарна, че масата им бе в ъгъла, далеч от прозореца. Едва бе минало единайсет и имаше неколцина позабавили се след закуска, а тълпата за обяд не се очакваше до един час. Единствените, които се намираха достатъчно близо да чуят, бяха Том Кемп и Вивиан Хикс, но те бяха твърде погълнати един от друг. Анна бе дочула, че са се сгодили, и ѝ се искаше да ги поздрави, но разговорът неизбежно щеше да се обърне към затрудненото ѝ положение. Не искаше да им разваля настроението.

— Каква ирония — каза тя. — Хората я мразеха, а същевременно имаха нужда от одобрението ѝ. Като Лени Дъкуорт, строителен предприемач, свършил малко работа в Лорей-Линда миналата година и дал я под съд, защото му оряза сметката. Онзи ден той се беше

приблизил до Анна на улицата и я бе шокирал, избухвайки в сълзи. Изглежда, въпреки грубите му думи се чувстваше ужасно, че Моника е умряла с лошо мнение за него.

— Славата — отбеляза Ронда лукаво — е нож с две остриета.

— Така бе дори когато беше дете. — Сега Анна си припомни как Моника бе успявала да омае учителите със сладки приказки, за да получи специално отношение. И кой бе единственият, който можеше да укроти баща им, когато бе в някое от особените си състояния? — Сякаш винаги е знаела, че е специална.

— Дори и мъртва е в светлината на прожекторите.

— Където и да се намира, сигурна съм, че се наслаждава на всеки миг. — Анна не можа да сдържи лека нерадостна усмивка.

През следващия час внимателно огледаха всеки детайл от доклада. Ронда дори бе намерила свидетел експерт, бивш областен медицински анализатор, да даде показания на предварителното изслушване. Напредваха в анализа, когато мобилният ѝ телефон иззвъня с цифровизирания вариант на увертюрата във „Вилхелм Тел“.

— Да? О, здравей. — Заслуша се, докато нахвърляше нещо върху плика. — Благодаря — затвори и уведоми Анна: — Току-що са дошли резултатите от изследването на онези отпечатащи от стъпки — „Найк“, момчешки размер номер осем.

Явно имаше предвид стъпките на тайнствения нарушител.

— Дете? — Усети, че цялото ѝ тяло се отпуска. Досега не беше осъзнавала доколко бе свързвала надеждите си с тази невероятна скрита карта.

Ронда не изглеждаше толкова потресена.

— Поне изключва една теория.

— Която е?

— Че са твои.

Анна зяпна.

— Защо бих рискувала да си строша врата, докато се катеря по стената, вместо спокойно да вляза през вратата?

— За да изглежда като от външен човек.

Анна не се бе сещала за подобна възможност. Докато свършат, беше станало почти обяд. Чаят в каната отдавна бе изстинал, а няколко разпилени трохи беше всичко, останало от бисквитите. От мястото си Анна видя как Клеър се суети из слънчевата кухня — мереше,

бъркаше, месеше и от време на време се навеждаше да пъхне или да вземе нещо от някоя от фурните. Мат бе на масата; обядваше. Анна виждаше само широките му плещи и задната част на рошавата му червеникаворуса коса.

Наблюдаваше ги заедно и се сети за Марк — колко близки бяха станали през изминалите няколко седмици. Бе намерил убежище при Лора, когато репортерите, проследили го до мотела, му досаждаха да коментира отношенията им. Припомни си размазаната снимка в последния брой на „Инкуайър“, която ги показваше как се гмурват в колата като двама бегълци; потръпна вътрешно. Колко време щеше да му е необходимо, докато всичко му писне и се откаже?

Звънчето над вратата прозвъня и Финч и Анди грациозно се появиха. Забелязаха я и веднага дойдоха на масата ѝ.

— Знаех си, че това отпред е твоята кола. — Черните очи на Финч играеха; нещо предстоеше. — Нямахме търпение да ти покажем. — Бръкна в платнената си торба и измъкна сгънат чек. — Никога не би повярвала от кого е.

— Маргьорит Мур? — пошегува се Анна.

Финч завъртя очи при мисълта злобната досадница да даде нещо повече от петаче за някой фонд.

— Ще ти подсказва. Лотариен билет!

Анна се сети за съобщение в „Клариън“ преди няколко седмици, но бе прекалено угрижена, за да му обърне повече внимание. Сега се сети.

— Клем Ули?

Финч се запъваше в нетърпението си да разкаже историята. Изглеждаше, че ексцентрикът на града и автор на самоиздания том „Моят живот с Иисус“ е купил два лотарийни билета — винаги купуваше по два броя от всичко: от сандвичи до места, за каквото и да даваха в „Парк Рио“ — а единият билет го бе направил с пет хиляди долара по-богат.

— Каза, че Иисус иска ти да ги вземеш.

— Нямам думи — невярващо поклати глава Анна и се усмихна при мисълта, че Иисус плаща гаранцията ѝ с печеливш лотариен билет — това придаваше нов смисъл на спасението.

— Предполагам, старият щурчо не е толкова луд, колкото го мислят.

Анна вдигна поглед и видя Мейвис да бърше ръце в престилката си. Бабата на Анди почитателно бе стояла на разстояние, но в цялата суматоха не успя да се въздържи от коментар.

— Баба сигурно знае. Той си е паднал по нея. — Ухилена, Анди обвини кръста ѝ с ръка. Докато Анди бе миньонче с тъмна къдрава коса, Мейвис бе висока и ъгловата; косата ѝ, някога червена, сега бе добила ръждив цвят.

Мейвис изпръхтя:

— Изобщо не слушайте лъжите ѝ! Аз бях омъжена. — Дори сега, когато беше вдовица и приближаваше осемдесетте, все още можеше да се видят следи от военната булка-ирландка, която сигурно бе завъртяла няколко глави. Наведе се по-близо, за да сподели: — Макар че, правичката да си кажем, дори тогаз си беше малко странен.

— Може би Клем просто вижда това, което ние, останалите, не можем — дълбокомислено заключи Финч.

— Не ми казвай, че си станала религиозна — подразни я Мейвис. — По-добре внимавай или преди да си разбрала, отец Риърдън ще ти сипва вода на главата.

Финч подаде чека на Анна, която на свой ред го предаде на Ронда. Трябваше да измисли начин да се издължи на Клем, да не говорим за Финч и Анди.

— Вие, момичета... — Докато ги гледаше, тя се почувства особено благословена за човек, пред когото стои перспективата да прекара живота си зад решетките. — Просто не знам какво да кажа.

— Всичко на този свят се връща. — Мейвис раздигаше чиниите и чашите им и ги трупаше на поднос. — След като Гленда Грегинс падна и си счупи таза, кой я посещаваше почти всеки ден? А кой се съгласи, когато имахме нужда от някой да организира църковния пикник миналото лято?

Анна се изчерви и сведе поглед.

— Не беше кой знае какво. — Това, което основно си спомняше за старата госпожа Грегинс, бе, че се чувстваше зле, задето не можеше да ѝ помогне повече.

— Когато е за добри неща, винаги е на линия. — Мейвис я потупа майчински. — Искаш ли още бисквити, мила? Не можем да ти позволим да се топиш.

Анна се усмихна.

— Сякаш...

Финч невярващо я огледа.

— Скоро оглеждала ли си се в огледало?

Анна не може да си спомни последния път, когато го бе правила. Това, което преди я гнетеше, сега беше последната ѝ грижа. Единствено бе забелязала как дрехите ѝ стават все по-широки.

— Кльоцава си като пръчка — додаде Анди.

Анна погледна надолу към торбестите си панталони и сухо каза:

— Е, предполагам, всяко зло за добро.

Пред витрината се бе образувала опашка и Мейвис забърза, като затягаше връзките на престилката си така, както капитанът на кораба затяга въжетата на платната. Ронда натъпка документите в куфарчето си, готова за старт към другите си задължения. Когато тя си тръгна, Анна се отмести да направи място за момичетата.

— Кога започвате училище? — попита.

— Благодаря, че ни напомни — изохка Анди.

— Утре. — Флинч се плъзна в празния стол на Ронда.

Анна усети, че я пронизва чувство за вина.

— Не прекарайте страхотна ваканция, нали?

— Що се отнася до правенето на тен. — Анди хвърли поглед към бледите си ръце и изпусна пресилена въздишка.

— Защо да лежиш на слънцето, като можеш да обикаляш от врата на врата? — подразни я Финч.

— Нямаше да се справим без Саймън и Люсиен — вметна Анди лоялно.

— Ще трябва да благодаря и на тях. — Анна се наведе към момичетата; стори ѝ се, че са около лагерен огън в студена нощ. Високият дух и ентусиазмът им бяха точно това, от което се нуждаеше. — Какво още сте замислили?

— О, това-онова. — Финч сведе поглед.

Анна я изгледа строго.

— Знаете ли кое е най-доброто, което можете да направите за мен? Да си говорим за нещо — може дори да е за времето, — само да не е за проклетия процес.

— Добре, какво ще кажеш да е за теб и Марк? — Финч ѝ хвърли палав поглед. — Той май не спи сам всяка нощ.

Анна бе придобила навика да се измъква, след като се стъмни, за да отиде при Марк, настанен в стаята на Финч до обора, но явно бе най-зле пазената тайна в домакинството Кайли-Наваро.

— Не знам за какво говориш — отвърна тя равнодушно.

Момичетата си размениха знаещи погледи.

— Както и да е, къде е той? — попита Финч. — От вчера не съм го виждала.

— Трябва да се погрижи за някои неща. — Анна подозираше, че има нещо общо с жена му. — Ще се върне след ден-два. Сигурна ли си, че нямаш нищо против да се лишиш от стаята си?

Финч сви рамене.

— Будалкаш ли се? Марк е страхотен. Всъщност мисля, че Мод е тайно влюбена в него. — Тя стисна устни, за да не се изкикоти. — Но не се тревожи — не е негов тип.

— Поканих я да дойде при нас — обади се Анди. — Бог е свидетел, че имаме достатъчно място. — Преструваше се, че не ѝ харесва да живее в „Исла Верде“, но нямаше как да пренебрегне факта, че в сравнение с предишната ѝ къща си беше направо палат.

— Ако хъркането на Мод се влоши, може да се възползвам — засмя се Финч.

Анди я сръга с лакът.

— Финч има някои новини. Хайде, кажи ѝ.

Анна се усмихна.

— Цялата съм в слух. — Не можеше да е за бебето; Лора ѝ бе разказала всичко.

— Помниш ли жената, на която писах преди известно време? — Бузите на Финч разцъфнаха в червенина. — Е, иска да се срещнем.

Анна усети, че я пробужда тревога, защото знаеше, че момичето почти сигурно ще претърпи разочарование.

— Наистина ли? Страхотно.

— Живее в Пасадина. — Анди изглеждаше по-развълнувана и от Финч. — Отиваме в събота, с момчетата.

— Щяхме да ходим миналия уикенд, но Лорейн не беше добре — обясни Финч. — Не че нещо ще излезе — побърза да добави.

Точно тогава Клеър се втурна в залата с поднос току-що извадени от фурната бухти. Анна наблюдаваше как ги нарежда във витрината, а Мод обслужваше касата. Чудеше се дали Клеър също е

имала съмнения, преди да започне да търси корените си. От това, което бе чувала, осиновителите ѝ спретнали грандиозен скандал, но след като майка ѝ почина, беше закръпила нещата с баща си.

Това напомни на Анна, че след по-малко от час има среща с Лиз в клиниката „Слънчева светлина“. Мисълта я накара да се почувства изтерзана. Най-много, на което смееше да разчита, бе, че ще се разсее от другите проблеми.

— Надявам се, ще намериш каквото търсиш — каза тя на Финч. „Макар в известен смисъл най-голямата загадка — помисли си — е семейството, което познаваш.“

Фелиша Кембъл ги въведе в салона.

— Майка ви почти приключва с банята си. Защо не се настаните удобно? — Анна потъна в плюшеното канапе и след миг Лиз се присъедини към нея. — Да ви донеса ли нещо за пиене?

В роклята си на цветя и с перлите Фелиша повече приличаше на собственица на елегантен пансион.

— За мен не, благодаря — отвърна Анна.

— За мен също.

Лиз се огледа тревожно, сякаш си припомняше последното им посещение, когато старият господин Хеншоу бе влязъл гол от кръста надолу. Но пациентите бяха в следобедната си „почивка“, както Фелиша обичаше да я нарича. Единственият признак на живот бе градинарят отзад, който се появяваше и изчезваше от погледа им в процепа на щампованите кадифени завеси.

Фелиша седна срещу тях и огледа загрижено Анна.

— Държите ли се, скъпа?

— Все още не се давам. Поне това е нещо. — Анна се насили да се усмихне леко. Беше хубаво да знае, че на всяка Маргъорит Мур се падаха дузина като Фелиша.

— Майка ми не е казвала нищо, нали?

След като показваха лицето ѝ във всичките новини, Бети, дори и в състоянието си на най-голяма обърканост, можеше да е доловила нещо. Почувства облекчение, когато Фелиша поклати глава.

— Как е тя? — попита несигурно Лиз.

— Физически е добре; умствено, ами няма какво да ви казвам — има своите добри и лоши дни. Днес е в добра форма. — Фелиша

грейна, докато се надигаше от стола си. — Но защо сами не се убедите?

Анна бе приятно изненадана, когато влязоха, да види Бети настанена на стол до прозореца, облечена в панталон и горнище, с коса, пухкава като сребриста пяна. Очите ѝ светнаха.

— Момичета!

Лиз предпазливо пристъпи напред.

— Мамо?

— Да, Елизабет?

Лиз я изгледа с недоверие.

— Ти ме познаваш?

— Че защо да не познавам собствената си дъщеря? — Бети им махна и потупа облегалката на стола. Лицето ѝ се изглаждаше с всяка изминала година, докато трудностите, които бяха го набраздили, изчезваха в забвение, и бе гладко и розово като вътрешността на мида.

— Приближете се тук, откъдето мога да ви виждам. Анна, подстригала си се. — Погали краищата, когато Анна се наведе да я целуне по бузата. — Отива ти.

От месеци майка им не беше имала такова просветление. Анна бе обхваната от отчаяние, защото знаеше, че няма да продължи дълго. Имаше толкова неща, които искаше да каже; как щеше да ги вмести само в едно посещение?

— Радвам се, че ти харесва. — Прокара ръка през косата си.

— Ама просто се погледни — слаба като пръчка. — Бети неодобрително стисна устни. Винаги я бе насърчавала да яде — една от причините Анна да стане толкова дебела. Отвори уста да отвърне, но Бети вече гледаше покрай нея и питаше раздразнително:

— Къде е Моника?

Анна усети, че огромно бреме се стоварва върху плещите ѝ. „Не мога да понеса това точно сега. Не и плюс всичко останало.“

Лиз сигурно го усети, защото за първи път се намеси. Като клекна пред майка си така, че очите им да са на едно ниво, ѝ каза нежно:

— Мамо, не си ли спомняш? Беше на погребението.

— Погребение? Какво погребение? — Бети говореше остро. — За какво, за бога, говориш?

— Мамо... — Лиз изглеждаше съвсем близо до паниката. — Моника е мъртва.

— Какви отвратителни думи! Не искам да слушам повече. — Бети притисна ушите си с ръце.

— Мамо, знаеш, че не бих си измислила такова нещо.

— Момичета, вие винаги сте ѝ завиждали. И двете. — Майка им яростно ги погледна.

— Добре. Мисли си каквото щеш. — Лиз се залюля на пети с израз на отвращение.

— Истина е, мамо. — Анна погали косата на майка си. — Моника... сега е при Исус — това им казваше Бети, когато някой умреше.

Светлината на разума вече се оттегляше от очите на майка ѝ.

— Лъжеш! — Огледа се диво наоколо и закрещя с писклив глас: — Бисерче! Вече можеш да излезеш. Всичко е наред, никой няма да те нарани.

Бисерче. Анна се сгърчи, като чу галеното име, с което Бети наричаше Моника като дете.

— Мамо, моля те. — Горещи сълзи напиреха в очите им.

Сякаш изведнъж всичко достигна до нея и Бети започна да се люлее напред-назад, обгърнала плътно корема си с ръце.

— Малкото ми момиченце. Моето Бисерче — напяваше тихо; звукът, който се изтръгваше от нея, бе почти нечовешки.

Лиз хвърли потресен поглед към Анна.

Спомни си как майка им винаги се бе гордяла с Моника, как си пазеше албум с изрезки и отчаяно се хвалеше с прочутата си дъщеря пред всеки, съгласен да я слуша. Сякаш никога не забелязваше неуважението на Моника, което граничеше с презрение.

— Аз съм виновна. — Гласът ѝ бе едва доловим шепот. — Трябваше да го прекратя.

Анна застави майка си да срещне погледа ѝ, но очите на Бети бяха втренчени в отдалечена равнина, която единствено тя можеше да види.

— Да прекратиш какво?

— Казвах му... Казах, че ако само още веднъж ѝ посегне...

Нежните косъмчета по врата на Анна настръхнаха.

— Татко направил ли е нещо на Моника?

— Ще отида в полицията, Джоуи. Този път ще го направя. — Сега Бети бе загубена за тях. — Що за баща би сторил това на собственото си дете? — Ръцете ѝ се вдигнаха да прикрият лицето ѝ. — Не, Джоуи... моля те... не по лицето... нее... — Избледнелите очи надникнаха между разтворените ѝ пръсти като животно в клетка.

Лиз я стисна за раменете и я разтърси почти грубо.

— Какво се случи? Какво ѝ направи той?

— Недей... моля те... — Бети скимтеше. — Децата... помисли за децата...

Анна бе прекалено шокирана да проговори или дори да помръдне. Всичко си идваше на място. Малкото момиченце на татко. И това, че Моника толкова мразеше родителите си. Дори нея и Лиз — как ли трябва да ги е ненавиждала! Да трябва да прикрива срама през всичките години, да се държи така, сякаш нищо не се е случило.

Кръвта се бе оттекла от лицето на Лиз. Тя промърмори:

— Мисля, че ще повърна.

Анна я отведе встрани.

— Той...

— Господи, не! — Лиз изглеждаше съкрушена. — А теб?

Анна поклати глава.

Майка им продължаваше да се люлее напред-назад и да издава ужасен стенещ звук. Анна усети, че стомахът ѝ се свива на топка, и си помисли, че също ще повърне. Бавно, съвсем бавно, седна на леглото.

— Горката Моника. Само ако знаехме.

— Тя не би имала нужда от нашето съчувствие — поклати глава Лиз.

— Трябва да е изпитвала такъв срам. През всичките години...

— Нищо чудно, че ги мразеше.

Анна кимна. Как би могло да не е така? Майка им беше прекалено слаба, за да го прекрати, и докато Моника напусне дома им, злото бе сторено.

— Тя му го върна, нали? — Главата на Бети рязко отскочи нагоре, очите ѝ триумфално блестяха. — Прочутата му дъщеря по-скоро ще го заплуе, отколкото да го погледне.

Зловеща усмивка за миг оживи лицето ѝ, раменете ѝ се разтърсиха от беззвучен смях.

Анна се замисли за албума с изрезки на майка си, всяка статия и снимка, залепени с обич върху тънките черни пергаментови страници. А през цялото време истинската Моника е била загубена за нея. Степента, до която Бети се самозаблуждаваше, дори тогава бе изумителна.

Фелиша избра този момент, за да надникне.

— Тук всичко наред ли е?

Анна се стресна, все едно бе ударил гръм. Сякаш преди сто години бяха прекрачили прага на стаята.

— Майка ми е малко разстроена, както виждате — чу се да отговаря с изненадващо спокоен глас. — Мисля, че ще е по-добре да дойдем друг път.

— Какво можехме да направим? — каза Лиз.

— Нищо. — В гърлото на Анна бе заседнала буца, сякаш бе глътнала аспирин без вода.

Бяха седнали на предната веранда и се опитваха да се овладеят, преди да тръгнат към къщи, което в момента и двете не бяха в състояние да направят.

— Повръща ми се само като си помисля. — Лиз бе пребледняла.

Старомодната люлка ритмично поскърцваше под тях.

— Спомням си една нощ, когато татко дойде в стаята ми — заразкава Анна. — Тогава трябва да съм била на осем или девет. Целуваше ме за лека нощ, когато Моника влезе и привлече цялото внимание, както обикновено. Не искаше да си тръгне преди него. Сега се питам дали не е искала да ме предпази.

Лиз поклати глава.

— Мама е знаела: не мога да повярвам, че е знаела. Защо не е направила нищо?

— Не е било толкова просто.

— Пак започваш. Отново я защитаваш.

— Това, което казвам, е... няма значение. — Анна въздъхна. Какъв смисъл имаше? Тя и сестрите ѝ бяха израснали под един покрив, но все едно на различни вселени. — Виж, каквито и да са били съображенията ѝ, е непростимо. Трябвало е да отиде в полицията или най-малкото да се разведе.

— Трябвало, можело, щяло... вече е прекалено късно.

Анна не може да го оспори.

— Знаеш ли какво? Мисля, че Моника никога не е била щастлива, дори когато стана известна. Винаги е играела някаква роля.

— Най-голямата роля в кариерата ѝ. — Устата на Лиз се изкриви в иронична усмивка.

— А ти? — попита Анна тихо, унасяна от поскърцващата люлка и шумоленето на листата над главата ѝ. Някъде надолу по улицата жужеше моторна косачка.

— Дали съм щастлива? — Лиз се разсмя дрезгаво. — Зависи в кой ден от седмицата ме попиташ. От понеделник до петък обикновено съм прекалено заета да забележа, но през уикендите е доста противно.

Нямаше нужда да го изрича: с женените любовници уикендите обикновено са запазени за съпругите и децата.

— Колко често, хм, се виждате? — Внимаваше да отстрани всякаква следа от осъждане от гласа си. Коя бе тя, че да укорява?

Люлката изскърца и спря.

— Не толкова често, колкото би ми се искало, ако за това намекаваш. — Лиз изглеждаше нещастна. — Той винаги казва, че ще я напусне, но започвам да се питам дали си заслужава цялата агония, дори и да го направи. Освен това — детето му. Не мога да престана да си мисля какво ще му причини това. — Тя преглътна с усилие и стрелна Анна с гузен поглед. — Само ме чуй. Ти си обвинена в убийство, а аз рева за някаква глупава любовна история. — Една сълза се стече по бузата ѝ. — Защо не мога да бъда благородна като теб?

— Не е голямо удоволствие да си благороден — вметна Анна. — Както и да е, не съм толкова благородна, колкото си мислиш.

Лиз я погледна мрачно.

— Не знам дали винаги го показвам, но се тревожа за теб, Анна.

— Ще се оправя. — Анна с изумление установи, че наистина го мислеше; поне в момента бе така.

— Ще трябва да тръгвам. Трябва да взема Дилън от училище. — Лиз тежко се надигна.

Анна с усилие се застави също да се надигне.

— По-късно ще си бъдеш ли вкъщи?

— Къде другаде бих могла да бъда? Не смея да направя крачка навън да глътна малко въздух да не би той да се обади. — Лиз отново

се засмя дрезгаво.

— Добре. Тогава после ще поговорим.

Мислите на Анна отново се върнаха към Марк. Тя също ли строеше въздушни кули? Какво щеше да стане с тях, когато проблемите приключеха? Дори изминалите няколко нощи без него я бяха накарали да се почувства по-самотна, отколкото би ѝ се сторило възможно. Беше свикнала да се промъква през полето под прикритието на мрака като героиня на Бронте и да вижда Марк, застанал на вратата на бившата стая на Хектор, а светлината зад гърба му да се разпръсква наоколо. Липсваха ѝ дългите им разговори и часовете, които отлитаха, докато бяха в обятията си и изобщо не говореха. Тази нощ отново щеше да лежи будна и да мисли за него. Въпросът бе: щеше ли той да мисли за нея?

Припомни си последната им вечер заедно, когато му беше показала последния имейл от Кристъл. След публичното оповестяване, че е отговаряла вместо Моника, бе бомбардирана от телефонни обаждания и писма. Някои бяха като онова на бабата от Тексас, която ѝ плетеше шал за студените нощи в затвора, но повечето бяха гневни. Една жена се надяваше, че ще я заключат и ще изхвърлят ключа; друга написа, че ще ѝ е малко да гори в ада. Единствено посланието от Кристъл бе загадка.

От: KSSNKRYS@AOL.COM

До: MONICA@MONICAVINCENT.COM

относно: ????

„Моника,

Знам, че не си тази, която си мислех, че си, но въпреки това беше права за всичко, което ми каза. Не заслужаваш това. Знам, че си невинна. Искане ми се да можех да им кажа.

Моля те, не ме мрази. Трябва да мисля за децата си. Ще ги убия (и себе си), ако отново ми ги вземат.

Кристъл“

— Разбираш ли нещо? — попита тя Марк.

— Не знам, но ми звучи странно. — Бяха легнали на леглото; прозорецът бе отворен да влиза нощният въздух.

— Очевидно се чувства виновна, но въпросът е за какво?

— Може да знае нещо.

— Откъде би могла? — Освен ако не е била тук онази нощ, което Анна отхвърли като прекалено.

Той се намръщи, докато мислеше. Отвън кучетата се бяха разлаяли; сигурно еног бе влязъл в някоя от кофите за боклук.

— И все пак заслужава да се провери.

— Дори не знам как да я намеря. Единственото, което имам, е имейл адрес.

— Имам приятел хакер — върши услуги на богатите и известните. Изкарва си хляба, като проследява агресивните по Интернет.

— Предполагам, в момента всичко си струва да бъде опитано. — Нейните ръце бяха вързани, но нямаше причина той да не извърши някои проучвания самостоятелно.

Отсега ѝ бе ясно, че е задънена улица. Дори и Кристъл да не беше тази, за която се представяше, как би могло момче на дванайсет или тринайсет години, ако се съдеше по номера на обувките му, да я бе измамил дотам, че да повярва, че е трийсет и четири годишна самотна майка? Още по-съществено бе защо би си навличала неприятности? Нямаше смисъл.

Анна изпрати Лиз до колата; изпитваше странното желание да я закриля. За пред света сестра ѝ можеше да изглежда уравновесена и изтънчена, но Лиз бе по-крехка, отколкото разкриваше. Анна я прегърна силно и не обърна внимание на острите ръбове на чантата на Лиз, които се впираха в ребрата ѝ.

— Радвам се, че си тук. Слава на бога, не трябва да преживявам това сама.

Лиз се отдръпна с шумно сумтене; очите ѝ проблясваха.

— Ще се справим, нали?

Анна не знаеше дали тя има предвид шока от разкритието на майка им или собствените им проблеми, но се усмихна и каза много по-убедено, отколкото го чувстваше:

— Не се ли справяме винаги?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той спря пред втория чифт блиндирани стоманени врати и се наклони към интеркома.

— Доктор Рабой на посещение при доктор Файн.

Беше реплика, която сякаш винаги съдържаше намек за бурлеска — всеки от стотиците пъти, когато я бе произнасял. „Добър ден, докторе. Приятно ми е да ви видя отново, докторе. Как е нашата пациентка? Добре, казвате? Радвам се да го чуя, докторе.“ Когато и да отидеше на посещение при Фейт, винаги се спираше да размени по някоя дума с лекуващия ѝ лекар, преди да продължи надолу по коридора — размяна на реплики, която все по-малко възприемаше като съобщаване на важна информация и все повече — като ритуал.

Вратата изжужа и той влезе.

— Здравей, Шърли.

Любимата му сестра го възнагради с широка усмивка, която превърна бузите ѝ в лъскави тъмни сливи. Беше облечена в светлосиня престилка, закопчана отпред с метални токи (стандартното облекло за отделението, където копчетата често биваха изтръгвани, а понякога — поглъщани), и с яркорозов ластик за коса около китката — Шърли винаги сплиташе косата на Фейт преди всяко негово посещение, малка любезност, която го трогваше повече, отколкото можеше да изрази.

— О, здрасти, докторе. Как сте? — От двайсет години Шърли бе напуснала Алабама, но всяка нейна дума все още се точеше като потопена в меласа.

— Държа се. — Стандартният му отговор. Дано имаше малко късмет тя да не е попаднала на неговите петнайсет секунди слава — снимката, на която тича по стълбите на провинциалната къща, прегърнал Анна.

— Изглеждате ми нещо поотслабнал. Не ви ли хранят в курорта на богатшите?

Марк се усмихна. Шърли приемаше работата му в „Патуейз“ като неделна разходка в парка в сравнение с нейната непрестанна

битка в окопите на първа линия в „Хилядата дъба“ и никога не пропускаше да го подкачи. Този път той не й обърна внимание и попита:

— Как вървят нещата?

— Постарому, постарому. — Масивните й рамене се разлюляха, докато ги свиваше.

— Как е Фейт? — Говореше небрежно, може би прекалено небрежно. Шърли го бе наблюдавала от първия ден: не можеше да бъде измамена от привидното му дружелюбие и отнесен израз.

Тя се наведе през плота.

— Питаше за вас, докторе. Тоя кльощав бял тип, дето много знае, викам аз. А тя ми хвърля она поглед — знаете кой, съвсем невинен. После вика: „Ами, Шърли, недей говори така за мъжа ми. Той съвсем не е кльощав.“ — Смехът на Шърли се носи на вълни от щедрата й пазва, където той често беше копнял да положи глава, както преди бе правил с майка си. — Кълна се, понякога си мисля, че просто ни мотае.

Марк се усмихна разбиращо. Един от най-обнадеждаващите и същевременно влудяващи аспекти на болестта беше, че в основата си личността остава незасегната. Фейт не бе загубила прекрасното си чувство за хумор.

— Не бих й вярвал много-много — каза той безгрижно и подаде на Шърли кутията шоколадови бонбони „Сий“, която винаги й носеше.

Тя я скри със заговорническо намигване.

— Не искам хората да си мислят, че ме ухажвате. — И махна с пълната си ръка към коридора, където петнистият линолеум блестеше с пресен слой восък. — Вървете сега.

Бърни Файн тъкмо затваряше телефона, когато той влезе. Надигна се и заобиколи бюрото — едър човек, склонен към затлъстяване, с разрошено стърнище посивяла коса и очила с дебели стъкла, които увеличаваха очите му и му придаваха вид на сладко и малко глуповато мече от анимационен филм — нищо че е един от най-добрите умове в областта си.

— Марк, радвам се да те видя. Изглеждаш добре.

Марк се усмихна.

— Не и според Шърли. Мисли, че съм недохранен.

Бърни цъкна с език.

— Би нахранила целия свят, ако можеше.

— Не се съмнявам.

— Какво става с теб тези дни?

Марк помисли да му разкаже, просто за да види изражението на лицето му, но злощастията на Анна си бяха тежки и без да бъдат влошавани, за да предизвикат шок.

— Това-онова. А ти?

— Не мога да се оплача. — Бърни, кацнал на ръба на бюрото си, приличаше на купчина дрехи, стоварени там. — Най-малкият ми син завършва през юни, втори по успех. — Сияеше от гордост. — Казах ли ти, че е приет в Медицинския факултет на Харвард?

— Това вече е нещо. Искам да кажа, ами... Харвард.

— Ще му подарим пътешествието, за което винаги е мечтал.

Марк разрови спомените си.

— Чувал съм, че в Нова Зеландия е прекрасно.

— Най-добрият сърф на света според Зак. Само си представи, синът ми — бъдещият лекар. Но, по дяволите, заслужил си е правото да се прави на плажен герой за две седмици.

Марк никога не беше виждал съпругата или тримата му синове. Познаваше ги само от снимките в рамка на бюрото на Бърни. Изчака да отmine краткият миг, сигнализиращ, че тази част от програмата е приключила, после прочисти гърло:

— Как е тя?

Бърни сякаш изтрезня.

— Няма нещо много за съобщаване. Прекратихме й паксила — не реагираше добре. Чакаме да видим как й се отразява велбутрин.

Нямаше нужда да обяснява: при шизофрениците постоянно сменящият се режим на антипсихотици и антидепресанти бе като да забъркваш коктейл „Молотов“.

— Тя...

— Не. — Бърни извади смачкана кърпичка от джоба на плътните си джинси и започна да трие стъклата на очилата си. — Наблюдаваме я отблизо.

Преди три месеца Фейт се беше пронизала с нож за отваряне на писма, който бе отмъкнала от бюрото на рецепцията. За щастие раните се оказаха повърхностни, но ги беше поизплашила. И все пак Бърни Файн, правеше му чест, не предположи, че вероятно друга институция би била по-подходяща за „специфичните й нужди“ — може би от

любезност или от уважение към него като към професионалист, но вероятната причина беше, че тя бе от най-редкия вид пациенти — видът, чиито месечни сметки се изплащат в брой. Бе наследила малко пари след смъртта на дядо си и те се оказаха достатъчни Марк да заобиколи неизбежните увъртания и забавяния, съпътстващи здравните осигуровки, или още по-лошо: административните формалности.

— Изглежда ли депресирана?

„Глупав въпрос“, помисли си той. Кой не би бил на такова място, дори и ако не си е депресиран от самото начало? От друга страна, с лекарствата, които взимаше, през по-голямата част от времето бе прекалено упоена, за да усеща каквото и да било.

— Не повече от обикновено. Всъщност забелязвам известно подобрене. — Бърни говореше предпазливо.

— Можеш ли да бъдеш малко по-конкретен? — попита Марк.

— Споделя повече в груповите занимания. Както и по време на индивидуалните сеанси. — Върна очилата на носа си и очите му доплуваха обратно на фокус. — Изрази леко безпокойство за посещенията ти.

— Знам, не идвам толкова често, колкото преди. — Усети, че го пронизва вина, но не прибягна към обичайните случайни оправдания. Не дължеше обяснения на този човек със здрава жена и три здрави момчета, колкото и мил и полезен да беше. Бърни го гледаше с любопитство.

— Никога не съм я чувал да се оплаква. Каквото и да има, обвинява себе си. Загрижена е как всичко се отразява на теб. Мисля, че частица от нея би желала да те освободи.

Марк се засмя горчиво.

— Свобода? Относително понятие.

Разбира се, би могъл да се разведе с Фейт. Но каква полза? Всяка сутрин, когато се събуди, тя ще е първото, за което ще помисли. Не можеше да я изостави така, както не можеше да изостави и Анна. И в това бе проблемът.

— Не ти казвам какво да правиш, Марк — въздъхна Бърни. — Честно казано, не знам какво бих направил аз на твое място.

Той се усмихна.

— Просто ще продължиш стъпка по стъпка, поставяш единия крак пред другия и се надяваш обувките скоро да не се износят.

— Как си — наистина? — Бърни се наведе напред, очите му на мече от анимационен филм се втренчиха толкова напрегнато в Марк, че бе дразнещо.

— Взел съм си малко отпуск. — Марк сви рамене.

— Това чух и аз. — Бърни изнамери вестникарска изрезка от вестник от купчината на бюрото си — статия в „Стар“ от миналата седмица, комплектувана със задължителната размазана снимка: Марк и Анна се гмурват в колата му. Подаде я на Марк.

— Една от сестрите я донесе.

Марк ѝ хвърли поглед и му я върна обратно.

— Благодаря, виждал съм я.

— Най-сетне са ти написали името правилно.

— На мен лично ми харесва частта, където пише „приятел на предполагаемата убийца“.

— Има ли нещо в това?

— Откога вярваш какво пише в таблоидите?

— Виж какво, Марк, ако се виждаш с някого... — Бърни сви рамене, сякаш да му покаже, че не му влиза в работата да го съди. В доброто му лице Марк видя разбиране — не само лично към самия него, но и към компромисите, които често трябва да се правят в подобни ситуации.

— Фейт знае ли? — Марк усети смътен прилив на безпокойство. Можеше да го е видяла по телевизията или да го е чула от същата услужлива сестра, донесла изрезката.

— И да знае, не го е споменавала.

— Все пак е нещо. — Марк вече почти бе излязъл от кабинета, когато се извърна и каза: — За да бъдем точни, влюбен съм в нея.

Бърни не трябваше да пита кого има предвид. Само се усмихна и отвърна: „Mazel tov“.

Ако Марк се беше ужасявал от посещението, резервите му се стопиха в момента, в който зърна Фейт. Седеше по турски на прозореца в библиотеката и четеше на друга пациентка под наблюдателното око на Роли, санитар от Ямайка (чиито дълги масури бяха безкраен източник на очарование за отделението). Наведена над книгата, подпряла лакти на колената си и с плитката, която се спускаше по едното рамо, тя изглеждаше едва на осемнайсет — тогава

се запознаха. Той се спря на прага, заплепен от думите, които се ронеха от устата ѝ като музика:

*„Булката целуна чашата, и рицарят я взе,
изпи до дъно виното и чашата разби.
Тя сведе взор надолу и руменец изби,
тя вдигна взор нагоре, въздишката стаи,
с усмивка на уста си, в очите — със сълзи.“*

„Лохинвар“. Приказката за любовта, предсказана от звездите. Усмихна се от иронията; погледът му се отмести към жената на пода в краката на Фейт. Сигурно бе два пъти по-възрастна и поне два пъти по-тежка, но седеше като послушно дете с полузатворени очи и разтворени устни.

— Фейт — извика той тихичко.

Тя вдигна поглед.

— Марк — колкото бързо лицето ѝ светна, толкова бързо се помрачи после. — Не те очаквах преди обед — каза тя с плахост, направо съкрушителна.

Библиотеката беше най-уютното място от общите помещения в „Хилядата дъба“ с килим и удобни столове, с редици отделни етажерки, пълни с книги по всеки въпрос, и все пак, докато я прекосяваше, го побиха тръпки.

Тъкмо бе стигнал до нея, когато ръка го дръпна за глезена. Погледна надолу и видя лукаво, кръгло като луна лице да се хили към него.

— Би ли желала Фейт да ти дочете приказката? — попита той и изтръгна глезена си от хватката на жената.

Тя закима енергично, тънката ѝ побеляла коса висеше по бухналите като тесто могили на раменете ѝ. Погледна към Фейт и настоя с детско гласче:

— Започни отначало.

Фейт се наведе да разроши косата ѝ със смях на обич и за кратък миг отново беше неговата съпруга: светец покровител на безпомощните.

— Не сега, Айрис. Ще ти почета още след срещата с групата, обещавам. Точно сега имам нужда да остана насаме с Марк.

Тя вече рядко го споменаваше като неин съпруг и въпреки че му причиняваше болка, предпочиташе да си мисли, че е от чувствителност спрямо онези, които нямаха собствени съпрузи или пък каквито и да е посетители.

Айрис се изправи и си мърмореше нещо, докато тътреше нозе из стаята и подръпваше безформената си престилка. Фейт и Роли размениха погледи — досущ родители на трудно дете — които пронизаха сърцето на Марк като малка отровна стрела. После Роли се приближи да го тупне с ръка по рамото и приглушено каза:

— Ще бъда навън в коридора. Ако имаш нужда от мен, просто ме повикай. — От ямайския му акцент на Марк му се чу, че казва „надвикай“.

Останаха сами и Фейт грациозно слезе от прозореца, предложи бузата си за целувка. Бе облечена в сив анцуг „Найк“, който я караше да изглежда, сякаш е била навън да потича, илюзия, подсилена от лекия влажен отблясък по бузите и челото ѝ. Кичурчетата се бяха измъкнали от плитката ѝ и на слънчевата светлина проблясваха като изпредено злато.

— Избавление — каза той.

— Понякога Айрис може да е доста обсебваща — усмихна се Фейт.

Те се настаниха на канапето, което гледаше към рафтовете, обозначени Р-Т; Марк в единия край, Фейт — в другия, подгънала босите си крака под себе си. Забеляза тъмните кръгове под очите ѝ. Бяха ли и преди толкова отчетливи? Изглеждаше и по-слаба.

Дали се хранеше достатъчно?

— Родителите ти изпращат много поздрави — каза ѝ той. — Опитват се да се свържат с теб цяла седмица. — Внимаваше да не прозвучи като обвинение. Бяха свикнали с промените в настроението ѝ. Понякога със седмици отказваше да приема телефонни обаждания.

— Бях заета — каза тя и сви рамене.

— Те искаха първа да научиш. — Той се поколеба, после каза: — Синди е бременна.

— Сериозно? Страхотно! — Звучеше истински зарадвана.

Въпреки това той я огледа внимателно.

— Бебето се очаква през ноември.

— Леле! Най-сетне ще стана леля.

Той зачака да се появят пукнатините, но когато това не стана, се поотпусна.

— Много са развълнувани. Майка ти вече е превишила картата си „Виза“ от покупки за бебето.

— Сигурна съм. — Тя се усмихна с разбиране.

Ето. Сянката в очите ѝ точно сега — като нещо, което се стрелва под спокойната, бистра повърхнина на езеро. Той си пое дъх и събра сили за гмурването.

— Не бяха сигурни как ще го приемеш.

Тъмната сянка се надигна към повърхността и бавно се разпростря по лицето ѝ. Марк зачака, сърцето му бясно туптеше.

— Винаги ли трябва да се връщаме към това! Божичко, толкова ми е омръзнало всичко. — Тя сви колене към гърдите си и обви ръце около тях.

— Щеше ли да е по-добре, ако не ти бях казал?

— Има ли някакво значение какво искам аз!

— Нямах намерение да те разстройвам.

— Не се безпокой. Сигурна съм, че малко цветно хапче ще ме оправи. — И глухо се изсмя. На слепоочията ѝ изпъкнаха сини венички като жилките по черупката на яйце.

Мисълта на Марк се отнесе към онзи ужасен ден. Беше бързал да се прибере вкъщи след работа, угрижен, защото бе звучала особено странно по телефона. Помисли си, че има нещо общо с хормоните, които взимаше. От години се опитваха да имат бебе и тя си беше взела отпуск за последната серия. През онази сутрин ѝ се повдигаше и макар предпазливо да бе обнадежден, беше започнал да подозира, че има и нещо друго, освен ранните признаци на бременност. Все по-често се обаждаше вкъщи в средата на деня и я намираще все още в леглото, депресирана и летаргична, класическите признаци на психично заболяване. Той обаче ги бе пренебрегнал — именно той, който трябваше да знае. Страхът, който нарастваше някъде в дълбините на съзнанието му, не разцъфна напълно, докато един ден не бе влязъл в банята и не бе намерил Фейт в безсъзнание на пода в локва кръв.

Първата му мисъл беше, че е направила спонтанен аборт — докато не видя окървавеното шило за лед в ръката ѝ. Беше се свлякъл

на колене да провери пулса ѝ и бе изпитал усещането, че тежко потъва през пода.

В линейката беше сграбчила ризата му и го бе придърпала, за да прошепне дрезгаво в ухото му: „Навън ли е?“. Лицето ѝ бе с цвета на чаршафа, с който я бяха завили до брадичката. „Бебето?“ — Ужасът му нарасна още повече при мисълта, че може да е абортирала детето им. Тя бавно бе поклатила глава: То.

Дни по-късно историята излезе наяве: гласове крещели в главата ѝ, а понякога се появявали и по радиото, шепотът на дявола, който растял в утробата ѝ и който накрая щял да я убие, ако тя първа не се отърве от него. Казваше, че може да го почувства въпреки рентгеновите снимки и изследванията, които показваха, че всичко ѝ е наред. Затова взела нещата в свои ръце. Докато я слушаше как спокойно описва събитията, довели до потресаващата сцена, на която бе станал свидетел, Марк бе плакал от ужас и от усещането за пълното си безсилие. Сякаш я наблюдаваше как се дави, докато той стои на брега, без да може да скочи и да я спаси.

И все пак, колкото и странно да звучеше сега, той беше оптимист. За известно време, с терапията и лекарствата, тя бе изглеждала така, сякаш има подобрение. Но винаги бе крачка напред, после две назад и последвалите години доведоха до поредица от хоспитализации. Два пъти беше правила опити за самоубийство. Веднъж Марк я беше хванал да държи ножа притиснат до китката ѝ, а тя се бе нахвърлила върху него. Това бе последната капка: на следващия ден я заведе в „Хилядата дъба“. Оттогава си беше там — осемнайсет месеца — без да се броят кратките набези под надзор във външния свят.

Не беше ли и той изолиран от онзи вид любов, която някога бе приемал като даденост? Докато срещна Анна. Въпросът бе накъде щеше да тръгне отсега нататък.

— Сърдиш ли се, че не можах да дойда миналата седмица? — попита той нежно.

— Трябва ли? — изстреля тя.

— Ти ми кажи.

Фейт въздъхна, сякаш отговорът трябваше да е очевиден.

— Аз искам да не го правиш по задължение. Ако ти е писнало от мен, просто кажи. Няма да ти се сърдя. На мен самата ми е писнало от

себе си.

Той се пресегна да я хване за ръката.

— Не искам да преставам да те виждам.

— Тогава къде беше?

— Казах ти — взех си няколко дни отпуск. Бях на едно място на крайбрежието.

Фейт отметна глава, огледа го напрегнато и за миг той бе сигурен, че е разбрала.

— Е, това го обяснява — промълви тя.

— Кое? — усети, че изстива.

— Защо имаш такъв тен.

Той си отдъхна. Каквото и да подозираше, нямаше да опипва; сигурно знаеше, че накрая това единствено ще я нарани.

— Опитвам се да постигна вида на Джордж Хамилтън.

— Не виждам това да му пречи, особено при жените — това беше най-близкото до истината, което тя щеше да си позволи.

Марк побърза да смени темата.

— Как върви рисуването? — Бърни Файн бе предложил да се заеме с изкуство като форма на терапия и на Фейт като че ли й хареса.

— Добре.

— Има ли нещо, което да искаш да ми покажеш?

— Още не.

— Е, когато си готова...

— Не се дръж покровителствено с мен. — Тя го изгледа студено.

— Не мислех, че го правя.

— Ами, правиш го. Много добре знаеш, както и аз, че го върша само за да не стигам до крайности. Също като лекарствата, само че идва в повече цветове.

— Е, поне не си си отрязала ухото. — Бе открил, че понякога шегата помага; заобикалянето само влошаваше нещата.

Този път Фейт не се засмя.

— Не е смешно — отбеляза тя.

— Разбирам, че още ми се сърдиш.

— Върви по дяволите! — Тя го погледна ядосано; очите й се насълзиха.

— Фейт... — Той протегна ръка за помирение, но тя се отдръпна.

— Мразя това.

— Знам. — Поне не бе казала, че мрази него.

— Не, не знаеш — извика тя. — През повечето време мога да го понеса. Но когато те видя, се сещам непрекъснато за всичко, което ми липсва. Това е, което го прави трудно. — Гласът ѝ се накъса. — Вината не е твоя. И не казвам, че съм готова да се върна у дома. Истината е, че аз... аз се чувствам в безопасност тук.

Както винаги, той се почувства разкъсан в противоположни посоки: искаше жена му да се върне и искаше да може да си отиде оттук завинаги. А сега имаше и Анна.

— Би ли предпочела да не идвам известно време? — попита нежно.

Фейт се взря в него толкова продължително и така настойчиво, че можа да го усети в гърдите си: тъпа болка. Спомни си какви бяха неделите преди: половин сутрин се търкалят в леглото; вафли, напоени с кленов сироп, дълги разходки ръка за ръка. Щеше ли отново да изпита тези неща, или бе единствено пожелание?

Лицето ѝ се сгърчи и тя заплака.

Той я прегърна.

— Шшшт... всичко е наред.

Тя тихичко плачеше в ризата му.

— Н-н-не искам да престанеш да идваш.

— В такъв случай няма да можеш да се отървеш от мен. — В такива моменти почти му се искаше отново да пие — каквото и да било, стига да притъпи болката.

Фейт се сгуши в него като малко дете. Отново си помисли за сестра ѝ. Когато настъпеше денят, Синди и съпругът ѝ планираха да дойдат с бебето. Марк го бе обсъждал задълбочено със Синди, както правеше с всичко, свързано с Фейт — като военни маневри. Синди се безпокоеше какво ще причини това на сестра ѝ, но повече се тревожеше за бебето.

— Ами ако поиска да го подържи? — беше попитала тя; гласът ѝ бе нисък и звучеше засрамено. Той беше разбрал как се чувства: що за човек би отказал на сестра си такава нещо?

Точно както сърцето на Марк се късаше за балдъзата му, сега се късаше за съпругата му. Погали косата ѝ, като мърмореше успокоително. След малко щеше да се отправи в търсене на жена на име Кристъл, за която не знаеше нищо, освен адреса в Енсино, който

приятелят му Кийт му бе дал. Всичко, за което можеше да мисли в момента, бе, че може би истинската лудост на този свят е самата любов — объркан звяр, който по-скоро ще си разбие главата в тухлената стена, вместо да я прескочи.

Лас Каситас приличаше на дузината останали жилищни блокове, край които бе спирал по пътя: няколко етажа сив сгуробетон около централен вътрешен двор с басейн и редици врати с достъп откъм външни стълбища. Докато се качваше по металните стълби, го обгърна мирис на хлор, като изпарения от химически отпадъци, и дочу виковете на деца, които се плискаха в басейна.

Стигна до вратата на 3-Ф и отвътре дочу детски плач и приглушения глас на майка, която е на ръба на нервите си; тонът ѝ се променяше от заплашителен до умоляващ. Почука и след пауза, която му се стори цяла вечност, вратата се откряна.

— Да? Какво искате? — Към него се взираше слабо, уморено лице, обградено от вълнисти кичури изкуствено накъдрена жълта коса.

— Аз съм приятел на Анна — каза той. — Питам се дали бих могъл да разменя няколко думи с вас.

— Не познавам никаква Анна.

— Знаете я като Моника.

Жената се сети и уморените ѝ сини очи за миг се оживиха.

— А, тази. Да, четох във вестника. Гадно положение.

— Затова съм тук. Имате ли нещо против да вляза? — попита той.

Тя се поколеба, после вратата се отвори малко по-широко и откри жилава жена по шорти и блузка с презрамки през шията. Изглежда, мускулите ѝ бяха придобити с тежък физически труд, а не с тренировки в спортна зала.

— Вижте, моментът не е подходящ — каза тя. — Детето ми е болно, а аз трябва да ходя на работа.

— Няма да ви отнема много време.

Очите ѝ се присвиха и тя го огледа от глава до пети.

— Откъде разбрахте как да ме намерите?

— Не беше трудно. — Кийт бе взел името ѝ от сметките ѝ в AOL. Оказа се, че Кристъл Лонгмайър имаше доста забележителна

история, макар някои неща да ѝ се бяха разминали след последния ѝ известен адрес — щатски изправителен дом в Ломпок.

— Между другото, аз съм Марк. — Той протегна ръка, която тя неохотно пое, като все още го оглеждаше подозрително.

Детето вътре заскимтя.

— Брайана, миличко! — изкрещя Кристъл през рамо. — Изпий си сока и бъди добро момиче! — После се обърна към Марк. — По-добре да тръгвам.

— Моля ви. Важно е.

Кристъл изпусна дълга страдалческа въздишка.

— Добре, но само за минутка.

Беше излязла на площадката и бе оставила вратата да се затвори зад гърба ѝ, а момиченцето изплака жално:

— Остави я отворена да мога да те виждам!

Той зърна дребно, бледо лице в мрачните дълбини на затъмнената от пуснатите щори дневна.

Кристъл скръсти ръце пред гърдите си.

— Вижте, господине, не искам проблеми. И без това ми е достатъчно тежко.

„Но не толкова, колкото на Анна.“

— Не съм дошъл да създавам проблеми.

Устата ѝ се изкриви в лека, напрегната усмивка.

— Тъй ли? Всички така казват. Имам две деца и три години неприятности от последния тип, който ми пробута тия приказки.

— Анна ми каза за вас. Тя, изглежда, много ви уважава.

Частица от непреклонността напусна лицето ѝ и тя загриза нокътя на палеца си, преди свенливо да наведе глава.

— Виж, неприятно ми е, че ѝ се случи това. Искам да кажа, тя е добра и въобще, но като че ли няма какво да направя за нея. Сега би ли ме извинил...

Беше се обърнала да си върви, когато той изстреля напосоки:

— Били сте там онази нощ, нали?

Постигна желания ефект. Кристъл застина и ръката, набраздена от стари белези, се стрелна да затвори плътно вратата, като прекъсна писъка, долетял отвътре.

— Чуй, не знам какво си намислил — изсъска тя, — но ако не се разкараш оттук до трийсет секунди, че и по-скоро, ще повикам

ченгетата.

— Мисля — каза той със същия мек тон, — че ако искахте да викате полиция, щяхте да го направите преди седмици.

Тя се свлече по стената от сгуробетон.

— Какво искаш?

— Отговорете.

— Знам само това, което пише във вестниците.

— Къде бяхте през онази нощ?

— У дома с децата.

— Можете ли да го докажете?

— Не се налага да го правя. — Изгледа го яростно.

— Не пред мен. Но съм сигурен, че от полицията ще искат да узнаят. — Той се пресегна към сакото си и извади мобилния си телефон.

Тя протегна ръка да го спре да набере номера; ивици червенина се откроиша по бузите ѝ, сякаш ѝ бяха ударили шамар. Марк не знаеше дали защото се чувстваше виновна, или просто бе страхът на човек, прекарал известно време зад решетките.

— Недей. Ще си помислят, че имам нещо общо.

— Имате ли? — Той не извърна поглед.

— Не. — Гласът ѝ бе слаб. Отвътре скимтенето бързо прерастваше във вой. — Идвам! — извика Кристъл през рамо; изражението на лицето ѝ напомняше изтощен от сражения войник, който събира сили за още една атака. Отново се обърна към Марк. — Моето момиченце? Било е в приемни домове през половината си живот. Плаче през цялото време и не може да спи, ако не свети лампа. Ако моят инспектор надуши, ще се озова обратно в затвора толкова бързо, че няма и да разбере какво ме е сполетяло. Не мога да сторя това на децата си.

— Изглеждате прекалено тревожна за някой, който няма какво да крие.

— Все ще ти припишат нещо. Винаги го правят. — За кратък миг той почти изпита жалост към нея. — Нямах представа какво е. Тя бе единствената, на която ѝ пукаше. И виж къде свърши.

Вой, който пресекна в дрезгава кашлица, достойна за Мими от „Бохеми“, долетя като сигнал.

— Ето как си го представям аз — каза той. — Искали сте да видите със собствените си очи дали Моника, или може би трябва да кажа лицето, което сте мислили, че е Моника, е толкова страхотна, колкото ви се е струвало. Просто един поглед, и щяхте да си тръгнете, без да е станало нищо лошо. Как се справям засега?

— Не е зле. Трябва да си намериш работа в някой от онези таблоиди. — Безизразният ѝ поглед не издаваше нищо.

— Вижте — продължи той, — на мен не дължите нищо. Но дължите на Анна.

— Дори и да знаех нещо, което не е така, децата ми са на първо място. Както и да е, откъде да съм сигурна, че не си ченге?

— Ако бях, щяхте да сте на път към града за разпит.

— А на теб щяха да ти останат две ревящи деца — върна му топката тя.

— Все още бих могъл да ви подведа.

— Може би, но няма да го направиш.

— Какво ви прави толкова сигурна?

— Почтен си, затова. — В нейната уста това прозвуча като обида.

Марк я изгледа дълго и настойчиво, сякаш да опровергае преценката ѝ за него. Но явно тя бе понасяла неща, много по-лоши, от каквото и да успееше да ѝ сервира той. Можеше да се огъне, но нямаше да се пречупи. Единствената надежда бе Анна лично да се обърне към нея.

Риданията отвътре се усилиха.

Кристъл буташе вратата, когато се спря и хвърли поглед през рамо. Той бе изненадан да види, че избледнелите ѝ сини очи блестяха от непролетите сълзи.

— Кажи на Анна... — гласът ѝ леко потрепери — кажи ѝ, че съжалявам.

На следващата нощ, в стаята си у Лора и Хектор, Марк разказа на Анна за случилото се.

— Мисля, че тя знае нещо — настояваше той. Бяха в леглото; Анна се бе сгушила в извивката на ръката му. — Или е това, или е просто смъртно уплашена.

— От какво?

— Да не я върнат обратно в затвора.

— Защо ще се чувства виновна, ако не е направила нищо лошо?

— Наркоманка е. Ние си мислим, че всичко лошо, което се случва, е по наша вина, защото в повечето случаи е. — Той тъжно се усмихна.

Разказа ѝ за краткия си разговор с детектива, който се занимаваше със случая, корав бивш морски пехотинец. Съдейки по вида му, не бе чужд на чашката. Бърч го беше отрязал, като уведоми Марк, че не се интересува от разследването на други нишки. Точните му думи бяха: „Ако нейната адвокатка иска да пуска фишеци, за да ѝ прикрие задника, като се опитва да го припише на някой друг, не е моя работа да ѝ помагам“ — но Марк бе пропуснал тази част.

— Значи сме пак в изходно положение — каза тя мрачно.

Той можеше да различи всяка минутка от последните четири седмици, отпечатани върху лицето ѝ: тъмните кръгове под очите ѝ, леките бръчици като скоби от двете страни на устата ѝ.

— Помолих моя приятел да проучи и онзи, другия тип. — Човекът, известен само като Рошавия Кери, чието увлечение по Моника граничеше с обсебеност. Оказа се женен мъж с пет деца — при това методистки свещеник.

— Жал ми е за клетата му жена, да не говорим за паството му. Мислиш ли, че може да има нещо общо?

— Всичко е възможно. Има само един проблем: живее в Кентъки.

— Както съм чувала, от Кентъки излитат самолети.

— Не го изключвам — каза той. — Всъщност се обадох. Междувременно мисля, че си струва отново да посетим Кристъл. — Усмихна се. — Може да имаш повече късмет.

Анна придърпа завивките около себе си, като трепереше въпреки електрическата печка, която проблясваше като жарава в мрака.

— Смешно. аз не бих я определила като насилник.

— Те могат да бъдат всякакви — каза той, имайки предвид Рошавия Кери.

— Мислиш ли, че е убийца?

Марк поклати глава.

— Наречи го предчувствие, но не, не мисля.

— Може да е било злополука.

— Единственото, което знам, е, че колкото по-скоро разберем какво крие, ако изобщо крие, толкова по-добре. — Той погледна през прозореца. Дворът пред обора представляваше пустинен лунен пейзаж; удължена сянка на куче го прекоси като извънземно създание.

— Ако откаже да говори, можем да накараме Ронда да ѝ изпрати призовка.

— Няма да е добронамерен свидетел. Би могла да отвърне на огъня.

— Мислиш, че би излъгала на свидетелската скамейка?

— Без свидетел кой би могъл да докаже, че лъже? Освен това няма да сме сигурни.

Анна въздъхна.

— Предполагам, утре ще разберем. — Бяха планирали на сутринта първо да отидат при нея.

— Като спомена за това, ще трябва да поспим. Чака ни дълъг ден — добави той.

Анна се претърколи настрани и го прегърна през врата.

— Не ми се спи.

Той целуна устните ѝ.

— Липсвах ли ти?

— Ще си развалиш ли мнението за мен, ако кажа да?

— Не мислех, че е нещо лошо някой да ти липсва.

— Така е, ако не липсваш на този, който ти липсва.

Марк наклони глава и се усмихна.

— Знаеш ли какво ми се иска? Да можеш да се видиш такава, каквато аз те виждам.

— Каж ми какво виждаш ти. — Анна го изгледа сериозно.

— Красива, смела, секси жена.

— Дали не долавям някакъв таен мотив? — Като се усмихваше, тя плъзна ръка под завивките.

Той стисна китката ѝ, притегли я до устата си и целуна отворената ѝ длан. Ухаеше на прясно откъснати цветя, лавандула или зюмбюл.

— Кристъл не бе единственият човек, когото видях вчера.

Усмивката ѝ угасна.

— Доколкото схващам, имаш предвид Фейт.

Той кимна.

— Никога не съм крил нищо от теб и не възнамерявам да започвам сега.

Анна се напрегна и се отдръпна.

— Това означава ли нещо? — В гласа ѝ се беше промъкнало стоманено острие.

— Просто си помислих, че трябва да знаеш.

— Че си женен? До болка известен факт. Знаем, че нямаш и намерение да се развеждаш с жена си.

— Нямам избор.

Щеше ли да се ожени за Фейт, ако знаеше какво предстои? Ако трябваше да отговори честно, не бе сигурен, ала нямаше смисъл да се чуди. Очевидният факт беше, че обича две жени и едната от тях, за добро или лошо, бе съпругата му.

— Винаги има избор. Нали ти ми го каза? — Сега Анна бе седнала и го оглеждаше по същия предпазлив начин, по който го бе правила Фейт. С разрошената си коса и рамене, които проблясваха на лунната светлина, никога не бе изглеждала по-красива.

— Можеш да живееш с някои избори; с други не можеш.

— Значи това, което казваш, е, че когато всичко свърши и допуснем, че аз съм свободна жена, ще се върнем обратно към това, което бе преди? Или може би ни виждаш като любовници за уикенда — без обвързаност, без въпроси. — Тя поклати глава. — Извинявай, Марк, но този път няма ти да поръчваш музиката. Ако не друго, поне ми позволи да вземам решенията си сама.

На Марк му се доця да ѝ изръкопляска, макар че беше се отдръпнал от изненада. Очевидно жаравата, по която стъпваше, я бе заредила в много повече отношения.

— Така е честно — каза той. — Имам само една молба. Бихме ли могли да го отложим дотогава?

Анна се загледа през прозореца. Когато погледът ѝ се върна към него, вече бе започнал да се безпокои, че я е загубил. Тя се пресегна да хване ръката му и прокара палец по венчалната му халка.

— Жена ти знае ли?

— Май подозира.

— Сигурна съм, че не очаква от теб въздържание.

— Ако имаш предвид това, не е казала нищо.

Анна се зарови в ръцете му и го целуна продължително, притискайки се към него. Той усети отклик в слабините си и пъкна ръка между краката ѝ. Бе влажна. Господи.

— Да, по дяволите, липсваше ми — прошепна тя на ухото му.

Марк я претърколи по гръб и разтвори краката ѝ. И двамата дишаха тежко. Обикновено той не бързаше, галеше я и целуваше, докато страстта я завладееше дотолкова, че свенливостта ѝ я напускате, но разбра, че тази вечер няма да е така. Тя го привлече в себе си и обви крака около него, за да посрещне всеки тласък с интензивност, съответстваща на неговата. След малко усети, че тя потръпва и отхвърля глава назад с беззвучен вик.

Тогавя и той свърши — толкова силен порив, че почти загуби съзнание. Лицето на Анна отново изплува на фокус и той видя, че бузите ѝ пламтят, а устата ѝ е извита в лека усмивка.

— Подсецай ме да отсъствам по-често — каза той. Възнамеряваше да се пошегува, но лицето ѝ помръкна. Искаше му се да се срита.

Анна бързо се овладя и отговори с безгрижие, което съкруши сърцето му:

— Ако някой ще ходи някъде, това съм аз.

Марк вървеше отпред по стълбите; металните планки леко звънтяха под стъпките му. Слънцето още не жареше, но вече бе горещо, мръсните растения около басейна бяха повехнали. Шумовете на хора, вече станали и приготвящи се за деня, долитаха през затворените врати, покрай които минаваха: приглушени гласове, бръмчене на кафемелачка, синоптик по телевизията съобщава днешната прогноза: „Слънчево и ясно, с температури над трийсет градуса. Време е да заредите хладилниците и надуете климатика...“

Стигнаха до апартамента на Кристъл и Марк почука. Никой не отговори и той опита да натисне бравата. Вратата се отвори. Нямаше никого. Без да промълвят и дума, те преминаваха от стая в стая; изпразнените чекмеджета и дрешници, спечените кръгли следи по рафтовете на шкафчето с лекарства мълчаливо свидетелстваха за това, което Марк разбра още щом престъпиха прага: Кристъл бе избягала.

Единственото, което беше останало, освен мебелите, бяха мръсните чинии в мивката и купичка с храна за котки на пода.

Той се наруга наум: „Грешката е моя. Позволих ѝ да се измъкне“. От друга страна, какво би могъл да направи, за да я спре? Обърна се към Анна.

— Портиерът може да знае нещо.

Тя кимна, но той видя собствената си безнадеждност, отразена върху лицето ѝ. Едва ли Кристъл бе оставила адрес за контакт.

Оказа се, че портиерът е и хазаин, мъж на средна възраст с шкембе и бежова коса, стърчаща на туфи около бледото теме. Когато го попитаха за Кристъл и дали има някаква представа къде може да е отишла, той изруга под носа си.

— И аз самият бих искал да знам. Кучката ми дължи наем за два месеца. — Изрови пакет „Кемъл“ от провисналия джоб на мъхнатия си халат и запали, като примижа към Анна през дима, който се кълбеше около главата му. — Изглеждате ми позната. Виждали ли сме се преди?

Тя изтръпна, но запази спокойствие.

— Не мисля, че се познаваме.

Човекът очевидно не бе направил връзката, но въпреки това я огледа със съмнение, сякаш се питаше какво общо би могла да има с такива като Кристъл. После сви рамене — така или иначе, беше без значение за него.

— Ако я намерите, предайте ѝ нещо от Луи. Кажете ѝ, че следващият път, когато се срещнем, ще бъде в съда.

— Мислите ли, че някой от хората тук може да знае къде е отишла? — попита Марк, когато Анна замълча при споменаването на съда.

Хазаинът дръпна дълбоко от цигарата си и се замисли.

— Можете да опитате при съседите ѝ, но се съмнявам да знаят нещо. Оная бе саможива. Единствено децата ѝ я интересуваха.

Оказа се прав. След около час, прекаран в тропане по врати, което не ги отведе доникъде, най-лошите им страхове се материализираха в увереност: Кристъл и децата ѝ бяха безследно изчезнали.

— И сега какво? — Анна се отпусна на стълбите сразена.

Той седна до нея.

— По дяволите, искаше ми се да знам.

Единственото сигурно беше, че се озоваха в задънена улица.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анна и Марк се отдалечаваха от Лас Каситас, а Финч и приятелите ѝ спряха пред Белвю Гардънс, на не повече от петдесет километра от тях. Клиниката за интензивни грижи, където живееше Лорейн Уелс, беше измазана в бяло сграда с плосък покрив, заобиколена от олеандри и с някакво грамадно дърво, от което падаше нещо лепкаво по тротоара отпред жена в розова престилка любезно ги поздрави, когато влязоха.

— Лулу много се вълнува от срещата си с вас — им съобщи тя, когато се разписаха. — Няма много посетители.

Финч и Анди си размениха поглед, който говореше: обзалагам се, че е така. От мястото те побиваха тръпки. Саймън се оглеждаше с интерес, сякаш наум си водеше бележки за експозе относно частните клиники, а Люсиен каза, без да се запъва:

— Ние също очакваме срещата с нетърпение.

Пътуваха с часове заради задръстване. Няколко пъти спираха — за бензин, за тоалетна, после за закуска в „Бъргър Кинг“ — и стигнаха в Пасадина малко преди единайсет. Сега, докато оглеждаха фалшивата дървена ламперия и изкуственото дърво, което събираше прах в ъгъла, Финч се питаше дали не бяха пътували напразно. Какво ли би могло да излезе? Същевременно глас в главата ѝ прошепна: „Може пък да не сме тръгнали за зелен хайвер.“ Беше чувала за съвпадения, прекалено чудати, за да не се окажат съдбоносни. Като жената в списание „Пийпъл“: попаднала на собствената си снимка като бебе, докато прелиствала семейния албум на приятелка — оказало се, че е осиновена, а приятелката всъщност ѝ е братовчедка. Ами онова странно чувство, което я бе завладяло, докато слизаше от автобуса в Карсън Спрингс онзи първи ден? Че е била тук и преди.

Тръгнаха по коридор, който миришеше на дезинфектант; от двете му страни се бяха разположили редици мумифицирани старци, потънали в инвалидните си колички. Беше уредила срещата преди няколко седмици. Междувременно бе толкова заета с училище и

събирането на пари (да не говорим за Люсиен), че почти не бе разсъждавала върху нея. Сега, когато спря пред вратата на стаята на Лорейн, усети, че нещо в стомаха ѝ се превърта като подводна вълна.

Люсиен я хвана за ръка.

— Всичко ще бъде наред.

— Прекалено късно ли е да се върнем? — промърмори тя.

— Помисли си какъв разказ ще излезе — ликуваше Саймън.

Анди му хвърли гаден поглед.

— Да не си посмял.

Влязоха в стаята и завариха много стара жена, потънала дълбоко в шезлонг, навела глава над книга.

— Госпожо Уелс? — извика я тихо Финч.

Жената вдигна глава и широко се усмихна.

— Лулу, моля. — Постави книгата встрани и с известно усилие се изправи. Висока и изпита, с шапка къдрици в толкова невероятно червен цвят, че трябваше да е перука, приличаше на остарялото сираче Ани.

— Божичко, не очаквах да сте толкова много. — Тя ги огледа с удоволствие.

— Люсиен ни докара. — Финч разпери палец към него.

— А пък ние се лепнахме — каза Анди, докато представяше себе си и Саймън.

— Много хубаво! Да се надяваме, че ще запомня правилно всичките имена. — Погледът на Лорейн преминаваше от един на друг, сякаш бяха подаръци и се опитваше да реши кой от тях да разопакова най-напред. — Седнете, настанете се удобно. Съседката ми по стая няма да има нищо против. — Тя направи жест към второто легло, което не беше застлано. — Гърти почина миналата седмица.

— Съжалявам — каза Финч.

— Недей. — Лорейн отново се настани на стола си. — Единственото, което правеше, беше да се държи гадно и да пъшка. Почти ме бе побъркала, дъртата крава. — Те сигурно изглеждаха стреснати, защото добави с пламъче в очите: — Знаете ли кое му е хубавото, когато остаряваш? Можеш да говориш каквото си искаш. Както и да е, човек свиква хората тук да умират — някак си върви с територията.

— Отдавна ли сте тук? — попита Саймън.

— Достатъчно дълго, за да ми се иска аз да бях ритнала камбаната. Предполагам, скоро ще дойде и моят час.

Погледът на Финч блуждаеше към фотографиите в рамки на стената: лъскави снимки 16x20 на филмови звезди, някои от които разпозна, като на всяка от тях имаше личен автограф за Лорейн.

— Познавате всички тези хора?

— Абсолютно. Онзи ей там е Дерек Лорд. — Лорейн посочи красив мъж с тънки мустачки и тъмна чуплива коса. — По онова време нямаше по-голяма звезда. Ама беше широкопръст. Умря без цент в джоба.

— Били сте актриса? — Финч се надигна да разгледа снимка на много по-младата Лорейн, застанала до тъмнокоса красавица, в която с изумление разпозна Вивиан Лий.

— Аз? За бога, не. — Тя си взе бисквитка от подноса на масата до лакътя ѝ, преди да го подаде на Финч. — Специално ги поръчвам. Храна за птичките. Сега, докъде бяхме стигнали? А, да, до бляскавата ми кариера. Не, никога не съм била актриса. Естествено, и аз си имах мечти подобно на всяко друго момиче с блестящи като звезди очи, току-що дошло от провинцията, но проблемът бе, че не ставах за сцената. Вместо това се наместих зад кулисите. — Посочи цветна снимка на младата Лорейн как набожда подгъва на червена рокля на дипли, носена от самата Лана Търнър.

Саймън подсвирна.

— Брей! Обзалагам се, че бихте могли да разкажете много неща.

Лорейн се наведе напред и с поверителен тон каза:

— Всичките свършени фигури? Познавах всеки недостатък — гърди, главното дунапрен, задници, които трябваше да се повдигнат. Главната героиня е качила някое и друго килце? От мен зависеше да направя костюмите им както подобава. Един — няма да ви кажа кой — ме накара да му пришия таен джоб от вътрешната страна на панталона за плоската бутилка. На втория ден на терена рухна в безсъзнание точно по средата на най-голямата си сцена. — Тя се изкиска; звук, наподобяващ камъчета, които се удрят в буркан.

— Това не е ли Селма Лам? — Анди бе зяпнала друга снимка — Лорейн под ръка с миловидната руса звезда от „Чужденец в рая“.

Старицата се разля в усмивка, която разкри уста, пълна с криви зъби.

— Тя и никой друг. О, беше жена барут! Още от първия ден се сдушихме. Когато разбра, че съм от Деф Смит, Тексас, както и тя де. — Въздъхна.

Финч внимателно огледа снимката и разпозна фона на покритите със сняг планини, както и намиращата се наблизо червена училищна сграда. Спомни си деня, когато бяха отишли там с Люсиен, и усети, че възелът в стомаха ѝ се отпуска.

Лорейн още веднъж се изправи и се затътри да посочи опърпания мъж, встрани на фотографията.

— Този тук е режисьорът, Ханк Монтгомъри. Между него със Селма имаше — как му викате сега, деца? — нещо.

— Прабаба ми го е познавала — каза ѝ Финч. На Сам никога не ѝ омръзваше да разказва историята за деня, когато майка ѝ го беше посетила на терена — същият ден, запечатан на снимката.

— Познавал е нея и още неколкостотин други момичета. — Лорейн намигна с разбиране. — Нямахте жена, която да му устои.

На Финч ѝ хрумна, че самата Лорейн сигурно не е останала безразлична. Ами ако беше забременяла? Което щеше да означава, че е напълно възможно това...

Косъмчетата по тила ѝ настръхнаха. Тя заекна:

— Дали вие и той...

Лорейн се разсмя и Финч забеляза, че яркочервеното ѝ червило се бе размазало в гънките около устата.

— За бога, не. Бях прекалено умна. Което е повече, отколкото бих могла да кажа за някои.

— Но аз си мислех... — Финч млъкна, объркана. Сега ѝ се струваше глупаво. Как бе могла да си въобразява, че имат някаква връзка?

Лорейн ѝ хвърли леко извинителен поглед. Бе очевидно, че Финч и приятелите ѝ бяха подмамани тук под фалшив претекст. Момичето преглътна разочарованието си. Искаше ѝ се да се разсърди, но сърце не ѝ даваше. Лорейн просто бе подтиквана от самотата си — нещо, което тя самата много добре разбираше.

— Щях да ти обясня по телефона — продължи Лорейн, — но някои неща е по-добре да бъдат казани лично. Наистина има история, но ти не си част от нея. Виж сега, имаше такова момиче — сладко, младо същество, съвсем невръстно. Ханк, той успя да накара коленете

й да омекнат и погледът ѝ да се кръстоса. Бих заложила цяло ранчо, че е девствена, но това не възпря нито единия от двамата. Когато Селма надуши, ами не би поискала да си в обсега на прицел около нея този ден.

— Това е по-интересно от „Даусънс Крийк“ — промърмори Анди.

— Грейс Елистън се казваше — продължи Лорейн. — Помня го, щото Селма не спираше да говори за нея. Когато Грейс се оказа бременна, Ханк ѝ плати да си затваря устата и тръгнаха всеки по своя път, но Селма не бе човек, дето да позволи нещата да приключат така. След като бебето дойде, непрекъснато казваше неща от рода на: „Как се чувстваш, татенце?“ или: „Не мислиш ли тия дни да идеш да видиш малкото си момиченце?“. Направо го бе изкарала извън релси. Мисля, че се чувстваше зле — не толкова заради Селма, а защото не е при детето си. Доколкото знам, то е единственото, което някога е имал.

Елистън? Името звучеше познато.

— Познавам Марта Елистън — вметна Финч. — Училищната ни сестра.

— Ами я да си помисля, тя трябва да е... — Лорейн направи сметката — на около четирийсет и пет, четирийсет и шест години.

Финч не знаеше възрастта на госпожа Елистън, но горе-долу ѝ изглеждаше точно.

— Не живее ли с майка си? — обади се Анди. — Понякога ги виждам в църквата. Предполагах, че е вдовица — имам предвид възрастната дама, — но сега, като се замисля, никога не съм я чувала да споменава съпруг.

— Винаги съм се питала какво ли е станало с Грейс — каза Лорейн. — Сигурно не ѝ е било леко.

Нито пък на Марта — да расте без баща под сянката на скандал. Нищо чудно, че винаги изглеждаше толкова примирена.

Останаха още малко, докато Лорейн им разказа доста за миналите дни, но през цялото време, като второ сърце, у Финч пулсираше прозрението, че е твърде вероятно никога да не узнае кое е истинското ѝ семейство. Беше обречена на живот на пожелания и мечти за това, което е могло да бъде. Изведнъж ѝ се доплака. Бе благодарна, когато Люсиен, сякаш доловил мисълта, стисна ръката ѝ.

Финч едва се изправи.

— Ще трябва да тръгваме — каза тя. — Пътят е дълъг.

Лорейн изглеждаше тъжна, че си отиват. След минутно колебание Финч се приближи до нея и запечата целувка на челото ѝ, набръчкано като стар портфейл.

Лорейн се вкопчи в ръката ѝ, взирайки се с воднистите си очи.

— Надявам се, ще намериш това, което търсиш, скъпа.

Финч направи усилие да се усмихне.

— Аз също.

Но знаеше, че надеждата ѝ да намери семейството си бе равностойна на тази да отлети до Луната.

Лора и Хектор сглобяваха кошчето, когато тя влезе.

— Не, обърнал си го, тази джаджа влиза там. — Лора вдигна поглед от указанията за сглобяване, в които се бе вторачила, за да забодее пръст в скобата, която Хектор завинтваше. Той кимна и спокойно продължи. Останалите части бяха разпилени по плетената черга пред камината заедно с частите от люлката.

— Върнах се — обяви Финч, когато те не забелязаха, че е застанала до тях.

Лора ѝ хвърли отнесен поглед, издуха кичур коса, паднал над едното ѝ око.

— Който и да пише тези работи — каза тя, докато размахваше тънкия лист в ръка, — е или идиот, или си прави майтап с хората. — И го подхвърли встрани с презрително пръхтене.

— Откъде да знаем, че не е „тя“? — Дори и навел ниско глава, Финч усети, че Хектор се усмихва.

— Никоя жена не би рискувала това нещо да се срути, когато в него има бебе.

Той се залюля на пети с отвертка в ръка.

— В такъв случай бъди спокойна. Не бих искал да бъда обвинен, че съм направил нещо, което да навреди на детето ни.

Лора се опита да изглежда ядосана, но се кикотеше прекалено силно. Кикотът бързо премина в хълцане и тя се стовари по гръб, като не можеше да си поеме въздух. Пърл и Роки се дотъртриха да проверят какво става и я побутваха с носовете си. Тази Лора им бе непозната — вървеше наоколо и си тананикаше по цял ден, като от време на време

се размиваше на глас без причина. Объркваше местата на вещите из къщата, а в бакалницата забрави половината неща, които възнамеряваше да купи. Явно единственото нещо, което занимаваше ума ѝ, беше бебето, което щеше да пристигне само след няколко седмици.

Финч започваше да се чувства съвсем ненужна.

— Да ви помогна ли? — Тя махна към полусглобеното кошче.

— О, мисля, че Хектор ще се справи и сам. — Лора седна; приличаше на едро розовобузесто дете. Косата ѝ пращеше от електричество. — Мога да разбера кога съм излишна. — Тя му хвърли престорено обиден поглед, докато се опитваше да се надигне сред носове и махащи опашки. Сякаш изведнъж се сети: — Как мина днес?

Финч сви рамене.

— Ще ти разкажа, докато вечеряме. — Последва Лора в кухнята, където Мод разточваше тесто, докато тиганът цвъртеше на печката.

— Любимото ти ядене, пиле, печено в тесто — обяви тя и подложи за целувка брашнената си буза.

Привичната гледка на Мод, която приготвя вечеря, я накара да почувства буца в гърлото си.

— Ще сложа масата.

— Хектор е почти готов с кошчето — съобщи Лора, като грабна шепа салфетки от едно чекмедже.

Мод изпръхтя.

— Мястото едва стига за люлка, камо ли за кошче — говореше за нишата до стаята на Лора и Хектор, която бяха превърнали в детска стая.

— На бебетата не им трябва много място — отвърна Лора, свивайки рамене.

— Те растат.

— Е, засега ще свърши работа. — Лора се носеше наоколо, вадеше кутия с мляко от хладилника, миг след това я връщаше обратно. — Когато порасне, ще го разширим. А не забравяй, че не след дълго Финч заминава за колежа.

Финч беше очаквала това с нетърпение, но сега мисълта ѝ причини остра болка. Мод стисна устни.

— Дори и в такъв случай...

Лора се засмя лекомислено.

— Признай си, иска ти се да е при теб.

На Финч ѝ бе нужно известно време да осъзнае, че тя има предвид бебето, не нея.

Мод отново изпръхтя и тежко налагаше тестото с точилката. Можеше да го отрича колкото си ще, но нищо не би ѝ харесало повече от едно бебе, около което да се суети ден и нощ.

Внезапно Финч се почувства изолирана. Спомни си годините в приемни домове, където най-хубавите неща и най-щедрите порции винаги отиваха за най-малките и най-сладки дечица. Как би могла да се състезава с едно бебе? А ако съдеше по това, колко отнесена бе Лора сега, нещата само щяха да се влошат, когато Есперанса пристигнеше.

— Е, поне ще има много дрехи за износване. — Мод бе ушила цял гардероб роклички — възможност, от която бе лишена, когато се оказа, че бебето на Сам е момче.

— Само без къдрички, моля те. — Лора пълнеше кана на мивката.

— Доколкото те познавам, ще е яхнала седлото, преди още да е проходила. Още една мъжкарана — точно каквото ни трябва — мърмореше Мод добросърдечно.

— Между другото — каза Лора, — Алис иска да ми направи тържество за подаръците. Казах ѝ...

— Само за това ли мислите всички тук! — Финч тръшна една чиния на масата. — Ами Анна? Може да отиде в затвора, а всичко, което ви интересува, е това тъпо бебе!

Лора изглеждаше зашеметена.

— Не съм забравила Анна — възрази тя. — Всъщност казах на Алис, че ако иска да организира тържество, бихме могли да го направим за събиране на пари. — Тя постави каната долу. — Финч, какво става? Да не си разстроена, защото...

Финч не чу останалото; вече излиташе през вратата. Навън въздухът охлади горещите ѝ бузи, когато се втурна през двора в сгъстяващия се здрач.

В обора я приветстваха конете, които тъничко цвилеха в яслите си. Тя чу шумолене и лъскавата кестенява глава на кобилата ѝ се появи над вратата към бокса. Финч притисна буза до копринената шия и вдъхваше конския аромат. Не бяха ли те и двете някак си отхвърлени? Както Пънч и Джуди преди нея, Шайен бе дошла при тях чрез

„Изгубените лапи“, в чийто борд бе Лора — състезателен кон, надживял полезността си.

Чу, че вратата на обора се отваря, и се извърна, видя Лора, която я гледаше загрижено.

— Финч, какво има?

— Нищо.

— Опасявах се — Лора въздъхна и се отпусна на пейката. — Нещата не се развиха, както се бе надявала, нали?

Финч се приближи и се отпусна на пейката до нея, без да усеща пикантните миризми, които полъхваха към тях през двора.

— Тя е просто приятна стара дама. Чувствам се толкова глупава, че изобщо си помислих... — опитваше се да се овладее и да не заплаче. — Предполагам, такива неща стават само във филмите.

Настъпи дълго мълчание, нарушавано само от конете, които процвилваха за бучките захар, с които Лора обикновено се запасяваше по джобовете си. Накрая тя се обади:

— Съжалявам. Иска ми се да имаше нещо, което бих могла да кажа, за да ти стане малко по-добре.

— Наред съм. — В момента нищо не можеше да я накара да се почувства по-добре.

— Няма нужда да те уверявам, че ние сме твое семейство; вече го знаеш.

Финч кимна тъжно.

— Чувствам се като пълен идиот.

Лора я прегърна през раменете.

— Когато бях на твоите години, си мечтаех за голямо семейство с най-малко шест деца. Не бе писано да стане така, но знаеш ли какво? Не бих го заменила с нищо друго. Теб и Хектор, и Мод, вие сте всичко за мен.

— С бебето ставаме петима. Ще ти трябва още едно да ни направиш шест. — Тъгълчето на устата на Финч се повдигна нагоре.

Лора се разсмя.

— Първо ще видим как ще потръгне с това, макар че с всичките мъки, през които преминахме да сглобим кошчето, би било срамно да го използваме само веднъж.

Тогавя Финч й разказа за Ханк Монтгомъри и Грейс Елистън. Лора не изглеждаше изненадана; само кимна и каза:

— Нана разправяше, че е най-магнетичният мъж, когото някога е срещала. Имам чувството, че е бил истински разбивач на сърца.

— Питам се дали Марта знае, че той ѝ е баща.

— Определено никога не е споменавала нищо. Ако беше, целият град щеше да говори за това. — Ханк Монтгомъри можеше да тъне в забвение навсякъде другаде, но в Карсън Спрингс бе легенда. — Сега, като се замисля обаче, наистина си спомням някакви стари клюки за Грейс. В онези времена извънбрачно бебе щеше да предизвика значителен скандал. Горката жена. — Тя поклати глава.

Финч се взря в скъпото познато лице. Кой можеше да каже дали Марта нямаше да е по-добре, ако майка ѝ я бе дала за осиновяване?

— Мислиш ли, че трябва да поговоря с нея? — попита тя. — На нейно място аз бих искала да знам.

Лора се намръщи замислено.

— Може би ако отидем при Грейс вместо...

— Ние?

— Допускаш ли, че бих те пуснала да отидеш сама?

Финч усети, че гърдите ѝ се отпускат.

— Бихме могли да я поканим у нас след литургия тази неделя. Нали разбираш, на обяд или нещо такова.

— Тогава ще трябва да поканим и Марта. Не, мисля, че най-добрият ни шанс е да се отбием през седмицата, когато Марта е на работа. Естествено, ще трябва да ти напиша бележка за училище. — Очите ѝ искряха като очите на Анди, когато двете замисляха някаква интрига.

— Само ако не трябва да ме пита какво ми е било. Няма да ми е приятно да я лъжа в лицето, когато тя е причината да отсъствам.

— Добър аргумент. Ще кажа, че си на изследвания. Потънах в дружелюбно мълчание. Финч съвсем беше забравила за вечерята, докато Лора не предложи:

— Какво ще кажеш да се прибираме?

Финч осъзна, че умира от глад.

— Толкова съм изгладняла, че мога да изям... — Тя вдигна поглед и видя, че кобилата ѝ я гледа укорително или поне така ѝ се струваше. — Няма значение.

След няколко минути седеше пред димяща чиния с пиле, печено в тесто, бисквити, зелен фасул и прочутата туршия от цвекло на Мод.

Сведоха глави, докато Лора каже молитвата. Когато стигнаха до „Амин“, Финч го произнесе по-силно от останалите.

Лора ѝ се усмихна през масата и за изпълнен с ужас миг Финч си помисли, че се готви да произнесе банална реч — за това, каква благодат е да се имат един друг и как трябва да се държат заедно — но всичко, което тя каза, бе: „Някой да иска масло?“

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В деня на предварителното изслушване съдебната зала беше претъпкана, по стъпалата отпред се бе разположило море журналисти, сред което като шамандури се клатушкаха телевизионни камери. Местната телевизия се надпреварваше с пресата и радиото да заеме удобно място, докато тежката артилерия на телевизионните мрежи удържаше контрола над най-доброто пространство. Имаше местни кореспонденти на „Льо Монд“ и от любимия на британците жълт „Мирър“. Както и репортер на „Глоуб“, особено противната личност Лени Бъкхолц (с „повече топки от цяла писта за боулинг“, според презрителното сумтене на Мод), който бе арестуван, защото се опитал да подкупи служител от офиса на съдебния лекар да му даде снимки на Моника след смъртта ѝ.

Всяка нова серия на продължаващата сапунена опера „Щатът Калифорния срещу Анна Винченци“ приличаше на дървена стружка, подхвърлена върху вече бушуващия пламък. Редакционна статия в „Ню Йорк Поуст“ не поставяше под съмнение, че Анна е убила Моника заради парите. „Нешънъл Стар“ публикува ексклузивно интервю с бивша икономка, описала годините лошо отношение в лапите на Моника и предполагаща, че мотивът на Анна е отмъщението. Сред всичко това Анна, истинската Анна, се бе загубила, заменена с плод на общественото въображение. Истината нямаше значение. Хората не биха ѝ се зарадвали повече, отколкото на истината за самите тях.

Сега, когато огледа лицата в натъпканата до краен предел галерия, тя разбра как са се чувствали християните в леговището на лъва. Подмишниците ѝ бяха подгизнали от пот въпреки дезодоранта и ако стомахът ѝ не се успокоеше, кафето, което бе изгълтала на крак, скоро щеше да я накара да съжалява, че е обула чорапогащник.

Хвърли поглед на Ронда, застанала до нея и записваща нещо в адвокатския си бележник. Изглеждаше подготвена и уверена. Прекалено уверена? Щеше ли да побърка съдията, както бе направила

предишния път? Е, поне никой не можеше да каже, че не е подготвена. След седмици на уговаряне и планиране адвокатката ѝ бе заредена с пълен боен дух, но какво щеше да стане, ако се окажеше недостатъчен?

Кристъл, най-силният им коз, беше изчезнала заедно с всяка възможност истинският убиец да бъде намерен. Детективът Барни Мерлин, пенсиониран полицаи от Лос Анджелис, когото Ронда нае, беше докладвал, което не ги изненада, че децата на Кристъл не са на училище и началникът ѝ в „Мери Мейдс“ не знаеше къде е; дори не се бе опитала да си вземе парите. Където и да бе отишла, очевидно не искаше да бъде намерена.

— Станете! Високопочитаемият съдия Еймъри Картрайт. Съдът е в заседание.

Анна се изправи, все едно подръпната от невидима каишка. Тези дни тялото ѝ беше като послушно куче, което действа според подадената команда: седни, легни, престори се на умрял.

Ронда остана права и след като всички отново бяха заели местата си.

— Вашето присъствие е отбелязано според правилника, госпожо Толтри — обяви съдията сухо. — Само се надявам, с оглед на ентузиазма ви спрямо процедурите тази сутрин, да се съобразите, че имам язва.

— Ще направя каквото е по силите ми, Ваша чест. — Вълна от смях се понесе из съдебната зала, докато Ронда, изпълната като военен аташе в тъмносиния си костюм и колосана бяла риза, седна на стола си.

Съдията повече от всякога приличаше на страдащ от диспепсия, но умири шумоленето в галерията с рязък удар на чукчето си.

— По казуса „Щатът Калифорния срещу Анна Винченци“...

Той издърдори обвиненията заради съдебния секретар, висок, пръчковиден мъж, изгърбен като въпросителен знак над машината си, преди да кимне към районния прокурор. От двете му страни като истукани стърчаха двама от заместниците му — млад мъж и жена, вероятно току-що завършила Юридическия факултет.

— Господин Шоуолтър, можете да продължите.

Районният прокурор се изправи и поглади вратовръзката си. В двуредния си, на тънко райе костюм приличаше на политическа

креатура, поела по пътя на кампанията.

— Ваша чест — започна той, — народът ще докаже, че ответницата в нощта на седемнайсети април 2001 година умишлено е причинила смъртта на Моника Винсънт. Госпожица Анна Винченци — извърна се, за да повдигне обвинителен показалец към подсъдимата — не е била само нейна сестра, но и доверен помощник. Във въпросната нощ ответницата е отишла в дома на жертвата, който е също и нейно работно място, с единствената мисъл: убийство. — Направи пауза, за да подсили драматичния ефект; пръстите му, склучени като пирамида, подпираха брадичката. — Навярно никога няма да узнаем мотива на госпожица Винченци — продължи той. — Завиждала ли е на славата и богатството на по-голямата си сестра, или просто го е направила от алчност? Във всеки случай нашето намерение е да покажем, че някъде между единайсет часа и полунощ, след това, което изглежда като схватка, тя е блъснала жертвата в басейна. Не е случайна лудория, Ваша чест. Моника е била в инвалидна количка, парализирана от кръста надолу, и не е била в състояние да се самозащитава. Макар, изглежда, се е съпротивлявала яростно, за което свидетелстват натъртванията и драскотините по ръката на ответницата в момента на арестуването ѝ. Жертвата не е била в състояние да доплува до безопасно място. Нито пък е имало кой да чуе виковете ѝ — освен ответницата, хладнокръвно стояла и гледала как се дави. — Следваше натежала от внушения пауза. — Ваша чест, ако някога е имало случай на убийство първа степен, то този е класическият.

Анна усети как кръвта се оттича от лицето ѝ. Коя беше жената, която описваха, тази хладнокръвна убийца? Как изобщо някой би могъл да си помисли това за нея?

Беше ред на Ронда и тя се изправи.

— Ваша чест, не разполагаме с нищо, което да предполага, че онази нощ госпожица Винченци се е намирала в близост до дома на сестра си; не разполагаме със свидетели, а имаме само най-незначителни косвени улики. Лесно е да насочим пръст към жена, чието единствено престъпление е, че е имала лесен достъп до сестра си. Да разгледаме фактите детайлно: тя е лесна мишена — или, нека да го кажа, просто ви е подръка. — Хвърли остър поглед към Шоуолтър. — Наистина, Моника Винсънт е мъртва. Но не моята клиентка я е убила. Не правете и нея жертва на ужасната трагедия.

Лицето на съдия Картрайт не отчете нищо по-различно от обичайната дистанцираност на процедурата. Колкото и да му се искаше язвата да бе на някой друг, обстоятелствата диктуваха обратното.

— Госпожо Толтри, господин Шоултър, позволете ми да ви напомня, на предварително изслушване сме, не на процес, затова моля ви, спестете ми театралните ефекти — предупреди той, преди да ги инструктира кои улики и показания ще допусне.

Щеше да има процес. Анна вече бе почти сигурна. И после какво? В съзнанието ѝ заплуваха образите на заключени килии, татуирани затворници, високи стени с бодлива тел в горната част. В паниката си хвърли поглед през рамо да зърне Марк, седнал на първия ред до Лора. Той не се усмихваше, нито ѝ пращаше безмълвно окуражителни думи; просто задържа погледа ѝ, сините му очи се бяха фокусирали върху нейните със сигурността на морски фар. „Тук съм — сякаш казваха те. — Ще бъда тук утре, вдругиден и всеки следващ ден.“

Усети как частица от напрежението я напуска. Каквото и да станеше, бе благословена. Вместо да води половинчат живот, знаеше какво е да заспиш в прегръдките на мъж, който я обожаваше, стоеше зад нея така, както ветроупорните прегради предпазват най-горния слой на почвата да не се разлети.

Детектив Бърч, приличащ на бик, видял червено, беше първият свидетел на обвинението. Той представи снимки след смъртта на Моника, парче дърво с възможни отпечатъци и впечатления от къщата и близката околност, както и електронната поща, извадена от компютрите на Анна и Моника. Най-ужасяващо от всичко бяха резултатите от ДНК пробата.

Експертът на щата, изпит, побелял мъж с козя брадичка, същински полковник Сандерс на диета за отслабване, бе следващият призован да обясни резултатите. От пружиниращата му походка, с която се запъти към скамейката, и колегиалния поздрав към Шоултър и заместниците му беше ясно, че не за първи път е в съдебна зала.

— Докторе, бихте ли съобщили пълното си име — подкани го Шоултър след полагането на клетвата.

Мъжът се наведе към микрофона и плътен глас, контрастиращ с външността му, избоботи:

— Орин Уеб.

— Каква е вашата професия?

— Аз съм съдебен лекар.

— Откога практикувате в тази област?

— Малко повече от трийсет години.

Шоуолтър се извърна към съдията:

— Ваша чест, бих искал да предложа доктор Уеб за експертен свидетел в областта на анализа на ДНК.

Съдията се облегна на лактите си.

— Някакви възражения, госпожо Толтри?

— Не, никакви — изглежда достатъчно квалифициран — звучеше почти жизнерадостно.

Анна може би щеше да се учуди, ако Ронда не ѝ бе обяснила, че преимуществото на изслушването е във възможността да разгадае стратегията на обвинението.

Картрайт кимна.

— Можете да продължите.

Доктор Уеб избърбори множество научни термини за търсенето на видове, генни кодове, типове аминокиселини, преди да представи подробна схема на това, което наричаше повторения.

— Бихте ли обяснили за незапознатите какво означава? — Шоуолтър посочи схемата на статива; редиците от гъсто начертани линии бяха неразгадаеми като баркодове.

— Е, добре, това е нещо като архитектурен план. Опитваме се да сравним двойки типове със специфичен размер; в дадения случай, специализиран потребителски размер от един до три нуклеотида... — усети се, прочисти гърло и леко се усмихна. — Означава, че съществува 98,9 процента вероятност ДНК, взета изпод ноктите на жертвата, да съвпада с тази на ответницата.

Из претъпканата галерия се понесе тихо жужене като надигаща се вълна, придружено от бясно драцене на молив върху хартия, а съдебните художници бързаха да уловят сцената.

Анна захапа вътрешната част на бузата си, за да не се разплаче.

Последва още обсъждане на методи и вероятности, преди Шоуолтър да изиграе коза си: увеличена полицейска снимка, направена в деня на арестуването на Анна.

— Докторе — попита той, — според вас възможно ли е ДНК-то, което описвате, да е дошло оттук? — Пръстът му се заби в незаздравелите драскотини, които преминаваха през увеличената снимка на ръката на Анна.

Ронда скочи.

— Възразявам, Ваша чест. Това са предположения.

— Приема се. — Картрайт строго погледна Шоуолтър, който се усмихваше лукаво. Бе постигнал целта си.

Ронда бе готова за кръстосания разпит на доктора и уверено се насочи към свидетелската скамейка; токчетата ѝ тракаха по протрития дъбов под.

— Докторе, има ли начин да се определи дали ДНК-то, което имате предвид, датира от часа на смъртта или, да кажем, от няколко часа преди това?

Той се поколеба, погледът му се отмести към Шоуолтър.

— Не и с голяма степен на точност, не.

— Следователно би могло да е резултат от различен инцидент по-рано същия ден?

Той се намръщи и поглади брадичката си.

— Ами с оглед на обстоятелствата е разумно да се допусне...

Тя не му позволи да довърши.

— Докторе, тук не си играем на „Дайте ми жокер“ — каза тя с усмивка, която предаваше цялата „топлина“ на климатик, включен до краен предел. — Всичко, за което ви питам, е дали вие можете, или не можете определено да твърдите, че това ДНК съвпада с времето на смъртта.

— Ами... не — отстъпи той неохотно.

— Благодаря ви, докторе, нямам други въпроси.

Анна почти не забеляза кога експертът си отиде.

Светът сякаш се свиваше в сив, неясен прилив, докато споменът се втурна и я погълна.

— Ще правя малък купон този петък — внезапно съобщи Моника един ден. — За Рис, да отпразнуваме номинацията му.

Анна вдигна изненадан поглед от пощата, която подреждаше. Рис Фолкс, режисирал няколко от филмите на Моника, тази година бе

предложен за „Оскар“, но ако купонът щеше да е този уикенд, защо чак сега научаваше? Вгледа се внимателно в сестра си, но не съзря нищо подозрително. От епизода с Глен бяха изминали две седмици, ала никой нищо не споменаваше и Анна почти беше успяла да го изтика от съзнанието си. Всъщност, за изненада, Моника се държеше образцово. Може би се беше променила или може би защото Анна вече не се примиряваше с лошото ѝ отношение.

— Ще се обадя на Дийн — каза тя и си помисли, че би било истинско чудо, ако успее да ангажира организатор на тържества за толкова кратко време.

— За всичко съм се погрижила. — Моника махна безгрижно. Изтегна се на канапето в гардеробната си, приличаше на Клеопатра на носилката ѝ. — Ще има коктейли и шведска маса, неофициално, но елегантно.

Беше още по-необичайно — Моника да се разпорежда сама.

— Имаш ли списък на хората, на които би искала да се обадя? — Бе прекалено късно да се печатат покани.

— И за това съм се погрижила. — Моника се зае да прелиства списанието, което бе измъкнала от купчината върху масичката за кафе. — Бих искала и ти да дойдеш — като гостенка, разбира се. — Отправи ѝ най-обезоръжаващата си усмивка. — Свободна ли си тогава?

Преди щеше да го приеме за даденост. На върха на езика на Анна беше да приеме — Моника се стараяше; не трябваше ли да ѝ подаде ръка? — но нещо я възпря; този Чарли Браун, който ѝ бе отнемал топката прекалено много пъти.

— Трябва да си погледна графика — отвърна тя.

Моника сви рамене.

— Добре. Можеш да ми кажеш утре. — Анна се подготви да чуе обичайното саркастично подмятане от рода на: „Ако би могла да отделиш една вечер от натоварената си програма...“, но не чу нищо подобно. Моника само вдигна глава, за да добави равнодушно: — Ако нямаш какво да облечеш, бих могла да ти заема нещо мое.

— Не спомена ли неофициално.

— Ами да... Имах предвид нещо, което ти става. — Усмихна се, за да даде на Анна да разбере, че иска да ѝ направи комплимент. — А и поводът е специален. Познаваш гостите.

Подозрителността на Анна нарасна. Моника понякога наистина се поддаваше на изблици на щедрост, но бе невъобразимо да рискува да бъде затъмнена, не и след случилото се с Глен.

— Много мило от твоя страна да ми го предложиш, но не мисля...

Моника я прекъсна:

— Защо не хвърлим един поглед горе?

— Сега? — Отчаяно погледна към пощата; беше я разделила на две купчини: писмата, обозначени като лични, щеше да остави на Моника, а останалите от почитатели; няколко се издуваха от лична вещ, върху която изпращачът искаше да получи автограф.

— Хайде, не бъди такава... няма нищо лошо в купоните. Остави това. — Със замах отхвърли писмата. Явно загреваше при перспективата да играе ролята на добрата фея кръстница.

На горния етаж в стаята на сестра си Анна усети да я залива вълна от безпокойство, докато оглеждаше вечерните рокли, които Моника не бе обличала от години; всички проблясваха в пластмасовите си калъфи — нито една не бе по-голяма от шести размер. Не беше ли поредното упражнение по унижение — да я накара да пробва рокли, които нямаше да ѝ станат? Тя стаи дъх... и глътна корема си, докато през глава намъкваше една от по-тесните. Като по магия, тя се спусна по ханша ѝ досущ водопад и предизвика прилив на страхотно удоволствие. Беше с дължината на следобедна рокля, с цвета на вечерно небе, с мъниста, които блещукаха и променяха цвета си, докато се въртеше пред огледалото. Сега разбра как трябва да се е чувствала Пепеляшка.

— Лепна ти като ръкавица. — Моника ѝ се усмихваше откъм вратата.

— Не мислиш ли, че е прекалено... много? — Анна си спомни последния път, когато сестра ѝ я беше облякла: на галавечерята на Суифти след раздаването на „Оскар“-ите, когато Моника бе номинирана за „Маями, Оклахома“. Последното ѝ официално появяване преди злополуката.

— Изглежда все едно е ушита за теб. Освен това скоро едва ли бих я носила някъде — добави Моника с интонацията, наречена от Анна „героинята смело се държи“. Не че не получаваше с дузини покани за гала събития, но щеше ли да се забавлява повече на някое от

тях, отколкото на купона в чест на самосъжалението, устройван всяка вечер вкъщи?

— Не знам... — Анна се намръщи и задъвка устната си. — Страхувам се да не разлея нещо отгоре ѝ.

— Няма значение. Твоя е.

— Искаш да кажеш...

— Не изглеждай толкова изненадана. Щях да ти я дам и по-рано, ако... — беше слаба, Анна почти чу продължението. — Е, стои ти съвършено и само това е от значение.

Анна бе прекалено замаяна и щастлива, за да протестира.

— Аз... аз не знам какво да кажа. Прекрасна е.

— Заслужаваш я. Погледни се — ти си сянка на предишната си личност.

— Не бих стигнала чак дотам — каза Анна със смях. Щеше да има нужда от обувалка, за да се навре в повечето от роклите на сестра си. — Просто ми се иска... — Силно стисна устни. Тъкмо щеше да каже, че ѝ се иска Марк да може да я види, но нямаше смисъл да запасява Моника с амуниции за бъдещите им сражения, когато днешното благоразположение щеше да се е изпарило. Много трудно ѝ бе да държи Марк далеч от мислите си. Представяше си го, както го беше видяла последния път, в онази утрин при езерото: вятърът разрошваше косата му, очите му бяха с тъмносиния цвят на небето над тях, и изпита почти животински копнеж. Досега беше устоявала на порива да му се обади и през повечето време се въздържаше да се отдава на самосъжаление. Единственото, което ѝ бе нужно, за да затвърди решимостта си, бе да види колко нещастна е Лиз от любовната си връзка с женен мъж.

Моника я изгледа любопитно.

— Би искала какво?

— Нищо.

В друг случай щеше да се опита да го изкопчи от Анна, но сега само сви рамене и каза:

— Носи я със здраве.

До петък Анна установи, че всъщност очаква партито с нетърпение. Дори се охарчи за чифт сребристи сандали с висок ток и си запази час в „Приятно подстригване“. Онази вечер пристигна в Лорей-Линда с усещането, че е Пепеляшка, която слиза от каретата.

Арсела, поемаща палтата до вратата, отстъпи, за да ѝ се полюбува, и възкликна приглушено: „Госпожице Анна, приличате на принцеса!“. Същевременно изглеждаше смътно обезпокоена. Анна пристъпи във вътрешния двор, под блясъка на вълшебните лампички, които с Арсела часове наред бяха закачали по-рано през деня, и разбра: гостите, общо около дванайсет, стояха и си бърбеха около басейна с питие в ръка, но никой не беше облечен в нещо по-официално от развяващия се копринен кафтан на Сали Хеншоу.

Анна застина, защото внезапно осъзна, че привлича внимание, но бе твърде късно да си тръгне. Хората я оглеждаха; някои се приближаваха, за да видят по-добре.

— Моника, лошо момиче, ти ни каза „небрежен шик“. Определено се чувствам зле облечена. — Рейн Билингс, в туника и клин, хвърли на Анна хладна иронична усмивка.

Сали също вече се носеше към нея. Краищата на кафтана се развяваха около глезените ѝ. Бяха говорили няколко пъти по телефона, но досега никога не се бяха срещали лично.

— Вие трябва да сте Анна. Аз съм Сали.

Сякаш всички в Америка не знаеха коя е. Артистичната кариера на Сали можеше и да запада, но в годините на разцвета си се беше заела да завладее всичко — от тоалетна хартия до паста за зъби. Протегна пълничка ръка, на която проблясваше изумруден пръстен с размера на маслината в мартинито ѝ.

— Трябва да призная, изглеждате зашеметяващо в тази рокля. Карате ни всички да се срамуваме. — Звучеше доста искрено, но Анна единствено успя да измъкне нещо безсмислено, преди да се спаси на бара с пламнало лице.

Най-ужасното беше, че ѝ бе заложен капан, а тя веднага бе паднала в него. Тя, която бе толкова наясно. За кратък миг си беше позволила да повярва, че зад уловките на сестра ѝ се крие човечност, но сега не можеше да подмине истината: Моника е просто чудовище в човешка кожа.

Криво-ляво успя да издържи до края на вечерта. Няколкото чаши шампанско, изгълтани една след друга, ѝ помогнаха, както и вниманието на част от мъжете, особено от Рик Раш, русия здравеняк от хитовия сериал „Малибу“. Все пак непрекъснато усещаше, че стърчи като кула. Единственото, което искаше, бе да си е вкъщи, в леглото с

Буутс, свил се до нея. Утре щеше да убие Моника. Точно сега се чувстваше прекалено нещастна.

На другата сутрин пристигна на работа с махмурлук и с впечатлението, че всичко ѝ е дошло до гуша. Този път нямаше да има предварително подготвена реч, нито пък възнамеряваше да чака, докато си намери друга работа. Щеше да даде предупреждение, че напуска, което незабавно влизаше в сила.

Намери сестра си в слънчевата дневна, подпряла крака на дивана, с коса, пламтяща на слънчевата светлина, която се изливаше през редицата френски прозорци с изглед към розовата градина, да чете сутрешния вестник и да пие еспreso. В коприненото си кимоно, в тон с алените ѝ нокти, вече не бе добрата фея кръстница, а по-скоро вещица.

— Добре ли се забавлява снощи? — Едва вдигна поглед и само още повече вбеси Анна. Моника не получи отговор и бодро продължи: — Така си и мислех — ти бе красавицата на бала. Рик Раш не можа да отлепи поглед от теб.

— Нищо чудно. Стърчах като кула. — От гласа на Анна лъхаше мраз.

— Смешно, винаги съм си мислела, че е гей. — Свали вестника и невинно се усмихна.

Анна я изгледа яростно.

— Няма смисъл, Моника. Бясна съм ти.

— Ей, я да видим кой е станал тази сутрин с дупето нагоре — упрекна я тя с безгрижен смях и с мелодичен звън постави миниатюрната си чашка в чинийката. — Просто защото пи толкова снощи, не си го изкарвай на мен.

— Много добре знаеш защо съм разстроена.

— Така ли? Добре, позволи ми да отгатна. Сигурно защото ти дадох зашеметяваща рокля за моя купон, където мъже, за които повечето жени могат само да си мечтаят, те бяха наобиколили като плъхове брашно. — Гласът ѝ бе наситен с подсладен сарказъм. — Съжалявам, ако съм те засегнала. Следващия път, когато ме обземе прилив на щедрост, ще подаря дрехите си на Армията на спасението.

— Престани да театралничиш, този път няма да мине. — Сестра ѝ си мислеше, че може да я изнуди или умилостиви и този път, само защото единственото, което виждаше, бяха външните промени в Анна.

— Нарочно ми заложи капан. Искаше да приличам на малка тъпа кокошка. Нямахте да се чувствам по-нелепо, ако бях съвсем гола.

— Не бъди толкова мелодраматична — намръщи се Моника. — Никой не си е помислял нещо подобно. Всъщност, доколкото си спомням, много гости ти поднесоха комплиментите си.

— Това е отмъщението ти, нали? Не можеш да понесеш, че най-сетне привличам внимание, че ти не си единственият фокус в полезрението на всеки мъж в радиус един километър. Преди никой не ме поглеждаше втори път и това изцяло те устройваше. Както и да е, направих сиянието ти още по-ярко. — Анна трепереше от двайсет години потискан гняв. — Е, знаеш ли какво? Напускам, този път завинаги. Намери си друго момиче, което да тормозиш, макар да си мисля, че тези, които са ти нужни, изчезнаха с отмяната на принудителния труд.

— Напускаш? Заради някакво глупаво недоразумение. — Моника се разсмя, но Анна долови проблясъка на страх в погледа ѝ. Този път бе отишла прекалено далеч и го знаеше.

— Единственото недоразумение — възрази Анна с едва овладян глас — е, че си въобразявах, че има истински човек под цялата тази купчина лайна. — Наведе се и подуши дъха на Моника. Беше пила и нещо друго с еспресото.

— Не можеш просто така да си отидеш. Какво ще стане с мен? — Очите на Моника се насълзиха.

Изглеждаше смалена и изоставена. Анна вече бе минавала по този път и знаеше достатъчно, за да не позволи блатото да я засмуче.

— Опитай в „жълти страници“! — тросна се тя.

— Причиняваш ми главоболие. — Моника допря ръка до челото си с толкова театрален жест, че Анна почти се разсмя. Щом не успя да получи необходимото ѝ съчувствие, присви очи. — Няма да ходиш никъде. Няма да посмееш.

— Нима? И как точно си въобразяваш, че можеш да ме спреш?

Ако сестра ѝ я заплашеше, че ще спре вноските за клиниката „Слънчева светлина“, на свой ред щеше да я заплаши, че ще разкрие всичко на пресата. На Моника нямахте да ѝ е приятно да се разчуе, че майка ѝ е изхвърлена на улицата, защото известната ѝ дъщеря е прекалено стисната да плаща за нейния престой в частна клиника. Анна остана непреклонна дори когато Моника просъска:

— Ще превърна живота ти в ад!

Сега Анна истински се разсмя.

— Отдавна си го сторила.

Трескава руменина изби по бузите на Моника.

— Мислиш, че не знам какво целиш в действителност? —

Напрегна се и сграбчи облегалките на инвалидната количка. — Сега, когато мама не ти пречи, искаш да се отървеш и от мен. Е, добре, няма да стане. Ти имаш нужда от мен толкова, колкото и аз от теб.

— Преди може и да е било така, но нещата се промениха.

Анна вече не изпитваше гняв и сега гледаше сестра си с нещо близо до съжалението. В известен смисъл я познаваше по-добре, отколкото Моника — себе си: колко е удобно да бъдеш жертва, защото никога не те обвиняват за нищо, а самосъжалението топли като одеяло в мразовита нощ.

— Не очаквай да продължа да плащам сметките на мама.

Анна сви рамене.

— Прави каквото знаеш.

Безразличието ѝ само вбеси Моника още повече.

— Не ѝ дължа нито цент! Какво изобщо е направила тя за мен? Посочи ми поне едно шибано нещо!

Анна не беше очаквала враждебността на Моника да достигне подобни дълбини. Винаги бе предполагала, че презрението ѝ има повече връзка с желанието да се дистанцира от скромния си произход. Каза тихо:

— Тя боготвори земята, по която стъпваш, както знаеш. — Макар на този етап да бе малко вероятно Бети изобщо да я познае.

— О, да, сега е така. Но къде беше, когато растях? Тя бе точно толкова виновна, колкото и той. Ти нищо не знаеш. Не знаеш през какво... — замълча, сякаш се давеше, устата ѝ се разкриви в гримаса, грабна чашата си и я разби в стената, където тя се разпадна на крехки като черупката на яйце късчета. — Господи, толкова сте слепи! Ти и Лиз, загубени дребни нищожества, заровили глави в пясъка!

Анна я загледа втренчено; знаеше, че трябва изпитва нещо, но беше прекалено измъчена и единственото, което усещаше, бе леко отвращение. Сестра ѝ беше права в едно. Наистина бе крила глава в пясъка. През цялото време си бе мислила, че Моника използва майка им да манипулира нея, но очевидно имаше и друго. Всъщност повече

не я интересуваше. Каквито и да бяха демоните на сестра ѝ, сама да се бори с тях.

Избликът на Моника бе преминал. Сега седеше и се взираше невидждащо пред себе си; на мига яростта бе отминала, както бежовата пяна на препаратата попива в килима. Най-сетне вдигна поглед, сякаш изненадана да види Анна пред себе си.

— Ще ми помогнеш ли да седна в количката? — попита тя, почти сливаща думите, и с омекнала ръка посочи инвалидната количка.

Въпреки всичко у Анна явно бе останала частица съчувствие, защото се хвана, че се е насочила към сестра си. Не че решимостта ѝ бе намалела, но у нея имаше нещо, от което Моника не можеше да я лиши: простата човешка доброта.

Поставяше я в количката, когато тежестта на Моника рязко се измести и я извади от равновесие. Моника изкрещя и се вкопчи в сестра си. Анна опита да се задържи, но и двете залитнаха и се строполиха на кълбо върху килима. Беше ѝ нужна минута да се измъкне изпод Моника и да се изпъне. Усети, че нещо я щипе, погледна ръката си и видя кървави драскотини по вътрешната част от лакътя ѝ до китката. Моника отпуснато лежеше до нея и плачеше.

— Добре ли си? — задъхано попита Анна.

Сестра ѝ не изглеждаше ранена, но явно бе пийнала повече от едно малко, и то в девет и половина сутринта.

— Извинявай. Моля те, не ме мрази. — Бузите ѝ бяха мокри; този път сълзите не бяха крокодилски. — Наистина не мисля нищо от това, което казах.

Анна с усилие се изправи и внимаваше да не попадне на парчетата от чашата наблизко. Стоеше и гледаше към сестра си.

— Не те мразя — каза тя.

Преди я мразеше, но единственото, което чувстваше сега, бе... Какво всъщност чувстваше? Нищо.

— Знам, че се държах ужасно с теб. Знам го. — Моника седна. Устата ѝ беше изкривена в усмивка, страшна за гледане. С разпиляната по раменете коса и противно стичащия се грим бе пародия на жената, обожавана от милиони — по-скоро „Портрет на Дориан Грей“, отколкото свършеният образ.

— Но моля те... не ме изоставяй. Моля те. Ще се реванширам. Кълна се.

Анна усети, че цялата трепери. Моника звучеше точно като баща им след пиянска тирада, когато молеше Бети да му прости.

— Прекалено късно е — рече тя и поклати глава.

— Само докато си намеря друг? — Моника я гледаше жалостиво.

Всичките ѝ инстинкти подсказваха да се втурне да бяга, но се чу да обещава:

— Ще остана до края на деня.

Какво са още няколко часа след всичко, което бе понесла?

С помощта на Арсела успя да вдигне Моника от пода и я постави на количката. Все едно вдигаха чувал с брашно. Нямаше значение. Дори да беше ударила няколко чашки повече, вече не бе грижа на Анна. Имаше по-сериозни тревоги, като например как ще се издържа, докато си намери друга работа.

Остатъка от деня прекара в почистване на бюрото си. Опакова вещите си. Нямаше кой знае с какво да се похвали за четирите си години работа: няколко семейни снимки, сувенирна чаша от последното пътуване на Моника до Кан, плюшено мече, което сърце не ѝ даваше да хвърли в кутията за дарения — знак на обич от почитатели. Утре щеше да се изправи пред реалността, че е безработна. Засега бе достатъчно, че най-сетне е свободна, благословено свободна.

Дойде времето да си върви. Слезе по стълбите и намери Арсела в кухнята да закопчава палтото си — бе свободната ѝ вечер. Анна я прегърна на сбогуване. „Горката Арсела, отсега нататък сама ще тегли хомота.“ Но Арсела само прошепна в ухото ѝ:

— Аз се радва за вас.

Анна се отдръпна и видя черните ѝ очи, блестящи от сълзи, очите на кафяво животинче, което все още не е освободило крака си от капана, за да избяга.

Усети, че я изпълва вина, но нищо не можеше да я възпре от опияняващото усещане за свобода. Копнееше да сподели добрите новини с Марк. Той също щеше да се зарадва заради нея, но така само щеше да отвори вратата, която вече бе затръшнала.

— Ще продължаваме да се виждаме — обеща тя на Арсела, която леко ухаеше на канела и лимон. — И нали знаеш, винаги можеш да ми се обадиш, ако имаш нужда от мен.

Единственото, което ѝ оставаше, бе да се сбогува със сестра си. Анна пое дълбоко дъх, преди да тръгне по коридора. Почука на вратата на кабинета ѝ и с изненадващо раздразнен сякаш от махмурлука глас Моника отвърна:

— Влез.

Очакваше да намери развалина, затова беше неподготвена за гледката: Моника пишеше на компютъра си. Огледа стаята, обзаведена в очарователен провинциален френски стил, но всичко бе на мястото си и единственият аромат, който усети, беше на есенцията на изсушените цветя в плитък поднос върху старинна маса. По поведението на Моника дори не личеше, че тазсутрешното шоу се е състояло.

Анна прочисти гърло и съобщи:

— Тръгвам си. Просто исках да кажа довиждане.

Моника вдигна поглед с едва доловима иронична усмивка.

— Не бъди толкова драматична. Държиш се така, сякаш никога повече няма да се видим. — Докато заобикаляше писалището в инвалидната си количка, Анна успя да долови твърдост и неумолимост в погледа ѝ. — Все още сме семейство, нали? — Говореше безгрижно, но Анна усети подводното течение, от което по гърба ѝ пропълъзяха мравки.

Тя сви рамене. Както и да се опитваше да я хване на куката си, нямаше пак да клъвне.

— Това е за теб. — Анна ѝ подаде папката с всичко необходимо за заместничката си. — Приготвила съм списък на агенциите на работодатели. Сигурно без проблем ще си намериш някого.

Моника я подхвърли върху бюрото си, без дори да я погледне.

— Не ми оставяш голям избор, нали?

Анна едва-едва се усмихна.

— Кой сега е драматичен? — Можеше да го усети като фронт на ниско атмосферно налягане: всяка минута бурята щеше да се разрази. — Хайде, Моника, наясно сме, че така е най-добре за всички ни.

— За теб може би е.

— Виж, искам да се разделим в добри отношения. Така че защо да не си тръгна, преди да е станало неприятно?

Почти бе до вратата, когато Моника я настигна и ѝ препречи пътя с инвалидната количка.

— Въобразяваш си, че си по-добра от мен, нали? — изплю камъчето тя. — Благородната госпожица, чиито лайна не миришат. Нищо чудно, че с Лиз бяхте любимките на мама — и двете сте чифт безгръбначни изтривалки. Аз поне имах куража да се измъкна. — И гневно изглежда Анна. — Искаш ли да ти кажа нещо? Радвам се, че напускаш.

— Е, поне този път ни вълнуват едни и същи чувства. — Анна я заобиколи, все едно не бе нещо повече от пречка към свободата ѝ. Облекчението, което усети, бе толкова силно, че сякаш я понесе към вратата и надолу по коридора.

Но свободата ѝ беше кратка.

На следващата сутрин я разбуди звънът на телефона. Чувстваше се омаломощена; първата мисъл бе за майка ѝ и грабна слушалката. Чу гласа на Арсела. Някаква злополука, бе единственото, което успя да разбере от истеричното дърдорене на икономката. Полицайте били тръгнали...

Сега, седмици по-късно, докато седеше в съдебната зала, където се разиграваше нова драма, едва не се изсмя при мисълта колко е била наивна. Как въобще повярва, че е свободна? Дори и мъртва, паяжината на сестра ѝ я беше оплела още по-здраво, отколкото когато бе жива.

Ронда призова собствения си съдебен експерт: здравеняк, за разлика от мършавия му предшественик, с очила с рогови рамки и сако от туид с кръпки на лактите — стопроцентов професор.

— Доктор Денисън — започна тя, — би ли било точно да се каже, че кожните клетки съдържат малко или почти не съдържат ДНК?

Той се потеше в дебелото си сако, но иначе изглеждаше овладян, когато се наведе към микрофона.

— Технически погледнато, е вярно — заобяснява той. — В типични случаи ядра на клетки се пренасят до повърхността на кожата чрез потта.

— Ще бъде ли основателно да се твърди, че в определени условия — да кажем, ако тялото е престояло известно време под вода — тези секрети могат да изчезнат?

— До известна степен, да.

— Така че е напълно възможно ДНК-то изпод ноктите на жертвата в значителна степен да е от някой друг, а не от госпожица Винченци?

— Технически погледнато, да.

— Благодаря ви, докторе. Можете да се оттеглите.

Анна разбра какво цели Ронда: искаше да наруши хода на делото с допускането, че резултатите от теста, свързващи Анна с престъплението, може и да не са верни, можеше да бъде нечие друго ДНК — на истинския убиец. Щеше ли обаче съдията да се хване? Невъзможно беше да се разбере от безстрастното изражение на лицето му. А дали изобщо имаше някакво значение с оглед целите на изслушването? Всичко, което обвинението трябваше да докаже, бе вероятен мотив, за да се даде ход на дело. Само по себе си то щеше да е присъда и щеше да изисква месеци подготовка, през които тя ще се бори да свърже двата края. Жестоки пръсти стиснаха сърцето ѝ. Това бе единственото, което можеше да направи, за да не проличи паниката ѝ.

Прекъснаха за обяд. Анна се събра с поддръжниците си в „Къщата на дървото“, където Дейвид Райбак държеше репортерите настрана, като им казваше, че всички маси са резервирани.

— Къде е Финч? — Анна хвърли поглед наоколо и се зачуди дали не е решила все пак да отиде на училище.

Лора стрелна с поглед Хектор, после Мод.

— Тя, ами... трябва да свърши нещо.

Анна усети, че я прикриват.

— Криете ли нещо от мен?

— Спокойно можеш да ѝ кажеш — не се стърпя Сам. — И бездруго скоро ще разбере.

— Тя искаше да е изненада — Лора понижи глас, та Алтия Уормли, разположила се на съседната маса с групата по украсяването на олтара, да не чуе. — Организира митинг. Не ти каза, защото се опасяваше, че ще се опиташ да я разубедиш.

— О, Господи! — Анна бе ужасена. Не беше ли вече спечелила достатъчно публичност? Единствено СТН бяха ограничили отразяването, и то благодарение на Уес.

— Е, аз мисля, че е хубав израз на подкрепа — изчурулика Мод.

— Благодарна съм за цялата ви подкрепа, но... — Анна хвърли нервен поглед към Ронда, която спокойно мажеше масло върху филия.

Но Ронда я изненада:

— Всъщност може да е в твоя полза. Поне за разнообразие ще има положителни отзиви в пресата.

— Виж какво стана с О. Джей — намеси се Лиз и после се изчерви. — Извинявай. Примерът не е сполучлив.

— Трябва да ѝ го признаеш. Момичето е много инициативно — подчерта Марк и се засмя.

Лора обезпокоена погледна Хектор.

— Само се надявам да не ѝ излезе през носа.

Вероятно си бе спомнила как Финч се беше присъединила към митинга за спасяването на дъба до Лос Рейес Плаза, определен за отсичане. Имаше повече от стотина поддръжници, но само Финч и шепа други бяха арестувани за нарушаване на обществения ред, а снимката им бе публикувана на първа страница на сутрешното издание на „Клариън“.

Мелъди Уайкоф взе поръчките им. Обикновено разговорлива, през последните седмици беше относително сдържана, защото съпругът ѝ бе полицай. Слуховете около Мелъди бяха достатъчно — предполагаше се, че има любовна връзка с един от колегите му. Сега се наведе и приглушено прошепна:

— Всички сме с теб, мила. Дръж се. — Стоплена от подкрепата ѝ, Анна кимна в отговор, защото гърлото ѝ се бе свило и не можеше да говори.

— Струва ми се, че спечелихте няколко точки със съдията — каза Марк на Ронда, когато Мелъди забързано се отдалечи.

— Може би — отвърна тя и се намръщи. — Но стигне ли се до процес, ще трябва да извършим сериозни маневри, за да убедим съдебните заседатели, че е някой друг, а не Анна.

— Залагам на Кристъл — мрачно обяви Лиз. Бе по-възмутена дори и от Анна, че полицията не я издирва.

— Не забравяйте Рошавия Кери — вметна Марк.

— Рошавия Кери? — Мод изглеждаше притеснена.

— Един от приятелчетата на Моника от електронната поща — обясни той. — Мислихме, че може да има нещо общо, макар точно да не се вмести в профила.

— Свещеник е — поясни Анна.

— И Джим Бакър беше — отбеляза иронично Сам.

— Все пак успях да се свържа с него — продължи Марк. — Твърдеше, че е бил извън града на баптистка конференция, но изглеждаше доста нервен. Не можах да разбера дали защото не искаше жена му да научи, че е изпращал противните си послания, или заради нещо друго.

— В какъв смисъл противни? — попита Хектор.

— Искаше да знае кой номер обувки носи, какъв парфюм употребява — обясни му Анна. — Веднъж ѝ изпрати подарък — нощница.

— Тя запази ли я? — поиска да узнае Лиз.

Анна ѝ хвърли грозен поглед и не си направи труда да отговори.

— Проверих дали има досие — каза Ронда. — Имало е нещо, но доста отдавна — инцидент с непристойно поведение. Не успях да науча подробности. Получил е условна присъда, после вероятно е открил Бога. Оттогава е чист.

— Значи толкова за него, отхвърляш го? — попита Лора.

— Не точно — изражението на Ронда бе възможно най-стоманеното. — Другата седмица изпращам Барни там.

— Във всеки вестник пише за някой си нападател на знаменитости — каза Лиз. — Вижте какво стана с Джон Ленън. А помните ли онзи тип, срещу когото преди известно време Моника имаше ограничителна заповед?

— Май беше един от бившите ѝ съпрузи — сети се Анна.

— Няма значение. — Лиз явно набираше скорост по темата. Анна си спомни, че тя не бе единствената, която поглъщаше книгите за Нанси Дру, когато бяха деца. — И още нещо, разглеждана ли е възможността да е бил човек от персонала? Градинарят или дори Арсела.

— Арсела? Не говориш сериозно. — Анна едва се сдържа да не завърти очи. Лиз ѝ мислеше доброто, беше сигурна; дори се бе обърнала към някои от най-богатите клиенти на минералните бани за дарения. Сега обаче грешеше — цялата работа сигурно бе развъртяла бушон в главата ѝ. През повечето време вероятно дори не слушаше. Анна забеляза как погледът на сестра ѝ проследи Дейвид, докато водеше клиенти към масата им. Изглеждаше на ръба.

Погледът на Лиз се върна върху Анна.

— Знам, не е такъв човек, но накрая може да ѝ е прекипяло и просто да не се е сдържала.

— Говориш за жена, оцеляла от режима на Маркос — напомни ѝ Анна.

— А така, дойдохме си на думата, видяхте ли обувките в гардероба на Моника? Положително са над сто чифта. — Плахият опит на Лиз да се пошегува предизвика единствено две-три измъчени усмивки.

Анна поклати глава.

— Бих си заложила живота за Арсела.

— Може би правиш точно това — отбеляза Ронда.

— Какво искаш да кажеш? — погледна я Анна.

— Тя е единствената, освен теб, наясно с онази къща. Ронда щеше да призове икономката да свидетелства на следобедното заседание, но Анна не можа да измисли нито една причина, поради която да се безпокои.

— Тя няма да каже нищо, което да ме очерни.

Ронда я изгледа през масата — едра жена, която не търсеше извинение за размера си и всъщност изглеждаше, че придобива сила от него.

— Вероятно не би искала да го направи. — Нямахте нужда да обяснява. Анна много добре знаеше как районният прокурор щеше да преиначи думите ѝ.

Тя едва преглъщаше храната. Надигаха се да тръгват, когато забеляза възрастен мъж да се храни сам на една от масите в дъното. Е, не беше съвсем сам — до чинията му бе поставена друга с недокоснат сандвич. Стария Клем — колко щедро ѝ бе дарил печалбата си от лотарията. Тя повика Мелъди.

— Би ли изпратила две парчета боровинков пай от мое име? — Пъхна банкнота от десет долара в ръката на Мелъди и посочи Клем, който не обръщаше внимание на нищо около себе си, освен на невидимия си спътник, и спокойно предъвкваше сандвича си.

Вече в съдебната зала, Ронда призова следващия си свидетел. Арсела се приближи до свидетелската скамейка, облечена в най-

хубавата си празнична рокля, стиснала нещо, в което Анна разпозна броеницата ѝ. Сърцето ѝ щеше да изскочи.

Арсела обяви името и професията си с глас, който едва се чуваше, макар и усилен от микрофона.

— Госпожо Агуиналдо — попита Ронда, като се усмихваше, за да я накара да се отпусне, — бихте ли казали на съда от колко време работите за госпожица Винсънт към момента на смъртта ѝ?

— Четири години — изпищя Арсела.

— Там ли живеете?

Тя кимна с птиче движение на главата си.

— Да.

— Следователно сте имали възможност да наблюдавате какво става в къщата?

Анна бе забелязвала и по други поводи, че английският на Арсела, който в най-добрия случай можеше да мине за работен, съвсем се загубваше, когато е под напрежение. Сега зяпна Ронда с широко разтворени, неразбиращи очи, докато въпросът не бе повторен, преди да отвърне:

— Да.

— Как бихте описали взаимоотношенията между госпожица Винченци и госпожица Винсънт?

Погледът на Арсела се стрелна към Анна, ръцете шаваха в скута ѝ.

— Госпожица Анна, тя работи много.

— А как се разбираха? — деликатно подсказа Ронда.

— Госпожица Моника, тя много пъти бясна.

— Защо беше бясна?

След миг колебание Арсела отговори:

— Тя бясна, защото не може ходи.

— Значи причината не е в нещо, което госпожица Винченци е направила или казала?

Арсела поклати глава.

— Госпожица Анна много старае, но госпожица Моника... — чертите ѝ се изостриха — тя лош човек.

— В какъв смисъл?

— През цяло време тя вика и крещи.

— Госпожо Агуиналдо — Ронда се извърна да изгледа галерията,
— виждали ли сте някога госпожица Винсънт пияна?

Шоуолтър тутакси скочи.

— Възразявам, Ваша чест. Няма връзка.

— Ще го допусна. — Картрайт махна небрежно.

Ронда повтори въпроса и този път Арсела не се поколеба:

— Много пъти, да.

— Спомняте ли си да се е случвало да е толкова пияна, та да падне от инвалидния си стол и да загуби съзнание?

Арсела кимна, вкопчила се в зърната на броеницата си.

— Тя била в болница. Дълго време нямало я.

— Знаехте ли, че госпожица Винсънт е в рехабилитационна клиника?

Арсела изглеждаше обърквана, докато Ронда не обясни какво е рехабилитация, после отвърна:

— Госпожица Анна казала това добре; тя се поправи. — Поизправи се, стиснала устни в непреклонна черта. — Но тя не поправила се. Тя същата.

Ронда кимна и се направи, че не забелязва мърморенето в галерията.

— Значи продължи да пие, след като се върна от рехабилитация?

Част от страха изчезна от погледа на Арсела.

— Тя казвала ми не казва на госпожица Анна. Но мисля, че госпожица Анна знае. Мисля, че затова тя отиде си.

— Забелязахте ли да е пила в деня, когато почина?

— Да. — Арсела отново стрелна с поглед Анна. Нали и двете трябваше да вдигат Моника от пода?

— Била е свободната ви вечер. Така ли?

— Да.

— Значи е възможно тя да е продължила да пие, след като сте излезли същата вечер?

Шоуолтър скочи.

— Възразявам, Ваша чест. Предположение.

Съдията сведе поглед към Ронда.

— Ако има определен смисъл, госпожо Толтри, бих желал да поясните.

— Ваша чест, известен е фактът, че госпожица Винсънт е склонна към злополуки. — Ронда говореше спокойно. — Притежавам болнични справки с около дванайсетгодишна давност, като най-новата е от април тази година. Допускам, че е напълно възможно смъртта ѝ да е резултат от злополука. Откъде да знаем, че не е паднала в басейна?

Вълна премина през съдебната зала. Анна знаеше, че е удар напосоки, но се надяваше Ронда да е успяла да посади семето на съмнението. Видя как се обръща към Арсела и с лека, доволна усмивка каза:

— Благодаря ви, госпожо Агуиналдо. Това е всичко.

Шоултър се приближи към свидетелката и сърцето на Анна заби учестено.

— Госпожо Агуиналдо, как бихте описали работата на ответницата за госпожица Винсънт? — Внимаваше да запази лека дистанция, вероятно за да не изглежда прекалено властен.

— Тя прави всичко.

Анна не можа да не се усмихне. Беше по-близо до истината, отколкото някой можеше да си представи.

— Получаваше ли госпожица Винсънт много писма от почитатели?

— О, да! — Лицето на Арсела светна. — Всички познават госпожица Моника.

— А тези почитатели... госпожица Винсънт изобщо отговаряше ли им?

— Да.

— Лично?

Анна се намръщи. Не разбираше защо прокурорът се интересува.

— Отговаряше ли самата госпожица Винсънт на писмата... или това бе едно от задълженията на госпожица Винченци? — перифразира Шоултър въпроса си.

— Госпожица Анна, тя пише.

— От собствено име или от името на госпожица Винсънт?

Арсела изглеждаше объркана. Той опита отново:

— Знаеха ли хората, които получават писмата, че госпожица Винченци ги е писала?

След момент тя отвърна:

— Не мисля... не.

Анна я бе научила на най-елементарната работа с компютър, за да пише писма на семейството си в Манила. Беше като дете, получило нова играчка. Често, когато Анна идваше на работа, намираше Арсела до бюрото си. Вероятно е видяла част от кореспонденцията.

Ронда скочи.

— Възразявам. Всичко, което клиентката ми е правила, е с пълното знание и съгласие на работодателя ѝ.

— Отхвърля се — обяви Картрайт.

Районният прокурор изкусно превключи скоростите.

— Госпожо Агуиналдо, заявихте, че госпожица Винсънт и госпожица Винченци невинаги са се разбирали. Бихте ли могли да си припомните конкретен случай?

Нещо пробяга в погледа на Арсела и за миг забрави свенливостта си.

— Тя дала на госпожица Анна рокля за парти. Но тя не такава рокля. Госпожица Анна, тя много, много ядосана.

Шоуолтър придоби изражение на акула, надушила кръв.

— Дали имате предвид партито от нощта на шестнайсети април, деня, преди госпожица Винсънт да бъде убита?

— Да.

Анна искаше да ѝ изкрещи да млъкне. Само влошаваше нещата.

Но Шоуолтър вече загръвяше. Вирна глава и се усмихна.

— В полицията сте казали, че сте ги дочули да се карат. Вярно ли е?

— Да — отвърна тя с лека въздишка на примирение, сякаш прекалено късно бе осъзнала по каква пътека са я повели.

— Бихте ли могли да ни кажете какво чухте?

— Госпожица Анна, тя казва, че напуска.

— Как бихте описали реакцията на госпожица Винсънт?

— Тя вика. Тя казва, госпожица Анна съжалява.

— В какъв смисъл ще съжалява?

Арсела стреснато погледна Анна.

— Майка им, тя болна. Госпожица Моника казала, тя вече не плаща за доктор.

Сърцето на Анна се свиваше все повече, а Шоуолтър заобиколи и застана с лице към съдията.

— Ваша чест, бих искал да ви напомня, че госпожа Винченци страда от Алцхаймер и понастоящем се намира под специални грижи. — И отново се извърна към Арсела. — Следователно, доколкото ви е известно, ако госпожица Винсът изпълнеше заплахата си, цялата тежест на грижите за майка им щеше да падне върху ответницата?

Арсела стисна мънистата на броеницата си.

— Аз... — Тя поклати глава. Но беше твърде късно; вредата бе нанесена.

Шоуолтър се извърна да погледне галерията, сложи ръце зад гърба си и се залюля на пети. Всички погледи бяха върху него, докато се подготвяше да нанесе удара.

— Госпожо Агуиналдо, къде бяхте в нощта на седемнайсети април?

— С приятелката ми Роза — изглеждаше облекчена. — Ходили на кино. Джеки Чан. — Тя сбърчи нос от отвращение. — Роза харесва Джеки Чан.

Разнесе се вълна от съчувствен смях и дори Шоуолтър се усмихна.

— Кога се прибрахте вкъщи?

— Останала при Роза, прибрала се рано сутринта.

— Следователно не сте се връщали в къщата в нито един момент през онази нощ?

— Не.

— С други думи, ако ответницата се е върнала при сестра си, да речем за нещо, което е забравила, вие нямаше да разберете?

Тя отново погледна Анна.

— Аз... не.

Сега бе ред на Шоуолтър да изглежда самодоволен.

— Благодаря ви, госпожо Агуиналдо. Това е всичко.

Ронда представи полицейски доклади отпреди няколко години с около половин дузина инциденти с нарушители, единият от които завършил с арест. Тя пледираше, че както не би могла да се изключи възможността смъртта на Моника да е настъпила в резултат на злополука, също толкова е вероятно да е дело на побъркан почитател. Шоуолтър веднага хладно отвърна, че не съществуват абсолютно

никакви улики в подкрепа на теорията: няма отпечатъци, косми, тъкани, телесни течности или следи от насилствено проникване. Каквото и да мислеше съдията, остави го за себе си.

Денят бе топъл, а повреденият климатик, който едва раздвижваше застоялия въздух, го правеше още по-топъл; към средата на следобеда блузата на Анна бе залепнала отгоре ѝ като втора кожа. Въпреки това използваше кърпичката си пестеливо, почти крадешком, само за да попие челото си от време на време. Не искаше да изглежда нервна.

Усещаше погледите като ножове да я пронизват в гърба. Понякога хвърляше поглед през рамо. Тълпата бе съставена основно от репортери, а местните жители бяха разделени на два лагера — едни открито бяха заявили подкрепата си, а други откровенно изказваха подозренията си.

В дъното една жена привлече погледа ѝ — бледа блондинка в дънково елече. Сякаш оглеждаше Анна необичайно напрегнато... но вероятно бе просто игра на въображението ѝ. Напоследък то ѝ правеше номера. Онзи ден, докато вървеше по улицата, долови края на реплика: „... тя трябва да бъде обесена“, а се оказа, че Миранда Макбрайд дава указания на служител къде да закачи табела.

Съдията удари с чукчето и обяви почивка от десет минути, а на Анна ѝ прозвуча като гръмотевица, известила края на продължителна гореща вълна. Зрителите изнервено скочиха и се втурнаха да си пробият път към двойната врата в дъното. Ако не беше Марк, който я насочваше през бурята от светкавици и мигащи светлини от телевизионни камери, Анна щеше да бъде повлечена. С ъгълчето на окото си видя как Хектор грубо изблъсква настрани репортер с микрофон в ръка, а Мод възнагради с пъргав ритник задника на кльоцав тъмнокос мъж, изскочил на пътя ѝ.

— Оттук... — Лора я стисна за лакътя и я поведе през умножаващата се блъсканица. Тоалетната бе някъде в необозримата далечина. — Върви. Ще пазя на вратата — промърмори тя и я тласна вътре с леко побутване. Вратата зад Анна се захлопна и тя усети, че е вперила поглед в редицата благословено незаети кабинни.

Промъкна се в най-близката и се заключи. Глъчката в коридора затихна до приглушен рев. Отдалеч дочу Лора да вика: „Нямаш късмет. Ще трябва да стискаш“. Отпусна се на седалката с въздишка. Вече не

можеше да плаче, дори не можеше и да се моли. С какво бяха помогнали безкрайните часове, прекарани на колене? Ако Господ се грижеше за нея, май не го правеше много добре.

За момент ревът се усили и тя чу как вратата се затваря с прищраковане. Някой се беше промъкнал покрай Лора. Анна се напрегна, когато чифт мускулести прасци, завършващи в износени маратонки, толкова малки, направо детски, се появиха под металната преграда, която отделяше нейната кабинка от съседната женски глас прошепна:

— Анна?

Журналистка? Нямахте да се даде на тези лешояди, но дори и за тях това бе нов подход.

— Какво искаш? — просъска тя.

— Успокой се. Аз съм на твоя страна.

„И имам мост в Бруклин, който ще искаш да купиш.“

— Тогава защо не покажеш лицето си?

— Няма значение.

Късите косъмчета по тила на Анна настръхнаха.

— Коя си ти?

— Приятел.

— Докажи го.

— Слушай. — Гласът стана по-напрегнат. — Всичко са объркали.

Анна се надигна толкова тихо, колкото можа. Бе поставила единия си крак на чинията и се канеше да се покатери и надзърне над преградата, когато жената остро извика:

— Недей! Кълна се, ще изчезна оттук толкова бързо, че дори няма да видиш гърба ми.

Анна слезе.

— Добре. Слушам те.

Беше като на изповед — само тънка преграда между нея и опрощението. Втренчи се в парче тоалетна хартия, залепнало за мръсните плочки в краката ѝ, сърцето ѝ биеше учестено. Беше ли възможно съдбата ѝ да зависи от непозната без лице в кабинка на тоалетната? Или бе жестока шега?

— Бях там. *ВИДЯХ* какво се случи.

Анна се сети и все едно я удари ток.

— Кристъл? Ти ли си?

Настъпи дълго мълчание, после другата неохотно отвърна:

— Да, аз съм, но съм тук само за да ти подсказа нещо. Само дотук.

— Не можем ли да поговорим лице в лице?

— Така е по-добре.

— Хубаво. — Анна въздъхна на пресекулки.

— Виж, изобщо не трябваше да съм тук. Мога да си навлека доста неприятности.

— Какви неприятности? — Колкото по-дълго я караше да говори, толкова по-вероятно беше да убеди Кристъл да се яви пред съда с информацията, която знаеше.

Кристъл въздъхна.

— Знаеш как е. Щом измъкнеш единия крак от блатото, те дърпат обратно. Предполагам, затова съм тук. Ти ме накара да се почувствам човек, като някой, който има шанс. Искам да кажа, да, отначало бях бясна, когато разбрах, че не Моника ми е давала всичките съвети. Но, по дяволите, нямаше да си получа децата обратно, ако не беше ти. Само да бях престанала, когато се пооправих. — Изсмя се с дрезгав смях на пушачка. — Ама не, трябваше да оплескам всичко. Лично исках да се убедя, че тя наистина е такава голяма работа. Само исках да хвърля поглед, кълна се. Не съм някоя от откачалките, дето ги дават по телевизията.

— Защо просто не помоли да се срещнем — искам да кажа, да се срещнеш с нея?

Отново дрезгав смях.

— Щеше да е прекалено лесно. Ние, друсарите, правим всичко по трудния начин. Сега толкова ми се иска да се бях държала настрана. Тогава нямаше да видя... — замълча.

— Какво? — Анна си помисли, че сърцето ще изскочи от гърдите й.

— Сестра ти не беше убита. — Анна застина. — Но не беше и злополука.

— Да не би да казваш?... — Главата на Анна се завъртя; не бе в състояние да проумее думите на Кристъл.

— Видях я до басейна. Като че ли плачеше. Освен това си говореше сама — в празната тоалетна гласът на Кристъл отекваше като

в пещера. — После чух плясък и тя изчезна. Кълна се, не можах да помръдна. Като онази жена от Библията, превърнала се в стълб от сол.

— Жената на Лот — подсказа Анна тромаво.

— Докато стигна до нея, бе твърде късно. Тя... тя плуваше по лице. Тъй че избягах. Можеше и да я спася, кой знае. Но сега разбираш, нали? Защо не мога да отида при ченгетата? Ще ми го лепнат на мен.

Анна бе прекалено изумена, за да говори. Ако Кристъл си съчиняваше историята, значи бе особено изкусна лъжкиня. Но ако казваше истината — че е самоубийство, нямаше ли Моника да остави бележка? Ами всичките улики, които сочеха нея! Просто съвпадение? Или...

„Поставила ти е последния капан — тих, спокоен глас прозвъня сред вихрещите се въртопи в съзнанието ѝ. — Искала е да изглежда така, сякаш ти си го направила — окончателната разплата.“

Надписите, издраскани върху бежовите метални стени на кабинката ѝ, сякаш се нахвърлиха върху нея: „Марси духа. Стела обича Рико“, и с плътно черни изкривени букви, които накараха мравки да попълпят по гърба ѝ: „НЕ МОЖЕШ ДА ПОБЕДИШ МЪЖА“. Притисна устата си с юмрук, за да сподави вика, който се надигна. Какво бе направила, за да си спечели такава омраза? Единственото обяснение, което предполагаше някакъв смисъл, бе предоставеното от майка им: по странен, изкривен начин Моника бе обвинявала Анна и Лиз, а най-вече Бети, за това, което бе изстрадала в ръцете на баща им. Дълго сдържано възмущение, доведено до връхната точка на кипене, когато Анна се беше отървала от сланините си и така бе нарушила статуквото.

В съзнанието ѝ се оформи по-определен страх. Информацията щеше да се окаже безполезна, ако Кристъл откажеше да сътрудничи.

— Трябва да им го кажеш — умоляваше я Анна. — След като обясниш...

— Няма да стане! — Юмрук се стовари върху преградата, поставката за тоалетна хартия издрънча и накара Анна да подскочи. — Може да загубя децата си, този път завинаги.

— Адвокатката ми ще помогне. Тя...

Кристъл не я остави да довърши:

— Изобщо няма начин. Знам правилата на играта и винаги аз съм губещата. Божичко, изобщо не трябваше да идвам.

— Тогава защо го направи?

— Не знам. Предполагам, тъпо е от моя страна. Виждаш ли, лъгала си се в мен. Някои хора се раждат с обстоятелствата, изправени срещу тях, и аз съм от тях. Както и да е, ако има значение, желая ти късмет. Надявам се да ти се размине. — От другата страна долови тихо шумолене, движение и чу резето на кабинката да се издърпва.

Не реагираше ли светкавично, щеше да е твърде късно.

— Знам защо си дошла — каза Анна припряно. — Иначе нямаше да имаш мир със себе си. Защото не заслужавам да отида в затвора за нещо, което не съм извършила. Ти знаеш какво е затвор, Кристъл. Можеш ли наистина да ми го причиниш, като знаеш, че съм невинна?

— Съжалявам. — Скърцане, вратата се отваря. — Наистина е така. — Кристъл звучеше, все едно ще се разплаче.

— Почакай. — Анна се олюля, докато се бореше с резето. Лепкавите ѝ пръсти се плъзгаха; намери опора, после отново ѝ се изплъзна. Заблъска с opakото на ръката си; изведнъж вратата се плъзна и се отвори и тя се запрепъва навън.

— Кристъл! — изкрещя, но единствено собственото ѝ бледо, отчаяно отражение я гледаше от огледалото над мивката, до която стоеше. С ъгълчето на окото си долови светкавично движение и се извърна точно навреме да забележи как жената изчезва зад вратата.

Анна се запрепъва, но все пак излезе в коридора и мярна кльощава блондинка в прекалено къса пола и дънкова блуза да си пробива път през тълпата. Втурна се подире ѝ и Лора я последва. Не бяха изминали повече от няколко метра, когато репортерите се скупчиха около тях. Микрофон тутакси бе наврян в лицето на Анна и за момент тя бе заслепена от стена фотографски светкавици, женски глас, свеж и модулиран, си проби път през грохота:

— Анна, бихте ли коментирали хода на изслушването досега?

Анна я избута, мина покрай нея, крещейки:

— Разкарай се от пътя ми!

Гласовете бучаха в ушите ѝ. Телата се скупчваха. Камери и микрофони се подаваха към нея като ориентиращи се по топлината бойни ракети.

— Анна, постигнахте ли предварително споразумение за признаване на вина?

— Мислите ли, че ще се стигне до процес?

— Оттук, Анна! Насам!

Над морето от поклащащи се глави и портативни камери тя зърна Кристъл, която си пробиваше път към изхода.

— Дръжте я! — изкрещя Анна колкото ѝ глас държи.

Втурна се да я догони с Лора по петите ѝ. Почти бяха стигнали до изхода, когато Хектор и Марк се присъединиха към тях, като невероятно приличаха на двамина пищовлии от Дивия запад, докато със сила избутваха репортери и оператори встрани. Някои викаха. Една портативна камера се разби в пода и предизвика поредица ругатни. Тъмнокос мъж със слушалки в ушите изскочи пред тях, но Марк го отхвърли настрана, като че ли бе комар.

После, сякаш Червено море се бе разделило, пред тях се отвори тесен улей и те хукнаха по него. Марк задържаше журналистите, а Хектор извеждаше жените през вратата към стълбите отвън. Анна трескаво се оглеждаше наоколо, но Кристъл бе изчезнала. „Моля те, Господи, не ѝ позволявай да се измъкне.“

Погледът ѝ обходи тълпата, изсипала се по стълбите към моравата долу — но не репортери, както успя да забележи, а протестиращи, които викаха и развяваха плакати. Мярна Финч с мегафон в ръка, през който ревеше: „На невинните хора мястото не е зад решетките! Колкото по-скоро я освободите, толкова по-скоро ще откриете истинския убиец!“.

Полицайте бяха оформили хлабав кордон, но в по-голямата си част тълпата изглеждаше организирана. И въпреки това на Анна ѝ се доплака. Как би могла да намери Кристъл в такава блъсканица?

Тогавя Господ се смили над нея и тя я забеляза. Запрескача надолу по стълбите да изтръгне мегафона от ръката на стъписаната Финч.

— Спрете тази жена! — извика тя и посочи към Кристъл, устремила се към паркинга.

Усиленият ѝ глас произведе ефекта на топовен изстрел. За миг всички застинаха, дори Кристъл. После отново затича, но този път я следваха повече от дванайсет души.

Бяха необходими безброй телефонни разговори и брошури, но с помощта на приятелите си Финч бе успяла да събере достатъчно хора за митинга. Имаше деца от училището, Клеър и Мат, някои от редовните посетители на „Чай и съчувствие“, Джери и Обри, Сам и Иън, енорияши от „Св. Ксавие“ и паството на Първа презвитерианска заедно с всички, които просто чувстваха, че към Анна се отнасят несправедливо. Дори сестра Агнес бе дошла — закръглена дребна фигурка в черно расо и воал, и размахваше плакат с надпис:

„Истината те прави свободен.“

Йоан, 8:32

Иън бе изрисувал огромен плакат за Алис и Уес. А Бъд Маквити, пенсиониран военен и лидер на местната организация на „Ветераните от войните в чужбина“, беше предоставил мегафона, макар Финч учтиво да бе отклонила предложението му за противогазовите маски.

Едва се бяха събрали пред залата на съда, когато главната репортерка на Канал 7, загрижена за кариерата си Барби с къдрици с цвят на прясно масло, облечена в костюм в светъл карамел и наситенорозова блузка, се изтръгна от глутницата и се шмугна надолу по стълбите, следвана по петите от екипа си.

— Значи вие вярвате, че Анна е невинна? — Тя навря микрофона си в лицето на Финч.

Финч, която примижа в ярката светлина, насочена към нея от операторите, изведнъж почувства, че езикът ѝ се връзва.

Анди я сръга и просъска:

— Кажи нещо.

Финч ужасено се огледа наоколо, преди погледът ѝ да се спре на Люсиен, който в отговор ѝ изпрати бляскава усмивка. Гласът ѝ се върна и каза възмутено:

— Единственото престъпление тук е, че Анна е арестувана за нещо, което не е направила!

Устните на Барби кариеристката се извиха в престорена усмивка.

— Как може да сте сигурна, че тя не го е направила?

— Защото тя... тя... — Финч се поколеба, преди да изтърси: — Тя не би наранила и муха!

— Даа, тя е толкова убиец, колкото и аз. — Анди звънливо се присъедини към нея. Бузите ѝ пламтяха в тъмно малинов цвят, сякаш току-що се бе усетила как би прозвучало изявлението ѝ на зрителите.

— Районният прокурор си търси изкупителна жертва; това е единствената причина, поради която я арестуваха. — Саймън пристъпи напред, като изглеждаше доста по-голям за възрастта си в тъмносивия блейзер и ризата с разтворена яка. — Единственото му желание е тази есен да бъде преизбран? Една присъда в такова сериозно дело, разбира се, би... — Бе избутан настрани.

Още репортери се бяха ориентирали към все по-разширяващия се кръг протестиращи на моравата, където бе разположена маса и Клеър раздаваше чаши с лимонада в стил „Дикси“ и прясно изпечени бисквити „Тол Хаус“.

Наблизо Олив Милър размахваше плакат с изображение на Камбаната на свободата и думите: „Нека екне свободата“. Тя и близначката ѝ Роуз, облечени в еднакви сини къси ризки, определено изглеждаха достатъчно възрастни, за да са лични свидетели на раждането на нацията. Мъж с тупе, което просто крещеше „изкуствено“, пхна микрофон към тях.

— Какво правят две прекрасни дами като вас на такова място? — попита той и намигна.

— Мислехме да оберем банка — започна любезно Роуз.

— ... но решихме, че тук е по-забавно — завърши Олив вместо нея.

Челюстта на човека увисна и му трябваше известно време да дойде на себе си.

Встрани светлорусите внучки на Роуз, Доун и Ив размахваха плакати и крещяха колкото им глас държи. Придружаваха ги родителите им, всеки сантиметър от външността, на които разкриваше застаряващите радикали, отглеждащи марихуана, с кърпи, завързани около побеляващите им глави, облечени в боядисани на петна фланелки и калци. Не бяха толкова развълнувани от времето, когато участваха в походите срещу войната във Виетнам.

— Прецакай системата! — ревеше брадясалият баща на близначките.

— Долу ръцете, свини! — крещеше жена му на стъписан полицаи, случайно блъснал се в нея.

Бърли, татуиран като Хърман Тайзър, беше затворил магазина за следобед. Всеки, който искаше да си вземе видеокасета в „Бърлогата на киномана“, трябваше да изчака до следващия ден. До него бе застанала жена му, Консуела, в черна рокля и голям златен кръст на врата си. Много повече приличаше на бивша монахиня от майката на Анди, която бе всичко друго, но не и благоприлична в плътно прилепнали панталони и еластична червена блузка, подчертаваща бюста ѝ. Джери бе привлякла вниманието поне на един оператор: в късните новини по Канал 2 щеше да има преден план на полюшващите ѝ се гърди. Но точно сега бе в акция, крещеше и размахваше лозунг, на който пишеше: „Обичаме те, Анна!“.

До нея Обри развяваше собствения си плакат толкова ентузиазно, все едно дирижираше Деветата симфония на Бетовен.

Сам и Иън бяха най-отзад. Иън приличаше на демонстрант от шейсетте години с опашката и обещата си; Сам бе сякаш току-що излязла от каталога „Лендс Енд“. Бяха оставили Джек на Мейвис, която не дойде на митинга заради изостряне на артритата си.

Наблизо Том Кемп и годеницата му скандираха колкото им глас държи. Финч никога не бе виждала госпожица Хикс толкова разгорещена; бузите ѝ пламтяха, очите ѝ искряха. Никой не можеше да я нарече красавица, но поне не приличаше на нещо, престояло на рафта прекалено дълго.

На Финч ѝ беше приятно да види, че Една Симънс също бе дошла. Не я беше виждала, откакто Бети бе отишла в клиниката „Слънчева светлина“. Сега, докато я наблюдаваше да минава тежко с работните си ботуши, с дебела плитка, полюшваща се на гърба ѝ, Финч си помисли, че може наистина да помогнат на Анна, точно както бе помогнало и на майка ѝ.

Забеляза Фран О'Брайън, собственичка на „Франсоаз Крепери“. Енергична дебеланка с пламтяща червена коса, заобиколена от здравеняците си синове — тийнейджъри, познати на Финч от училище. Чудеше се дали Фран има някаква представа, че Томи, по-големият, звездата на училищния отбор по борба, е гей. Беше се доверил на Финч един ден след училище вероятно защото бе усетил, че тя също крие свои тайни.

Малко по-встрани Дейвид Райбак наливаше лимонада на масата със закуските. С Клеър бяха просто приятели, но от начина, по който съпругът на Клеър реагираше, като си намираще дребна работа из къщата винаги, когато Дейвид се отбиеше, човек би си помислил, че има причина за безпокойство. Финч се съмняваше, че има основание, макар да не можеше да каже същото за Дейвид и неговата съпруга. От това, което бе виждала в църквата и из града, съдеше, че бракът им не е в най-доброто си състояние.

Точно сега обаче единственият човек, върху когото можеше да се концентрира, беше Анна. През първите трескави дни Финч си представяше как ще превземат затвора като в старите уестърни, но после бе осъзнала, че ако Анна бъде освободена, това ще стане единствено с упоритост и настойчивост. Постепенно и други се бяха присъединили към усилията им, като бившия издател на Моника, дал интервю за СТН, в което разкриваше каква всъщност бе Моника. Както и журналистът, който бе имал куража да каже, че за човек, окачен от един таблоид като „Сестрата от Ада“, Анна има изумителен брой защитници.

Финч тъкмо вдигаше мегафона към устните си, когато внезапна суматоха привлече вниманието ѝ към стълбите пред съда, по които Анна стремглаво тичаше надолу. Още дори не беше успяла да се зачуди какво означава гоненицата, когато Анна изтръгна мегафона от ръката ѝ. „Спрете тази жена!“, изрева тя в него, а гласът ѝ отекна над морето полюшващи се глави и плакати.

Финч се извърна и видя силно изрусена жена да се стрелка през моравата. Без да осъзнава какво прави или защо, се втурна след нея; приятелите ѝ я последваха. Томи О'Брайън се включи в преследването, присъедини се и побелелият доктор Хенри, който подскачаше като стар кон с кабарче в копитото. С ъгълчето на окото си зърна отец Риърдън, в цивилни дрехи, да тича с пълна скорост заедно с дребничката органистка на църквата Лили Ан Бийсли, вкопчила се в ръката му, все едно от това зависи животът ѝ.

Блондинката приближаваше паркинга, когато Финч, с отчаян порив, се откъсна от групата. Беше достатъчно близо, та да забележи тъмните полумесеци от пот под мишниците ѝ и лопатките ѝ, които се издаваха изпод намачканата дънкова блузка. Разстоянието се скъси и

Финч я сграбчи за лакътя. Чу изгрухтяване, после и двете се изтърколиха на земята.

— Какво, по д... Пусни ме! — изпищя жената, борейки се да се освободи.

Финч я приклеци и я прикова към земята с хватка от борбата, на която я бе научил Томи О'Брайън. Когато вдигна поглед, видя кръг от задъхващи се усти, изумени погледи и портативни камери, насочени към нея като пушките на взвод за разстрел. Мярна Барби кариеристката и нейното подобие Кен. После Анна, задъхана, със зачервено лице, си проби път през тълпата. Кристъл престана да рита и се отпусна в знак на поражение.

Полицайте изправиха и двете, а портативните камери бръмчаха и запечатваха думите, които през идните дни щяха да бъдат излъчвани почти толкова често, колкото твърденията на Клинтън, когато отричаше да има каквото и да било общо с Моника Люински, блондинката вдигна сгърчено лице, зацапано със стръкчета трева, и изплака:

— Не съм го направила! Кълна се, не съм аз!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скоро Кристъл бе отведена за разпит и историята излезе наяве. Тя призна, че се е покатерила по стената на Лорей-Линда късно през нощта и била шокирана, като видяла как Моника потъва в басейна. Не отишла в полицията, защото щели да намерят начин да ѝ го лепнат или най-малкото да я обвинят в нарушаване на изпитателния срок. И какво щяло да стане с децата ѝ?

Ронда се намеси. Намери ѝ адвокат, стар приятел, бивш заместник районен прокурор от районната прокуратура на окръг Вентура, който се залови за работа и постигна смекчаване на присъдата поради самопризнание. Междувременно Кристъл бе пусната под гаранция.

Изглежда, Анна също бе отървала кожата. Предварителното изслушване започна отново и Ронда предложи делото да бъде прекратено. Изслушаха показанията на Кристъл, още по-необорими поради нежеланието ѝ да сътрудничи, съдия Картрайт постанови, че са налице „значителни съмнения дали наистина е извършено престъпление“.

Шоуолтър излезе извън кожата си и отказа да оттегли обвиненията, а на пресконференция на стълбите пред съда се закле, че ще направи всичко по силите си Анна да отиде на процес — заплаха, на която Ронда не обърна внимание. Той нямало да рискува втори провал — не и толкова скоро преди изборите.

Анна трябваше да прелива от радост, но бе прекалено вцепенена да почувства каквото и да било. През следващите дни се носеше като в мъгла и едва осъзнаваше, че по петите ѝ се влачат журналисти с молби за коментар. После, точно както се бе спуснал, роякът скакалци се вдигна: времето си вървеше и нейните петнайсет минути слава бяха изтекли. Единствените, на които щяха да липсват, изглежда, бяха собствениците на магазини, чиито приходи значително се бяха увеличили през тези седмици. Мирна Макбрайд оповести незапомнени пролетни продажби, а конкурентната книжарница на бившия ѝ съпруг

отсреща се радваше на прилични постъпления. Кафенето „Синя луна“, разположено по диагонал на „Деларосас“, инсталира нова тента и външен цинков бар, където се плащаше отделно, а „Хай Граунд“ завладя съседната неработеща кинкалория — за радост на почитателите на кафе, натъпкани в тясното пространство — докато „Ингърсолс“ бяха залети с поръчки по пощата от пристрастили се към европейските им щрудели и рула.

Анна се съгласи да даде едно-единствено интервю на Емили Фрей от СТН; бе най-малкото, с което можеше да се отблагодари на Уес за всичко, което бе направил. Закараха я в студиото с частния му хеликоптер; Марк беше до нея. Като малка се боеше до смърт от височините, но докато гледаше към разпрострелите се сгради, магистралите, подобни на дълги огърлици от коли, единствената ѝ мисъл бе, че е надживяла нещо много по-лошо от онова, което би могла да си представи. А и страхът не бе ли породен предимно от несигурността, че не знаеш как би се справил с катастрофа? Изпитанието ѝ беше разкрило на какво е способна и поне в това имаше някаква утеха.

Вечерта се прибра у дома напълно съсипана. Марк също се бе умълчал, докато караха обратно към къщи. Вечеряха мълчаливо китайска храна. Явно и двамата не искаха да засегнат болезнената тема. Вече се приготвиха да си лягат и Анна се застави да погледне истината в очите: животът ѝ ще трябва да продължи без Марк.

Дори и сега глас прошепна в съзнанието ѝ: „Може би ще се намери начин“. През изминалите седмици бяха станали толкова близки, че нямаше представа какво би било без него. Тя също бе различна от жената, която преди очакваше толкова малко от живота, благодарна и за трохите от трапезата. Сега разбираше какво не бе осъзнавала онзи ден при езерото: ако отчаяно желаеш нещо, трябва да се надигнеш и да го вземеш или да умреш, докато се опитваш да го постигнеш.

Седнала на леглото по нощница — не в ефирното изделие, подарък от Моника за миналата Коледа, което беше пъхнала в чекмедже в очакване на медения месец, на който вероятно никога нямаше да отиде, а в най-старата си памучна нощница, износена от безкрайното пране; шарката на маргаритки бе избеляла и почти не се различаваше — чакаше Марк да излезе от банята. Косата ѝ бе вдигната

с шнола във формата на пеперуда; кичури коса се виеха по шията ѝ, лицето ѝ беше почистено от тежкия грим, сложен ѝ за интервюто. Ако точно тогава се бе огледала в огледалото, за миг щеше да се подведе и да си представи по-младо свое копие, момиче, изпълнено с надежди и мечти, които още не бяха се сбъднали.

Къде бяха отишли всичките години? В някои отношения се чувстваше, все едно се е върнала там, откъдето бе започнала през онзи толкова далечен ден, когато се върна у дома за погребението на баща си. Но едно беше сигурно — бе се преместила от детската си стая в голямата спалня, оставена от майка ѝ. Вече ги нямаше трмавата гарнитура „Гранд Рапидс“ и окъсаните тапети на цветя. На тяхно място имаше чисти бели стени и обикновено легло, покрито с лек юрган, намерен на тавана. Единственото, останало да ѝ напомня за миналото, бяха семейни снимки и рисунка на старото училище, направена с перо и туш от баба ѝ.

Тя се загледа в празния фон на прясно боядисаните стени и се запита какъв ще бъде остатъкът от живота ѝ. Щеше ли да продължи с работа, която щеше да бъде толкова удовлетворителна, колкото последната бе потискаща? Фигурираха ли брак и майчинство в картите?

Най-сетне Марк се появи с кърпа около кръста и коса на мокри кичурчета. Изглеждаше толкова неустоим, че се изкуши да отложи всички разговори за бъдещето. Но утре той се връщаше у дома и тя не можеше да му позволи да си отиде за втори път, без да знае къде точно се намират.

Той улови погледа ѝ и спря да ѝ се усмихне; мокри следи проблясваха върху новобоядисаните дъски. Изтълкува погрешно угрижения ѝ поглед и каза:

— Не се тревожи, справи се чудесно. Ще видиш, когато го излъчат.

Интервюто бе последното, за което си мислеше, но отвърна:

— Просто се надявам да е смислено. Не помня и половината от онова, което говорих.

— Сподели всичко, което имаше нужда да кажеш.

Тя сви крака и ги притисна към гърдите си.

— Предполагам, в края на краищата няма никакво значение. Ще си мислят това, което им харесва.

Нека вярват, че отчаянието е тласнало Моника към пиенето и в последна сметка — към самоубийство. В това можеха да се вкопчат, един живот като във филм, но разиграван в реалността.

— Другата седмица по това време на никого няма да му пука. — Седна до нея и я прегърна. — Единственото от значение си ти.

— Аз ще се оправя — промълви тя, после се усмихна. — Предполагам, шокът още не е отминал.

— Нужно е време — придърпа я по-близо така, че главата ѝ се озова под брадичката му. Миришеше на сапун „Айвъри“ и на нещо, което си бе само негово; ароматът, който щеше да отнесе със себе си, когато си тръгне.

— Не мога да престана да мисля, че ако бях действала по друг начин... ако по-рано ѝ се бях опълчила...

— За подобни неща не можеш да правиш предположения.

— Как може да ме е мразила толкова? Собствената си сестра.

— Не е свързано с теб. — Допряла глава до гърдите му, тя чуваше гласа му като утешително мърморене. — Ти си ѝ показала огледало, това е всичко, а тя не е харесала отражението в него.

— Невинаги е била такава.

Някога двете лежаха в леглото през нощта и си шепнеха тайни. Моника я пазеше, когато децата в училище я дразнеха, че е дебела... както и от баща им. Едва когато сестра ѝ поотрасна, всичко се промени. Бе станала дистанцирана и надменна, което караше Анна да се пита дали тя не е направила нещо — въобразяваше си простъпки, полагаше огромни усилия да ги компенсира и бе създавала модел, пренесен по-нататък в годините.

— Мога да го разбера — промълви Марк, макар тя да подозираше, че го прави само от любезност.

— Стана известна и... ами беше като кола без спирачки.

Той кимна с разбиране.

— Като най-лошото, което може да се случи на алкохолик — да спечели от лотария.

— Също и това. Пиенето.

— Като пиеш повече, се побъркваш.

— С теб така ли стана?

Той се отдръпна, за да ѝ се усмихне, и около очите му тя забеляза бръчици, които преди не бе виждала.

— Аз пиех, за да не се побъркам — или поне така се самозалъгвах.

— Заради Фейт?

— По едно време си мислих така, но бе само оправдание. Имах си собствени демони.

Анна събра цялата си смелост и тихо попита:

— Марк, какво ще стане с нас?

Много дълго той не отвърна нищо и тя усети как около сърцето ѝ се образува леден обръч. Искаше ѝ се да си върне думите обратно. Не можа ли да почака до сутринта? Трябваше ли да съсипе малкото им останало време?

— Ще ми се да мога да ти кажа това, което искаш да чуеш — той я пусна и се отдръпна, ръцете му паднаха тежко отстрани, — но не е толкова просто.

Естествено, имаше предвид Фейт.

— Знам... — Тя си спомни всичко, което бе преживяла през изминалите месеци; не беше я убило и това също нямаше да го направи. — Просто си мислех на глас.

— Анна...

— Трябва да си метнеш нещо отгоре. Ще настинеш — каза му тя със странно безжизнен глас, който не приличаше на нейния.

Той задържа погледа ѝ, без да помръдне. Тя проследи капка пот, стичаща се по врата му. След един дълъг миг той отиде да потърси халата си. По някаква причина това я порази най-силно: гледката на синия му мъхест халат, отразен в огледалото на вратата на банята, когато се отвори. Изглеждаше толкова... семейно в известен смисъл — да виси на закачалката до нейния. Осъзна, че е започнала да разчита на подобни неща, за да потвърди присъствието му в живота ѝ — четката за зъби и самобръсначката в шкафчето, износените му обувки на пода в дрешника. Просто се самозалъгваше.

Марк се появи отново със сресана коса, в която личаха следите от гребена. Тя бавно се надигна от леглото и се чувстваше по-уверена в себе си от години насам, макар че сърцето ѝ сякаш пропадеше.

— Знам, трябва да си вървиш — каза тя твърдо, — но не искам да престанем да се виждаме.

— Сигурна ли си? — От болезненото му изражение разбра, че на него също му е тежко.

Прекрасно знаеше какво означава: уикенди тук и там, случайни романтични пътувания, огромни сметки за телефон — единственото, което щеше да ѝ остане. Ами ако жена му научи? Анна можеше само да се надява, че тя би искала Марк да получи щастието, което не може да му даде. Помисли си егоистично: „Защо трябва да бъда единствената, която прави жертви?“.

— Не искам да те загубя — отговори тя. — Знам, че няма да те виждам всеки ден или дори всяка седмица, но мога да го преживея.

Марк бавно поклати глава.

— Не съм сигурен дали аз мога.

— Значи така? Всичко е свършено?

— Може би ще е най-добре да си дадем малко време.

Гняв пламна в нея.

— Очаквах повече от тази изтъркана стара реплика.

— Бих дал всичко да не беше така.

Тя се извърна, за да не се остави сърцераздирателното му изражение да я трогне, и студено рече:

— Сега разбирам. Това, което правиш, е да спасяваш хората. Сега, когато се измъкнах от лабиринта, можеш да отидеш при следващата дама в беда. — Анна разбираше, че е вярно само в най-повърхностен смисъл, но не възнамеряваше да му позволи да се откачи от куката. — Предполагам, това е предимството на жена ти пред мен. Тя винаги ще има повече нужда от теб, отколкото аз.

— Анна, моля те.

Тя се извърна.

— Но е вярно, нали? Наказваш ме, защото съм по-силна.

— Престани. — Гласът му се пречупи.

„Не бъди такава. Не разваляй всичко. Не издавай чувствата си.“ Мантрите, които беше следвала през целия си живот, вече не действаха. Бе се променила, ала не задължително към по-добро в някои отношения. Тази нейна нова страна — е, леко и обезпокоително напомняше за Моника. Но ако сестра ѝ бе прекалено погълната от себе си, за себе си Анна установи, че не е била достатъчно егоцентрична. Може би е време да престане да зависи от другите, да се застъпват за нея, а да започне сама да се отстоява.

— Чаках това през целия си живот. — Очите ѝ се насълзиха. — Не искам да го изпусна.

— Нито пък аз. — Няколкото стъпки, които ги делеаха, бяха разстояние, по-голямо от океан.

— Не е задължително да чакам, ако и когато ти си свободен.

Едното ъгълче на устата му се изви нагоре, но усмивката не стигна до очите.

— Няма добри начини за тези неща, нали? Мога да ти кажа, че те обичам, но ти вече го знаеш. Мога да кажа, че съжалявам, но също ти е известно.

— Предполагам, че това, което остава да си кажем, е довиждане. — Тя погледна към куфара му в ъгъла и попита със забележително спокоен глас, който съдържаше единствено лек хладен намек за ирония: — Имаш ли нужда от помощ да си събереш багажа?

Марк поклати глава и изглеждаше по-окаян, отколкото му се полагаше да бъде, защото в края на краищата бе този, който си отива.

— Може да почака. Освен ако не искаш да си тръгна веднага.

Тя въздъхна изнурено и се пъкна под завивките. Не ѝ бяха останали сили.

— Прави каквото искаш. Аз си лягам. — И се зарови в чаршафите, които леко ухаеха на телата им. Беше ѝ писнало да бъде благородна. Да бъде храбра — също. Точно сега искаше единствено да заспи дълбок сън без сънища.

— Анна. — Тя усети, че матракът поддава, после ръката му, която я галеше по главата.

С тих, задъхан глас попита:

— Винаги ли ще бъде така, Марк? Имало ли е някога миг, когато си мислил, че може да е друго?

— Не съм си позволявал да мисля толкова напред — тихо отговори той.

Анна се обърна по гръб и го погледна.

— Не възнамерявам да те улеснявам — промърмори тя свирепо. — Прекалено много те обичам.

Той стисна челюсти и тя прозря битката, която бушуваше зад грижливо поддържаната фасада.

— Последното, което искам да направя, е да приготвя този проклет багаж. — Той хвърли изпълнен с омерзение поглед към куфара, сякаш бе враг и причина за цялата печал.

„Тогава недей“, искаше ѝ се да изкрещи, но само се обърна по корем и притисна лице към възглавницата, за да не види сълзите ѝ. Те само щяха да го накарат отново да поиска да я спасява, а тя не го желаше. Желаше единствено да стои на собствените си крака до мъжа, когото обича.

Беше почти заспала, когато го усети да се плъзга под завивките. Стоеше неподвижно, за да не разбере той, че е будна; едва когато започна да гали косата ѝ, усети, че тялото ѝ му отвърща, като истински предател. Ръката му се придвижи надолу, палецът му проследи очертанията на рамото ѝ под износената материя на нощницата. Когато я целуна по шията, и последната ѝ съпротива се стопи. Обърна се към него, поднесе устни за целувка и усети колко е възбуден. Отново се почуди, че може да предизвиква такова желание, че той никога не се уморяваше от нея.

Тя седна и издърпа нощницата през главата си. Очите му проблясваха в сенките и сякаш я питаха: сигурна ли си, или това само ще влоши нещата? В отговор Анна се изпъкна пред него гола, тялото ѝ вече не бе източник на срам, а скъпоценен дар, който да предложи. Марк не се нуждаеше от повторна покана.

Имаше някаква сладост, почти елегичност в протяжността, с която я галеше, целуваше и изследваше податливата влага между бедрата ѝ. Когато накрая влезе в нея, бе изключително внимателен. Не бързаха, докато се любиха, опияняваха се един от друг, все едно нямаше причина да не продължи така завинаги, нощ след нощ в здрача на годините им.

Едва когато се отделиха, заситени, реалният свят пропълзя обратно. Анна лежеше будна със затворени очи, сгушена в ръцете му и разбираше, че той не може да я опази от единственото, което най-много я ужасяваше: да намери начин да живее без него.

Завая, първият истински порой от седмици, и тя слушаше как барабани по покрива и гъргори в уллиците. Утре, когато изгрееше слънцето, полята щяха да бъдат покрити с лек зелен воал, а маковете с клюмнали къдрави главички щяха да бъдат взрив от злато. За момента обаче светът се бе свел до тиктакането на часовника на нощното шкафче, който отмерваше безценните последни минути в обятията на Марк.

През следващите дни Анна се хвърли в очевидно донкихотовско търсене на работа, което ѝ помагаше да не тъне в печал, а същевременно ежечасно ѝ напомняше за цената на лошата репутация. Като че ли никой не искаше да я вземе на работа, на повечето места, където беше питала, я отпращаха още преди да е престъпила прага им — например Фил Скрогинс в аптеката, който ѝ беше казал, че мястото е заето, а обявата се бе появила в „Клариън“ едва тази сутрин.

Лиз настояваше да не се безпокои и ѝ напомни, че след официалното потвърждение на завещанието и двете ще бъдат богати. Но процедурата можеше да отнеме месеци, Анна го знаеше, а междувременно трябваше да се плащат сметки, колата се нуждаеше от нова трансмисия, котаракът бе развил загадъчни сълзящи рани и се налагаха постоянни посещения при ветеринаря. Хрумна ѝ, че през цялото това време животът ѝ не беше в нейна власт, както си бе представляла. Докато отсъстваше, за да се пребори и докаже невинността си, нещата се бяха трупали, като купчината непрочетена поща на масата в хола и дебелия слой прах навсякъде, където спреше поглед. Да, но нещата не са само черни. Откъм добрата страна бяха приятелите, които правеха всичко възможно за нея. Мирна Макбрайд ѝ предложи работа в „Последната дума“, а Лора настояваше, че ще бъде много заета, когато дойде бебето, и би могла да използва още един служител в магазина. Анна беше отказала и на двете. Бе взела решение: нямаше да позволи да я назначат на работа от съжаление, нито пък ще работи за приятел или, опазил Бог, роднина.

Приятелят на Анди ѝ предложи да опита във вестника. Търсеха заместник на човека от приемната и никой не бе по-квалифициран, подразни я Саймън, от нея, която в продължение на седмици бе водещата новина в „Клариън“. Боб Хайдигер, главният редактор, корав ветеран от „Лос Анджелис Таймс“, не допускаше никакви глупости, но вероятно също беше забелязал космическата ирония, защото се съгласи да я вземе за пробен срок.

В края на първия ѝ работен ден купищата документи върху бюрото ѝ бяха изчезнали, папките — подредени, а съдържанието на чекмеджетата приведено в ред. През следващата седмица изглеждаше, че всички от персонала ѝ подхвърляха дребните задачи, за които нямаха време: от изхвърлянето на кошчетата и получаването на

пакетите от „Федерал Експрес“ до редактирането на колона, посветена на кълвачите, вместо титуляря, отсъстващ по болест.

Боб бе впечатлен и в петък го призна официално:

— Да му се не види, надявам се, ще решиш да останеш при нас.

Той не знаеше, че Анна с радост приемаше и най-дребните задачи. Колкото по-заета беше, толкова по-малко време ѝ оставаше да мисли. Нощите бяха времето, когато отстъпваше на самотата. Но както с храната, с която преди подслаждаше мъките си, сълзите, които проливаше във възглавницата, ѝ донасяха само временно облекчение.

Лора настоя да се прегледа и Анна се съгласи само защото иначе нямаше да я остави на мира. Записа си час при терапевт, реликва от седемдесетте години, с дълга побеляваща коса, разделена на път по средата, и кабинет, отрупан с големи възглавници, растения и кристали в стил „Ню Ейдж“. Джоан Винекур бе слушала с намръщено чело, от време на време измърморваше нещо в отговор и след два сеанса уведоми Анна, че страда от РПТС — разстройство от посттравматичен стрес. Анна ѝ благодари, взе рецептата за прозак и я хвърли в кофа за боклук на път за къщи. Дори да беше депресирана, имаше пълното основание. Нищо нямаше да спечели, ако притъпеше болката.

Картината обаче не бе изцяло мрачна. Намираще удоволствие в дребните неща — времето, прекарано с приятели, и новата близост с Лиз. След първата работна седмица Лиз я покани да прекара един следобед за нейна сметка в минералните бани и тя без колебание прие. Следващата събота, ден, обикновено посвещаван на домакинска работа, я завари да кара по лъкатушещата Агуа Калиенте Роуд, изгаряща от нетърпение за глезотиите, които я очакваха.

Атмосферата на минералните бани бе на дирижирано спокойствие, подсилено от музиката за флейта на Карлос Накаи, която се разнасяше от скритите в стените високоговорители. Над лакираната рецепция бе окачена индианска рисунка върху кора от дърво. Посрещна я усмихната млада жена в панталон с връзки при глезените и ефирна бяла блузка. Появи се Лиз и я заведе в съблекалнята, където получи чифт джапанки и кенарен халат, направен, както я уведоми сестра ѝ, от екологично отглеждан памук. Наоколо бавно се разхождаха жени, някои полуоблечени, някои голи, докато други подсушаваха косата си със сешоар или се гримираха пред огледала, осветени по толкова изкусен начин, че дори Булката на Франкенщайн

щеше да изглежда добре. На маса до стената бяха наредени кани с билков леден чай и охладена минерална вода, в която плуваха резенчета лимон.

— Запазила съм ти час при Едуардо. Той е най-добрият — уведоми я Лиз.

Анна беше отказала масажа с нагорещените камъни; този за отпускане ѝ бе достатъчен.

Скоро лежеше по лице на тапицирана маса в стая, слабо осветена от ароматизирани свещи.

— Не се съпротивлявай — успокоително изрече глас със силен акцент, докато уверени, силни пръсти сграбчиха свитите на възел мускули на раменете ѝ. — Отпусни се.

Всеки път, когато се опитваше да се отпусне, ѝ се струваше, че пропада, и отново се напрягаше.

След час, с размачкани и размесени като тесто мускули, но релаксирала, тя литна навън. Пътечка с каменни стъпала лъкатушеше по склон, толкова тучен от папрати и зеленина, та изглеждаше почти праисторически. Премина по покрита алея, над която се виеха лози, после по дървено мостче над рекичка. През четирийсет и девета година, както знаеше, бе направено откритието, което с времето щеше да се окаже по-ценно от злато: водата извираше от земята, затопляна от подземни източници до постоянните трийсет градуса.

Сега тя се подаваше през тръби в изкуствени басейни, проектирани с такова майсторство, че почти можеше да повярва, че са естествени. Потопи се в най-близкия, в който, за късмет, нямаше никого, и едва долавяше гласовете, носещи се през високия бамбук заедно с приглушените мотиви от индианска музика за флейта.

Беше задрямала, когато неочаквано Лиз се материализира сред парата. Беше заменила работното си облекло с халат, който захвърли и се плъзна до Анна с въздишка на задоволство.

— Цената си я бива, но, ах, водата...

— Трябваше да приема предложението ти — каза Анна с унесена усмивка, имайки предвид работата, която Лиз ѝ бе предложила.

— Още не е късно.

Анна поклати глава.

— Няма начин. Научила съм си урока: не бъркай работата и семейството.

— Искрено се надявам да не ме сравняваш с Моника — отвърна Лиз леко засегната.

— Не започвай пак. — Тя игриво я побутна с пръстите на краката си, както бяха правили като деца във ваната. — Освен това след няколко месеца и двете можем да се пенсионираме, ако ни се иска.

— Не знам защо не си го представям. — Лиз изглеждаше напрегната, макар да се бе изтегнала. — Не ме разбирай погрешно. Аз живея за Дилън, но истината е, че не съм скроена да бъда майка, която си седи у дома.

Анна усети, че я пробожда завист.

— Хубаво е поне да имаш избор.

— Един ден и ти ще имаш свои деца.

— Не съм толкова сигурна.

Лиз я изгледа с разбиране. В тайния език на сестрите нещата невинаги трябваше да се изговарят на глас.

— Той ти липсва, нали?

Анна кимна. Нямаше смисъл да отрича.

— Предполагам, и двете сме знаели с какво се захващаме — въздъхна Лиз. — И виж докъде ни доведе.

— И ти ли? — Анна ѝ хвърли изпитателен поглед. Лицето на Лиз се сви в спазъм на печал, после се изглади сякаш с огромно усилие на волята.

— Снощи бе последната капка — заразказва тя с равен глас. — Попита дали може да мине, защото имал да ми казва нещо, но не било за по телефона. — Изсмя се горчиво. — Мислех си, ще ми съобщи, че ще се развежда. Между тях от години няма нищо. Откакто Дейви се разболя. — Тя млькна и стрелна Анна с поглед, едновременно гузен и предизвикателен. — Добре де, вече знаеш. Но ми спести лекцията. Малко късничко е.

Дейвид Райбак? Анна никога нямаше да се досети. Наистина беше чула, че бракът му е проблемен, но си го бе обяснила с напрежението от заболяването на сина им.

— Карол знае ли?

— Дълбоко в себе си, както и повечето съпруги, нали?

— Аз не бих разбрала — каза Анна сухо.

Лиз отбеляза с горчивина:

— Повярвай ми, не си пропуснала кой знае какво. Според мен бракът силно се надценява.

Лесно ѝ бе на Лиз да го каже — получи своя шанс. Но доколкото се намираха в еднакво положение, Анна никога не би преминала чертата, ако Марк и съпругата му имаха и най-малкото, което да наподобява истински брак. От друга страна, коя бе тя, че да съди? Преди бе изказвала неодобрение, но сега изпитваше единствено жал към всички замесени. В тази история нямаше злодеи — само добри хора, които не можеха да намерят пътя си.

— Само защото с Пери не вървеше... — започна тя. На Лиз не ѝ се слушаше за бившия ѝ съпруг, прекалено бе ангажирана с Дейвид.

— Шокирана ли си? — попита тя с изражение, което едновременно предизвикваше Анна да каже нещо и умоляваше за разбиране.

Анна си спомни, че е виждала Дейвид и Карол в църквата; изглеждаха не толкова омерзени, че са заедно, колкото някак съкрушени; синът им, дребен и блед, стоеше между тях като буфер.

— След всичко, което преживях, нищо не може да ме шокира. Освен това — добави тя — хората, които живеят в къщи от стъкло, не трябва да хвърлят камъни.

— При вас с Марк беше различно.

— И аз така си мислех. — Анна усети как масажирите и отпуснати възли отново се напрягат.

Лиз поклати глава съчувствено.

— Бяхте такава съвършена двойка. Наистина си мислех... — замълча, лицето ѝ се сгърчи.

Анна прегърна сестра си. В топлата вода Лиз цялата се тресеше, сякаш ѝ бе студено.

— Не плачи. Нещата ще се оправят. Трябва да се оправят.

Карлос Накаи бе отстъпил на Ения; през гъстия бамбук долитаха звуци от смехове и пляс-пляс от джапанки, които слизаха по стълбите.

Лиз сподави ридание.

— Извинявай. Ти си последният човек, когото трябва да натоварвам.

— Няма нищо — възрази Анна. Бе свикнала с това.

Лиз се отдръпна да я изгледа със смесица от страхопочитание и ненавист.

— Ще ми се да разбере тайната ти. Как, по дяволите, го правиш?
Анна се усмихна.

— Предполагам, както изкачваш планина — гледаш само това, което е пред теб.

Лиз се разсмя през сълзи.

— Разкарай се. Просто ми подхвърли шибаното въже.

Когато най-после излязоха, светнали и зачервени, Анна подхвърли небрежно:

— Мисля да се отбия да видя мама на път за вкъщи. Искаш ли да дойдеш с мен?

Очакваше Лиз да каже, че не може да си вземе свободен ден от работата или че трябва да прибере Дилън, или че има среща с приятел. Но тя само сви рамене и отговори:

— Разбира се. Защо не?

И двете осъзнаваха, че това бе нещо като спазването на ритуал. Напоследък по цял ден Бети просто седеше и се взираше в пространството, загубена в свят, който съществуваше единствено в съзнанието ѝ, изпълнен с отдавна отминали хора и събития. Анна продължаваше да я посещава, понякога придружавана от Лиз. Как щеше да се изправи пред бъдещето, ако не можеше да се помири с миналото?

— Страхотно. После можем да спрем да хапнем нещо — предложи тя.

— Стига да не е в „Къщата на дървото“. — Лиз успя да изтръгне лека усмивка.

— По-скоро си мислех за нещо като „Бъргър Кинг“. В момента нямам много пари.

— Бих ти дала назаем, но... — Нямаше нужда Лиз да го казва. Да бъдеш единствен родител, винаги означава нещо да не достига. Бяха преполовили пътя по склона, когато тя запита, сякаш се оправдаваше:

— Мислила ли си как ще изхарчиш парите? — Обикновено избягвах каквото и да било обсъждане на наследството. Мисълта, че ще се облагодетелстват от трагедия с такива шекспировски размери, изглеждаше почти зловеща.

— За хонорара на адвокатата ми — каза Анна, без да се почувства неловко.

— Аз съм хвърлила око на чисто ново BMW кабриолет.

— На мен ми е достатъчна нова трансмисия.

Лиз се усмихна при мисълта колко безнадеждна е Анна по отношение на спестовността.

— Трябва да се научиш да мислиш с размах. Какво ще кажеш за нова къща или пътуване до Европа? Винаги си искала да видиш Париж. Мечтаеш си, откакто бяхме деца.

Анна се замисли за миг, после поклати глава. Единственото, което искаше на този свят, не можеше да се купи с пари.

— Благодаря — промълви тя, — но преживях достатъчно вълнения, които ще ми стигнат поне за идващите сто години.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Финч вече не трябваше да се тревожи за Анна и попадна във водовъртежа на домашните вълнения: след по-малко от седмица Лора и Хектор щяха да заминат за Мексико за последната фаза на осиновяването. Междувременно в къщата цареше суматоха, а Лора се бе превърнала в човешкия вариант на увеселително влакче — в един миг под душа ревеше „La Vida Loca“ с колкото й глас държи, а в следващия се тюхкаше дали всичко няма да пропадне в последния момент.

Хектор се занимаваше с работата си както обикновено — грижеше се за конете, поправяше разни неща из ранчото, вечер ходеше на училище — но Финч усещаше, че също е угрижен. Ще седне да чете книга, но минаваха минута след минута, преди да отгърне страницата; или пък толкова ще се отдаде на мислите си, докато реши някой кон, че направо можеше да се огледаш в козината му, когато свършеше. Лора бе станала почти същата забравана като Мод и обръщаше къщата с главата надолу, докато намери връзка забутани ключове или очилата си за четене; Хектор пък, обикновено сдържан, определено беше станал бърбив и на вечеря ги заливаше с разкази за това, какво е да растеш в шестнайсетчленно семейство. Не бе нужно да споменава за големия си опит в сменянето на пелени.

Тържеството бе по идея на Мод. Настояваше да организира едно и за Анна, но тя учтиво ѝ отказа, защото сега искала само малко мир и покой. Старата дама не приемаше отказ и бе пренасочила усилията си към посрещането на Есперанса в новия ѝ дом с фанфари. Бяха поканени всички, включително и сестра Агнес. Сам отговаряше за цветята, а Алис — за дребните подаръци (пазеше в тайна какви ще бъдат). Клеър щеше да достави десертите. Иън рисуваше плакатите — единия на английски, другия — на испански. Мод дори бе предложила на шега кръжокът по шев да направи стриптийз и получи само ужасените стенания на всички.

Едно-единствено нещо хвърляше сянка върху доброто настроение на Финч: Люсиен се връщаше в Ню Йорк веднага щом ги разпуснеха за ваканция. Майка му, току-що завършила рехабилитацията, му беше уредила работа за през лятото във фирмата на чичо му. Финч дори не знаеше дали ще се върне през есента. Люсиен отговаряше уклончиво.

Мисълта толкова я глождеше, че когато един ден Лора обяви като гръм от ясно небе, че е време да посетят майката на Марта Елистън, Финч се зарадва. Щеше да се поразсее. Беше им се предоставила чудесна възможност: Лора бе чула, че старата дама е повалена от херпес. „Не е ли християнски дълг да я навестим?“ — попита тя и намигна.

На следващия ден се подрусваха по Олд Соренто Роуд в експлоръра на Лора с бананов сладкиш, загънат в алуминиево фолио, още топъл от фурната, сгушен в скута на Финч. Марта и майка ѝ живееха, както се оказа, близо до Мейвис, в къща от стъпаловидно разположени дъски, боядисани в канарено жълто със синя дограма — приятна изненада, след като Марта бе толкова невзрачна. Позвъниха. Никой не отговори и Лора натисна бравата — не беше заключено. Тя пъкна глава и извика:

— Здравейте! Има ли някой вкъщи?

Слаб гласец някъде от дъното на къщата запита сприхаво:

— Кой е?

— Лора и Финч Кайли от църквата. — Лора пристъпи, без да чака да я поканят.

Откриха старата жена в спалнята ѝ надолу по коридора — дребна могилка под пухена завивка. Поднос с недокосната закуска бе оставен на нощното шкафче до лакътя ѝ заедно с множество флакончета с лекарства. Кукленско личице, сбръчкано като ябълка, ги гледаше втренчено и недоверчиво от купчина възглавници.

— Чухме, че не сте добре — каза Лора бодро. — Помислихме, че ви е нужна малко компания.

Финч очакваше старата жена да се изненада — в края на краищата едва се познаваха — но изражението ѝ бе на човек, за когото изненадите отдавна са отминало нещо.

— Не съм много за компания тези дни — каза тя и седна, като нагласи бял кичур на мястото му. — Но понеже сте изменили целия

този път, все пак можете да седнете.

Лора се настани в шезлонга до леглото, а Финч остана права. Във въздуха се усещаше лек неприятен мирис, не просто на болест, а на отчаяние, сякаш старата дама се бе борила с нещо много повече от кръстословицата, плъзнала се или хвърлена на пода.

— Едно време леля ми имаше херпес — наруши Лора възцарилата се неловка тишина. — Разправяше, че е почти толкова зле, както когато е раждала. — Фройдистка грешка, която предизвика червенина, разляла се по ключиците и нагоре по врата ѝ. — Но сега нищо ѝ няма.

— Винаги има нещо — измърмори мрачно старицата. — На моите години нищо не помага. Боли ме всяка костичка от тялото, а червата ми не са наред от години.

Финч едва се сдържа да не сбърчи нос. Уф! Нищо чудно, че Марта винаги изглеждаше толкова потисната. Но кой не би бил, ако трябва да слуша това по цял ден?

— Опитвали ли сте с кисело зеле? — никой не можеше да възпре Лора. — Мод твърди, че върши чудеса.

— На мен нищо не ми помага. — Старата жена все едно се гордееше с факта. — Мога да изпия цял галон сок от сливи и да ям трици, докато не започнат да ми излизат през ушите, но никаква полза.

— Е, в такъв случай... — Лора погледна Финч с изражение, близко до паника.

Финч пристъпи напред.

— Донесли сме ви бананов сладкиш.

Тя протегна завития във фолио сладкиш, който старицата изглежда подозрително.

— С орехи ли е? — попита тя. — Защото съм алергична към орехи. Една хапка, и ще се издуя като балон.

— Може би ще хареса на дъщеря ви — промълви Лора в последен опит.

— Нея я няма.

— Ами, когато се върне...

— Не знам кога ще е.

Финч я изгледа изумено. Госпожа Елистън говореше така, все едно не знаеше много добре, че Марта е в училището, както обикновено по това време на деня. Мисълта как измъчена се прибира

вкъщи при някой, който дори не оценява тежкия ѝ труд, бе повече, отколкото Финч можеше да понесе. Майката на Анна не можеше да направи нищо, но на тази тук стара гарга явно ѝ харесваше да е трън в задника.

— Сигурно е хубаво, че дъщеря ви е медицинска сестра — подхвърли тя. — Толкова често боледувате.

Старицата я изгледа с присвити очи, сякаш подозираше Финч в сарказъм.

— Родени сме да страдаме — отвърна с мъченическа въздишка. — Така пише в Библията.

— Изобщо не съм съгласна. — Лора говореше лековато, но Финч усети, че старицата е засегнала някакъв нерв. — Ако Бог искаше да сме нещастни, нямаше да ни предостави толкова неща, на които да се радваме. Не пише ли в Библията да възрадваме сърцата си и да ликуваме?

— „Вечна слава во Христа след изтърпените страдания“, Петър, първо, глава пета, стих десети — цитира тя триумфално. Беше се оживила и сега явно се забавляваше. — На печката има кафе; сипете си, ако желаете. Аз не мога да го пия. Причинява ми киселини.

— Ще трябва да си тръгваме. — Лора хвърли още един отчаян поглед към Финч.

— Отбихме се само да видим как сте — побърза да добави момичето.

— Марта ли ви накара? — Старата дама ги огледа подозрително.

— Тя дори не знае, че сме тук — възрази Лора. Това поне бе истина, но госпожа Елистън не изглеждаше убедена.

— Миналата седмица идва жена от агенцията — като че ли би ми харесало някакъв непознат да ми виси тук цял ден. Не можеш да им имаш вяра, нали разбирате. Всичките крадат. На приятелката ми Пърл откъгнаха цялото семейно сребро. Няма да го допусна. Казах го на Марта, но тя се бои да не ми се случи нещо, докато съм тук съвсем сама.

Финч силно се съмняваше, че същевременно едва ли би пропуснала възможността да натяква, че я оставят сама, и с отвращение си помисли: „Сигурно ще надживее Марта“. Мод винаги изтъкваше, че киснатите в саламура изтрайват най-дълго.

— Тя е добра сестра — изтърси Финч. — Искам да кажа, ами вие трябва да се гордеете с нея.

Старицата вирна глава и се втренчи в момичето като лукав стар папагал.

— Кой казва, че не го правя?

— Това, което исках да кажа...

Лора се изправи.

— Наистина трябва да тръгваме. — Този път говореше по-решително. — Сигурна съм, нуждаете се от почивка.

— Ще оставя сладкиша в кухнята — обясни Финч.

— Непременно заключете вратата след себе си — извика старицата след тях. Опазил Бог някоя друга добронамерена душа да реши да се отбие и да я види как е.

Едва когато се озоваха навън, те се осмелиха да се спогледат.

Лора изпусна въздишка.

— Брей! Не бях сигурна, че ще успеем да излезем живи оттам. — Тя завъртя очи. — Следващия път, когато ми хрумне блестяща идея, ми напомни да си пийна сливов сок.

Тя се разкикоти и не след дълго и двете се бяха превили, притиснали ръце до устата си, за да заглушат смеха си, докато вървяха по алеята.

— Забелязах, че дори не спомена Ханк — подхвърли Финч, когато вече бяха в колата.

— Будалкаш ли ме? Страхувам се, че щеше направо да левитира над леглото. — Лора включи двигателя. Сигурно случайно бе натиснала здраво педала на газта, защото се заклатушкаха по алеята с изскърцване. — Ако продължава така, отец Риърдън ще трябва да приложи екзорсизъм.

Това предизвика нова взрив от кикот.

— Радвам се, дете не споменахме нищо — подхвана пак Финч, когато успя да си поеме дъх. — Не бях сигурна, че идеята е толкова добра.

Всъщност нямаше нищо общо с Марта и майка ѝ, осъзна тя. Беше си въобразявала как ще се чувства по-добре, като знае, че търсенето на семейството ѝ не бе пълен провал. Вместо това бе осъзнала, че понякога, дори когато нещата изглеждат унили, тревата от

другата страна на оградата невинаги е по-зелена. Ами ако собствената ѝ майка приличаше на тази на Марта?

— Чудя се какво ли е намерил в нея — имам предвид Ханк — каза Лора. — Трудно е да си представиш Грейс Елистън като жена, поддала се на съблазън.

— Лорейн спомена, че преди е била красива. — На Финч също ѝ бе много трудно да си го представи.

— Допускам, че обвинява Марта за съсипания си живот. — Лора поклати глава. — Питам се дали някога се е замисляла каква благословия е това.

— Никога не съм си представяла, че може да ми е жал за някого, който не е бил даден за осиновяване — каза Финч със смях.

— В онези времена е било по-различно. На Грейс сигурно не ѝ е било лесно.

— Не колкото на Марта. Хм, не караш ли малко прекалено бързо? — Финч хвърли поглед към скоростомера и видя, че карат с 80 километра в час в зоната с ограничение до 50 километра.

Лора я изгледа гузно и свали крак от педала за газта.

— Предполагам, защото бързам да се прибера вкъщи.

— Аз също. — Планът им бе Лора да я остави в училище, но днес не ѝ бе до учене.

Скоро подскачаха по Олд Соренто Роуд.

— Е, щом ти можеш да кръшкаш, предполагам, и аз мога — обяви Лора. — Какво ще кажеш да оседлаем конете и да пояздим? Ще е срамота да си стоим вкъщи в такъв ден.

Финч се ухили.

— Точно това ми се искаше и на мен.

Вечерта, преди Лора и Хектор да заминат, Финч седеше по турски на леглото в стаята им и гледаше как Лора приготвя багажа. Обикновено хвърляше нещата в куфарите както ѝ падне, но сега не бързаше и бе проснала половин дузина тоалети на леглото, докато агонизираше кои да вземе. Искала да направи добро впечатление, да не им изглеждала като някой гринго-сноб.

— Никой никога не би те взел за сноб — увери я Финч.

— Надявам се да си права. — Лора задъвка устни и изучаваше два почти еднакви тоалета, разположени един до друг.

— Дори и да си сложиш съкровищата на короната — вметна Финч за всеки случай.

— Не съм сигурна, че е комплимент, но все пак благодаря — отбеляза Лора със смях.

— Сигурна ли си, че си взела всичко необходимо за бебето? — подразни я Финч, като огледа издутия платнен сак, натъпкан с пелени, рецепти, одеялца, гащеризончетата, ританки и шапчица срещу мексиканското слънце.

— Права си. Май няма да имам нужда от всичките тези неща. — Лора се отпусна на леглото до нея. Не беше ясно дали имаше предвид факта, че бе взела достатъчно за три деца, или че осиновяването все още може да се провали, дори и в такъв напреднал стадий.

— Всичко ще бъде наред — потупа я по ръката Финч.

— Знам. Просто съм нервна, това е. Още не мога да повярвам — бебе. — Лора прекара ръка през косата си и тя щръкна като наелектризиран ореол. — Точно когато си мислех, че ще ми е самотно, когато заминеш за колежа догодина.

— Като че ли някога можеш да бъдеш самотен в тази къща.

— И все пак... — Лора отново бе придобила изражението, сякаш всеки момент ще се разплаче. — Ще ми липсваш.

Колежът, изглеждал нещо толкова далечно, изведнъж се бе превърнал в реалност. Гърлото ѝ се сви.

— Засега не отивам никъде.

— Дотогава толкова ще ти е омръзнало да сменяш пелени, че ще излетиш като куршум. — Едното ъгълче на устата на Лора се изви в крива усмивка.

Финч се просна по гръб и се загледа в петното на тавана във формата на петлов гребен.

— Питам се какво ли е да имаш сестра.

— Помня, когато родителите ми донесоха Алис от болницата. Мислех си, че е само за мен. — Гласът на Лора затихна. — Имах навика да я обличам в дрешките на куклите ми, докато не порасна. И начинът, по който ме гледаше с тези нейни големи сини очи, сякаш съм слънцето, луната и звездите — ами никога не съм се чувствала толкова

значима. — Тя се усмихна към Финч. — Нищо не може да се сравни с една сестра. Ще видиш.

Точно в момента всичко, което Финч искаше, бе времето да спре. Сви се и положи глава в скута на Лора. Когато беше по-малка, гледаше със завист как майките гушкат децата си, но се бе научила, че е по-добре да не желаеш онова, което не можеш да имаш. Сега топлата тежест на ръката на Лора върху челото ѝ напомни отново за пропуснатото, което малката ѝ сестричка щеше да приема като даденост.

— Ох, да му се не види! — Лора изруга тихо. Финч вдигна глава и я видя да поднася смачкана хартиена кърпичка към носа си с гузно изражение. — Обещах си да не плача. Ако не внимавам, докато кацнем, ще съм станала истинска ревла.

Финч се изправи.

— Всичко ще е наред. Хайде, ще ти помогна да приготвиш багажа.

Прегледа куфара и отново провери, за да е сигурна, че съдържа всичко, от което Лора ще има нужда, докато се пита какво няма да облече. За момент Хектор надникна, завъртя очи и изчезна. Мод донесе пътен несесер за шиене за всеки случай. Дори и кучето се дотътри; Пърл подви опашка под краката си при вида на куфара.

Всичко бе свършено и Финч отиде в дневната да погледа телевизия, където дрема час и половина в компанията на предаване на „Нешънъл Джиографик“ за дивата природа на Аляска. Пробуди се много по-късно от звука на приглушени гласове. Изпод вратата на стаята на Лора и Хектор се процеждаше светлина. Бе сигурна, че няма да спят тази нощ.

Завиждаше им. Каквото и да се случеше, поне си принадлежаха. Докато всичко, което щеше ѝ остане от Люсиен, бяха спомени и имейл адрес. Щеше ли някога да го види отново? Внезапно ѝ се стори непоносимо да не знае отговора. Как бе стигнала от това да се чуди какво да прави с него, дотам, че да не знае какво ще прави без него!

— За какво мислиш? — попита тя, докато се разхождаха ръка за ръка из двора на училището, не по-различни от двойките, на които преди тайничко се бе подигравала.

Люсиен сви рамене.

— Просто се питах дали може да се получи прилична оценка за проект, писан насън.

Годишните изпити бяха започнали и от напрегнатите изражения в двора на училището можеше да се съди, че той не бе единственият, който се безпокоеше за оценките си. Финч знаеше, че също следва да се тревожи, но с всичко онова, което се случваше, не можеше да се застави да се загрижи особено дали е получила пет или пет минус за някакъв глупав доклад.

— Ако е за госпожица Гудби — каза тя, — можеш да препишеш каквото и да е и щом го предадеш, шестицата ти е в кърпа вързана.

— Значи сега съм любимецът на учителката?

— Ти го казваш, не аз.

— Сигурно е заради неустоимия ми чар. — Той спусна клепачи и се опита да изглежда загадъчен.

— За жена, която не е била с мъж от потъването на „Титаник“, всеки би изглеждал привлекателен.

Той се разсмя.

— Предполагам, имаш предвид истинския „Титаник“, не филма. Както и да е, откъде знаеш?

— Забелязвал ли си как върви? Сякаш някой ѝ е пъхнал нещо в задника.

— Тази сутрин си в добро настроение.

— Не можах да спя много снощи. — Тя игнорира Кортни Русо; беше застанала с обожателите си до кафенето и ги зяпаше, сякаш знаеше нещо, за което те не подозират.

— Добре дошла в клуба.

Внезапно Финч усети раздразнение. Това ли бе всичко, за което можеше да мисли той — да се представи отлично на изпитите?

— Не съм стояла да уча цяла нощ — тросна се тя. — Просто имах проблеми със съня, това е.

Люсиен я изгледа лукаво.

— Нещо те е тревожило?

— Ами я да си помисля. Може да има нещо общо с факта, че родителите ми всеки момент ще доведат бебе у дома.

— Кога се връщат?

— След седмица.

— Тогава ще разбереш.

— Какво ще разбера? — Да не би Люсиен да предполагаше, че осиновяването може да се провали?

— Какво е да има бебе вкъщи — намръщи се той. — Както и да е, какво те гложди?

— Нищо. — Тя сви рамене и пусна ръката му.

Люсиен я познаваше твърде добре. През изминалите седмици се бяха сблизили, бяха навлезли в толкова съвършено настроен ритъм, че дори и сега, когато погледна надолу, тя с ужас отбеляза, че върви в крак с него. Веднага забави ход и го остави да я задмине, но не бяха вървели дълго, когато я сграбчи за китката и я привлече в празна класна стая.

— Няма да те пусна, докато не ми обясниш какво се е случило — настоя той.

— Ще закъснеем за час.

— Забрави за часа.

— Даа, точно така. На кого му пука? Догодина ти дори няма да си тук. — Думите ѝ се изплъзнаха.

— Значи това било. — Той кимна бавно, с разбиране, после с въздишка се отпусна на най-близкия чин.

— Значи е вярно — промълви тя. — Няма да се връщаш.

Люсиен се бе втренчил в пода.

— Така изглежда.

— Идеята твоя ли е или на майка ти? — Настояваше да знае.

Той вдигна поглед към нея — олицетворение на мъката.

— Не ме заставай или нещо такова. Просто... точно сега ѝ е много трудно, но се опитва, разбираш ли? Не искам да я затруднявам още повече. — В очите му имаше сълзи.

— Ще продължим ли да се виждаме? — Тя се опита да преглътне буцата в гърлото си.

— Ще се върна една седмица след Коледа. Баща ми ще ме води на ски. — Нямахше нужда да ѝ го казва: плановете му за ваканцията не я включваха.

— Няма значение. Не съм сигурна, че и аз ще съм тук — уточни тя хладно. — Леля и чичо имат къща в Кабо. — Харесваше ѝ начинът, по който звучи. Кабо.

Като че ли бе от хората, свикнали да хукнат към места като Кабо Сан Лукас, когато им хрумне. Но не беше точно и лъжа; Алис и Уес наистина имаха апартамент в Кабо, който винаги им предлагаша, макар че Лора и Хектор по-скоро биха отлетели за Луната. Какво ще правят в Кабо с бебе, бе попитала Лора.

Той изглеждаше съкрушен.

— Наистина ли? Защото се надявах... — Сви рамене. — Няма значение. Не е кой знае каква голяма работа.

— Кое?

— Имах намерение да питам баща ми дали може да дойдеш с нас.

— Наистина ли? — Сърцето ѝ изпърха, но също толкова бързо замря. Не можеше да моли Лора и Хектор да финансират подобно пътуване; всеки цент от спестяванията им бе отишъл за бебето. — Страшно бих искала — рече тя толкова небрежно, колкото можеше, — но родителите ми очакват да прекарам Коледата с тях. Не ми се ще да ги разочаровам.

— Ще тръгнем на следващия ден.

— Виж какво, за твое сведение, аз дори не умея да карам ски — сопна му се тя почти гневно.

— Ще те науча.

— Ами ски?

— Можеш да вземеш под наем.

— Не всеки може да си го позволи, както ти е известно. — Тя го изгледа яростно, сякаш е виновен, че е бедна.

Той вирна глава и ѝ хвърли онази бавно разцъфваща усмивка, която винаги я размекваше.

— Виж какво, не бих ти го предложил, ако очаквах да си платиш пътуването. Ще бъде подарък от баща ми. Ще бъде очарован, повярвай ми, от всичко, което ще ме държи далеч от него.

Заля я облекчение, въпреки това прояви упорство и каза:

— Откъде да знам, дотогава може да си имаш нова приятелка?

— По същия начин и ти можеш да имаш друг приятел — върна ѝ го той веднага.

— Как ли пък не.

— Не ми казвай, че не си забелязала как те гледа Алън Дорфмайер.

— Измисляш си.

Той се ухили. Едва когато се отправиха към следващия си час, той попита:

— Та какво мислиш, искаш ли да дойдеш или не?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Трябва да питам родителите си, но съм почти сигурна, че няма да имат нищо против.

Люсиен я притегли към себе си и силно я целуна, без да обръща внимание на учениците, които минаваха покрай тях.

— Представяне на предстоящите удоволствия — прошепна той в ухото ѝ.

— Предполагам, означава, че Алън не се брои — отвърна тя.

— Само да те пипне с пръст, ще му изкарам червата.

Звънецът удари. Вратите на шкафчетата се затряскаха. В коридора се надвикваха резки гласове. Заместник-директорът оповести по радиоуредбата, че следобед ще има специално събрание.

— По-добре да побързаме — каза тя.

— Госпожа Г ще мине веднъж и без мен. — Той не помръдна, само я прегърна още по-силно.

— Не съм сигурна, че аз ще мога. — Ужаси се, когато осъзна, че е на ръба на сълзите.

Коледа изглеждаше далече. Помисли си, че ако може да преживее това, ските щяха да са пикник. Дори и да се нарани, какво е счупен крак или ръка в сравнение с любовта?

Два дни преди Лора и Хектор да се върнат, Финч и Анди се заловиха със задачата да почистят къщата от мазето до тавана. Преровиха вещите, натрупали се на задната веранда — ботуши със спечена върху тях кал, изгризани от кучетата фризби, полупразни чували с пръст за разсад, и напълниха няколко големи чувала за отпадъци. Изкъпаха кучетата, вързаха фльонга върху къдравата глава на Роки, която завърши съществуването си след пет минути, изпотъпкана в двора. Дори боядисаха в бяло оградата на алеята за колите. Когато не остана нищо за чистене и лъскане, Финч огледа блесналите дървени мебели, издрасканото от котката канапе, застлано с току-що изпрана покривка, и китката върби с котенца в буркана от

мляко до камината и изпита огромно удовлетворение. Къщата не бе изглеждала толкова добре от сватбата на Лора и Хектор.

В последната минута се отби Анна да предложи помощта си. Изглеждаше потисната и Финч се досети: сигурно Марк ѝ липсваше. Същевременно изглеждаше изпълнена с решимост да се справи с живота си. Преди винаги създаваше впечатление, сякаш върви на празен ход, но напоследък около нея се беше появило усещане за сила.

Бъбреха си на верандата, когато експлорърът спря в алеята сред облак прах. Сърцето на Финч се качи в гърлото ѝ, докато гледаше Лора и Хектор да слизат. Къде беше бебето? Беше ли се случило нещо? Беше чувала ужасяващи истории за осиновители, тръгнали с огромни надежди само за да се върнат с празни ръце заради някакво препятствие в последния момент или типична за Третия свят неразбория.

Тогава Лора отвори задната врата и се наведе да вдигне нещо от седалката. Единственото, което Финч можа да види от мястото, където седеше, бе увит в одеяло вързоп, от който се появиха чифт пухкави кафяви ръчички и се размахаха като диригент. Лора ги забеляза и широко се усмихна, докато вървеше по пътеката, стъпвайки толкова предпазливо, сякаш носеше крехко новородено, а не дебеланче на шест месеца. Финч усети, че я залива вълна на облекчение.

Есперанса бе дори по-сладка, отколкото на снимката, с кръгло личице, трапчинки и снопче мастиленочерна коса, щръкнала нагоре като пънк. Финч протегна ръка и бебето сграбчи показалеца ѝ с изненадваща сила, като гукаше и риташе от удоволствие. Сърцето на Финч подскочи.

— Искаш ли да я подържиш? — Лора я подаде без по-нататъшни формалности.

— Тежи цял тон — отбеляза Финч със смях, но се опасяваше, че всеки момент ще се разплаче.

— Половината са пелени. Не съм ги сменяла от летището. — Лора говореше така, сякаш дори смяната на пелените е привилегия.

— Погледни личицето. — Анна погъделичка дебеличко кафяво краче и се взря в очи с цвета на „Хърши Кисез“ с толкова дълги мигли, че се извиваха и докосваха веждите ѝ. Джек трябваше да внимава; имаше конкуренция.

Точно тогава Мод се появи на верандата и като разбра защо е цялата олелия, се плесна с ръка по гърдите.

— Господи!

Взе бебето от ръцете на Финч и започна да го разглежда от глава до пети. Изглежда, Есперанса също бе очарована от Мод, която гукаше:

— Много добре ще си се разбираме, нали, сладичкото ми грахче?

— Пълзи ли вече? — попита Анна.

— Все още не се справя много добре, но се опитва — каза й Лора.

Сините очи на Мод сияеха. Отдавна не се беше грижила за бебето. — Синът й сега бе на средна възраст и си имаше собствено семейство — но знаеше какво точно да направи, когато Есперанса заскимтя — тръгна напред-назад, като я потупваше по гръбчето. Бебето незабавно спря да нервничи.

Когато заключома, Лора я взе от Мод — вече беше придобила опит; бутна вратата, докато Есперанса се бе отпуснала на рамото й.

— Както виждам, всичко е минало добре — каза Анна на Хектор.

— Имахме малко проблеми в посолството, но после плаването бе леко. От вчера чичо Сам си има чисто нов поданик. — Той се ухили и показа счупения си преден зъб.

— Слава Богу. Толкова се тревожех. — Анна явно се бе опасявала от най-лошото. Щеше ли до края на живота си да си представя, че опасността дебне от всеки ъгъл?

Хектор я попита:

— Как е новата работа?

Анна се оживи.

— По-трудна, отколкото си мислех, но всеки ден научавам по нещо ново.

Както винаги тя скромничеше.

— Шефът й каза да се опита да напише книга — уведоми го Финч. — Ако става, ще я издаде.

— Ключовата дума е ако. Както и да е, със сигурност е по-добре... — усмивката й избледня — от това да си стоиш вкъщи — довърши неуверено.

Финч се зачуди как го правеше. Ако Моника бе нейна сестра, щеше да хвърля камъни по гроба й.

— Радвам се да го чуя. — Хектор я погледна с обич; Финч знаеше, че тези дни той спи по-спокойно, защото вече не я грозеше беда. — Новини от Марк?

— Обади се онзи ден. — Анна наведе глава, но не достатъчно бързо, за да прикрие болката в погледа си.

Хектор внимаваше да не изразява чувства:

— Когато говориш с него другия път, предай му, че ни липсва.

— Ще му кажа. — Тя едва успя да се усмихне; след минута се извини, че си има работа вкъщи.

Останаха сами и Хектор прегърна Финч през рамото.

— Добра работа — похвали я той и кимна към бялата ограда.

— Предположих, ще бъдеш много зает с бебето — каза му тя.

— Добро предположение. — И хвърли лукав поглед към къщата.

— Всъщност имам чувството, че занаятчици няма да е както преди.

— Сигурен ли си, че не си искаш предишната стая? — подразни го тя.

Хектор се ухили, дълбоките бръчки в ъгълчетата на очите му се извиха към слепоочията, където тя за първи път забеляза леко посребряване.

— Разполагай се спокойно — усмихна се той.

— Плаче ли много?

— Не повече от другите бебета.

— Имаш ли нещо против, че не е... — Изведнъж се стресна.

— Моя? — завърши той вместо нея. — Наистина, винаги съм си мислил, че ще имам собствени деца, но стана така, както трябва да бъде. — Той я загледа, тъмните му очи блестяха в еднаква степен от хумор и обич. — Ти си виновна, да знаеш. Ако не беше ти, нямаше да знаем какво изпускаме.

— Само ми направете услуга и не осиновявайте още дванайсет — каза тя притеснена и се разсмя.

Тайно бе доволна, че разбира чувствата му — на този случаен баща, който се бе оказал по-добър от онзи, когото можеше да открие.

След известно споделено мълчание той кимна към колата и попита:

— Би ли ми помогнала с куфарите?

Финч го последва по стълбите. Откъм къщата дочу как бебето плаче със сънлив, вългласец, докато Лора чуруликаше приспивна

песен с немузикалния си глас. Погледна нагоре и видя ястреб, който лениво кръжеше в небе с толкова наситен син цвят, че сякаш щеше да се разпука, и за миг си се представи как се извисява до него. Върна се на земята от аромата на лазаня от фурната и гледката на Хектор, който държеше огромно сомбреро, широко почти колкото усмивката му.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всеки работен ден предлагаше нови предизвикателства. Първите две неща Анна написа като пробни и изцяло бяха отхвърлени. Боб Хейдигер сприхаво ги обяви за ученическа работа, но едната, посветена на местния приют за малтретирани жени, привлече вниманието му. Той я извика в кабинета си и затвори вратата — обикновено не бе добър знак, но този път новините съвсем не бяха лоши. Пристъпи направо към въпроса.

— Предстои ти да изминеш дълъг път, докато станеш репортер, но притежаваш умението да схващаш същината на проблема. Предполагам, си чула, че Сюзет напуска в края на месеца. — Сюзет Пиго от рубриката „Сузи каза“, шейсет и осем годишната завеждаща колона в „Клариън“. — Мислех да продължа със синдиката, който предоставя материали на всички вестници, но защо ти не опиташ да се справиш?

Анна бе заекнала нещо в отговор, преди да доплува до офиса си. След час пресяваше купчината писма, които бе получила от Сюзет. Първото, което привлече погледа ѝ, беше от жена — Таня, разкъсвана от дилемата дали да даде възрастния си баща в старчески дом, или не. В отговор Анна написа колко естествено е да изпитва вина, но тя само ще размъти водите и вероятно ще я доведе до вземането на погрешно решение. Предложи на Таня да се посъветва със специалист и изброи няколко организации, на които беше попаднала, когато сама бе в същото положение.

Откри, че не е много по-различно от времето, когато почитателите на Моника я молеха за съвет. Боб дори настоя да остане анонимна, когато най-сетне ѝ даде зелена светлина, защото съмнителната ѝ популярност можеше да отблъсне хората. Някои писма изискваха грижливо обмисляне и проучване, други — просто малко здрав разум, като онова от жената, която се оплакваше, че съседката ѝ има навика да се отбива, без да я предупреди, и често виси в дома ѝ

повече от час. Когато „Какво си се замислил?“ стартира, съдържаеше отговора на Анна за „Омръзна ми“:

„Скъпа «Омръзна ми»,

Понякога не е зле да се натиснат спирачките. Следващия път, когато съседката ви дойде неканена, предлагам да я поздравите с «Тъкмо навреме! Точно мислех да си отделя пет минутки за кафе». По този начин ще ѝ дадете да разбере, че времето ви е ограничено, без да я засегнете. Ако не разбере намека ви, направо я изритайте. Ако е толкова дебелокожа, няма и да усети.

Пени“

Колкото и да обичаше работата си, все пак трябваше да се прибира у дома, в празната къща. Разликата бе, че сега не си позволяваше да затъва в блатото. Намери си друг терапевт, който ѝ допаднаше, сериозна по-възрастна жена — Корин, напомняше ѝ за Ронда. Корин я насочи към ПДА — Пораснали деца на алкохолици. Анна посещаваше сбирките веднъж седмично и вече по-дълбоко разбираше какво беше накарало Моника да се държи по такъв начин. Все повече и повече схващаше ролята, която тя неволно бе играла във всичко това. С надеждата, че ще помогне на Лиз, беше настоявала сестра ѝ да я придружи, но Лиз бе отказала — била изчерпала лимита си за точно това пътуване към ада.

Анна не я обвиняваше. Да проучваш миналото и да живееш в него — линията бе доста тънка. Не беше ли достатъчно обсебена от Марк? Единственият цял, откри тя, е да си една крачка напред. По покана на Сам бе станала член на комитета за музикалния фестивал, а като доброволка в историческото дружество щеше да провежда туристически обиколки на музеи по време на коледната седмица на отворените врати. Миналия уикенд беше посетила ежегодната изложба на орхидеи на градинарското дружество, а по-предишния бе пътувала до Биг Сур с Лиз, където вечеряха раци от Дънджинес, пиха твърде много, преди да си легнат, и се кикотиха, докато се разхълцат.

Най-голямото ѝ удоволствие бе да гледа Есперанса, която на галено наричаха Еси, в редките случаи, когато всички в ранчото бяха

заети. Еси повече се смееше, отколкото плачеше, и нищо, по-малко от земетресение, не можеше да я събуди. Анна не се съмняваше, че на тържеството в нейна чест, определено за седмицата след започване на ваканцията, тя ще бъде красавицата на бала. Единственият недостатък бе в непреодолимия копнеж, който събуждаше у Анна, замечтана за децата, които би могла да има с Марк. Знаеше, че трябва да се радва на хубавите неща, но не можеше да престане да се чувства така, сякаш нещо ѝ е било отнето.

Не беше ли точно това набивано у нея, докато растеше — че никоя жена не е истинска без съпруг и деца? (Макар, Бог е свидетел, родителите ѝ бяха далеч от модела за семейно блаженство.) Защо не можеше да се задоволи, че най-сетне откриваше какво иска от живота? Проблемът бе, че самотата ѝ имаше лице: лицето на Марк. През нощта не можеше да затвори очи, без той да застане пред нея. Ветрецът, който прокарваше кичур коса по бузата ѝ, носеше спомена за неговите милувки. Дори чашата за кафе, която той си беше харесал, ѝ причиняваше остра болка всеки път, когато отваряше шкафа и я виждаше там.

Марк се обаждаше често, но разговорите им изглеждаха насилени и винаги я оставяха още по-депресирана. Ставаше все по-трудно да се задоволи с толкова малко, когато искаше толкова много. Иронията бе, че сега мъжете по улицата я заглеждаха, и не просто защото беше местната Мадам Х. Неколцина дори я бяха канили да излезе с тях, като Хауърд Нюман от „Клариън“, привлекателен разведен баща на три деца. На обяда в „Къщата на дървото“ разговаряха за работата си и децата му, какво обичат да правят през свободното си време — Хауърд бе запален планинар. Компанията му ѝ беше приятна, но нищо повече. Единственият мъж, когото искаше, бе зает.

Един вторник сутринта в средата на юни, когато дръзките пролетни цветчета, отрупали долината, бяха отстъпили на наситената зеленина на лятото, тя получи обаждането, от което се ужасяваше.

— Майка ви... — започна Фелиша Кембъл. — Състоянието ѝ върви на лошо...

Първата реакция на Анна беше да се усмихне на старомодния израз, сякаш Бети бе завила не където трябва по непознат път и се бе загубила. Тогава осъзна: майка ѝ беше болна, може би умираше.

Знаеше, че може да се случи всеки момент — възрастта и годините тормоз в ръцете на баща им бяха взели своята дан — но въпреки това бе шокирана. Затвори телефона и веднага се обади на Лиз. Щяха да се срещнат в болницата.

Докато пристигнат, вече бе твърде късно. Стажант пакистанец ги отведе настрани и тихичко, учтиво обясни, че сърцето на Бети не е издържало. Анна остана безмълвна, но Лиз настояваше за отговор. Направено ли е всичко необходимо, за да я спасят? Защо не е? Що за болница...

Анна трябваше да ѝ обясни колко майка им се страхуваше от бавна смърт, привързана към куп машини. Затова приживе бе оставила завещание.

— Мама го искаше. Наистина така е по-добре.

Лиз я изгледа невярващо, но след миг наведе глава и зарида. Анна го очакваше: сърцето на сестра ѝ, ожесточено срещу майка им, първо ще омекне. Сълзите ѝ не бяха само за Бети, но и за всичко, което завинаги щеше да си остане неразрешено. Много отдавна бяха пропуснали случая — от години майка им бе неконтактна — вече нямаше значение. Беше си отишла и Лиз го осъзнаваше.

— Всички формалности са уредени — говореше тихо Анна.

Сякаш бяха застанали на издигаща се скала сред персонала от „Спешно отделение“, който се разбиваше около тях като прибой: сестри с изнурени лица, стажанти, обслужващи пациентите, някои от които притискаха окървавени превръзки към раните си или наранените части от телата си.

— Защо не ми каза всичко това преди? — Лиз вдигна глава, зачервените ѝ очи бяха пълни с обвинения.

— Никога не си ме питала.

— Тя кога?...

— Когато татко умря.

— Предполагам, иска да бъде погребана до него. — В гласа на Лиз се прокрадна горчива нотка.

— Не. Беше непреклонна. — Бети бе плакала на погребението на баща им — сълзи, не по-различни от тези на Лиз сега — но единственото, за което не отстъпи, бе къде да бъде погребана, когато ѝ дойде времето. — Ще бъде до баба.

От другата страна на гробището, възможно най-далеч от Джо Винченци.

— Поне за това да благодарим на бога.

— Трябва да се обадя в погребалното бюро.

— Имаш ли нужда от мен за нещо?

В момента Лиз изглеждаше способна само да си избърше носа.

— Може да почака до утре — отвърна нежно Анна, а наум правеше списък на приятелите и роднините, на които трябва да се обадят. — Искаш ли да помоля някой да те откара у дома?

— Защо не помолим Дейвид? Той сигурно е горе със сина си. И света Карол, разбира се. Тя ще настоява той да ме заведе вкъщи. — Гласът ѝ пресекна, когато се опря на стената, силно стиснала очи. Смъртта на Бети и разрывът с Дейвид по някакъв начин се бяха преплели в съзнанието ѝ.

— Аз ще те закарам — реши Анна. — Утре сутринта ще дойдем за колата ти.

Лиз май се готвеше да протестира, но се предаде с въздишка:

— Сигурно си права. С моя късмет ще трябва двойно погребение. Всъщност, както се чувствам сега, ме кара да мисля за още едно.

— Ще оцелееш — срязва я Анна. Знаеше, че на Лиз ѝ е нужно съчувствие, но вече не желаше да се занимава с осигуряване на целодневни грижи и утеха.

Устните на сестра ѝ се разтеглиха в мрачна усмивка.

— Разбира се. Ще го преживея. Брадичката нагоре, нали това все повтаряше мама?

— Имаш Дилън.

— Повярвай ми, той единствен ме предпазва да не полудея.

— Имаш и мен.

— Не мога да разбера защо не ме мразиш. — Тежко облегнала се на стената, силно притиснала ръце към стомаха си, Лиз приличаше на някой от пациентите. — Не ти бях много от помощ, нали? С мама или Моника.

„Не, не беше.“

— Прощавам ти — промълви Анна.

Лиз я погледна изненадано. Явно не бе очаквала с такава готовност Анна да се съгласи, че има вина. Но изражението ѝ бързо

стана гузно.

— Съжалявам. Наистина. Ще се опитам да се реванширам.

„Не е ли малко късно?“ — запита студеният глас в главата на Анна, но нямаше смисъл да вади нож на умряло куче.

— Ще направя списък на хората, на които трябва да се обадим. Ще си ги поделим.

— Постарай се да сложиш Дейвид и Карол в твоята част — подчерта Лиз с горчивина. Бяха тръгнали да излизат, когато попита: — Ами Марк? Възнамеряваш ли да му съобщиш?

Анна се замисли за миг, после поклати глава. Той щеше да настоява да дойде, а тя не можеше да се справи и с това на всичкото отгоре. От друга страна, ако му кажеше да не идва, безспорно щеше да стане още по-очевидно, че приятелството им не е истинско, а е някакъв странен хибрид. Приятелите се грижат един за друг в подобни моменти, държат те за ръка и коленичат до теб в молитва. Ако Марк не можеше да бъде тук заради нея, както бе преди, какъв смисъл имаше да се преструват?

Марк седеше сред кръг пациенти и семействата им в зала С-4 с изглед към моравата, където в момента един от колегите му, Денис Ходщетер, утешаваше разстроена млада жена, седнала по турски на тревата. Помисли си за Анна. Някъде бе чел, че в езика на ескимосите има петдесет думи за описание на снега. Не трябваше ли да има поне толкова за определяне на различните начини, по които някой може да ти липсва?

Досега сеансът бе много интензивен: един от пациентите, брадат млад художник — Гордън, бе споделил, че като дете е подлаган на сексуален тормоз — точно от човека, който сега седеше срещу него, по-големия му брат. Гордън плачеше, брат му също, докато родителите им ги гледаха с болка.

Продължиха по кръга. Много хора изразиха гняв и отвращение, а Мохамед В. — възстановяваше се от пристрастяване към кокаин и чиито родители, мюсюлмани традиционалисти, бяха онемели от шока — приветства както Гордън, така и брат му за смелостта да се изправят срещу това. Мелани С, сама жертва на кръвосмешение, се разрида.

Джим Т със задавен шепот обяви, че няма вяра в себе си и няма да говори; може да каже нещо, за което ще съжалява.

Марк напомни на всички за клетвата им за конфиденциалност, преди да покани Гордън и брат му да придърпат столовете си в центъра на залата. Гордън започна със задавен полушепот да говори за нанесената вреда и за различните начини, по които бе страдал през годините. Брат му Том, късо подстриган, за разлика от рошавия Гордън, слушаше и сълзи се стичаха по бузите му, като често кимаше, сякаш да потвърди какво е направил и болката, която е причинил.

Това бе най-трудната част от работата на Марк: да сдържа преценките си. Колкото и да бе разгневен или отвратен от споделеното, трябваше да намери начин да го преодолее. Знаеше, че изцелението не минава през срама; то бе резултат от открита, честна дискусия, в която всеки има правото да се изкаже. Крайният резултат невинаги бе опрощение; някои неща бяха прекалено дълбоки или прекалено болезнени, за да бъдат простени. В случая Гордън можеше да се научи да прости на себе си, ако не на брат си, и да успее да продължи живота си.

Мислите на Марк отново се върнаха към Анна. Знаеше, че ще бъде трудно, но с времето болката не намаляваше. Непрекъснато мислеше за нея. Пишеше писма, които свършваха, смачкани, в кошчето за боклук, имейли, които изтриваше и никога не изпращаше, а винаги когато посягаше да ѝ позвъни, поне дузина пъти, затваряше телефона, преди да набере номера ѝ.

Къде бе Фейт сред всичко това? Беше ли се вкопчил в изгубена надежда, в мъртва любов? Съпругът в него бе започнал да мисли, че е само пожелание тя някога да се оправи, но лекарят знаеше, че има напредък, ако не всеки ден, то поне със скорост, направо метеоритна в някога непознаваемата сфера на умствените заболявания — сфера, в която съвсем доскоро бяха разчитали на електрошокове, инсулинова терапия и в краен случай — лоботомия. Бе виждал чудеса, например жената в групата миналата седмица, описала се като възстановяваща се шизофреничка, която открито и интелигентно говореше за борбата си с болестта. А даже не беше пациент; бе дошла заради сина си. Следователно, да, беше възможно един ден в не толкова далечното бъдеще да погледне през масата за вечеря и да види жената, за която се

бе оженил, да отвърща на усмивката му. Ако не вярваше в това, нямаше какво да го задържа. Веднага щеше да отиде при Анна.

С пресеклив глас, като се запъваше, Гордън четеше на глас списъка си със сблъсъци.

— Обвини ме в лъжа, когато казах на татко какво си направил, почувствах гняв, срам и болка. Онзи ден при езерото, когато ме накара да се закълна в живота си, ако някога...

Най-сетне дойде редът на брат му да отговори и бързо се изясни, че няма истински злодей — Том също бе насилван в ранна възраст — само погрешни действия с последствия, експонирани и умножени се с времето.

Марк успя да свърши навреме за обяд. Чу се всеобща въздишка на облекчение, докато си събираха нещата и се отправяха към вратата. Когато и последният човек се изниза, той огледа празната зала; килимът с нахвърлени смачкани кърпички му напомни за бойно поле. И все пак, ако имаше сразен, бе самият той. Работата, крепяла го след заболяването на Фейт, показваше признаци на изчерпване; в бронята му се бяха появили пукнатини и пропускаха мисли, чувства, които през повечето време бе успявал да преодолява с инструментите на занаята си.

В края на деня се прибра вкъщи сред ревяща гръмотевична буря. Дъждът още не бе завалял сериозно, но бяха надвиснали подгизнали сиви облаци, светкавици проблясваха като повредена електрическа верига и осветяваха едрите капки по предното му стъкло. Бе решил да спре и хапне нещо, но размисли. Щеше да е късметлия, ако стигнеше от алеята за коли до входната врата, без да се накваси. Мисълта го депресира повече и от работата със следобедната група. Все още не бе свикнал да се храни сам. Щом се настанеше пред телевизора с купичка подгрято чили или парче изстинала пица в ръка, си представяше как майка му неодобрително клати глава. Едно от най-непоклатимите убеждения на Ели бе, че такива неща са за „онези, които не са виждали по-добро“.

Импулсивно реши да посети Фейт. Не че непременно щеше да оправи настроението си — никога не знаеше какво да очаква. Понякога беше в добро състояние на духа, дори приповдигнато, друг път бе объркана и депресирана. За свой вечен срам често се молеше да е

последното, както и сега. Защото, ако нямаше никаква надежда, щеше да продължи напред.

Шърли не беше в сестринското отделение, когато пристигна — не бе дежурна. Строга сестра с побеляла коса, която не познаваше, го уведоми, че часовете за посещение са приключили. Вероятно ако се бил обадил предварително, можело да се уреди нещо, заобяснява му тя, насочила поглед към правилника на стената.

Прекалено уморен да спори, просто продължи по коридора, без да тича и дори без особено да бърза. Раменете му увиснаха, дъждът, намокрил косата му, се стичаше на топли струйки по врата. Сестрата го настигна, зачервена и изпълнена с възмущение, но той я игнорира, сякаш бе муха, която бръмчи около главата му, и даже не забави крачка.

Пациентка, излязла в коридора, къносана жена с боа от пера около врата, се скри от него, сякаш бе потенциален изнасилвач, стиснала реверите на розовия си сатенен халат, докато изпит млад мъж, който с хлътналите си очи и бръснатата глава приличаше на оцелял от концентрационен лагер, само любопитно го изгледа.

Намери Фейт легнала на леглото в стаята си да слуша Шуберт от компактдиска, който ѝ бе дал. Тя седна, стори му се, че вижда проблясък на тревога, после изражението ѝ се изглади.

— Всичко е наред, Адел — произнесе тя с твърд, ясен глас. — Говорила съм с доктор Файн. Той казва, че няма проблем.

Старата бойна пушка се поколеба още минута... правилата са си правила... как очакват да си гледа работата, ако хората не... не ѝ плащат достатъчно, за да... но най-сетне се оттегли в коридора и си мърмореше нещо.

— Уф! — Фейт изпусна въздишка и се усмихна с предишната си дяволита усмивка. Тя се изправи, за да изключи уредбата, и Марк забеляза, че е наддала няколко килограма — това го насърчи.

Той се усмихна и се насочи към нея.

— Потънали са ми гемиите, както би се изразила майка ми.

— Не обръщай внимание на Адел.

— Какъв ѝ е проблемът?

— Уплашена е, нищо повече.

— От какво?

— Че един ден ние, пациентите, ще управляваме клиниката.

— В нейния случай би било приятна промяна. — Марк усети, че безпокойството му намалява. Фейт беше в един от добрите си дни. Освен сенките, като стари натъртвания под очите ѝ, бе почти както преди. Отпусна се на леглото до нея и едва се пребори с желанието да се опъне и затвори очи.

— Изглеждаш уморен — промълви тя; челото ѝ се сбръчка загрижено.

— Денят беше дълъг.

— Спиш ли достатъчно?

— В тази жегата? — Цяла седмица температурите не бяха падали под трийсет градуса.

Навън дъждът шибаше по прозорците в неистов порив. Бурята беше прекъснала жегата, но се съмняваше, че ще успее да спи тази вечер.

Фейт го изгледа с изражението, което той много добре познаваше: полусърдито, полупримилено. Жена му разбираше, че нещо го гложди, но щеше да почака, докато е готов да ѝ го каже — или докато изгуби търпение. Така беше, когато майка му умираше: търпеше мрачното му мълчание и изчака, докато положиха Ели в гроба, за да му каже със същата спокойна твърдост, с която току-що се бе обърнала към сестрата:

— Съжалявам за майка ти — аз също я обичах, но се опасявам, че да ме изолираш, вече не е възможно. Заедно сме във всичко, независимо дали ти харесва, или не.

— Прочетох тези книги — обяви тя сега и хвърли поглед към купчината издания с меки корици, които ѝ бе донесъл последния път.

— Има ли нещо, което особено ти хареса?

— Лари Макмъртри — накара ме да си спомня Уайоминг. — Внезапно тя се натъжи.

Гърдите му се свиха. Бяха мечтали да си купят къща там. През първите дванайсет години от живота си, преди семейството ѝ да се премести в Орегон, бяха живели в Джексън Хол. С Марк бяха прекарвали медения си месец в дървена къща до езерото Джени, където и той бе запленил от очарованието на Уайоминг.

— Пак ще отидем там някой ден — каза той безгрижно.

— Не, няма. — Тъжната увереност, с която говореше Фейт, прониза сърцето му като ледено острие.

— Не можеш да знаеш.

Тя поклати глава.

— Няма смисъл да се самоаблуждаваме, Марк.

Той постави ръце на раменете ѝ и я застави да срещне погледа му.

— Знам, че сега може да не ти изглежда точно така, но някой ден ще се върнеш къщи. Трябва да вярваш в това. — Надяваше се за нея да звучи по-убедително, отколкото за него.

Устата ѝ се изкриви.

— В някои отношения това ме плаши повече дори и от мисълта да прекарам тук остатъка от живота си.

Изплува спомен от медения им месец: бяха излезли на разходка и се натъкнаха на мъртъв заек, хванат в кълбо бодлива тел; беше се разкъсал на парчета в опитите да избяга. В известен смисъл Фейт приличаше на заека.

— Няма да си сама — напомни ѝ той. — Имаш мен.

— Не ме будалкай, Марк — продължаваше да го гледа с тъжните, разбиращи очи и го караше да се чуди кой от двамата тук е лудият.

Навън бурята трополеше по прозореца като някой, който се опитва да влезе — или да излезе; дъждът се лееше по бронираното стъкло и хвърляше вълниста сянка върху лицето ѝ.

Фейт тихо попита:

— Коя е тя?

Думите преминаха през него като светкавицата, която точно тогава просветна, и накараха главата му да забучи. Помисли да отрече. Но съпругата му толкова упорито се бореше за всяка частица реалност, та да я остави да си мисли, че си го е въобразила, щеше да е връх на жестокостта. След дълъг миг отвърна:

— Не я познаваш.

Фейт си пое дъх, очите ѝ със сенките под тях сякаш се разшириха и проблеснаха.

— Влюбен ли си в нея?

Остави мълчанието му да ѝ отговори.

Тя просто седеше и се взираше в него, най-различни чувства се изписваха върху лицето ѝ.

Със стон той я притегли към себе си и зарови лице в шията ѝ. Миришеше хубаво, но бе оранжерийната миризма на някой, който

рядко се осмелява да излезе навън. Фейт не се отдръпна, но и не отвърна на прегръдката му.

— Съжалявам — промълви той със задавен шепот.

— Щеше ли да ми кажеш, ако не бях попитала? — говореше с дрезгав шепот.

— Не знам.

— Всичко е наред, Марк. Не те обвинявам.

— Никога не съм очаквал да се случи. Знам как звучи, но...

Тя се отдръпна и постави пръст на устните му.

— Бе крайно време да се изправим срещу това. Трябваше да го направим преди години.

— Какво говориш?

— Подала съм молба за развод.

Марк се разсмя, стреснат, невярващ, и си спомни как като младоженци тя обичаше да се шегува, че ако някога се разведат, ще трябва да я вземе като част от делбата.

— Не можеш да се отървеш толкова лесно от мен — възрази той.

— Не искам да се отървавам от теб.

— Тогава...

— Искам да те виждам... не само за известно време. — Очите ѝ го умоляваха да разбере. — Не е свързано с теб, Марк. Ако изобщо някога стана толкова добре, че да се върна вкъщи, трябва да бъде заради мен. Не мога да го направя заради двама ни. Опитах. Прекалено много е.

— Фейт... — Той протегна ръка, но тя леко я бутна.

— Моля те. Просто... си върви. — Той обаче не помръдна и тя легна настрани с гръб към него, свила колене към гърдите си.

Марк почувства, че буквално се разкъсва на две. Да, част от него бе искала това. Дори се бе молила за това. Не точно сизифовото усилие да свърши, а да е решение на някой друг. Не трябваше ли да изпита облекчение?

„Добрят часовой не напуска поста си“, помисли си той.

Но ако това, което тя каза, е вярно, битката не е негова.

Най-после се надигна. Фейт лежеше неподвижно, като заспала. Нежно, толкова нежно, че можеше да е вятърът, прокраднал се през цепнатина, той се наведе и я целуна по челото, после тихичко се измъкна от стаята.

Следващите дни бяха по-тежки, отколкото би могъл да си представи. Всеки ден отиваше на работа празен и се прибираще, изпълнен с болката на другите. Болка — преграда срещу собствената му, която приглушаваше яростта и мъката, удрящи го с омекнали юмруци. Престана да се бръсне и оформи брадата си само доколкото да не прилича на бълнуващ луд. Очите му бяха леко, но непрекъснато кървясали от безсънието. Желанието да пие не бе силно, като биенето на камбана в далечината, но една вечер се обади на наставника си.

— Джим? Аз съм, Марк. Събудих ли те?

От другата страна последва кратко мълчание и той си представи как Джим примижава с едно притворено око към часовника до леглото си.

— Минава полунощ — изръмжа той. — Разбира се, че ме събуди, кучи син такъв — тихо, сподавено хихикане. — Какво те яде? Пак ли проблеми с двигателя?

Джим Пенингтън, механик до мозъка на костите си — единственият, на когото подобните на Стивън Спилбърг и Том Круз биха поверили ягуарите и бентлитата си, — бе излежал осем тежки години в Ломпок заради магазина си за крадени части, преди да изтрезнее в много отношения. Беше преди двайсет и пет години и оттогава не се бе отклонявал от правия път.

— Колата е наред — промърмори Марк, — но за себе си не съм сигурен.

— Добре, слушам те. — Закачливостта изчезна от гласа му. Джим, с когото имаше най-малко общо от всички, които познаваше, бе единственият, на когото можеше да се довери.

— Фейт е подала молба за развод. — Марк му бе говорил за Анна и сега побърза да добави: — Не е каквото си мислиш. Казва, че я задържам.

— Вярваш ли?

— Вече не знам в какво да вярвам.

— Добре де, какво искаш тогава?

— Искам нея.

— Коя по-точно?

— Това също не знам. — Марк отпусна глава върху таблата на кушетката, на която седеше, и балансираше чаша тоник, без джин, на коляното си. Стаята беше тъмна, осветявана единствено откъм кухнята, където бе забравил да загаси лампата. — А се предполага, че трябва да знам всички отговори.

— Не се ласкай толкова, докторе. — Долови грубата привързаност в гласа на Джим. — Никой от нас не знае нищо.

— „Приели сме, че разбираме много малко“ — Марк цитира от настолната книга на „Анонимните алкохолици“.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, докторе? Прекалено много мислиш. — Джим имаше предвид програмата, която разработваше като заместител на пиенето. — Престани да се опитваш да разбереш всичко и просто давай напред, докато ти стиска.

— Като начало да кажем, че именно това ме забърка в тази каша. — Ако не бе се поддал на инстинкта си, нямаше да се втурне да помага на Анна. Но нима би могъл да съжалява?

— Умнико, хрумвало ли ти е въобще, че така наречената от теб каша може да се окаже най-хубавото, случвало се в живота ти?

Марк се взря в чашата си, където блокчетата лед меко просветваха в сребристо от проблясващата светлина.

— Май трябва да помислиш да си смениш работата — каза Джим с усмивка. — От теб ще излезе добър психоаналитик.

— Ама от теб ще излезе лош механик. Не можеш да убедиш един двигател да заработи. Трябва да пропълзиш отдолу и да си изцапаш ръцете.

Марк въздъхна.

— Мислех си, че искам развода, а сега единственото, което искам, е да се завра в някоя дупка.

Джим мълча толкова дълго, та Марк реши, че може да е заспал. Тогава с плътния си, ехтящ глас, одрезгавял от годините пиянство и двете кутии цигари на ден, от които още не бе се отказал, той рече:

— Когато си излежахвах присъдата, единственото, което ме предпазваше да не полудея, бе мисълта да се върна у дома при жена ми. Веднага щом излязох, разбрах истината — ние просто бяхме двама пияници, подпрели се един на друг, за да не паднат.

Марк дочу глас да мърмори сънливо. Джим отново се бе оженил за жена, с която се бе запознал на сбирките на „Анонимните

алкоголици“. Имаха две деца, едното от които в колеж, и доколкото Марк знаеше, бяха щастливи.

— Правилното в един момент невинаги е същото на финала. Стават кофти работи; нещата се променят. Трябва да го погледнеш в лицето, умнико. Не ти натискаш лостовете, ти си заклещен между тях.

— Благодаря ти, Джим. Винаги мога да разчитам на теб да поставиш нещата в правилната им плоскост — каза Марк с подходящата нотка ирония.

— За пет стотарки бих си сменил шумозаглушителя.

— Може да те хвана за това. Не ми харесва звукът на моя напоследък.

— Искаш ли безплатен съвет, докторе? Купи си комплект нови гуми.

— Долавям ли метафора?

— Не, но имам приятел, който може да ти предложи много изгодна сделка.

— Ще си помисля. — Марк се изхили. — А сега си лягай, преди Айрийн да ме е убила.

— Звучиш, сякаш владееш положението.

— Сладки сънища.

— И на теб, докторе, и на теб.

Часове по-късно все още не му се спеше. Беше се втренчил в телевизора, прекалено потънал в мислите си да разбере какво гледа. След бурята бе преминал студен фронт и сега във въздуха се усещаше хлад, който обхващаше глезените и стъпалата му. Вдигна чаша до устните си, за да глътне останалия тоник, но бе празна, макар да нямаше спомен да е пил. Знаеше, трябваше да си легне, но като че ли не можеше да събере сили. „Ти си в траур докторе“, прозвуча глас в главата му, който подозрително напомняше този на Джим. Ако беше истина, значи прекалено бе закъснял.

Издание на новините по телевизията привлече вниманието му: майката на Моника Винсънт бе починала.

На екрана просветна стара нейна снимка с Моника, но единственото, за което можеше да мисли, бе Анна. Господи! Да трябва да се справи и с това на върха на всичко. Пресегна се към телефона, но размисли. Не поради късния час, а защото възможността да чуе гласа ѝ

бе предизвикала прилив на адреналин. Евтините пориви, помисли си той, бяха последното, от което и двамата имаха нужда.

Ръката тежко се стовари в скута му, където празната чаша лежеше килната настрани като предмет, изхвърлен на брега. „Само да можех малко да поспя.“ Очите му бяха широко отворени, вените му бавно туптяха, като че ли бе пил алкохол. Точно сега, помисли си той, най-много би могло да му помогне едно питие.

Мейвис Фицджералд бе сред последните, които си тръгнаха. Бе помогнала да раздигнат, позастоя се в кухнята и непрекъснато питаше дали не би могла да направи още нещо. От всички приятелки на Бети Мейвис навярно бе най-близката. Анна си спомняше, че имаше навика да се отбива поне веднъж седмично, макар да живееше на километри. Тогава предполагаше, че Мейвис просто се радва на компанията — след като бе овдовяла толкова млада, — но с времето беше започнала да осъзнава, че има и нещо повече: Мейвис ги наглеждаше. Знаеше що за човек е Джо, а майка им е безпомощна да му се опълчи. Веднъж, в поредното противно настроение, баща им бе нахлул в кухнята с гръм и трясък и беше поискал Бети „да си надигне задника“ и да му направи кафе. Тя изнурено се беше надигнала, но Мейвис бе казала твърдо:

— Ти си седи, Бети. Аз ще го направя — хубаво и силно.

Джо се бе втренчил в нея с кървясал, злобен поглед, стиснал юмруци от двете си страни, а тя бе отвърнала на погледа му, без да се огъне. Сега, докато си го припомняше, Анна отново бе поразена от куража ѝ. Нещо повече, Мейвис ѝ беше отворила очите, като ѝ бе показала, че баща ѝ не е толкова неуязвим, колкото ѝ се струваше.

Сега същите сини очи, избледнели, но все още бдителни, я изучаваха през масата, отрупана с подноси недоизядена храна.

— Сигурна ли си, че не искаш да ти помогна да измиеш чиниите?

— Сигурна съм — отвърна Анна твърдо.

Единственото, което искаше, е да остане сама. Погребението бе същинско изпитание. Не в смисъла, в който бе погребението на Моника, а защото реакциите на смъртта на майка ѝ бяха смесени. „Това си е облекчение“, бяха промърморили много хора, а Олив Милър бе изрекла на глас страха на всеки човек да загуби разума си: „Сигурно

майка ти щеше да иска да стане така“. Анна осъзна, че няма и най-малката представа какво бе мислила или чувствала майка ѝ. Само като видиш с какво се е примирявала през всичките години. В известен смисъл това, че беше загубила ума си, за нея вероятно бе облекчение.

— Е, добре тогава... — Мейвис я привлече в бърза, здрава прегръдка, която леко ухаеше на карамфил. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо. Обещавах ли?

— Обещавам. — Анна я изпрати до вратата и ѝ помахаша, докато се качваше в синия „Понтиак Кътлас“ на Олив Милър, който я чакаше в алеята.

В дневната Лора и Финч още разтребваха.

— Стига. — Изтръгна парцала от ръката на Лора. — С Лиз ще довършим.

— Почти сме готови — протестира Лора, сякаш Анна не знаеше какво означава всичко това: като Мейвис, и Лора не искаше да я остави сама.

Но работата ѝ не бе да предлага целодневна морална подкрепа.

— Прибирайте се при бебето. — Хектор си беше тръгнал почти час по-рано, праметнал дълбоко заспалата Еси през рамото си.

Лора не ѝ обърна внимание и се наведе да вдигне измачкана салфетка от пода.

— Хектор е напълно способен и сам да се грижи за нея — каза тя.

— Няма смисъл, Анна. Няма да си отидем — не търпеше възражения Финч.

— Нямам нужда от бавачка. Ще съм наред. Обещавам. — Вдигна котарака, който се галеше около краката ѝ; звучното му мъркане бе потешително от съболезнованията, изказвани ѝ през целия ден. Откъм банята надолу по коридора се дочу приглушеното дрънчене на шишенца и флакончета, докато Лиз прочистваше шкафчето от вещите на майка им — нещо, което Анна бе отлагала.

Лора и Финч размениха погледи. Анна знаеше какво си мислят: не ставаше дума само за майка ѝ. И не грешаха. Мислите за Марк през целия ден я заливаха с леки студени вълни. Но ако бе трудно да бъдеш сам, тя знаеше, че има и нещо по-лошо — страхът от самотата може да те принуди да се вкопчиш като удавник за познатите навици, колкото и лоши да бяха.

Не, някак щеше да го преживее.

— Дали не е останало от кафето? — Лора се втурна в кухнята и се върна след минута с димяща чаша и бисквита с шоколадови парченца. Отпусна се на канапето до Финч, кацнала на една от облегалките. Анна нямаше друг избор, освен да си придърпа стол.

— Ей, хора — усмихна се тя. — Знаете ли коя е най-голямата услуга, която можете да ми направите? Вземете у вас останалите бисквити.

— Ох, не знам. Ще трябва да ми извиеш ръката — отвърна Лора и захапа бисквитата си.

— Клеър ли ги направи? — Финч се пресегна и си отчупи парченце от бисквитата на Лора.

— Всъщност мисля, че е Дейвид. — Семейство Райбак се бяха отбили за малко. Естествено, Лиз се оказа много заета в кухнята, докато си тръгнат.

Анна погледна през прозореца към жълтия лабрадор, който се скиташе из двора — не беше Пърл; напоследък рядко се осмеляваше да напусне предната веранда. Сигурно бе на съседите надолу по пътя; Хърб Дънлоп се бе отбил по-рано през деня да засвидетелства уважението си.

— Помня, когато баба умря — каза Лора. — Дълго боледуваше и все пак не бях подготвена колко тежко ще ми се отрази.

Тя загрижено погледна Анна над ръба на чашата, онази, която Марк харесваше, синя керамика с режисьорски стол и думите: „Отпусни се. Бок си знае работата“.

— Сигурна ли си, че не искаш някоя от нас да пренощува тук?

Анна се насили да се усмихне.

— Сигурна съм.

— Искан ми се да съм познавала майка ти, преди тя, хм... — Финч заекна, защото не искаше да изрече: „Преди да се побърка“. — Какъв човек беше?

— Мила. С чувство за хумор. — Тъглчетата на устата на Анна пропълзяха по-нависоко. — Обичаше да чете. Ако трябваше да спаси само едно нещо от горяща къща, щеше да е абонаментната ѝ карта за библиотеката. Не мога да не си мисля какъв ли щеше да е животът ѝ, ако... — Гласът ѝ се пречупи.

— Мисля, че в нея нямаше и капчица лошотия — вметна Лора.

— Защото сигурно са изтекли по едно или друго време. — Всички се извърнаха към Лиз, застанала в коридора с картонена кутия в ръце.

Анна въздъхна.

— Моля те, Лиз. — Нямахте сили да го понесе. — Не можеш ли да почакаш?

— Извинявай. — Лиз постави кутията на шкафа, изглеждаше укротена — подобрене в сравнение с миналото, когато щеше да отвърне с хаплива забележка.

Възцари се неловко мълчание. Финч го наруши:

— А аз си мислих, че ми се е случило най-лошото.

— Ничие семейство не е съвършено — промълви Анна.

— Такова нещо не съществува — добави Лора. — Съвършеното семейство е оксиморон.

— Тайната е в това да си избереш своето. — Финч хвърли лукав поглед към Лора.

— Не сме могли да си позволим лука. — Лиз се приближи до Анна и седна на облегалката на стола ѝ. — Но не беше и пълна помия. От него си имам една почти прилична сестра, макар че, честно казано, не разбирам защо ме търпи.

— Просящите не могат да избират — подразни я Анна. — Само ти си ми останала.

Разговорът премина към други теми. Лора им разказа, че Хектор учи Мод да работи с компютър, а Анна изказа подозрението си, че котилото надолу по пътя у семейство Фостър е дело на Буутс. Лиз ги заля с най-пресните клюки за знаменитостите, дошли на минералните бани.

Лора и Финч решиха да си тръгват и Анна ги прегърна, а Лиз изостана с натъжено изражение. Бе ѝ споделила, че най-добрата ѝ приятелка, близка и със семейство Райбак, е охладняла към нея след връзката. Анна беше признателна, че нейните приятели не съдеха толкова прибързано.

— Благодаря ти, че се погрижи за това — каза тя, когато с Лиз останаха сами, и кимна към картонената кутия на шкафа.

— Най-малкото, което можех да направя. — Лиз я пренесе през кухнята и миг по-късно Анна чу дрънченето на капака върху кофата с

боклук отзад. Когато сестра ѝ отново се появи, държеше сакото и чантата си в ръце.

— Трябва да тръгвам. Казах на Дилън, че ще се прибера навреме за вечеря.

Лиз беше пожелала да спести погребението на сина си, защото е твърде малък и само ще се разстрои, но истината бе, че той почти не познаваше баба си. Анна усещаше — това бе най-тъжното от всичко.

Изпращаше Лиз, когато позната кола я накара да се вцепени: сребристото ауди на Марк завиваше по алеята. Сигурно беше чул за майка ѝ по новините.

Всичко друго изчезна от погледа ѝ, само виждаше как излиза от колата и се отправя към нея, висок, слаб и по-красив, отколкото един мъж имаше право да бъде. Той спря по средата на алеята и вдигна ръка, сякаш да попита: „Имаш ли нещо против? Нали няма да ме застреляш?“. Анна стоеше като закована, неспособна да помръдне или проговори, а в главата ѝ се въртеше реплика от „Джери Магуайър“, когато Рене Зелуегър казва на Том Круз: „Само ми махна и аз дойдох“.

Марк се приближи и тя забеляза, че се е порязал, докато се е бръснал; петънце засъхнала кръв бе останало на брадичката му.

— Съжалявам за майка ви — каза той и кимна към Лиз, преди да съсредоточи погледа си върху Анна. Очите му бяха леко кървясали и тя си помисли, че изглежда измъчен. Усети слабост. Беше ли изминал целия път само за да поднесе съболезнованията си?

— Благодаря. — Анна не знаеше какво друго да каже.

— Трябва да бягам. — Лиз ѝ хвърли многозначителен поглед. — Радвам се, че те видях, Марк, жалко, че не мога да остана да си побъбрим.

Тя се гмурна в миатата си и даде на заден толкова бързо, че почти довърши работата, която Финч бе започнала, като наклони пощенската кутия, докато се учеше да кара.

Анна върна погледа си върху Марк.

— Малко си закъснял — каза тя. — Всички си тръгнаха.

Той я изгледа сериозно.

— Всъщност, се надявах да останем за малко насаме.

Тя почувства, че сърцето ѝ се качва в гърлото, но побърза да сподави надигналата се надежда. Дали не си мислеше, че просто може да започне оттам, където бе свършил? Не беше ли важно какво иска тя?

Вътре той седна на канапето и приличаше повече на приносител на лоши новини, отколкото на някой, дошъл да я утеши.

— Да ти донеса ли нещо за ядене? — попита тя. — Останало ми е достатъчно да отворя кухня за бедни.

Той поклати глава.

— Може би по-късно.

Тя се отпусна на стола срещу него.

— Защо става така, че когато някой умре, хората те отрупват с повече храна, отколкото би могъл да изядеш за цяла година?

— Предполагам, защото не знаят какво друго да правят. — Той погледна към пластмасова чашка, която Лора и Финч бяха пропуснали. — Имаше ли много хора?

— Повече, отколкото си мислех, че ще дойдат. — Повечето бяха нейни и на Лиз приятели, а Фелиша Кембъл и съпругът ѝ също бяха дошли да засвидетелстват уважението си.

— Разбрах, че е било внезапно.

Тя кимна.

— Поне не е страдала.

Той проумя, че тя просто повтаря думите на другите.

— Помня, когато майка ми умря. Хората непрекъснато говореха какво облекчение е, че си е отишла толкова бързо, и вероятно е истина, но ми се иска да имах възможността да се сбогувам.

Анна примигна да прогони сълзите и се застави да не плаче.

— По-тежко е, отколкото си мислех. Искам да кажа, накрая дори не бе вече същата личност, но според мен това не променя чувствата.

— Съжалявам — рече той отново, но този път у нея остана усещането, че не се отнася само за майка ѝ.

— Не трябваше да изминаваш целия път само за да ми го кажеш. — Тя се насили да срещне погледа му. — Можеше просто да се обадиш.

— Искях да те видя.

В нея се надигна гняв, толкова неочакван, колкото и сълзите, които беше проляла днес, като се спря до гроба на сестра си. Имаше ли представа колко ѝ въздействаше? Какво добро можеше да излезе, след като самото му присъствие бе като сол върху открита рана? Беше се владяла, докато той не бе се появил; сега щяха да са нужни дни, може би седмици, преди да може да постигне дори и най-малкото подобие на

нормалност. Анна трепереше, сякаш имаше треска. Надигна се и излезе от стаята.

Стоеше до мивката и гледаше през прозореца, без да вижда, водата от крана шуртеше, когато той я настигна. Пресегна се през нея да затвори чешмата, ръката му докосна нейната и тя се отдръпна като попарена. Той бръкна в джоба ѝ, откъдето извади смачкана кърпичка и я притисна до носа ѝ по начина, по който би се опитал да спре упорит теч.

— Фейт знае — каза той тихо. — Попита ме дали съм влюбен в теб.

Анна рязко се извърна да го погледне.

— И какво ѝ каза? — В гърдите ѝ сякаш не достигаше място за сърцето.

— Истината.

Тя го зяпна, зашеметена. Означаваше ли... Вълна здрав разум бързо прогони надеждата: „Нищо не се е променило, освен дето жена му знае“.

— И се предполага, че заради това всичко е наред? — Гласът ѝ потрепери.

— Анна...

— Защото нещата се промениха. Аз се промених. Не искам нечий съпруг. Искам собствен. И деца, ако не е прекалено късно. Ако не си свободен да...

Той почти грубо я стисна за раменете.

— Всичко е свършено. Фейт е подала молба за развод.

Тя видя болката в лицето му и разбра, че изпитва смесени чувства, а любовта му към Фейт ще остане завинаги, като забравен корен, когато дървото е било отсечено.

— Не е само заради теб. Искала е да ми го каже от известно време, но не е знаела как.

— Мисля, че е невероятно смела — изтърси първото, което ѝ дойде наум, Анна.

— Както и някой друг, когото познавам. — Той вдигна ръка към бузата ѝ и леко прокара пръст по нея. — Опитвам се да ти кажа: твой съм, ако ме искаш.

Тя почувства, че остава без дъх, и за миг едва усещаше, че краката ѝ докосват пода.

— Да не искаш да се омъжа за теб? — Едно време не би си и помислила, че може да е толкова дръзка, но вече бе научила, че нищо добро не се получава, ако си прекалено сдържан.

Той вирна глава и се усмихна.

— Да! Моля те да се омъжиш за мен.

— Не искам да напускам работа. — Въпреки зашеметилата я радост, която я накара цялата да завибрира, сякаш зъзнеше, частица от нея се бе вкопчила в нишата, издълбана само за себе си.

— И аз не бих искал да ти се налага.

— Мога да поговоря с Боб. — Идеята се оформяше в съзнанието ѝ. Дали нямаше да може да работи вкъщи и да изпраща колоната си? — Има само едно нещо... — Гласът ѝ заглъхна, докато се отпускате на стола до масата, внезапно почувствала, че главата ѝ се върти.

— Какво? — Той я погледна тревожно.

Тя се втренчи в чиниите с недоядена храна и си спомни времето, когато беше дебела — преди да разбере, че не онова, което е под врата ѝ, я възпира, а това, което е между ушите ѝ. Като Дороти и рубинените обувки, тя сама трябваше да открие онова, което Добрата вещица молеше да ѝ каже от самото начало.

— Питам се дали да продам, или да дам къщата под наем — каза тя.

Марк я сграбчи в обятията си и затвори устните ѝ със своите. Не беше „и те заживяха щастливо“, за което някога си бе мечтала, просто последното късче от мозайката се беше наместило. Той се отдръпна с усмивка.

— За миг ме накара да се тревожа.

Тя му се усмихна в отговор през пелената от сълзи.

— Ти махваш с ръка и аз идвам.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В деня, след като ги разпуснаха, Финч се залови с подготовката за тържеството. Помогна на Иън с транспарантите и на Мод с канапетата, които замразяваше занапред. Щом Хектор имаше нужда от помощ да издигне шатрата, се захвана, без да чака да я помолят. През цялото време работеше допълнително в магазина, за да довърши всичко, защото тези дни Лора стоеше половин ден. Обикновено Финч би мърморила, но сега ѝ бе добре дошло, понеже я откъсваше от момента, който я ужасяваше от седмици — ще трябва да се сбогува с Люсиен.

В следобед на тържеството всичко си бе на мястото. Транспарантите на Иън бяха закачени. Цветята на Сам запълваха всяка ваза и кана. Истински бар — жест от Уес, бе разположен под шатрата, заедно с облечени в бели сака сервитьори. Клеър беше в кухнята с Мод и поставяше финалните щрихи на тортата. Обри отговаряше за забавленията и бе изпратил трио музиканти в стил „блуграс“, които настройваха инструментите си на моравата. Най-големият хит, изглежда, бяха подаръците на Алис за тържеството — фланелки със снимка на Лора и Хектор на сватбата им с Финч и Мод от двете им страни и надпис: „С бебето стават петима“.

Лора изглеждаше леко зашеметена. Цяла нощ беше прекарала на крак с Еси, на която ѝ никнеше първото зъбче. Но се поободри от солидната закуска, за която бе настояла Мод. Сега единствената ѝ грижа беше дали заоблаченото небе ще се изясни навреме.

Слънцето прониза облаците, когато Анна и Марк спряха отпред, няколко минути преди четири.

— Първи ли сме? — извика тя; изглеждаше по-щастлива от месеци наред.

— Казах ѝ, че ще преварим всички — не се стърпя Марк с безгрижна усмивка, праметнал ръка през рамото ѝ, докато вървяха по алеята, — но не искаше да пропусне и минутка от тържеството.

Финч бе щастлива, че той и Анна са се събрали. Така заминаването на Люсиен щеше да е още по-тежко, но щеше да се справя, когато му дойде времето.

— Изглеждаш изумително в тази рокля — каза тя на Анна. Светлосиня с тънки презрамки, прилягаше ѝ като ръкавица.

— Мислиш ли? Не бях сигурна как ще се получи. Доста отдавна не съм шила. — Анна се изчерви от гордост, докато си играеше с презрамката.

— Сама си я ушила? — Финч бе впечатлена.

— Майка ми ме научи да шия, когато бях горе-долу на твоите години.

— Ще ме научиш ли?

— С удоволствие. — Анна изглеждаше, сякаш нищо не би ѝ доставило по-голямо удоволствие.

— Ще ми обещаеш обаче, че няма да казваш на никого. — Трябваше да мисли за репутацията си: бе единствената ученичка в историята на гимназия „Портола“, подпалила кабинета по трудово обучение.

Анна се усмихна.

— Не се безпокой. Ще бъде нашата малка тайна.

Лиз пристигна след няколко минути с момченцето си. Когато пусна ръката му, то се втурна като камъче, изстреляно с прашка. Лиз се отби да поздрави Анна и Марк. Изглежда, се радваше за тях, но Финч не можа да не забележи тъжното ѝ изражение, преминало в замръзнала усмивка, когато семейство Райбак спряха с джипа си. Наблюдаваше как Лиз ги поздравява и разбра каква е странната вибрация между Дейвид и Лиз, която вече няколко пъти бе доловила. „Смешно — помисли си тя, — колко са прозрачни хората, когато си мислят, че никой не знае.“ Зачуди се дали съпругата на Дейвид е дотолкова в неведение, колкото изглеждаше.

Мисълта се стопи при вида на Джери и Обри, които слизаха от сребристия му ягуар. Всички погледи се насочиха към Джери в леко горнище с дълбоко деколте и подчертаващ формите ѝ клин.

— Флотът е тук! — извика тя весело, докато Анди и Джъстин се изтърколиха от задната седалка.

Финч се усмихна. Майката на Анди беше толкова различна от Лора, която никога не се гримираше и отдаваше предпочитание на

удобството пред стила. Единственото общо между тях бе, че винаги е забавно, когато са наоколо.

Следващата бе Марта Елистън. Финч я беше поканила, след като медицинската сестра я бе извикала в училище да ѝ благодари за банановия сладкиш. Беше казала, че посещението им наистина е оживило майка ѝ.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — каза ѝ Финч. Марта изглеждаше по-хубава от обикновено в отворена рокля на цветя и розово червило, което придаваше цвят на бузите ѝ.

— За малко да не успея. Майка ми нещо не е в настроение.

— Хм, много лошо — излъга Финч. От учтивост беше включила и старата дама в поканата си, но тайничко се бе молила да не дойде. — Надявам се, не е нещо сериозно.

— О, не. Просто ѝ щукна да изяде цял буркан кисело зеле и цяла нощ не подви крак да тича до тоалетната — каза Марта със загрижено изражение, което не прикриваше напълно облекчението, че следобедът ѝ принадлежи. — А даже не обича кисело зеле.

— Чудя се откъде ли ѝ е хрумнала подобна идея. — Финч захапа вътрешността на бузата си, за да не се засмее. — Хайде — хвана Марта за лакътя, — ще ви представя на мои приятели...

Всички започнаха да пристигат едновременно. Мат, съпругът на Клеър, и децата. Семейство Григзби с дъщеря им Натали. Том Кемп и бъдещата му булка, госпожица Хикс. Олив и Роуз Милър в еднакви светлозелени полиестерни костюми — панталон и блуза на цветя. Мирна Макбрайд с пълна торба книги за отглеждане на бебета. Доктор Розарио, изродила Джек, както и половината бебета в града, придружена от съпруга си, красив възрастен мъж с гъста чуплива коса със същия чугуеносив цвят като нейния. И сестра Агнес, клатушкаща се до отец Риърдън.

Сред последните пристигнали бяха сестрата на Сам, Одри, и съпругът ѝ, който буташе сгъваема количка с огромна розова панделка. Одри нямаше нищо общо със Сам нито по външност, нито по характер. Тя изкрепя в глухите уши на чичо Пърнел, че е хубаво най-сетне да има праплеменница, която да глези. Което можеше да прозвучи още по-ужасно, ако Сам не беше се плъзнала до Финч в същия момент и не бе казала достатъчно високо, за да я чуят всички:

— Не е ли прекрасно? Сега имам две внучки.

Адвокатката на Анна закъсня с четирийсет минути и дойде с едно от децата от нейната група, свенливото осемгодишно момиче Шошана, останало, защото майка му не бе дошла да го вземе от урока му по езда. Ронда хвърли към Финч изпълнен с благодарност поглед, когато тя хвана детето за ръка и попита:

— Обичаш ли коне? Ела, ще ти покажа нашите.

Шошана скоро забрави свенливостта си и затича да си играе с другите деца, докато Финч се забави в обора, за да даде парченца моркови на конете и да ги гълчи като деца, когато ставаха прекалено лакоми и се бутаха един друг над преградите на яслите си. От първия ден тук бе мястото, където най-много се чувстваше у дома си. Харесваше ѝ всичко: наситеният мирис на пръст, седлата върху дървените им поставки като кончета играчки, начинът, по който слънцето падаше косо през пролуките на раздалечените дъски. Дори нямаше нищо против да чисти торта от яслите, заради което веднъж Хектор се пошегува, че сигурно е родена в конюшня.

В действителност, преди да дойде в Карсън Спрингс, един-единствен път бе яздила пони на панаир. Вероятно е била на пет или шест години. Чудесно си спомняше само удоволствието, че се е качила толкова нависоко — а после приемната ѝ майка бе купила захарен памук на всички, освен на нея, понеже Финч не ѝ благодарил за ездата. Е, част от историята на живота ѝ. Винаги щом се случеше нещо хубаво, следваше лошо.

— Какво правиш тук? Мислех, че е парти.

Тя се извърна и видя силуета на Люсиен да се очертава на вратата, с отпуснати крайници и някак встрани, в джинси и фланелка от „Тур дьо Франс“.

— Май не съм много в настроение за купони — отвърна тя и се почувства, сякаш току-що е глътнала парчето морков в ръката си.

Той пристъпи в слънчевата светлина, която падаше клинообразно върху пода с разхвърляно сено.

— Дойдох да се сбогувам.

— Значи това било, а? — Досега успяваше да се държи, но все повече имаше усещането, че се срива.

— Поне засега.

„Не искам да си тръгваш!“, изкрещя глас в главата ѝ, но единственото, което каза, бе:

— Обзалагам се, че се радваш да видиш майка си.

— Не и наполовина, колкото бих се радвал да се отърва от баща ми — каза той с груб смях, макар тя да знаеше, че не го мисли наистина.

— Само се надявам да не промени решението си за Коледа. — Баща му се беше съгласил Финч да дойде на пътешествието, и след като бяха поговорили с него, Лора и Хектор също бяха дали съгласието си.

— Няма. — И двамата знаеха, че това, за което трябваше да се безпокоят, не бе баща му: шест месеца бяха доста дълго време и много неща можеха да се случат дотогава.

— Това ми напомня... — Люсиен извади пакетче от задния си джоб. — Имам нещо за теб.

Беше компактдиск. Финч зяпна етикета и започна да се смее.

— Коледни песни?

— Така чакането няма да изглежда толкова дълго. Ей, не е толкова смешно. — Приблужи се намръщен. По бузите ѝ се стичаха сълзи, но не от смях. Люсиен я притегли към себе си и обви ръце около нея. Миришеше на чисто, сякаш току-що си бе взел душ.

— Искане ми се... — Гърлото ѝ се сви.

— На мен също. — Прегърна я по-силно. — Ще си пишем по електронната поща всеки ден. — Тя кимна, стиснала устни толкова силно, че трепереха. — И ако навъртя огромна сметка за телефона, може би маман ще реши да ме върне обратно. И в двата случая не губим.

— Ще изпуснеш страхотния ми дебют. — Щеше да язди Шайен на парада за Четвърти юли.

— Саймън обеща да направи много снимки.

Той нежно целуна устните ѝ. Когато се отдръпнаха, тя видя, че потъмнелите му очи проблясват.

— По-добре да тръгвам. Баща ми ме чака.

— Добре. Довиждане. — Навън оркестърът свиреше нещо жизнерадостно, а ароматът на пиле на грил се носеше из целия двор. Люсиен беше почти излязъл, когато тя извика след него със задавен смях:

— Хей, как разбра, че любимата ми песен е „Фъстъците пукат на пламтящия огън“...

Той ѝ отвърна с широка усмивка, която я прониза като нож.
— Случайно се досетих.

И вече си беше отишъл; пращинки се виеха лениво в снопа слънчева светлина, където бе стоял. Миг по-късно чу звука на кола, потегляща от алеята.

Притисна буза до шията на Шайен. Защо винаги я изоставяха? Като започнем с майка ѝ, захвърлила я петгодишна в „Макдоналдс“. Винаги ли щеше да става така? Щеше ли да прекара остатъка от живота си като пиленцето, което чака да падне небето?

Когато най-послед се върна при другите, завари Анди и Саймън да учат по-малките деца да хвърлят подкова в ямата с пясък отзад. И да бяха забелязали, че е плакала, бяха достатъчно тактични да не кажат нищо, въпреки че Анди бе прекалено отстъпчива, а Саймън за първи път не пусна някоя от тъпите си шеги.

Финч се беше запътила към къщата, когато зърна Анна и Марк да се поклащат прегърнати на временния дансинг, направен от шперплат. Никога не се бе чувствала толкова самотна, колкото докато ги гледаше.

В кухнята завари Мод добродушно да спори с Клеър колко захар да сложи в лимонадата, докато Сам и Джери разнасяха подноси с храна за масите под шатрата.

Еси плачеше някъде в задната част на къщата. Финч последва звука към детската стая, където Лора седеше с бебето в люлеещия се стол и се опитваше да го успокои.

— От суматохата е — не е свикнала с толкова много хора. — Лора повиши глас, за да надвика плача на Еси.

— Дай да я подържа, а ти иди да хапнеш нещо — предложи Финч.

Лора я подаде и Еси незабавно престана да реве и погледна нагоре към Финч с широко разтворени очи, преди да разцъфне в олигавена усмивка. Изникна отдавна погребан образ: усмихната жена в синя рокля се навежда над нея. Внезапно усети, че нещо изкривено се намества; хвана пълничкото кафяво пръстче и започна да го подръпва, докато напевно нареждаше:

— Това малко прасенце отишло на пазар...

Издание:

Айлийн Гоудж. Мечтая да се сбъдне

Американска. Първо издание

ИК „Унискорп“, София, 2004

Редактор: Теменужка Петрова

Коректор: Грета Петрова

ISBN: 954-8456-93-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.